

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

INTEGRAAL VERSLAG

COMPTE RENDU INTÉGRAL

MET HET BEKNOPT VERSLAG

AVEC LE COMPTE RENDU ANALYTIQUE

PLENUMVERGADERING

SÉANCE PLÉNIÈRE

woensdag

mercredi

27-06-2001

27-06-2001

20:15 uur

20:15 heures

AGALEV-ECOLO	<i>Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales</i>
CVP	<i>Christelijke Volkspartij</i>
FN	<i>Front National</i>
PRL FDF MCC	<i>Parti Réformateur libéral – Front démocratique francophone-Mouvement des Citoyens pour le Changement</i>
PS	<i>Parti socialiste</i>
PSC	<i>Parti social-chrétien</i>
SP	<i>Socialistische Partij</i>
VLAAMS BLOK	<i>Vlaams Blok</i>
VLD	<i>Vlaamse Liberalen en Democraten</i>
VU&ID	<i>Volksunie&ID21</i>

<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties :</i>		<i>Abréviations dans la numérotation des publications :</i>	
DOC 50 0000/000	<i>Parlementair document van de 50e zittingsperiode + nummer en volgnummer</i>	DOC 50 0000/000	<i>Document parlementaire de la 50e législature, suivi du n° et du n° consécutif</i>
QRVA	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>	QRVA	<i>Questions et Réponses écrites</i>
CRIV	<i>Integraal Verslag (op wit papier, bevat de bijlagen en het beknopt verslag, met kruisverwijzingen tussen Integraal en Beknopt Verslag)</i>	CRIV	<i>Compte Rendu Intégral (sur papier blanc, avec annexes et CRA, avec renvois entre le CRI et le CRA)</i>
CRIV	<i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag (op groen papier)</i>	CRIV	<i>Version Provisoire du Compte Rendu Intégral (sur papier vert)</i>
CRABV	<i>Beknopt Verslag (op blauw papier)</i>	CRABV	<i>Compte Rendu Analytique (sur papier bleu)</i>
PLEN	<i>Plenum (witte kaft)</i>	PLEN	<i>Séance plénière (couverture blanche)</i>
COM	<i>Commissievergadering (beige kaft)</i>	COM	<i>Réunion de commission (couverture beige)</i>

<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>	<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>
<i>Bestellingen :</i>	<i>Commandes :</i>
<i>Natieplein 2</i>	<i>Place de la Nation 2</i>
<i>1008 Brussel</i>	<i>1008 Bruxelles</i>
<i>Tel. : 02/ 549 81 60</i>	<i>Tél. : 02/ 549 81 60</i>
<i>Fax : 02/549 82 74</i>	<i>Fax : 02/549 82 74</i>
<i>www.deKamer.be</i>	<i>www.laChambre.be</i>
<i>e-mail : alg.zaken@deKamer.be</i>	<i>e-mail : aff.generales@laChambre.be</i>

INHOUD

Berichten van verhindering	1
ONTWERP VAN BIJZONDERE WET	1
Ontwerp van bijzondere wet houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen (overgezonden door de Senaat) (1280/1 tot 4)	1
<i>Hervatting van de algemene bespreking</i>	1
<i>Sprekers: Simonne Creyf, Hugo Coveliers, voorzitter van de VLD-fractie, Yves Leterme, voorzitter van de CVP-fractie, Guido Tastenhoye, Alexandra Colen, Jef Tavernier, voorzitter van de AGALEV-ECOLO-fractie, Gerolf Annemans, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie, Roger Bouteica, Fauzaya Talhaoui, Danny Pieters, Guy D'haeseleer, Hagen Goyvaerts, Marie-Thérèse Coenen, Bart Laeremans, Bert Schoofs, Jan Mortelmans, Filip De Man, Luc Sevenhans, John Spinnewyn, Jaak Van Den Broeck, André Smets</i>	
<i>Regeling van de werkzaamheden</i>	81
<i>Sprekers: Yves Leterme, voorzitter van de CVP-fractie, Gerolf Annemans, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie, Servais Verherstraeten, Hugo Coveliers, voorzitter van de VLD-fractie</i>	
Persoonlijk feit	82
<i>Sprekers: Gerolf Annemans, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie, Hugo Coveliers, voorzitter van de VLD-fractie, Filip De Man</i>	
<i>Voortzetting van de algemene bespreking</i>	84
<i>Sprekers: Hugo Coveliers, voorzitter van de VLD-fractie, Yves Leterme, voorzitter van de CVP-fractie, Gerolf Annemans, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie, Magda Aelvoet, minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, Johan Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie</i>	

SOMMAIRE

Excusés	1
PROJET DE LOI SPÉCIALE	1
Projet de loi spéciale portant transfert de diverses compétences aux régions et communautés (transmis par le Sénat) (1280/1 à 4)	1
<i>Reprise de la discussion générale</i>	1
<i>Orateurs: Simonne Creyf, Hugo Coveliers, président du groupe VLD, Yves Leterme, président du groupe CVP, Guido Tastenhoye, Alexandra Colen, Jef Tavernier, président du groupe AGALEV-ECOLO, Gerolf Annemans, président du groupe VLAAMS BLOK, Roger Bouteica, Fauzaya Talhaoui, Danny Pieters, Guy D'haeseleer, Hagen Goyvaerts, Marie-Thérèse Coenen, Bart Laeremans, Bert Schoofs, Jan Mortelmans, Filip De Man, Luc Sevenhans, John Spinnewyn, Jaak Van Den Broeck, André Smets</i>	
<i>Ordre des travaux</i>	81
<i>Orateurs: Yves Leterme, président du groupe CVP, Gerolf Annemans, président du groupe VLAAMS BLOK, Servais Verherstraeten, Hugo Coveliers, président du groupe VLD</i>	
Fait personnel	82
<i>Orateurs: Gerolf Annemans, président du groupe VLAAMS BLOK, Hugo Coveliers, président du groupe VLD, Filip De Man</i>	
<i>Continuation de la discussion générale</i>	84
<i>Orateurs: Hugo Coveliers, président du groupe VLD, Yves Leterme, président du groupe CVP, Gerolf Annemans, président du groupe VLAAMS BLOK, Magda Aelvoet, ministre de la Protection de la consommation, de la Santé publique et de l'Environnement, Johan Vande Lanotte, vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Économie sociale</i>	

PLENUMVERGADERING

van

WOENSDAG 27 JUNI 2001

20:15 uur

SÉANCE PLÉNIÈRE

du

MERCREDI 27 JUIN 2001

20:15 heures

De vergadering wordt geopend om 20.21 uur door de heer Jean-Pol Henry, voorzitter.
La séance est ouverte à 20.21 heures par M. Jean-Pol Henry, président.

Tegenwoordig bij de opening van de vergadering is de minister van de federale regering:
Ministre du gouvernement fédéral présent lors de l'ouverture de la séance:
Didier Reynders.

De **voorzitter**: De vergadering is geopend.
La séance est ouverte.

**Berichten van verhindering
Excusés**

Patrick Moriau, wegens ziekte / pour raison de santé.

**Ontwerp van bijzondere wet
Projet de loi spéciale**

01 Ontwerp van bijzondere wet houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen (overgezonden door de Senaat) (1280/1 tot 4)

01 Projet de loi spéciale portant transfert de diverses compétences aux régions et communautés (transmis par le Sénat) (1280/1 à 4)

**Hervatting van de algemene bespreking
Reprise de la discussion générale**

De algemene bespreking is hervat.
La discussion générale est reprise.

01.01 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, u bent niet alleen

fysisch tegenwoordig, maar u denkt dat u ook mentaal aanwezig bent.

Het federale akkoord voor de staatshervorming wordt voortaan Lambermont genoemd, maar daarbij vergeet iedereen, op enkele collega's na, dat Lambermont in het Nederlands Lambermont is. Hoe zou het komen dat de Franstalige versie spontaan door iedereen in de mond wordt genomen. In het halfroond spreekt iedereen over Lambermont en niemand denkt eraan om Lambermont te zeggen. Het antwoord is dat niemand dit akkoord associeert met Vlaanderen.

Het deel over de financiering is een akkoord van Franstaligen voor Franstaligen, zoals onze collega Herman Van Rompuy zei tijdens het vorige debat. Ook in dit hoofdstuk over de bevoegdheden echter en over Brussel draait het weer om geld, veel geld, federaal geld, maxigeld voor minibevoegdheden. Deze morgen heeft nog een bijzondere commissie voor de Herziening van de Grondwet vergaderd rond het fonds om de middelen voor de internationale uitstraling van Brussel te kanaliseren, te mobiliseren en ook daar draaide het weer om geld, veel geld, federaal geld voor Wallonië met uitgeholde bevoegdheden voor Vlaanderen.

Ik wil in mijn betoog in het bijzonder ingaan op de akkoorden ten aanzien van Brussel. Het begin ligt bij de Costa, de Conferentie voor de staatshervorming. Deze Costa moest het einde betekenen van de communautaire problemen en moest een mijlpaal vormen in de staatshervorming. Het zou echter ook anders worden, anders dan vroeger. Het zou niet de regering zijn die zou beslissen en het overleg zou ook niet meer gebeuren bij nacht en ontij in afgelegen kastelen. Welnu, alle beslissingen, het Sint-Elooisakkoord, het Lambermont-akkoord en het Lambermont-bis-akkoord zijn door de

regering onderhandeld tijdens nachtelijke marathonvergaderingen.

De Costa zelf heeft nooit gewerkt en is nooit een plaats van beslissingen geweest. Bovendien werd elk voorstel en elke suggestie met het oog op echte fiscale autonomie – bijvoorbeeld de splitsing van de sociale zekerheid, van de gezondheidszorg, van de NMBS – gecounterd door de heer Moureaux, die gechoqueerd was door verklaringen van de heren De Gucht en Vankrunkelsven, die in de loop van de maand januari 2000 hun reacties en opties ventileerden in de pers.

Er werd bijgevolg gas teruggenomen door de Vlaamse meerderheidspartijen. Het resultaat is dat van de essentiële Vlaamse eisen, die in het Vlaams Parlement unaniem werden goedgekeurd door alle democratische partijen, niets is terug te vinden in de nieuwe akkoorden.

Van de Costa wil ik overstappen op de Brusselse Costa. De Brusselse Costa ontstond enerzijds uit het Brusselse regeerakkoord, dat ook door de CVP werd onderhandeld en ondertekend en dat een uiting was van de bereidheid van de Brusselse meerderheidspartners om te werken aan een verfijning van de Brusselse instellingen. Anderzijds was de Brusselse Costa een uiting van het onvermogen en/of de onwil van de federale paars-groene meerderheid om zelf de nodige hervormingen van de Brusselse instellingen te realiseren. De agenda van de Brusselse Costa was bijgevolg strikt beperkt tot drie gewestelijke materies: de versterking van de Nederlandse taalgroep in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, extra trekkingsrechten op de Brusselse gewestelijke begroting voor de jaren 2000 en 2001 ten bate van de Franse en de Vlaamse Gemeenschapscommissies om duidelijk aantoonbare noden inzake onderwijs te dekken en het vermijden van een blokkering van de Brusselse instellingen door extremistische fracties.

Deze context werd echter grondig gewijzigd door het Lambermont-akkoord. De hierin voorziene overheveling van de volledige gemeentewetgeving naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, zonder voorafgaande waarborgen voor de Brusselse Vlamingen, dreigde de positie van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel ernstig te ondergraven. Vermits de federale meerderheid ook op dit vlak opnieuw verstek gaf, was het logisch om de agenda van de Brusselse Costa uit te breiden tot het gemeentelijke niveau. De CVP heeft zich hiervoor ingezet en heeft actief geholpen om

terzake een eensgezind Vlaams-Brussels front tot stand te brengen met de partners van VLD, Volksunie, SP en Agalev. Dit resulteerde in twee resoluties en een motie die op respectievelijk 9 juni 2000, 19 december 2000 en 16 februari 2001 werden goedgekeurd door de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Deze teksten, die gezamenlijk door de Brusselse fracties van CVP, VLD, Volksunie, SP en Agalev werden opgesteld, ondertekend en goedgekeurd, bevatten een duidelijk en concreet eisenpakket voor het gemeentelijke niveau.

Dit pakket bevatte de volgende eisen: ten minste twee Vlaamse schepenen in elke Brusselse gemeente, een gewaarborgd aantal Vlaamse gemeenteraadsleden in elke Brusselse gemeente en een dubbele meerderheid in elke taalgroep van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad voor eventuele wijzigingen van de overgehevelde gemeentewet. De Brusselse CVP-fractie heeft zich terzake steeds loyaal, constructief en consequent opgesteld en dit zowel ten aanzien van de andere Vlaamse partners als ten aanzien van de Franstalige onderhandelingspartners. Het verloop van de onderhandelingen in de Brusselse Costa was vrij chaotisch met verschillende valse starts, tal van federale ingrepen en kunstgrepen.

De CVP-delegatie moest ook vaststellen dat er constant een parallel onderhandelingscircuit bestond waarvan de CVP en de PSC werden uitgesloten. Dit getuigde, op zijn zachtst gezegd, niet van een erg loyale houding ten aanzien van de grootste Vlaamse meerderheidspartner in de Brusselse meerderheid. De Franstalige onderhandelaars hebben dit parallelle circuit met succes kunnen gebruiken om er de andere Vlaamse onderhandelaars te kunnen van overtuigen om het Vlaamse front inzake het gemeentelijk niveau te doorbreken. Er is gekozen om de kortetermijnbelangen van de paars-groene federale regering te dienen in plaats van dan het Vlaams-Brusselse eisenpakket dat alle Vlaamse partijen nog enkele maanden tevoren nog als essentieel en realistisch omschreven.

Het akkoord dat de Brusselse partijen VLD, VU, SP en Agalev uiteindelijk hebben gesloten kan mijn fractie alleen maar verwerpen en dit om drie redenen. Het is een onevenwichtig akkoord dat onvoldoende rekening houdt met de essentiële belangen van de Brusselse Vlamingen en met de hoofdstedelijke rol en het tweetalige statuut van Brussel. Omdat het een akkoord is dat onvoldoende oog heeft voor het langetermijnbelang van alle Brusselaars, Vlamingen en Franstaligen, omdat het geen

perspectieven biedt voor een beter en coherenter bestuur. Niet het minst omdat het een akkoord is dat getuigt van gebrek aan een elementair politiek fatsoen. Mag ik er ook nog eens aan herinneren dat er voor dit akkoord in Brussel eigenlijk geen meerderheid is. Slechts 4 van de 11 leden hebben in Brussel voor dit akkoord gestemd. Het akkoord voor Brussel is perfide en niet eens efficiënt. Het betekent: meer Vlaamse middelen voor minder Vlaamse macht.

De regionalisering van de provincie- en gemeentewet had een van de betere beslissingen kunnen zijn in de staatshervorming van deze regering indien men het advies van de Raad van State had gerespecteerd in de voorafgaande herziening van artikel 162 van de Grondwet en indien men niet had nagelaten de situatie efficiënt te regelen voor Brussel. Maar de regering heeft dit niet gedaan.

Door de akkoorden over Brussel verliest de federale overheid, met andere woorden de twee grote gemeenschappen, impact op de bestuurlijke organisatie van Brussel. Het akkoord bevat geen enkele garantie voor een gelijkwaardige deelname van de Vlamingen aan het bestuur in Brussel en dat is een zeer zware fout.

Volgens ons moeten de twee gemeenschappen betrokken blijven bij de bestuurlijke organisatie van hun hoofdstad. Door de akkoorden wordt de drieledigheid van Brussel versterkt. Brussel wordt door de grotere eigen fiscaliteit en de regionalisering van de gemeentewet meer dan ooit een "région à part entière". Opnieuw wordt een draadje dat Vlaanderen verbond met Brussel doorgeknipt. Minister-president Dewael zwoer ooit dat er van een gewestvorming met drie geen sprake kon zijn.

De vorige staatshervormingen verwoordden een vergelijk van het België van gemeenschappen en gewesten tussen welke er een politiek evenwicht bestond. De vorige staatshervormingen hebben een evenwicht gerealiseerd tussen gewesten en gemeenschappen. Dit akkoord maakt een definitief einde aan dit politiek evenwicht.

Het akkoord stapt definitief af van het Vlaamse streven naar de opbouw van het federale België op basis van de gemeenschappen en schrijft zich volledig in in het uitgangspunt van het Franstalig federalisme op basis van drie gewesten. Dit komt tot uiting in de regel dat alleen de gewesten een exclusieve, zij het zeer beperkte fiscale autonomie bekomen en ook dat de regionalisering van de gemeentewet over de gewesten gebeurt, ook in

Brussel. Door de drieledigheid verliest Vlaanderen elke inspraak in de bestuurlijke organisatie van zijn hoofdstad. Dit is een zeer zwaar institutioneel tekort van dit akkoord, namelijk de definitieve drieledigheid van het land, waarbij Franstalig Brussel voortaan over zichzelf beslist en waarbij op federaal vlak de minderheid terechtkomt in een staatkundige meerderheid van twee tegen een.

De akkoorden over Brussel bieden geen enkele, maar dan ook geen enkele meerwaarde op het vlak van een beter en meer coherent bestuur. In het verleden en ook nu waren en zijn wij voorstander van de overheveling van de gemeente- en provinciewet naar de gewesten, maar dan op een correcte manier uitgevoerd voor Brussel. Dat de overheveling van de gemeente- en provinciewet, al ingeschreven in het Sint-Michielsakkoord, tot nu toe op zich heeft laten wachten, heeft precies te maken met het feit dat aan Vlaamse zijde de bereidheid ontbrak om die wetten over te hevelen zonder bijkomende garanties voor de Brusselse Vlamingen. Dit gebeurt nu wel. Deze regering regelt de overheveling zonder waarborgen voor de Brusselse Vlamingen. Deze voorwaarden zijn nochtans gekend. Zij worden opgesomd in de verschillende resoluties die alle Brusselse fracties van de Vlaamse democratische partijen meer dan eens unaniem hebben goedgekeurd. Mag ik deze voorwaarden nog even in herinnering brengen? Ten eerste, moeten er voorafgaandelijk aan elke overdracht van de gemeentewet voor het Brussels hoofdstedelijk gewest waarborgen worden ingeschreven voor de aanwezigheid van een minimum aantal Vlamingen in elk Brussels schepencollege en gemeenteraad, in elke geleding van elk Brussels OCMW en in elke geleding van eender welk lokaal openbaar bestuur, zoals de politieraden. Ten tweede, moet bij de overdracht van de gemeentewet naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest worden bepaald dat elk aspect van deze wetgeving daarna slechts kan worden gewijzigd met de goedkeuring van een meerderheid in elke taalgroep van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. Aan geen van deze voorwaarden is voldaan. Wat wij zeggen en eisen is niets meer, maar ook niets minder, dan wat alle democratische partijen samen in Brussel eensgezind hebben geëist.

Het akkoord dat werd gesloten over Brussel is geen goed akkoord. Het advies van de Raad van State is vernietigend. De Grondwet wordt overtreden. De beginselen van niet-discriminatie worden geschonden. Het akkoord is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en met het principe van de evenredigheid. De Raad stelt ook de vraag of

bepaalde regelingen wel kunnen werken. De fundamentele bezwaren van de Raad van State werden door de regering en door de meerderheid in de Senaat van tafel geveegd. Het akkoord en de bepalingen voor Brussel moeten worden verworpen. Dat wil niet zeggen dat dit akkoord geen enkel positief element bevat. Een aantal belangrijke elementen die werden verworven toen de CVP nog aan de gesprekken deelnam, zijn uiteindelijk behouden.

Het betreft in de eerste plaats de uitbreiding van de Nederlandse taalgroep van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, maar ook de rechtstreeks verkiezing van de Brusselse leden van het Vlaams Parlement is een positief punt dat trouwens uitvoering geeft aan een element van de resolutie die het Vlaams Parlement in 1999 goedkeurde. Dit zijn degelijke bepalingen omdat zij een beter functionerende formule bieden aan de Nederlandstalige taalgroep in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad.

Daarbij blijft het evenwel, want op diverse onderdelen van de overige punten die in het Brussel-akkoord werden opgenomen hebben wij vernietigende kritiek.

Ten eerste, meer geld voor Brussel. Twee miljard frank federale middelen gaan naar Brussel. Dat is evenwel het probleem niet; het probleem is dat dit geld onevenwichtig wordt verdeeld. Immers, bovenop de talloze miljarden die via het Lambermont-akkoord naar de Franse gemeenschap schoven en waardoor het voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet meer noodzakelijk is nog te voorzien in middelen voor het Franstalig onderwijs, wordt door dit akkoord andermaal voor twee miljard federale middelen overgemaakt aan de Brusselse gemeenschapscommissie en de Brusselse gemeenten. Van die 2 miljard, waarvan 1,2 miljard afkomstig is uit Vlaanderen, gaat de facto 200 miljoen naar de Vlaamse gemeenschapscommissie.

Laat het voor iedereen duidelijk zijn dat ik geen enkel bezwaar heb tegen meer middelen voor Brussel. Integendeel, maar dan moet dit voor Brussel als hefboom fungeren voor een grotere deelname van de Vlamingen inzake bestuur; het moet Brussel de mogelijkheid bieden om de Vlamingen zich meer thuis te laten voelen in hun hoofdstad. Deze middelen moeten fungeren als hefboom voor meer tweetaligheid in ziekenhuizen, de dienstverlening, de besturen. Thans wordt er geld gegeven zonder dat hieraan enige voorwaarde is verbonden.

De politieke versnippering in Brussel wordt aangemoedigd in de plaats van afgeremd. Men wil een novum introduceren in de kieswetgeving met betrekking tot het apparenteringsstelsel, waarbij het voortaan mogelijk wordt om lijstverbindingen tot stand te brengen tussen tegenstanders. Vermoedelijk steekt het de ogen uit dat de twee kartels VLD-VU en SP-Agalev bij de laatste verkiezingen voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de duimen moesten leggen voor de CVP. Op lokaal vlak merkt men meestal hetzelfde fenomeen: kartellijsten halen het niet van partijen die zichzelf blijven. Om in de toekomst dit euvel te voorkomen wil men de mogelijkheid inbouwen om lijstverbindingen aan te gaan tussen partijen die eigenlijk elkaars tegenstanders zijn.

Men begint in Brussel, maar misschien zal deze paarsgroene meerderheid dit stelsel snel uitbreiden tot de Vlaamse gemeentekieswet wat tot resultaat zal hebben dat de kiezer zal vaststellen dat met zijn stem kandidaten worden verkozen op lijsten waarvoor hij zijn voorkeur geenszins uitsprak.

Getuigt het van respect voor de kiezer om op deze wijze zijn of haar stem voor een lijst om te toveren tot een stem voor een totaal andere lijst, met een totaal ander programma? Wat is het nut van een dergelijk stelsel?

Door de uitbreiding van de Nederlandstalige taalgroep in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad ligt de drempel om de helft van de zetels te behalen reeds zo hoog dat dit apparenteringsstelsel geen enkele meerwaarde biedt.

Ten derde, de dubbele meerderheid verdwijnt. Om de blokkering van de Brusselse instellingen te vermijden, wordt de dubbele meerderheid in de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en bij reglementswijzigingen in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad definitief afgezwakt. Men zegt dat dit door motieven van democratie is ingegeven. Welnu, in plaats van te zoeken naar specifieke en tijdelijke oplossingen voor specifieke en tijdelijke problemen, heeft men een volledig nieuw stelsel ingesteld. Op deze wijze doet men een belangrijke verwezenlijking van de Brussel-wet teniet. Bovendien ondergraaft men op deze manier het parallelisme dat bestaat tussen de waarborgen die beide taalgroepen op het Brussels niveau en het federaal niveau genieten.

De Vlamingen hebben in het verleden, vaak slechts na enige aarzelingen, bevoegdheden aan

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest toevertrouwd. Uiteindelijk kwam men toch over de brug omdat de Brusselse Vlamingen op het gewestelijk niveau voldoende waarborgen hadden opdat geen beleid tegen hen zou kunnen worden gevoerd. Door dit akkoord worden deze waarborgen op de helling gezet. De dubbele meerderheid verdwijnt en maakt plaats voor een goedkeuring met een derde van een taalgroep. Dat is een voorbeeld van de new speak van deze regering. Wat lezen we eigenlijk in de mededeling van de regering? Het feit dat men een meerderheid in elke taalgroep vervangt door een derde van de uitgebrachte stemmen in elke taalgroep, noemt men een verfijning van de dubbele meerderheid. Zo staat het in het akkoord. De verfijning houdt in dat de meerderheid in elke taalgroep tot een derde wordt herleid.

Ik denk dat het deze paars-groene meerderheid toch wel hoog moet zitten dat ze in Brussel met de CVP rekening moeten houden. Men wijzigt de normale besluitvormingsprocedure opdat men ook de CVP buitenspel zou kunnen zetten. Het valt moeilijk te betwijfelen dat deze bepaling veeleer regel dan uitzondering zal zijn.

Ten vierde, bijkomende Vlaamse schepenen kosten een half miljard per kop. Volgens de heer Ducarme zullen, overeenkomstig het akkoord, in de 19 Brusselse gemeenten in totaal 2 Vlaamse schepenen bijkomen; één in Elsene en één in Watermaal-Bosvoorde.

01.02 **Hugo Coveliers** (VLD): Mijnheer de voorzitter, mevrouw Creyf, hoeveel kosten die schepenen volgens u?

01.03 **Simonne Creyf** (CVP): Men heeft in een miljard voor de bijkomende schepenen voorzien en het zullen er maar twee zijn, dus dat is een half miljard per kop.

01.04 **Hugo Coveliers** (VLD): Ik had u berekeningswijze niet gevolgd.

01.05 **Simonne Creyf** (CVP): Begrijpt u mij nu, mijnheer Coveliers?

01.06 **Hugo Coveliers** (VLD): Ik dank u voor uw uitleg, want nu begrijp ik u perfect.

01.07 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer Coveliers, ik ga verder.

01.08 **Hugo Coveliers** (VLD): Indien uw partijgenoot, de heer Van Rompuy, het mij toestaat, ben ik een en al aandacht, zoals altijd.

01.09 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer Coveliers, het feit dat dit miljard voor twee Vlaamse schepenen is – dus een half miljard per persoon – is niet het grootste probleem. De verbeterde onwil van de Franstalige partijen om de tweetaligheid, die voortvloeit uit de tweeledigheid en uit de hoofdstedelijke functie, in het bestuur van Brussel te verzekeren, vind ik echter wel merkwaardig. Brussel is een hoofdstedelijk gebied en vandaar dat de tweeledigheid en de tweetaligheid eruit voortvloeien. Ik herhaal, de verbeterde onwil van de Franstaligen om dit te erkennen is bijzonder merkwaardig, vooral omdat de welvaart van Brussel in belangrijke mate op deze hoofdstedelijke functie is gebaseerd.

01.10 **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik zou het betoog van mijn geëerde fractiegenote kracht willen bijzetten. Thans is collega Jean-Jacques Viseur afwezig – waarschijnlijk is hij in de wandelgangen zijn bocht aan het nemen. Voor het vervolg van het debat wil ik herinneren aan de kwalificatie die hij gisteren in de commissie heeft gegeven aan de regeling van de gegarandeerde schepenen mits uitbetaling aan het betrokken gemeentebestuur. Hij noemde het "du brol", een echte Brusselse term. De heer De Gucht had het echter over een perfide regeling. Voor wat nog komen moet, is het interessant de kwalificatie van de heer Viseur in gedachte te houden.

De **voorzitter**: Dit is een interpretatie die haar waarde heeft.

01.11 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer Leterme, collega's, ik zou nog verder kunnen gaan. Wanneer we het beginsel "one man, one vote" – dat in deze zaak door onze Franstalige collega's graag wordt gehanteerd – in Brussel toepassen op basis van de enige meetbare verkiezingsuitslag, namelijk de gewestelijke verkiezingen waar de Nederlandstaligen 14,1% behalen, dan zou dit voor Brussel op dit ogenblik 3 Vlaamse burgemeesters op de 19, en 21 Vlaamse schepenen op de 141 opleveren. Wat zijn echter de feiten? Nu zijn er 12 schepenen en 0 burgemeesters op een potentieel van 170 collegemandaten. De stad Brussel, de hoofdstad, bakt het nog het bruinst: de hoofdstad telt 1 Vlaamse schepenen op 10 collegeleden; de mogelijke toegevoegde schepenen werd daar geweigerd. Die ene Vlaamse schepenen heeft bevoegdheden die de enkele miljoenen Belgische frank niet overschrijden, op een budget van 21 miljard frank voor de stad Brussel. Deze enige Vlaamse schepenen in Brussel is zelfs niet bevoegd

voor Nederlandstalig onderwijs en cultuur. De OCMW-voorzitter en de 13 OCMW-raadsleden zijn allen Franstalig. Recent werd één Nederlandstalig OCMW-raadslid toegevoegd, maar op dit ogenblik wordt daarover nog gediscussieerd. Het akkoord over Brussel dat hier werd gesloten, zal aan deze verhoudingen niets wijzigen.

Ik heb een opinieartikel gelezen van de heer Vanhengel, zowel in de Financieel Economische Tijd als in de Standaard, waarin hij schrijft "Vlamingen definitief verankerd in Brussel". Dit artikel handelt over het feit dat de Brusselse Vlamingen 17 mandaten bij krijgen. De Franstaligen krijgen er 8 bij. Het verschil is nog altijd 9. Het is een artikel van twee bladzijden waarin alleen wordt beklemtoond dat er 17 mandaten bijkomen. In dit artikel wordt er met geen woord over gerept dat de dubbele meerderheid verloren gaat en dat dit akkoord op generlei wijze de reële macht van de Nederlandstaligen in Brussel versterkt. Er wordt alleen ingegaan op het feit dat ze meer mandaten krijgen en dat men meer mandaten kan verdelen.

Ook belangrijk is dat met het akkoord op geen enkele wijze het behoorlijk bestuur in Brussel wordt verzekerd. Er wordt geen enkel initiatief ontwikkeld tot coördinatie of rationalisering van de 19 Brusselse baronieën die eigenlijk worden versterkt tot 19 koninkrijken. De regeling voor het gemeentelijk niveau is volstrekt onvoldoende. Het is niet waterdicht en biedt geen enkele meerwaarde op het vlak van een beter en meer coherent bestuur, bijvoorbeeld door een gewestelijke coördinatie van sommige aspecten van het gemeentelijk beleid. De veelheid van dicht bijeen liggende bevoegdheidsniveaus mogen elkaar naar hartelust blijven beconcurreren en tegenwerken. De Brusselaars moeten het maar voor lief nemen.

Ten slotte stel ik ook vast dat de regeling op gemeentelijk vlak op de meest platvloerse wijze is herleid tot een vulgaire afkoop. Het volstond blijkbaar niet dat men deze volstrekt onvoldoende regeling betaalde met 1 miljard frank extra federaal geld voor de Franse en Vlaamse gemeenschapscommissies. Men gooide nog een extra miljard frank op tafel om die gemeentebesturen te belonen die de goedheid betonen om een Nederlandstalige schepen of OCMW-voorzitter te verkiezen. Bovendien wordt op deze wijze een directe band gecreëerd tussen een individueel mandaat en een federale financiering. Welnu, dit is niet alleen juridisch aanvechtbaar, maar ook strijdig met het

gelijkheidsbeginsel. Het is niet alleen inhoudelijk aanvechtbaar maar ook strijdig met elk principe van behoorlijk bestuur en objectieve financiering. Het is bovendien moreel aanvechtbaar omdat het akkoord een handel is in mensen en mandaten. Vlamingen, zo redeneren de onderhandelaars van dit akkoord, moeten geen lokale mandaten bekleden omdat het logisch is in een tweetalig hoofdstedelijk gebied van een land waarin zij de grootste gemeenschap vormen. Neen, Vlamingen mogen die mandaten bekleden omdat ze er cash voor betalen. Meer geld en meer mandaten. De Brusselaars mogen er tevreden mee zijn.

01.12 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik wens een vraag te stellen aan mevrouw Creyf.

Mevrouw, het Vlaams Blok steunt uw standpunt volmondig. Wat u gezegd hebt is correct. Ik stel echter vast dat de CVP in de diverse assemblees, onder meer in deze Kamer en in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet altijd hetzelfde discours houdt.

Ik geef een voorbeeld. Vorige vrijdag heeft het Vlaams Blok in de Vlaamse Gemeenschapscommissie een motie ingediend die twee vroegere moties hernam die op 7 december 2000 en 8 februari 2001 goedgekeurd werden door de zogenaamde democratische fracties van VLD, CVP, SP, AGALEV en VU. Het Vlaams Blok heeft deze moties niet goedgekeurd, niet zozeer omdat we ze niet goed vinden maar omdat ze, ons inziens, niet ver genoeg gingen. Vorige vrijdag herneemt de motie van het Vlaams Blok deze 2 reeds door al de Vlaamse democratische partijen goedgekeurde moties van 7 december 2000 en 8 februari 2001. De CVP bestaat het tegen onze motie te stemmen! Ik begrijp dit geenszins.

Bent u tegen Lambermont en tegen Lombard? Bent u bereid zo ver te gaan dat u Lombard blokkeert of is het u dat niet waard? Ik verwijs naar de machtspositie van de CVP in de Brusselse regering. Met uw minister beschikt u over een machtsmiddel. U kunt uw minister laten ontslag nemen zodat de Brusselse instellingen lam liggen en de regering een uitweg moet zoeken of u kunt de minister de opdracht geven in staking te gaan. U weet dat de Brusselse regering in consensus moet beslissen. Als de heer Chabert de beslissingen niet mee goedkeurt moet men naar een oplossing zoeken. Mevrouw Creyf, wat is uw standpunt terzake. De CVP spreekt met dubbele tong.

01.13 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijnheer Tastenhoye, wat Brussel betreft, delen het Vlaams Blok en de CVP niet hetzelfde standpunt. Ik weet dat het Vlaams Blok de Brusselse instellingen wil lamleggen. U bent nooit akkoord gegaan met hetgeen er in het verleden voor Brussel uit de bus is gekomen. De CVP wenst niet dat Brussel wordt lamgelegd en dat Brussel niet kan functioneren. De enige slachtoffers van het niet-functioneren van Brussel zijn de Brusselaars. De CVP deelt geenszins het standpunt van Vlaams Blok terzake.

Dit is de federale Kamer. De CVP-Kamerfractie zal haar volle verantwoordelijkheid opnemen. Ik herhaal dat de CVP na de goedkeuring van deze wet hierover een zaak zal inspannen bij het Arbitragehof. Wij kennen onze verantwoordelijkheid. Wij zullen haar niet ontlopen.

01.14 **Alexandra Colen** (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, waarde collega's. De Belgische Grondwet werd na de staatsgreep van 1830 dikwijls aangepast, vooral in de tweede helft van de twintigste eeuw. Om de redenen te schetsen waarom wij het huidige ontwerp van Bijzondere Wet, dat zich inschrijft in de logica van grondwetswijziging, onlegitiem vinden, wil ik de bredere historische achtergrond van de Belgische Grondwet schetsen. Het is immers reeds fout beginnen te lopen met die legitimiteit in het najaar van 1830, bij de Belgische secessie van Nederland. Ik wil hier de argumenten onderzoeken die bij de legitimatie van de Belgische onafhankelijkheid werden ingeroepen en een vergelijking maken met enkele andere bekende historische gevallen van staatkundige afscheiding, zoals de Nederlandse secessie van Spanje in 1581 en de Amerikaanse secessie van Groot-Brittannië in 1776.

Wat valt bij die vergelijking op? Er valt op dat de Belgische onafhankelijkheid nooit werd gerechtvaardigd noch gelegeitmeerd, meer zelfs, dat de Belgische onafhankelijkheid nooit formeel is uitgeroepen. Zowel bij de Nederlandse als bij de Amerikaanse onafhankelijkheid, de ene in 1581, de andere in 1776, was de staatkundige afscheiding een gevolg van het recht ingeroepen door een volk om de vorst af te zetten wegens contractbreuk, meer bepaald de schending door de vorst van zijn verplichting om de vrijheden en de belangen van het volk te bewaren en te verdedigen. Voor de Nederlanders ging het eveneens om meened, aangezien de vorst bij zijn aantreden als hertog van Brabant een formele eed gezworen had om de oude vrijheden, privileges en

gewoonterechten van het volk te respecteren en zich zelfs expliciet akkoord had verklaard met het recht van het volk om hem af te zetten, indien hij die plicht niet na zou komen.

Zowel in 1581 als in 1776 ging aan de staatkundige secessie een formele opzegging van de loyaliteit van het volk aan zijn vorst en diens regering vooraf. Die opzegging werd door de Nederlanders en de Amerikanen bovendien in hetzelfde document juridisch gerechtvaardigd. Bij de Nederlandse secessie gebeurde dit in het zogenaamde Plakkaat van Verlatinghe, afgekondigd door de Staten-Generaal van de Verenigde Nederlanden te Den Haag, op 26 juli 1581. Ik citeer: "Het is algemeen bekend dat de vorst er is ter wille van de onderdanen, zonder welke hij geen vorst is", zo stelt het plakkaat letterlijk. "Wanneer hij de rechten van het volk schendt", aldus de tekst, "moet hij dus niet als een vorst, maar als een tiran worden beschouwd. Dan staat het zijn onderdanen vrij hem niet langer als vorst te erkennen, vooral nadat er in de Staten van het land overlegd is om hem te verlaten en in zijn plaats een ander tot soeverein te kiezen om hen te beschermen". Einde citaat.

Bij de Amerikaanse secessie gaat het om de zogenaamde Declaration of Independence, afgekondigd door het Continental Congress op 4 juli 1776. Ik citeer de tekst: "Wij beschouwen de volgende waarheden als vanzelfsprekend: dat regeringen hun macht ontleen aan de goedkeuring door de geregeerden en dat wanneer een vorm van regering de voormelde doelstellingen ondermijnt, het volk het volste recht heeft om die regering te wijzigen of terzijde te schuiven en een nieuwe regering in te stellen". Einde citaat.

Zelfs Angelsaksische historici erkennen tegenwoordig het Nederlandse Plakkaat van Verlatinghe als het directe model voor de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring, zo ook Stephen Lucas in zijn boek "The Plakkaat van Verlatinghe, a neglected model for the American Declaration of Independence". Het Plakkaat gaat echter terug op een document uit onze streken, de zogenaamde Blijde Inkomst, de keure die hertogin Johanna van Brabant op 3 januari 1356 aan haar volk verleende.

Die Brabantse grondwet, waaraan nadien elke hertog van Brabant een eed van trouw diende te zweren, vermeldt uitdrukkelijk dat het volk het recht van verzet heeft indien de hertog zijn verplichtingen schendt. De Brabanders waren niet de eersten om dat principe aan te hangen.

De Vlaamse rechtshistoricus, professor Raoul Van Caenegem, wees er in zijn werk "Mediaeval Flanders and the Seeds of Modern Democracy" op dat dit beginsel reeds als juridisch argument werd ingeroepen door Iwein, graaf van Aalst, tijdens een direct democratische volksvergadering in Gent op 16 februari 1128. Iwein leidde een protestbeweging tegen graaf Willem van Vlaanderen omdat die opnieuw een belasting invoerde die hij korte tijd voordien plechtig had afgeschaft. Op een volksvergadering te Gent, waarop graaf Willem aanwezig was, verweet Iwein de graaf dat hij bijgevolg de wederzijdse band tussen hemzelf en het volk had verbroken. Geen vorst die de wet had geschonden kon rechtmatig verder regeren, aldus Iwein. Hij eiste bijgevolg dat, indien zijn aanklacht gegrond bevonden zou worden, de graaf zou aftreden en de plaats zou ruimen voor een heerser die de wet wel zou respecteren.

Iwein van Aalst zette nog een verdere stap in de richting van het moderne constitutionalisme toen hij voorstelde om zijn beschuldiging voor te leggen aan een rechtbank die samengesteld moest worden uit "baronnen van beide partijen en onze heren en al de verantwoordelijke mannen uit de clerus en het volk" en moest zetelen te leper, "dat gelegen is in het midden van ons land, om aldus rustig en na rijp beraad zonder bedrog of kwade trouw het oordeel te vellen" Einde citaat. Men oordeelde dus of de graaf al dan niet de wet overtreden had. Als dat zo was, moest hij opstappen. Toen graaf Willem op dat voorstel niet wilde ingaan, brak een volksopstand uit. Korte tijd later sneuvelde de graaf in de slag bij Aalst en werd vervangen door Diederik van de Elzas, die de rechten van het volk wel erkende.

Wanneer dan in 1789 de Brabantse Revolutie uitbreekt en de Verenigde Belgische Provinciën zich afscheuren van Oostenrijk, doen zij dat eveneens op basis van het argument dat de vorst zijn plechtige beloften had geschonden. Het Manifest van het Brabantse Volk, afgekondigd in Hoogstraten op 24 oktober 1789, verklaarde de hertog van Brabant, keizer Jozef II van Oostenrijk wegens meened vervallen van de troon.

01.15 Jef Tavernier (AGALEV-ECOLO): Mijnheer de voorzitter, mevrouw Colen, ik vind uw toespraak heel erg interessant. Is het mogelijk om er een samenvatting van te krijgen? Ik denk dat wij die nog vaak zullen kunnen gebruiken.

De **voorzitter**: U zal morgen een samenvatting krijgen. Laat mevrouw Colen verder spreken,

alstublieft.

01.16 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer Tavernier, ik kan daaraan toevoegen dat de spreker die na mevrouw Colen komt, haar toespraak zal samenvatten en zijn visie erop zal toelichten.

01.17 Alexandra Colen (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, met mijn uiteenzetting wil ik, door middel van een historische schets en door te melden wat voorafging aan de Belgische onafhankelijkheid en de Belgische Grondwet, dat de Belgische Grondwet nooit gelegitimeerd is en dat die Grondwet volgens moderne constitutionele en volksrechtelijke begrippen geen legitimiteit heeft. De achtergrond van heel dat moderne constitutionalisme wordt door de bevolking gewoonlijk gelegd bij de Amerikaanse secessie van Groot-Brittannië. Ze vindt haar oorsprong echter in het Nederlandse model, dat zelf is gebaseerd op historische feiten uit Vlaanderen die bovendien gedocumenteerd zijn. Met name gaat het om de "Plakkaat van Verlatinghe" en de Blijde Inkomst. Dat zijn elementen die in de geschiedenislessen wel worden aangeleerd maar die in de moderne visie op constitutionalisme door historici steeds meer aan belang winnen.

Als u mij toelaat mijn betoog te vervolgen, dan zult u zien waar ik uiteindelijk zal komen. Bij de Brabantse Revolutie werd keizer Jozef II van Oostenrijk wegens meened vervallen verklaard van de troon. Daar werd exact dezelfde argumentatie gebruikt die ook de Staten-Generaal in 1581 hadden ingeroepen tegen de toenmalige hertog van Brabant, koning Filips II van Spanje. Zowel Filips II als Jozef II hadden bij hun aantreden immers de eed van trouw aan de Blijde Inkomst gezworen. In die zin lag de Brabantse Revolutie in de lijn van de oude Nederlandse vrijheidstraditie en sloot ze naadloos aan bij het verleden van ons volk. Het was zo men wil een conservatieve revolutie, bedoeld om de oude rechten te vrijwaren en gesteund op een bestaande en door het volk reeds eeuwenlang aanvaarde rechtsregel.

Gezien deze nationale voorgeschiedenis is het des te opvallender dat de Belgische revolutie van 1830 geen legitiematiel document heeft voortgebracht, hoewel indien men daarnaar op zoek had willen gaan de inspiratiebron nochtans voor het rapen lag, met name de Blijde Inkomst. Professor Michel Magits van de VUB toonde in zijn werk "Het zelfbeschikkingsrecht tijdens de Belgische revolutie - een onderzoek naar de houding van de Belgische constituanten in 1830-

1831" – aan dat de Belgische revolutionairen opzettelijk verzuimden hun afscheuring van Noord-Nederland theoretisch te rechtvaardigen. Meer zelfs, de suggestie van een enkeling om zo'n manifest op te stellen werd volgens de toenmalige historicus Huyttens in zijn in 1844 verschenen boek "Discussions du Congrès National de Belgique" door de leden van het Belgische Nationaal Congres onthaald op "hilariteit en gelach". Mijnheer Smets, ik meen dat de situatie op dit moment met u zeer herkenbaar is. De argumentatie die ik naar voren haal om te zeggen dat men in België nooit moeite heeft gedaan om een juridische legitimatie en onderbouw te vinden voor de Belgische onafhankelijkheid wordt hier door u onthaald op hilariteit en gelach, net zoals men in het Nationaal Congres destijds zelfs het idee om een juridische onderbouw te leveren voor een onafhankelijkheidsverklaring onthaalde op hilariteit en gelach. Men vond dat niet nodig.

Volgens de Luikse jurist Joseph Lebeau, één van de leiders van de revolutionairen, was een manifest onnodig aangezien de zaken in de wereld niet door het recht beslist werden maar door het geweld. "De bajonetten hebben gesproken", aldus Lebeau. "Geweld heeft tenietgedaan wat geweld had opgedrongen. Europa weet het al, een manifest is niet nodig". De Belgische revolutionairen werkten via de weg van de met de wapens afgedwongen voldongen feiten veeleer dan door een beroep te doen op juridische argumenten. Charles Rogier, een andere vooraanstaande revolutionair en eveneens een Luikenaar maar Fransman van geboorte, vond een theoretische onderbouw van de Belgische onafhankelijkheid "nutteloos". Het niet opstellen van een legitimatiemanifest blijkt dus een bewuste keuze te zijn geweest waarvoor twee verklaringen kunnen worden ingeroepen.

Ten eerste, was het niet de bedoeling van de Belgische revolutionairen om het principe van het zelfbeschikkingsrecht van het Zuid-Nederlandse of zo u wil Belgische volk zoals verwoord in de Blijde Inkomst in eer te herstellen. Men erkende dit recht immers niet. Men kende, zoals Lebeau expliciet stelde, slechts "de taal van het geweld". Het is geen toeval dat diezelfde Lebeau als minister van Justitie in 1834 het leger met opzet losliet op de bezittingen van politieke tegenstanders van het Belgische bewind omdat naar hij zei "het plunderen van huizen van Orangisten, hoewel betreurenswaardig, een vreselijke noodzaak is om de vijanden van de publieke orde te onderdrukken". België schakelde zich vanaf zijn ontstaan niet in de van oorsprong Brabantse traditie dat de staat er is ten dienste van de burger

– die dus bijgevolg een actief recht van verzet heeft indien de regering ingaat tegen de belangen van het volk – maar wel in de totalitaire filosofie van de Franse revolutie waarbij de burger ten dienste is van de staat.

Die laatste wordt per definitie geacht de algemene belangen van het volk te vertegenwoordigen, hetgeen elk recht op verzet uitsluit. België werd bijgevolg in 1830 een unitaire, gecentraliseerde staat waarvan de natuur lijnrecht inging tegen de eigen Zuid-Nederlandse rechtsgewoonten en politieke tradities tot dusver. De revolutie van 1830 valt daarom absoluut niet te vergelijken met die van 1789. Het België dat in 1830 ontstond, leek in niets op de verenigde Belgische staten die in 1789 ontstonden en die het jaar daarna reeds door de Fransen met geweld werden opgedoekt.

Ten tweede, was de Belgische revolutie niet het werk van lieden die een vreemd, in dit geval Hollands, bewind wilden vervangen door een eigen Zuid-Nederlands of Belgisch bewind, maar van personages die het ene vreemde bewind wilden vervangen door een ander, even vreemd bewind. Men streefde immers in eerste instantie een annexatie van onze streken door Frankrijk na. Men wilde een ander vreemd bewind in de plaats van het eerste. De Belgische revolutie was inderdaad voornamelijk het werk van Franse agenten-provocateurs. Volgens de toenmalige Oostenrijkse ambassadeur, graaf Von Mier ging het om hooligans die door Franse geheime agenten werden betaald. Uiteraard waren er ook echte vrijheidslievende Zuid-Nederlanders bij betrokken, zoals de Bruggeling Louis De Potter en de Brusselaar Adolphe Bartels. Zij waren in feite republikeinen in de liberale en federalistische Nederlandse traditie, maar werden als nuttige idioten misbruikt door de pro-Franse partij en onmiddellijk na de revolutie opzij geschoven. De tragiek van De Potter blijkt uit het feit dat hij in 1839 met aandrang zal schrijven dat België en Nederland in een federaal verband moeten worden herenigd. Ik citeer: "We moeten herenigd worden met of zonder het huis van Nassau-Oranje. Dat kan mij niet schelen".

Sta mij toe even stil te staan bij de belangrijke vraag wanneer België formeel onafhankelijk werd. De geschiedenis van de Belgische revolutie werd met waar monnikengeduld tot in de details beschreven door de historicus, de Benedictijnenpater dokter Arnoldus Smits in zijn vierdelig werk: "1830, scheuring in de Nederlanden". De aarzeling van koning Willem I, het verraad van kroonprins Willem die hoopte om zelf koning van een onafhankelijk België te

worden en de militaire onbekwaamheid van prins Frederik, hadden tot gevolg dat pro-Franse benden, afkomstig hetzij rechtstreeks uit Parijs en Noord-Frankrijk, hetzij uit Luik en Henegouwen, de macht in Brussel en daarna in heel Vlaanderen konden overnemen. Zij vestigden in september 1830 in Brussel een waar schrikbewind, zoals beschreven werd in diverse rapporten van de Britse consul Cartwright. Een maand later zouden "Belgische legers" bestaande uit Franse en Luikse bendes met toepasselijke namen zoals Têtes de Mort, de Vlaamse provincies onderwerpen. Zelfs de zogenaamd Belgische generaal Grégoire, een Fransman uit Roubaix, bekende dat het niet om soldaten ging, maar gebruikte zelf het woord "rovers". Omdat de nieuwe Belgische machtshebbers annexatie van hun land bij Frankrijk nastreefden, bleef een juridische legitimatie van de Belgische onafhankelijkheid geheel uit. Dit idee leidde bij de nieuwe machthebbers tot hilariteit en spot. Ik merk dat dit 180 jaar nadien nog steeds het geval is.

Het is voor historici zelfs moeilijk om vast te stellen wanneer de Belgische onafhankelijkheid formeel werd uitgeroepen. Gebeurde dat op 4 oktober 1830 toen het Voorlopig Bewind een proclamatie publiceerde waarvan het eerste artikel meldde en ik citeer: "De Belgische provincies, met geweld losgerukt van Holland, zullen een onafhankelijke staat gaan vormen". Het document stelt alleen dat België met geweld van Nederland is losgerukt, maar laat de mogelijkheid van onafhankelijkheid open in de toekomstige wijs.

Die was dus blijkbaar nog geen feit. Wilde men ze wel? Gebeurde het op 16 oktober toen de Nederlandse kroonprins Willem vanuit Antwerpen de Belgische onafhankelijkheid proclameerde en zichzelf als hoofd van de nieuwe staat aanstelde? Die afkondiging, waarbij de prins als het hoofd van het Nederlandse leger de Nederlandse troepen beval zich boven de grote rivieren terug te trekken en de burgerlijke autoriteiten in het zuiden de opdracht gaf om mee te werken aan de verkiezingen voor het Nationaal Congres, die door het voorlopige bewind in Brussel waren aangekondigd, leidde tot chaos in de zuidelijke provincies. Op enkele zogenaamde ongehoorzame legereenheden na, in Breda, Maastricht, Luxemburg, Sluis-Oudenburg en de citadel van Antwerpen en in Liefkenshoek en Lillo, trokken de Nederlandse troepen zich inderdaad overal terug, waarna de Franse en Luikse bendes het machtsvacuüm konden opvullen.

Gebeurde de onafhankelijkheidsverklaring ergens op mysterieuze wijze tussen 12 en 16 november?

Op 12 november diende graaf de Celles bij het Nationaal Congres een voorstel tot decreet in om de Belgische onafhankelijkheid officieel te proclameren, maar op zestien november verklaarde hij plots dat – en ik citeer – "...de Belgische onafhankelijkheid een feit is. Het Voorlopig Bewind heeft ze uitgeroepen". Einde citaat. Tijdens de discussie over het voorstel van decreet deelden talrijke congresleden mee dat zulk debat tijdsverlies was. Typerend is de bijdrage van congreslid de Tiecken de Terhove en ik citeer hem: "Laat die discussie over een onafhankelijkheidsverklaring toch achterwege. Ik herhaal het, mijne heren, ik begrijp het belang niet dat men aan zo een verklaring hecht. Ik zie het echt niet in". Het is bijgevolg niet verwonderlijk dat de Belgische nationale feestdag niet samenvalt met een proclamatie van de Belgische onafhankelijkheid, want behalve in de toekomstige wijs op 4 oktober gebeurde zo een proclamatie formeel nooit. Tenzij men de afkondiging van de prins van Oranje op 16 oktober 1830 als rechtsgeldig zou beschouwen.

De **voorzitter**: Mevrouw, wil u de sprong maken naar de toekomst of naar de actualiteit? Iedereen heeft zijn visie op de geschiedenis en kan geschiedenis schrijven. Doe het maar.

01.18 Alexandra Colen (VLAAMS BLOK): Tot eind 1830 bleef een meerderheid van het Nationaal Congres van mening dat het land bij Frankrijk moest worden gevoegd. Rogier werd door het voorlopig bewind naar Parijs gestuurd met de vraag of Frankrijk bereid was de Belgen te steunen indien het Nationaal Congres formeel om annexatie door Frankrijk zou vragen. De Fransen aarzelden want ze vreesden een oorlog met Engeland, indien ze op het Belgische aanbod zouden ingaan. Daarop dreigde Alexandre Gendebien dat de Belgen de annexatie hoe dan ook op 30 september zouden proclameren.

Uiteindelijk beslisten de Belgische revolutionairen echter niet zelf over het lot van het land. De Europese mogendheden drongen België het statuut van een onafhankelijk koninkrijk op, gepaard met een verplichte neutraliteit, die als doel had het land uit het Franse vaarwater te houden. De truc van het Nationaal Congres op 3 februari 1831, om een indirecte annexatie door Frankrijk te bekomen door de zestienjarige hertog Louis de Nemours, de tweede zoon van de Franse koning, tot koning uit te roepen, maakte de Engelsen woedend. Via Lord Ponsonby, schoonbroer van de Britse premier Lord Grey, probeerde Londen eind maart nog een pro-orangistische staatsgreep op te zetten, waarop de

Association Nationale van Gendebien reageerde met een verhevigde golf van terreur in april en mei 1831.

Uiteindelijk moesten de Belgen akkoord gaan met het koningschap van de Engelse kandidaat, prins Leopold von Saksen-Coburg, de moederlijke oom van de Britse koningin Victoria. Zo werd België onafhankelijk, hoewel niemand die nieuwe staat gewild had – noch de orangisten die bij Nederland wilden blijven, noch de gematigde revolutionairen zoals De Potter die een confederale of federale band met het noorden hadden willen behouden, noch de radicale revolutionairen die bij Frankrijk hadden willen aansluiten. Als nationale feestdag kreeg het land 21 juli, een datum die niets te maken heeft met de ontstaansgeschiedenis van België zelf, maar wel de dag waarop in 1831 koning Leopold de eed aflegde.

Een juridische legitimatie voor de nieuwe staat werd nooit gegeven. Die was er ook niet. De Belgen hadden niet echt te klagen gehad onder het bewind van koning Willem want de koninkkoopman zoals hij werd genoemd, voerde een politiek waarbij het zuiden duidelijk werd bevoordeeld ten opzichte van het noorden. Belangrijke ministeries zoals Binnenlandse Zaken, Waterstaat, Koloniën, Religieuze Zaken en Onderwijs waren in handen van zuidelijke katholieken.

Ook na de afscheuring kreeg het zuiden met Leopold I een protestantse vorst. De nieuwe Belgische Grondwet was volgens de analyse, die professor Karel Rimanque geeft in zijn boek "De Grondwet: toegelicht, gewikt en gewogen", in grote mate een kopie van de Nederlandse met uitzondering van de opsomming van een reeks vrijheden waaraan niet echt belang werd gehecht zoals de Vlamingen in de komende decennia konden ondervinden. Het aloude recht van verlating, het recht van een volk waarvan de belangen werden geschonden om zich geheel of gedeeltelijk af te scheiden, werd na 1789 nooit meer formeel erkend; noch in de Nederlandse Grondwet van Willem I, noch in de Belgische. Zowel het Koninkrijk der Nederlanden als het Koninkrijk België waren unitaire, gecentraliseerde staten naar het Franse etatistische model. Maar ook in de reeks grondwetsherzieningen vanaf 1970 die van het unitaire België een soort quasi federale staat sui generis hebben gemaakt, is het secessierecht afwezig gebleven. Evenmin legde na 1789 nog een van de vorsten de eed van trouw af aan de blijde inkomst.

Als wij de Belgische Grondwet van 1831,

maar ook die van de opeenvolgende grondwetswijzigingen waarvan het Lambermont-akkoord een nieuwe stap is, analyseren, en ons daarbij laten leiden door heden ten dage in het Westen algemeen aanvaarde juridische en internationaal-rechtelijke beginselen en in het bijzonder door het begrip van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren zoals dit de laatste jaren is ontwikkeld, kunnen wij niet anders concluderen dan dat België ook op dat vlak een illegitieme staat is. De staatsmacht wordt in de Grondwet gelegd bij het centraal Belgische bestuur dat in drie organen wordt ingedeeld: de wetgevende, de uitvoerende en de rechterlijke macht. Deze organen dienen minstens in theorie van elkaar onafhankelijk te zijn. Deze driedeling is in feite een reactie tegen het absolutisme van het ancien régime toen wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht in één persoon of in één enkel staatsorgaan waren verenigd. Een toestand waarvan werd verondersteld dat het tot belangenvermenging en gebrek aan onafhankelijkheid kon leiden. Naast de drie organen is er nog een enigszins aparte instelling, de Koning, die bepaalde functies van de drie organen in zich verenigt.

Naast het centrale bestuur zijn er nog de zogenaamde ondergeschikte besturen: de gemeenten en provincies. Zij krijgen enkel bevoegdheden in de mate dat het Belgische centrale bestuur hen die geeft. Dat is het tegengestelde van de toestand in een echte federale staat, zoals bijvoorbeeld in Zwitserland waar artikel 3 van hun federale Grondwet bepaalt, ik citeer: "De kantons zijn soeverein in zoverre hun soevereiniteit niet beperkt is door de federale Grondwet. Zij oefenen alle rechten uit die niet aan de confederatie zijn toevertrouwd". In België redeneert men omgekeerd.

In beginsel regelen de Belgische gemeenten de zaken van gemeentelijk belang en de provincies de zaken van provinciaal belang. Het centrale bestuur houdt toezicht op deze lagere besturen, benoemt tevens de burgemeesters in de gemeenten en de gouverneurs in de provincies. Zo wordt er een hiërarchie van besturen ingesteld: onderaan de gemeenten, dan de provincies en uiteindelijk de centrale Belgische Staat. Het zwaartepunt en de bron van de politieke macht ligt duidelijk bij het centrale regime.

Lambermont verschuift het toezicht over de gemeenten van het federale naar het regionale vlak, maar verandert wezenlijk niets aan het feit dat het zogenaamde Belgische federalisme geen echt federalisme vanuit de basis is. Wanneer was

en is in België een wet geldig? Indien hij door het Parlement volgens een bepaalde procedure – meestal meerderheid tegen oppositie – is gestemd. Waarom mag het Parlement wetten goedkeuren die voor miljoenen mensen bindend zijn? Omdat de Belgische Grondwet het daartoe heeft gemachtigd. Waarom kan de uitvoerende macht bestuursmaatregelen treffen ten overstaan van de inwoners en het grondgebied van de staat België? Waarom kan zij mensen wegens misdrijven vervolgen, oppakken, opsluiten en doen straffen? Omdat zij daartoe wordt gemachtigd door de Belgische Grondwet. Waarom zijn vonnissen en arresten in België afdwingbaar tegenover de burgers? Omdat zij uitgesproken worden door de organen van de rechterlijke macht, die dat mag doen omdat zij door de Grondwet daartoe werd gemachtigd. Waarom zijn beslissingen van gemeente- en provincieraden, schepencolleges en bestendige deputaties geldig in België en waarom kunnen zij worden afgedwongen? Omdat het centraal bestuur hen die bevoegdheden heeft gegeven en omdat gemeenten en provincies door de Grondwet werden ingesteld.

Zoals uit het voorgaande blijkt, vinden niet alleen de organen zelf hun rechtvaardiging in de Belgische Grondwet, maar ook alle handelingen die ooit door deze organen werden gesteld: vonnissen, arresten, beschikkingen, besluiten, wetten, decreten, ordonnances, koninklijke en ministeriële besluiten, bevelen tot aanhouding, tot huiszoeking enzovoort. Kortom, de Belgische Grondwet is de onbewogen beweging van de ganse Belgische staatsmachinerie. Maar de hamvraag in dit verband luidt: waarin vindt die Belgische Grondwet dan wel zijn rechtvaardiging? Officieel vindt een Grondwet zijn rechtvaardiging in de wil van het volk. Het zijn de gekozenen des volks die deze Grondwet maakten en het is hier dat in België het schoentje knelt. Op het ogenblik van zijn stichting bevonden zich op het grondgebied van de Belgische staat cultuurantropologisch twee volkeren: een fragment van het Nederlandse volk, dat Nederlandse dialecten sprak en in de Belgische provincies bovendien de meerderheid uitmaakte en een fragment van het Franse volk, Franse dialecten sprekend. Krachtens het volkerenrecht kunnen twee of meer volkeren slechts een meervolkenstaat oprichten indien zij allen daartoe, in volle vrijheid en met kennis van zaken de toestemming geven.

Het volk dat de eerste en belangrijkste versie van de Belgische Grondwet maakte, en dus ook het raamwerk van de Belgische staat, bestond in feite

uitsluitend uit vertegenwoordigers van Franstaligen. De Vlamingen waren als volk niet vertegenwoordigd. Nergens blijkt uit de Belgische Grondwet dat het Vlaamse volk akkoord ging met zijn afscheuring uit Staatsnederland. Uit niets blijkt dat zij akkoord gingen met de oprichting van een staat België. Integendeel, de Vlaamse steden Antwerpen, Gent, Mechelen, Dendermonde en Sint-Niklaas spraken zich tussen 8 en 10 september 1830 formeel uit tegen een scheiding, zelfs tegen een louter administratieve scheiding van de Nederlanden. De provincie Oost-Vlaanderen verklaarde dat het ingeval van scheiding bij Nederland wilde blijven. Antwerpen herhaalde op 23 oktober het verzoek aan koning Willem om de stad te blijven behandelen als een deel van het Noorden. Uit vrees voor een Orangistische verkiezingsoverwinning pleegde het Belgische Nationaal Congres, dat in oktober 1830 voor een periode van zes maanden was ingesteld, op 12 april 1831 een staatsgreep en stelde de verkiezingen voor onbepaalde tijd uit. De macht kwam in handen van een onverkozen en zelfbenoemde Association Nationale die een terreurregime installeerde. De Britse vertegenwoordiger in Brussel, Lord Ponsonby, had reeds op 19 februari 1831 aan zijn regering gemeld dat het Nationaal Congres – in zijn woorden – “hostile to the majority of the people” was.

In de Belgische Grondwet die tegelijkertijd stichtingsakte is van de Belgische Staat, ontbreekt dus een zeer belangrijk hoofdstuk dat in beginsel, volgens het universele volkerenrecht, aanwezig moet zijn in alle stichtingsakten van meervolkenstaten, namelijk dat alle volkeren die de meervolkenstaat samenstellen of hun vertegenwoordigers in volle vrijheid en met kennis van zaken hebben beslist tot de oprichting van de staat in kwestie. Omdat er in feite alleen Franstaligen waren op het Nationaal Congres, deed de Belgische Grondwet alsof er maar één volk bestond in België: het Franse, dat men het Belgische volk noemde om het te onderscheiden van de Fransen in Frankrijk. De Belgische Grondwet deed dus alsof België geen meervolkenstaat was. Omdat de stichters van de Belgische Staat deden alsof België geen meervolkenstaat was, staat in de Grondwet van België dan ook niet welke politieke bevoegdheden de samenstellende volken aan het centrale Belgische bestuur overdragen. Neen, er staat kortweg dat van rechtswege alle bevoegdheden toekomen aan het centraal bestuur. Het artikel 25 van de oorspronkelijke Grondwet luidt immers: “Alle machten gaan uit van de natie”. Alle politieke macht gaat dus uit van de natie, waarmee de

Belgische natie wordt bedoeld. Natie is hier synoniem van het centraal bestuur, daar dit vermoed wordt die natie te belichamen.

Hier wordt vormelijk bevestigd wat hierboven werd aangekondigd, namelijk dat het centrale Belgische bestuur letterlijk alle bevoegdheden krijgt, terwijl de gemeenten en provincies slechts bevoegdheden hebben in de mate zij toegewezen zijn door het centrale bestuur. Van volken in cultuurantropologische zin is er helemaal geen sprake. Dit korte, maar uiterst belangrijke artikel 25 schraagt de hele Belgische staatsstructuur en is trouwens een bijkomende reden waarom de Belgische Staat als strijdig met het volkenrecht moet worden gezien. Het centraal bestuur in een meervolkenstaat kan immers alleen beperkte bevoegdheden hebben, bevoegdheden die het zijn toegewezen door de samenstellende volkeren. De volheid van bevoegdheid, het beroemde zelfbeschikkingsrecht der volkeren, blijft echter altijd bij het volk in kwestie. Met dit laconieke zinnetje in de eerste versie van de Belgische Grondwet werd met één pennentrek het zelfbeschikkingsrecht van het Vlaamse volk door het Belgisch-Frans centraal bestuur feitelijk opgeheven. In artikel 25 staat het nog steeds, tot op de dag van vandaag. In de nieuwe Grondwet van 1994 stemt het echter overeen met artikel 33 en Lambermont verandert daar evenmin iets aan.

Iets gelijkaardigs kan worden gezegd over artikel 23. In de oorspronkelijke Grondwet luidt het: "Het gebruik van de in België gesproken talen is vrij. Het kan niet worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken". Het gebruik der talen in België is vrij volgens de oorspronkelijke Grondwet. Deze zin kon de indruk geven dat ook het Nederlands toegelaten was. De inkt van de Grondwet was echter nog niet opgedroogd, of op 19 september 1831 werd er al een wet aangenomen die bepaalde dat alleen het Frans de openbare taal was in heel België. Deze grondwetsbepaling was feitelijk een reactie tegen de vernederlandsingspolitiek van Willem I, die overeenkomstig het volkerenrecht had bepaald dat in de Nederlandse streken alleen het Nederlands de openbare taal zou zijn. Impliciet had deze bepaling ook tot gevolg dat de door de Nederlandse koning bestuurlijk vastgelegde taalgrens afgeschaft werd. Het zou nog anderhalve eeuw duren eer ze opnieuw werd ingevoerd. Ook dat artikel 23 is strijdig met het volkenrecht. Uit het zelfbeschikkingsrecht der volkeren vloeit immers voort dat een volk ook baas is over de taal of talen die op zijn grondgebied een min of meer openbaar karakter

hebben. Een openbare taal kan in beginsel enkel de eigen taal zijn. Andere talen op het grondgebied kunnen eventueel ook een half openbaar karakter krijgen, maar alleen na eenzijdige toestemming van het volk aan wie dat gebied behoort.

In België waren het echter de Fransen die zichzelf via artikel 23 en zijn uitvoeringswetten het recht gaven het Frans in Vlaanderen te gebruiken en het zelfs als enige openbare taal op te leggen, dit alles zonder toestemming van het Vlaamse volk. Net zoals artikel 25 staat artikel 23, nu artikel 30 in de Grondwet van 1994, nog steeds in de Belgische Grondwet, wat het de Vlaamse instellingen minstens theoretisch onmogelijk maakt een taalpolitiek te voeren inzake de private betrekkingen.

De Belgische Grondwet van 1831 – in het bijzonder de artikels 23 en 25 – bevatten in feite een kaderprogramma tot vernietiging op termijn van de Nederlandse natie in de Vlaamse provincies. Via het Frans als enige openbare taal en via het centraal bestuur dat zij volkomen controleerden, verschaften de Fransen en hun trawanten zichzelf het recht om overal in Vlaanderen het Frans te gebruiken, het Nederlands te verdringen, de Vlamingen uit te sluiten van de belangrijkste bestuursfuncties, zelf in Vlaanderen te regeren en het Zuid-Nederlands volksgebied en volk te koloniseren en te exploiteren. Zo zou dan ook geschieden in de tientallen jaren daarna.

De Belgische Staat kan maar op een manier worden gezien, als een aanslag van het Franse op het Nederlandse volk, waarbij het volksgebied van de Zuid-Nederlanders bij Frans grondgebied werd aangehecht en het zelfbeschikkingsrecht van het Zuid-Nederlandse volk gewoon werd opgeheven.

Sommige mensen zullen vragen waarom we zover in het verleden moeten terugkeren. De Vlamingen hebben vandaag toch toegang tot het Belgisch Parlement en hebben die scheve toestand, die in het begin zeker bestond, toch al lang rechtgezet? Dit laatste is niet waar. Vooral in de jaren '70 van de 20ste eeuw werd de Belgische Grondwet herschreven als een grendelgrondwet, waardoor de Vlaamse meerderheid voorgoed onwerkzaam werd gemaakt. Dit geschiedde door de invoering van een ganse reeks instellingen in het voordeel van de Belgisch-Franse minderheid. Ik denk aan de pariteit in de Ministerraad, het stelsel van dubbele en bijzondere meerderheden in het Parlement voor communautair gevoelige materies, de alarmprocedure, enzovoort. Dat zijn

allemaal technieken die de Belgische Fransen een vetorecht geven in het centraal bestuur. Het punt is echter dat de Belgische Grondwet reeds van in het begin dat grendelkarakter had. Hij werd in 1831 immers zodanig opgesteld dat de Vlamingen hem nooit nog zouden kunnen wijzigen zonder instemming van de Belgische Fransen, zelfs niet nadat de Vlamingen in latere tijden, in toepassing van de democratische beginselen, de meerderheid in het Belgisch Parlement zouden gaan uitmaken. In het vierde lid van artikel 131 - artikel 195 van de Grondwet van 1994 - staat immers dat wijzigingen, veranderingen of toevoegingen aan de Grondwet slechts mogelijk zijn met een tweederde meerderheid. Ik citeer het artikel: "In dit geval mogen de Kamers niet beraadslagen wanneer niet ten minste tweederde van de leden waaruit elke Kamer bestaat tegenwoordig zijn en een verandering is alleen dan aangenomen indien zij ten minste tweederde van de stemmen heeft verkregen" Een tweederde meerderheid hebben de Vlamingen in België nooit gehad en zullen ze nooit hebben, zelfs niet in ideale omstandigheden. Met andere woorden, binnen de Belgische staatsrechtelijke logica hebben de Vlamingen nooit van hun meerderheid kunnen gebruikmaken om hun zelfbeschikkingsrecht te heroveren en zij zullen dat in de toekomst ook nooit kunnen.

Onder druk van de Vlaamse beweging, mits het betalen van hoge prijzen, hebben de Vlamingen wel het een en het ander – hier en daar een taalwet of een staatshervorming – kunnen verkrijgen, maar tot nu toe zijn zij er nooit in geslaagd het onrecht van 1831 in zijn geheel ongedaan te maken. Het herstel van het onrecht kan enkel bestaan in het herstel van het volledige zelfbeschikkingsrecht van de Vlamingen over geheel hun volksgebied.

De structureel onrechtvaardige en onevenwichtige machtsverhoudingen tussen Fransen en Zuid-Nederlanders, zoals zij reeds in de eerste Grondwet van 1831 werden gebetonneerd, bestaan tot op vandaag.

Het arsenaal aan wetten op het taalgebruik en op de staatshervormingen is op de keper beschouwd uiteindelijk niets anders dan wat uitzonderingswetten op de artikelen 23 en 25, die zelf nog steeds massief en onverkort in de Belgische Grondwet zijn verankerd.

Had het anders gekund? Had de stichting van de Belgisch Staat op een volkenrechtelijke wettige manier kunnen gebeuren? Dat had eventueel gekund, indien de Zuidelijke Nederlanden zich in

volle vrijheid en met kennis van zaken van de Noordelijken hadden afgescheurd, indien het onderwerp van de afscheiding het voorwerp van een breed maatschappelijk debat had gevormd, en indien het als dusdanig door een vrije Zuid-Nederlandse volksvergadering was goedgekeurd. Indien het op die manier was gebeurd, zou de afscheiding zelf natuurlijk nooit hebben plaatsgevonden. Welk belang hadden de Zuid-Nederlanders er immers bij zich van het Noorden te zien afscheiden? Welk volk kiest er vrijwillig voor om zijn toestand erop achteruit te zien gaan? Na de staatsgreep ging zijn toestand erop achteruit: afschaffing van zijn taal en onderwijs, afschaffing van zijn zelfbestuur, economische en sociale achteruitgang, verarming, vervreemding, ziekten en hongersnood; ziehier de vruchten van België voor Vlaanderen.

Het voor de Vlamingen onrechtmatige karakter van de Belgische revolutie had zelfs achteraf nog kunnen worden geregulariseerd indien de Belgische Fransen op gelijk welk moment in de Belgische geschiedenis tot inkeer zouden zijn gekomen; indien zij bijvoorbeeld zouden hebben gezegd: "Wij hebben in 1830 eenzijdig en zonder jullie toestemming jullie zelfbeschikkingsrecht afgenomen, maar kom, zand erover, wij geven jullie terug zelfbeschikkingsrecht over het hele toenmalige volksgebied, en wij gaan ermee akkoord dat onze Franse volksgenoten in Vlaanderen slechts minderheidsrechten hebben in de mate dat jullie daarmee vrijwillig akkoord gaan". Zoiets had men kunnen zeggen. Als dit was gebeurd, had misschien nog iets kunnen worden gemaakt van die Belgische Staat, maar het heeft zich nooit voorgedaan.

Het is een merkwaardig schouwspel te zien hoe de Vlamingen het recht om zichzelf te besturen en het recht om hun eigen taal te spreken op hun eigen volksgebied dienden en nog steeds dienen af te kopen van vreemden, door middel van geld, grondgebied en machtsposities. Volgens het universele volkenrecht zijn deze rechten echter gratis, niets anders dan onderdelen van het veel geroemde zelfbeschikkingsrecht der volkeren en komen zij gratis onverkort en van nature toe aan alle volkeren der aarde. Het is tragisch, en tegelijk ook komisch, dat de Franse revolutionairen van 1830 de twee bovengenoemde artikelen 23 en 25 vlug in de Belgische Grondwet hebben ingemoffeld, terwijl het wegwerken van de negatieve gevolgen ervan van Vlaanderen inzet, arbeid en offers vanwege duizenden zou vergen gedurende een periode van vele tientallen jaren. Zelfs nu, bijna twee eeuwen later, zijn de schadelijke gevolgen van deze artikelen nog niet

geneutraliseerd.

Meteen is bewezen dat twee eeuwen Vlaams-nationale strijd in feite een strijd was tegen iets dat niet meer was dan een door de Fransen opgeroepen illusie, tegen een vodge papier dat voor de brave Vlamingen de vorm aannam van een onneembare vesting. Meteen werd ook aangetoond dat de radicale strekking binnen de Vlaams-nationale beweging het bij het rechte eind had. Zij aanvaardde immers de geldigheid van de Belgische Staat en grondwet niet. Om die reden wees zij elke samenwerking met de organen van de Belgische Staat af. Met een illegaal bewind moet volgens hen niet worden onderhandeld.

Eveneens werd aangetoond dat de gematigde strekking ongelijk had, want deze hoopte de Belgische Staat te hervormen in een voor de Vlamingen gunstiger zin door in de logica van de Belgische staatsmachinerie te treden. Door zich te onderwerpen aan de Belgische staatsregels, reden zij zich vast in het Belgisch moeras, met als resultaat een cynisch en vernederend machtsspel dat nu al vele tientallen jaren duurt en waarbij de Vlamingen zich als slaven moeten loskopen van hun Franse meesters, terwijl deze laatsten er plezier in scheppen de prijs steeds hoger op te drijven.

Het besluit van dit alles is dat de Belgische Staat volkenrechtelijk geen enkele wettelijke en democratische grondslag heeft. Wat is immers de democratische relevantie van een staat en een grondwet die met deelname van minder dan 1% van de totale bevolking tot stand zijn gekomen?

Voor de Vlamingen geldt dan nog dat het overgrote deel van de kiezers en deelnemers aan het Congrès National niet eens als Vlamingen kunnen beschouwd worden. Omdat het Vlaamse volk op geen enkele manier zijn toestemming heeft gegeven en die fout op geen enkel ogenblik in de Belgische geschiedenis is rechtgezet, is de Belgische meervolkenstaat ongeldig tot stand gekomen en is de Belgische Grondwet bijgevolg nietig. Dit heeft volkenrechtelijk tot gevolg dat ook alle consequenties van deze Grondwet nietig zijn. Alle Belgische instellingen zijn nietig. De wetgevende macht, de rechterlijke macht, de uitvoerende macht, met inbegrip van het Koningshuis. Hetzelfde geldt voor alle door deze machten gestelde handelingen waarvan wij gezien hebben dat die hun verrechtvaardiging in de Grondwet zelf vinden. Alle vonnissen, gewezen door Belgische rechtbanken, alle wetten gestemd door het Belgische Parlement, alle handelingen van de Belgische bestuursorganen.

Strikt volkenrechtelijk gesproken heeft er nooit een Belgische Staat bestaan. Dit is in feite een universele rechtsregel in de Westerse rechtssystemen. Als een juridische handeling, hetzij een overeenkomst, hetzij de oprichting van een vennootschap of een vereniging, op nietige wijze tot stand is gekomen, dan is in beginsel niet enkel de handeling zelf nietig maar ook al zijn gevolgen. Nu, alles nietig verklaren is echter niet mogelijk en ook niet wenselijk. Laten wij pragmatisch zijn. In het privaatrecht heeft de rechtsleer een theorie uitgewerkt waardoor de handelingen van vennootschappen of verenigingen waarvan achteraf blijkt dat ze nietig zijn opgericht of gevolgen van overeenkomsten die achteraf bekeken nietig tot stand gekomen zijn, toch niet alle nietig worden verklaard maar slechts selectief.

Deze theorie kan hier naar analogie worden toegepast. Enkel de handelingen verricht binnen het Belgisch kader die de rechten van de Vlamingen, Walen en Duitstaligen als volk aantasten zou men als nietig kunnen beschouwen. Wanneer men zo redeneert dan ziet men dat dit geldt voor onder meer de volgende regelingen: de afscheuring van de Zuidelijke van de Noordelijke Nederlanden; de aanhechting bij de Belgische Staat; de taalgrens van 1962; de taalregeling in het algemeen; het uitbouwen van Brussel als een apart gewest; de geldstromen en meer algemeen gesproken, alle onrechtmatige en onevenwichtige voorrechten die de Belgische Fransen zichzelf toebedeeld hebben zowel in Vlaanderen als op Belgisch niveau. De nietigverklaring dus van de aansluiting van de Zuidelijke Nederlanden bij België en het Franse Rijk zal de laatste daad van het Vlaams-nationalisme in België zijn, haar eerste daad in het nieuwe Vlaanderen en in deze daad zal zij meteen haar voltooiing vinden. Is dit een vermetele gedachtegang? De Vlamingen zouden niet de eersten zijn om zoiets te doen. Begin jaren '90 riepen de volkeren aan de Baltische Zee, Esten, Letten en Litouwers niet alleen hun onafhankelijkheid uit maar verklaarden tegelijk hun aansluiting bij het Russische Rijk van enkele tientallen jaren tevoren nietig. Nochtans hebben vergaderingen van de Baltische volken begin de jaren '40 op formele wijze deze aansluiting goedgekeurd. Baltische nationalistenverklaarden dit echter ongeldig, omdat de afgevaardigden door de Russen gemanipuleerde marionetten waren. Met andere woorden ook hier was geen sprake van aansluiting bij een andere vreemde staat in volle vrijheid en met kennis van zaken.

In vergelijking met het Baltische voorbeeld is het dossier van de Vlamingen zelfs nog sterker. De aanhechting van de Zuidelijke Nederlanden bij België geschiedde zonder enige vormelijke goedkeuring van welke Zuid-Nederlandse volksvergadering dan ook. Het was een aanhechting zonder meer.

Ik besluit. Hoe zullen wij de stichting van België en zijn gevolgen in de toekomst zien? Beschouwen wij het als een project waar de Vlamingen min of meer uit vrije wil ingesukkeld zijn, maar waarvan ze naderhand inzagen dat het een vergissing was? Of moet het Belgisch tijdvak kortweg gezien worden als de laatste vreemde bezetting van Vlaanderen? Rekening houdend met de feiten van mijn betoog denk ik dat alleen het laatste standpunt kan worden weerhouden. De discussie terzake is geen puur academische kwestie. Het laatste standpunt biedt vooreerst het voordeel dat alleen...

Le **président**: Collègues, si vous n'êtes pas intéressés, vous pouvez toujours sortir. Ne restez pas là. Ou bien vous vous asseyez, ou bien vous sortez.

01.19 Alexandra Colen (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik besluit. Op die manier kunnen de leden misschien met meer interesse luisteren naar het volgend betoog.

Ik herhaal dat de discussie over deze zaak geen puur academische kwestie is. Het voordeel van het laatste standpunt is dat een aantal onrechtvaardige Belgische regelingen die de Vlamingen ook na het einde van België parten kunnen spelen zoals de vastlegging van de taalgrens en de uitbouw van Brussel als apart quasi-gewest op volkenrechtelijk correct manier opnieuw in vraag kunnen worden gesteld. Ten slotte kan het laatste standpunt ook bijgetreden worden om redenen van geestelijke hygiëne. Net als voor mensen is het voor volken immers ongezond om in leugen te leven. België was vanaf zijn ontstaan een leugen en is dat tot vandaag gebleven. Daarom verwerpt het Vlaams Blok de Lambermont-akkoorden. Zij bouwen verder op een constitutioneel stelsel dat in wezen zelf onlegitiem is omdat het elke juridische grondslag mist en fundamenteel strijdig is met het volkerenrecht.

Le **président**: Collègues, un peu de discipline. Vous vous asseyez ou vous quittez la salle.

01.20 Roger Bouteica (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister,

dames en heren, collega's, de manier waarop deze regering het debat voert over de communautaire kwestie die Lambermont zou moeten zijn tekent haar ten voeten uit.

Het Lambermont-akkoord zoals het op dit ogenblik voorligt, is gewoon een financiële reddingsboei voor het Franstalig onderwijs. Het is zeker niet zo dat beide gemeenschappen er goed bij varen, iets wat de heer Viseur ons zo graag wil doen geloven. Mijnheer Smets, ik hoop dat u mijn boodschap aan de heer Viseur overbrengt. Wallonië krijgt een pak geld. Vlaanderen eveneens. Tot hier is zijn redenering correct. Het probleem is echter dat Vlaanderen die federale kas waaruit dat geld komt reeds decennia aan het vullen zijn. Wij kunnen u alleen maar dankbaar zijn dat u ons toch nog een beetje van ons eigen geld laat genieten.

Monsieur Viseur, laissez-nous aussi profiter un peu de notre propre argent. Merci d'avance.

Ik herneem mijn betoog. Het Lambermont-akkoord zoals het voorligt, is een financiële reddingsboei voor het Franstalig onderwijs.

Dit en niets anders ligt aan de grondslag van de discussie die vandaag wordt gevoerd. Was er vandaag geen overlevingsprobleem voor het Franstalig onderwijs, dan was er vandaag evenmin een discussie over het al dan niet goedkeuren van een zogenoemd Lambermont-akkoord, om de heel eenvoudige reden, dat er dan nooit of te nimmer een akkoord ter discussie zou liggen. Laat ons, Vlamingen, bij de beoordeling van het akkoord vooral niet vergeten dat dit het absolute en enige uitgangspunt is van Lambermont. Franstalig België heeft geen enkel, maar dan ook geen enkel belang om een discussie ten gronde aan te gaan met Vlaanderen over een verdere regionalisering van deze Belgische staat, ik druk erop, geen enkel belang. Zij doet dit dan ook niet.

Iedere Franstalige in dit land die dat anders wil bekijken wordt meteen monddood gemaakt en ervan beschuldigd een volksverrader te zijn, precies omdat bij elk Franstalig politicus de levensangst bestaat dat welke evolutie dan ook in de bevoegdheden van de deelstaten in dit land catastrofale gevolgen zou hebben voor de Waalse staatshuishoudkunde. De financiële afhankelijkheid van het zuiden ten aanzien van het noorden is zo groot en zo beslissend dat ieder communautair gesprek erin verdrinkt, kortom, geld is het alfa en het omega van ieder gesprek tussen Vlaanderen en Wallonië. Dat was gedurende de laatste paar decennia zo, maar het tragische is dat

niets erop wijst dat dit op korte of zelfs op halflange termijn ooit zal veranderen.

Vooreerst wijzen alle denkbare studies erop dat de jaarlijkse geldstromen vanuit Vlaanderen naar Wallonië steeds groter worden. Daarbij is de kern van de discussie niet of het nu over 250, 300 dan wel 400 of nog meer miljarden gaat, de kern van de discussie is wel of die Vlaamse en intussen meer dan onbetamelijke generositeit ook aarde aan de Waalse dijk brengt. Solidariteit is een mooi woord, maar vraagt uiteindelijk om resultaat, zoniet wordt ze nutteloos, roept zij steeds meer weerstand op en steekt de idee van profitariaat de kop op. De politiek bewuste Vlaming is inmiddels die kaap reeds lang voorbij. De gewone Vlaming ziet het ondertussen ook reeds dagen in het Oosten, maar niet door een sensibiliseringscampagne in de Vlaamse media die de laatste jaren hier doelbewust en derhalve desinformerend over zwijgt, in de vaste overtuiging dat een correcte weergave van de feiten de Vlaamse kiezer nog uitdrukkelijker naar het Vlaams Blok zou richten.

Om het met een boutade te zeggen, Wallonië mag het Vlaams Blok momenteel wel erg dankbaar zijn, maar Bredero was natuurlijk een wijs man. Men moet er alvast niet aan twijfelen dat bij een verdere afname van de economische groei, de gemiddelde Vlaming wel eens heel snel en indringend vragen zal stellen over die grenzeloze afoming van zijn welvaart en bovendien en vooral dat hij zich luidop de vraag zal stellen wat er met die duizenden miljarden aan Vlaams geld in al die voorbije jaren is gebeurd. De kruik gaat slechts te water tot zij barst.

De politieke wereld in Vlaanderen heeft bovendien de fatale neiging dat zij haar kiezers onderschat. Het steeds maar toenemend succes van het Vlaams Blok is daar alvast een voldoende sprekend bewijs van. Dat dezelfde politieke partijen bovendien hardleers zijn en blijkbaar niet willen leren van hun fouten, bewijst het krampachtig vastklampen aan het cordon sanitair, waarvan zelfs de gewone in de man in de straat het nutteloze, ja zelfs contraproductieve inziet.

Tenslotte zijn die politieke partijen geen toonbeeld van moed. In die partijen ziet iedereen ondertussen wel in dat het Vlaams Blok met dat cordon sanitair alleen nog maar zijn mand onder de rijpe appelboom hoeft te zetten om te oogsten. Het ontbreekt vandaag echter primordiaal aan de eerlijke moed om het cordon te verwerpen. Het zij zo. Men kan ons alvast niet verwijten dat we de redenering hebben doodgezwegen.

Politieke moed zal nochtans meer dan nodig zijn voor de Vlaamse politici die straks hun goedkeuring zullen geven aan dit Lambermont-wanakkoord. Het vergt geen politieke moed om, net als de partij-buurman, het groene knopje in te drukken. Het vergt wel moed om de kiezer te confronteren met deze anti-Vlaamse beslissing.

Mijnheer Verhofstadt en de VLD hebben gedurende twaalf lange jaren van oppositie ferme Vlaamse standpunten ingenomen. Vanuit de oppositie bleef dat uiteraard vrijblijvend. Niettemin heerste het algemeen gevoel dat de vroegere Partij Voor Vlaanderen haar oude anti-Vlaamse gewaden had afgegooid. Toen een belangrijk deel van de Volksunie onder aanvoering van zijn oud-voorzitter de heer Gabriëls de rangen van de nieuwe VLD vervoegde, was dat uiteraard een bevestiging van dat groeiend vermoeden.

De heer Verhofstadt was duidelijk in zijn burgermanifesten. Hij is nu minstens even duidelijk als eerste minister. Zijn burgermanifesten zijn namelijk een absolute klucht, wellicht goed tijdens een oppositiekuur maar van geen tel als men eerste minister is. Die eerlijkheid siert onze eerste minister. Het is nu al duidelijk dat zijn kiezers dat zonder enige twijfel eveneens zullen weten te waarderen. Zijn nakend succes zal niet alleen worden ondersteund door zijn efficiënt vreemdelingenbeleid en veiligheidsbeleid, niet alleen door zijn vernieuwend drugsbeleid of door zijn revolutionaire homohuwelijken en euthanasiestandpunten, maar ook door zijn Vlaamse standvastigheid. Ik wens bij deze Guy Verhofstadt veel moed toe bij de eerstvolgende verkiezingen. Ik durf nu al te veronderstellen dat de Vlaamse kiezer het alweer eens niet begrepen zal hebben.

De heer Verhofstadt bewijst zichzelf, zijn partij, Vlaanderen en uiteindelijk zelfs België een slechte dienst. Zijn Vlaams imago – als hij dat al ooit had – is hij definitief kwijt. Van het charmeoffensief van zijn nieuwe VLD waarmee hij de heer Gabriëls en zijn volgelingen over de brug kreeg, blijft niets meer over. De VLD heeft bewezen geen enkele Vlaamse reflex te hebben. Als grootste Vlaamse partij van de regeringscoalitie heeft zij een verpletterende verantwoordelijkheid op zich genomen, waaraan zij nog tal van jaren herinnerd zal worden. Zijn Vlaamse geloofwaardigheid is hij definitief kwijt, en dat is het ergste dat een politicus kan overkomen: zijn geloofwaardigheid verliezen.

Vlaanderen wordt steeds rigider in een financieel

keurslijf geprangd tegenover de Belgische staat en tegenover Wallonië en Brussel. De splitsing van de sociale zekerheid of minstens een gedeelte ervan was een van de dwingende eisen van het Vlaams Parlement, een unanieme eis waar dus ook de VLD – toen nog in de oppositie – achter stond. De studies van de onverklaarbare verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië blijven al even onverklaarbaar onafgewerkt. Er kan dus geen sprake zijn van het rechte trekken van de scheefgetrokken situatie. Er is derhalve geen enkel ander alternatief dan het splitsen van de sociale zekerheid zodat er in dit land eindelijk eens sprake is van de eigen financiële verantwoordelijkheid. De heer Verhofstadt had een uitmuntende kans om Wallonië hierover naar de onderhandelingstafel te krijgen omdat het Franstalig onderwijs in acute geldnood zit. De regionalisering van het onderwijs brengt dagelijks het schoolvoorbeeld van hoe beide landsgedeeltes een identiek probleem aanpakken. Vlaanderen heeft bespaard en gerationaliseerd en zich aan de normen gehouden. Wallonië, met het duurste onderwijs per leerling van heel Europa, komt steeds opnieuw geld vragen terwijl de kwaliteit van het onderwijs er allesbehalve blijft. De infrastructuur is er zelfs veelal van een benauwende kwaliteit die men sinds lang in Vlaanderen niet meer mogelijk acht. Zoals vele andere sectoren is het onderwijs in Wallonië alweer een dumpplaats voor werkzoekenden. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. De heer Verhofstadt heeft, ondanks alle bravoure hierover in zijn burgermanifesten, niet eens een poging ondernomen om Vlaanderen uit de financiële mallempot van de sociale zekerheid te halen. Dit Lambermont-akkoord geeft Wallonië de kans om voor ettelijke jaren elk gesprek over verdere regionalisering gewoon af te wijzen. Het kan niet zijn dat Verhofstadt dit niet weet en beseft. Zoniet mag hij graag eens komen uitleggen waar, wanneer en hoe hij met Wallonië over een splitsing van de sociale zekerheid zal overleggen en vooral hoe, waar en wanneer hij die splitsing ook zal verkrijgen. Zolang Wallonië geen project heeft om uit zijn financieel benarde situatie te komen, zolang is al het gegeven Vlaamse geld weggegooid geld. Al die duizenden miljarden brengen in Wallonië immers geen kentering ten gunste van financiële zelfredzaamheid. De voorbije kwart eeuw is daar een afdoend bewijs van. De financiële afhankelijkheid wordt integendeel met de dag groter, ten bewijze daarvan het Lambermont-akkoord van vandaag. Het probleem is gewoon structureel. De heer Verhofstadt bewijst dus ook België geen dienst want het hoeft geen betoog dat Vlaanderen op die manier geen eigen sociaal beleid kan voeren,

onder meer omwille van het feit dat jaarlijks honderden miljarden afvloeien naar Wallonië. De veroudering van de bevolking komt eraan en de schuldenberg staat er nog altijd in al zijn glorie. Het is dus duidelijk dat de minste vertraging in de economische groei ons zowat meteen opnieuw in de problemen brengt. De vertraging is trouwens reeds volop aan de gang.

Nu komen aandragen met de afschaffing van het kijk- en luistergeld is zowat het belachelijkste dat men kon uitdenken om de Vlaamse partijen onder druk te zetten om toch maar het Lambermont-akkoord erdoor te krijgen, alvorens de heer Verhofstadt zes maanden keizer van Europa wordt.

Trouwens, de gewone man in de straat vraagt zich reeds een tijdlang af hoe het komt dat hij eerst jaren diende te sparen en in te leveren om de Maastricht-norm te halen en om de grootste schuldenberg van de Europese Unie niet nog groter te laten worden en dat plots, met het aantreden van deze bruine regering, de heer Verhofstadt zoals Mozes is opgestaan om de beloften - want het zijn tot nu toe alleen beloften - als hemels manna over de verbaasde hoofden van zijn burgers uit te strooien. Het werd reeds eerder gezegd: deze regering blijft de kiezer onderschatten. Politieke geloofwaardigheid is iets anders dan het verkopen van een vlotte reclameslogan. Of gelooft de VLD opnieuw in opiniepeilingen?

Het minste dat men van dit Lambermont-akkoord kan zeggen, is dat het geen enkel toekomstperspectief voor Vlaanderen biedt. Vlaanderen werd uitgemolken, wordt nu uitgemolken en zal straks nog meer worden uitgemolken. Vlaanderen is de melkkoe en daaraan verandert Lambermont niets, integendeel.

De sociale zekerheid was niet gesplitst en wordt ook niet gesplitst. In het Lambermont-akkoord werd daarover met geen woord gerept. Dit ondanks het feit dat een quasi unanimité van het Vlaamse Parlement de minstens gedeeltelijke splitsing van de sociale zekerheid als een basiseis bij nieuwe communautaire onderhandelingen had gesteld. Deze eis was bovendien veruit de meest noodzakelijke en dringende eis van de Vlaamse partijen omdat Vlaanderen hierdoor elk jaar onzeglijk veel miljarden verliest waarmee het zelf een dynamisch beleid zou kunnen uitbouwen. Nu kan ze over die unitaire materie zelfs geen eigen beleid ontwikkelen.

De regionalisering van de sociale zekerheid moest een basisvoorwaarde zijn alvorens de Vlaamse partijen met de geldbehoevende Franstalige partijen aan tafel gingen zitten. Hoe durven de Vlaamse ja-stemmers van een goed akkoord gewagen als de belangrijkste en meest dringende eis niet eens voorwerp van gesprek is geweest? Hoe kan bij een volgende verkiezingscampagne een van de Vlaamse regeringspartijen in zijn verkiezingspropaganda nog gewagen van een eigen Vlaamse, sociale zekerheid, als men tenminste nog enige intellectuele eerlijkheid bezit. Wat is voortaan nog de waarde van een resolutie in het Vlaams Parlement, die met zoveel tromgeroffel in de media werd opgediend? Over wat wordt er gesproken in de verschillende partijbureaus als de federale parlementsleden precies het omgekeerde doen van wat hun Vlaamse collega's in een officiële resolutie hebben geëist?

Fiscale autonomie was ook een van die eisen van het Vlaams Parlement. Vooreerst is de omvang van de cijfers zodanig gering en zodanig ver in de tijd dat Vlaanderen een tijd van vele jaren nauwelijks aan een eigen fiscaal beleid kan werken. Vlaanderen verliest ook hier alweer onbetamelijk veel tijd. Bovendien houdt Wallonië de situatie in de hand en bovendien kan zij interveniëren wanneer ze meent dat haar belangen worden geschonden.

Men moet van een andere planeet zijn om niet te begrijpen waartoe dit zal leiden. Natuurlijk zullen de belangen van Wallonië worden geschonden, want fiscaliteit is nu eenmaal een bijzonder belangrijk instrument om een sociaal-economisch en derhalve politiek beleid te voeren. Het ligt dus voor de hand dat wanneer het rijke Vlaanderen fiscale voordelen, in welke vorm ook, aan zijn burgers biedt en het minder rijke of het minder zuinige Wallonië dit niet kan of dit niet opportuun vindt, zij daarin onmiddellijk een achterstelling van haar burgers zal ontdekken. Louter politiek gezien zal elke discussie, zal elke fiscale gunstmaatregel die Vlaanderen stelt ten aanzien van de Vlamingen, meteen worden gevolgd door een druk van de Waalse burgers op hun regering om ook te krijgen wat de Vlamingen krijgen. Dit is toch de evidentie zelf. Even evident is ook dat de Waalse regeringspartijen zich meteen tegen de voorgestelde fiscale maatregelen zullen verzetten, omdat dit als een bedreiging voor hun eigen begroting en politiek beleid zal worden ervaren.

Kortom, zolang de ene buur zich kan mengen in de portemonnee van de andere buur moet dit onvermijdelijk leiden tot een lange processie van

problemen, protesten, bedreigingen en alles wat een efficiënt fiscaal beleid in de war zal sturen. De term "fiscale autonomie" is dan ook, zacht uitgedrukt, misplaatst. Eigen sociale zekerheid en eigen fiscaliteit, de twee meest bijzondere hefbomen om een eigen Vlaams beleid te voeren, blijven in dit Lambermont-akkoord dode letter. Daarom is het alvast voor Vlaanderen een zeer slecht akkoord.

De Vlaamse partijen die dit akkoord goedkeuren nemen een zware verantwoordelijkheid op zich, want ze hypothekeren de toekomst van hun Vlaanderen en hun kiezers, vooral nu Wallonië dat in de schoot krijgt geworpen waardoor het voor jaren de rug kan keren naar de verzuchtingen van Vlaanderen. Diezelfde lijn, de lijn van het omkoopgeld, wordt doorgetrokken omtrent Brussel. Vlaanderen betaalt hard Vlaams geld om schepenenambten te verkrijgen in Brussel. De schaamteloosheid van zo een gedrocht is verpletterend. Dit is gewoon omkoperij.

Er is nog meer. Het feit dat men een dergelijke koehandel durft voor te stellen, is een blamage voor de Vlaamse partijen voor Vlaanderen in zijn geheel. Iedere politicus die zichzelf en zijn kiezers respecteert moet zich beledigd voelen met zo een voorstel. Dit zou betekenen dat politiek Vlaanderen niets meer voorstelt in zijn eigen hoofdstad en er enkel nog naar Vlaanderen wordt geluisterd als er een pak geld op tafel komt. Dit is gewoon een platte belediging.

Bovendien, maar dit is in totaal ondergeschikte orde, stelt dit schepenenambt inhoudelijk niets voor en kan de Vlaamse schepen straks bevoegd worden voor de straatverlichting overdag. De Vlaamse partijen moeten daarom dit voorstel gewoon wegstemmen uit zelfrespect. Hetzelfde geldt voor het toenemend aantal zetels voor de Vlamingen in de Brusselse Raad. Ook hier verandert er ten gronde niets aan de machtspositie, of liever de onmacht, van Vlaanderen. Om die reden is dit voorstel te herleiden tot een rondje postjespakkerij. Dit is politiek teruggebracht tot zijn meest cynische vorm.

De politiek bestelt voor zichzelf een aantal vetbetaalde posten zonder dat het algemeen belang daarbij gebaat is, zonder dat de betalende burger daar ook maar enig belang bij heeft. Dit moet blijkbaar het niveau zijn waarop vandaag nog aan communautaire besprekingen wordt gedaan. Dit is allicht wat deze bruine regering goed en efficiënt bestuur noemt. Dit is politiek uit de laagste schuif.

Als de Vlaamse partijen dit akkoord goedkeuren, zullen zij geschiedenis schrijven. Dit Lambermontakkoord zal dan de exponent zijn van de beginselloosheid, de zwakheid en de mediocriteit van politiek Vlaanderen bij het begin van deze eenentwintigste eeuw.

01.21 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, na voorafgaande historische en ideologische beschouwingen is het weer tijd voor een groene visie op de Lambermontakkoorden.

Panta rhei kai ouden menei – alles verandert, niets blijft hetzelfde – heeft de Griekse wijsgeer Heraklitos ooit gezegd. Inderdaad, sindsdien is er heel wat veranderd in de wereld maar ook in België. Sinds 1993 is België een federale staat en zijn federalisme is een dynamische constructie, aan een evolutief proces onderhevig.

Ook met deze bijzondere wet in wording; de drie onderdelen uit deze fase uit de staatshervorming – namelijk de overdracht van de bevoegdheden, de herfinanciering van de Gemeenschappen en de uitbreiding van de fiscale bevoegdheden van de Gewesten en de regeling voor Brussel – vormen een redelijk en evenwichtig geheel en een verdere en een betekenisvolle stap in het hervormen van deze natie.

Het ontwerp omvat een globaal politiek akkoord over de overdracht van een belangrijk pakket van bevoegdheden van het federale niveau naar de Gemeenschappen en Gewesten dat op zich een verdere uitwerking vormt van de vorige onvoltooide fase in de staatshervorming.

In die zin moeten de twee bijzondere wetten, de financieringswet en de bevoegdheidswet, samen worden gelezen en als het ware aan elkaar worden geklonken: fiscale aspecten worden verbonden aan bevoegdheden die worden overgedragen. Maar het gaat ook om een beter en democratisch bestuur van België en Vlaanderen. Iedere gemeenschap heeft er lang op gewacht en heeft er immers belang bij dat zij over middelen beschikt voor de financiering van de aangelegenheden die haar meer dan twintig jaar geleden werden overgedragen, zoals cultuur, onderwijs, vorming, welzijn, media, enzovoort.

Het voorliggend ontwerp voorziet in zulk een stapsgewijze en structurele herfinanciering waardoor de gemeenschappen tegen 2012 over meer dan 100 miljard nieuwe middelen zullen kunnen beschikken zodat ze op lange termijn

kunnen plannen en de bevolking in beide gemeenschappen meer levenskwaliteit kunnen bieden.

Ook de Vlaamse Gemeenschap heeft nood aan middelen om haar bevoegdheden op een behoorlijke en efficiënte manier te kunnen uitoefenen. Het invoeren van een nieuw financieringsmechanisme is dan ook een logisch en noodzakelijk gevolg. Door de goedkeuring van de Lambermont-akkoorden krijgt Vlaanderen bijkomende budgettaire ruimte. Een belastingvermindering is één ding, maar evengoed moet er voldoende geld zijn om de levenskwaliteit van de Vlaamse bevolking te verbeteren. De Vlaamse paars-groene regering mag zich niet verschuilen achter economische zegebulletins en zich alleen bekommeren om belastingvermindering, maar heeft ook de politieke en morele plicht om zich om de sociaal zwakkeren te bekommeren.

Binnenkort wil België tijdens het voorzitterschap het voortouw nemen in een sociaal Europa. Welnu, dan kan Vlaanderen als welvarende regio niet achterblijven en moet het een antwoord geven op de meest dringende noden om Vlaanderen tot een zorgzame regio uit te bouwen. Met de budgettaire ruimte die vrijkomt kan men de zes procent armen in Vlaanderen een kwaliteitsvol levensperspectief aanbieden. Er kan een einde worden gemaakt aan de lange wachtlijsten in de kinderopvang, dus betaalbare en meer toegankelijke kinderopvang. Een betere gehandicaptenzorg, een efficiënte bijzondere jeugdzorg, een betere combinatie arbeid en gezin, anticiperen op de vergrijzing die op ons afkomt.

01.22 Yves Leterme (CVP): Mevrouw Talhaoui, ik wil doen opmerken dat de minister-president van de Vlaamse regering, waar uw partij deel uitmaakt van de meerderheid, vorige week uitdrukkelijk de bestemming van het Lambermont-dividend heeft aangegeven. Het zou vrij eenduidig naar belastingvermindering gaan. De oprisping van de groenen Geysels, Dua en Vogels, die hebben geprotesteerd en gewag maakten van oningevulde noden – weliswaar omwille van verkeerde beleidskeuzes anderhalf jaar gelden – heeft geleid tot een harde terechtwijzing door de liberalen. Denkt u niet dat het u een beetje aan “gewicht” ontbreekt om die noden door te drukken als u ziet hoe de Vlaamse minister-president reageerde? U maakt eigenlijk de Vlamingen wijs dat Lambermont zal leiden tot extra inspanningen op die verschillende domeinen. Nee, dat zal niet gebeuren. De minister-president heeft gezegd waartoe het geld zal worden gebruikt. Wat u hebt

verteld klinkt wel goed, maar blijkbaar is het van te weinig gewicht in de Vlaamse regering.

01.23 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Ik was juist van plan om te zeggen dat dit ook iets is wat onze ministers vorige week in een persconferentie hebben gevraagd. Mijnheer Dewael heeft juist hetzelfde gedaan. Vragen staat vrij. Ik denk dat daarover in de Vlaamse regering nog hartelijk zal worden gediscussieerd. We zullen het resultaat afwachten. Belangrijk is dat met de Lambermont-gelden in Vlaanderen toch heel wat kan worden gerealiseerd.

(Onderbreking door de heer Joos Wauters.)

01.24 Herman Van Rompuy (CVP): Met de socialisten. Die waren er altijd bij.

01.25 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Joos, ze mogen verder luisteren.

Mijnheer Leterme, mijnheer Van Rompuy, ik wilde ook nog zeggen wat er allemaal in Vlaanderen nog kan gebeuren mits overdracht van die gelden. Er moet natuurlijk ook aandacht zijn voor het milieu, voor het afbouwen van de ecologische schuld, voor de gezondheid van de mensen en voor een gezond landbouwbeleid. Dat alleen al zal neerkomen op een kost van ongeveer 60 miljard frank. Ik begrijp ook wel dat daarover sterk zal moeten worden onderhandeld. Daarnaast is er eigenlijk ook dringend geld nodig voor het onderwijs. Wij verwijten altijd de francofonen dat zij alleen maar geld nodig hebben voor het onderwijs. Ik denk dat minister Vanderpoorten dat geld binnenkort best zal kunnen gebruiken voor de engagementen die zij met de onderwijsvakbonden is aangegaan.

Last but not least vind ik dat de Vlaamse regering - nu word ik Antwerpse - ook toeschietelijker mag zijn naar de grootsteden toe, vooral dan eventueel naar Antwerpen. Deze laatste zit op dit moment in een wurgend financieel keurslijf, waardoor er geen ruimte is voor een vernieuwend en structureel beleid. Kortom, dankzij Lambermont lijkt een sociaal bewogen en groen Vlaanderen veel dichterbij.

Ook is er in een toename van de fiscale verantwoordelijkheid van de gewesten voorzien. Wij vinden dat positief. Het gaat om een belangrijke stap in de richting van een grotere fiscale bevoegdheid van de gewesten, een verzuchting die de verschillende partijen aan beide kanten van de taalgrens hebben geuit. De gewesten krijgen ook meer

beleidsverantwoordelijkheid inzake de personenbelasting. Wat tijdens het Sint-Michielsakkoord ook niet werd gerealiseerd was de uitvoering van de overheveling van de organieke wetten van gemeenten en provincies. In de bijzondere wet wordt daar werk van gemaakt. Iedereen zal kunnen beamen dat deze overheveling vanuit Vlaams perspectief een belangrijke stap vooruit is.

Wat Brussel betreft werd er naar een meervoudige oplossing gezocht door een vlottere samenwerking van de Brusselse instellingen, door de Nederlandstaligen in Brussel een beter werkcomfort te bieden binnen de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en door het vermijden van een blokkering van de Brusselse instellingen waardoor een noodzakelijke maatregel van zelfbescherming van de democratie wordt ingebouwd. Akkoorden over Brussel zijn nooit gemakkelijk. De compromissen die daaruit voortvloeien zijn zeer ingewikkeld en een staaltje van hoogtechnologische juridische spitstechnologie. Ik herinner me dat het Brussels luik het moeilijkste hoofdstuk was van de cursus grondwettelijk recht en dat examenvragen over onze hoofdstad de nachtmerrie waren van elke student in de rechten. Het Brussels akkoord is op dit moment een redelijk en evenwichtig geheel waarin, niet onbelangrijk, Brusselaars een grote inbreng hebben gehad. De principes in het Brussels regeerakkoord kregen in het Lombardakkoord een vertaling. De politieke positie van de Brusselse Vlamingen wordt aanzienlijk verbeterd; er is een gewaarborgde vertegenwoordiging en misschien had men meer verwacht, maar gezien het Brussels gegeven moest ook rekening worden gehouden met de Franstalige verzuchtingen.

De pacificatie tussen de twee gemeenschappen mondt uit in een systeem waarbij minderheden in de hoofdstad extra wordt beschermd. Een absolute toepassing van het gelijkheidsbeginsel in het Brusselse Gewest zou dan ook neerkomen op nieuwe discriminaties. De kritiek die sommigen in verband met dit Lombardakkoord hebben geuit, vooral omdat het zou gaan om een verwerpelijke afkoop van een miljard per jaar waarbij de vergelijking met Judas en zijn 30 zilverlingen zelfs werd aangehaald, kan best worden gerelativeerd. Men moet soms verder kijken dan zijn neus lang is. De hervorming verwerpen omdat er een beetje extra geld naar Brussel gaat, is in het licht van de grootstedelijke problematiek van deze stad onverantwoord. Brussel-stad en haar gemeenten hebben geld nodig om van bepaalde buurten en wijken leefbare plaatsen te maken, om aan stadsvernieuwing te doen en de sociale dynamiek

te verhogen.

Een ander punt van hervorming in het ontwerp van bijzondere wet gaat over de landbouwpolitiek.

01.26 Danny Pieters (VU&ID): Mijnheer de voorzitter, mevrouw Talhaoui, u verbindt de grootstedelijke problematiek van Brussel aan de gelden die aan het hebben van schepenen worden verbonden. Zover ik weet zijn die twee totaal losgekoppeld. Dat Brussel wat meer geld nodig heeft, kunnen we enigszins verstaan. Ik denk aan de sociale noden en dergelijke, maar hier zal het geld alleen gaan naar die gemeenten die een Vlaamse schepen hebben. Het is niet door het al dan niet hebben van een Vlaamse schepen dat uw sociale kosten groter worden, dacht ik. Daar slaat de kritiek op. Ik heb geen kritiek op het feit dat er gelden naar Brussel gaan om de sociale noden van de stad aan te pakken. Een gemeente die een Vlaamse schepen neemt, krijgt een soort premie en de gemeenten die dat niet doen, krijgen het niet. Daar gaat het om. Het is de vraag of men zoiets zomaar kan doen. Men koppelt de financiering van een gemeente aan de samenstelling van het college, zelfs retroactief, nadat het college is samengesteld. Daar gaat het over.

01.27 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Mijnheer Pieters, ik heb gezegd dat het een globaal akkoord is en dat compromissen over Brussel sowieso heel moeilijke compromissen zijn.

01.28 Danny Pieters (VU&ID): U stelt het voor alsof aan de noden van Brussel toch moet worden tegemoet gekomen. Dat is een ding. Een andere zaak is of men dat moet verbinden aan het al dan niet hebben van Vlamingen in het college.

01.29 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Die gelden zijn in ieder geval ook in die gemeenten welkom, denk ik.

Na de dioxinecrisis van 1999 moest ook aan het landbouwbeleid worden gesleuteld. De overheveling van Landbouw naar de regio's zorgt ervoor dat voortaan het Europees niveau en het regionaal niveau de belangrijkste actoren worden voor dit thema en dat de regio's hun volle verantwoordelijkheid moeten opnemen, rekening houdend met ecologische voorwaarden en gezondheidsvoorwaarden. Het is belangrijk om vast te stellen dat Volksgezondheid federaal blijft om toch een zekere controle op de voedselveiligheid te behouden.

Tot slot kom ik op de ontwikkelingssamenwerking. Het ontwerp van bijzondere wet biedt de mogelijkheid om op termijn bepaalde delen van Ontwikkelingssamenwerking aan de deelgebieden over te dragen. Als fractie hebben wij verschillende keren laten blijken dat wij op dit vlak niet overhaast te werk wilden gaan en dat tijd ook in deze zaak wel eens de beste raadgever zou kunnen zijn. Trouwens, niets belet de gemeenschappen en gewesten zich hic et nunc te bekommeren om de armste landen in de wereld en daarmee structureel samen te werken. Bovendien mogen wij niet vergeten dat de revolutionaire hervorming van de administratie van Ontwikkelingssamenwerking - het vroegere ABOS - nog niet de kans heeft gekregen om te functioneren en zich te bewijzen. Ik spreek hier als iemand die vertrouwd is met het internationaal recht en internationale relaties, waar men vooral werkt met het concept van de natiestaat. Ik heb mij dikwijls afgevraagd of de ontwikkelingslanden, of beter gezegd onze bilaterale en multilaterale samenwerkingsakkoorden met hen, niet aan kwaliteit zullen inboeten.

Ik denk dat ze meer gebaat zullen zijn met een verhoging van het budget voor ontwikkelingssamenwerking. Als er door de hervorming bijkomend geld komt van de gemeenschappen, is dit mooi meegenomen. Daarom hoop ik dat de werkgroep van experts, die zich over de overdracht van bevoegdheden zal buigen, ook de genoemde bedenkingen voor ogen zal houden.

01.30 Danny Pieters (VU&ID): Ik zal proberen niet te polemiseren over de herschrijving van de bepalingen over ontwikkelingssamenwerking. U hebt echter gezegd dat u een juriste bent, en ik weet dat u een eminente juriste bent. Leg mij eens uit wat de juridische betekenis is van de bepaling over ontwikkelingssamenwerking. Volgens mij staat daar volstrekt niets meer in, buiten de aankondiging dat er een subwerkgroep zal komen en dat er niets wordt overgedragen. Volgens u wordt de bevoegdheid, krachtens de bijzondere wet inzake de met de bevoegdheden van de gewesten en gemeenschappen samenhangende onderdelen van ontwikkelingssamenwerking, nu reeds overgeheveld. Ik zou graag weten hoe uw fractie dit interpreteert, want zij heeft in deze zaak het meest op de rem gestaan, zegt men mij. Wat staat er op juridisch vlak in de bijzondere wet?

01.31 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Mijnheer Pieters, wij hebben onze aandacht vooral toegespitst op de werkgroep die zich in 2002 over de problematiek zal buigen. Daaruit zullen wellicht

zeer wijze beslissingen voortvloeien. Zo hebben wij het in ieder geval begrepen.

01.32 Danny Pieters (VU&ID): We spreken hier over een tekst van een bijzondere wet. In uw uiteenzetting citeert u zichzelf over de overheveling van ontwikkelingssamenwerking. Dan is het toch niet moeilijk mij uit te leggen wat daarvan op juridisch gebied nog overblijft. Het is immers net uw fractie die wat dit betreft de hele tijd op de rem heeft gestaan en heeft aangedrongen op een zeer ingewikkelde formule. Bijgevolg weet ik nu niet meer of de bevoegdheid, krachtens de bijzondere wet inzake de met de bevoegdheden van de gewesten en gemeenschappen samenhangende onderdelen van ontwikkelingssamenwerking, direct wordt overgeheveld. Of zullen de delen worden aangeduid door de subwerkgroep? Of komt er een tweede fase – toch bekend bij Agalev –, waarbij er een nieuwe bijzondere wet moet komen? U hebt het onderwerp aangesneden; daarom moet u toch weten wat erin staat.

01.33 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Mijnheer Pieters, in de teksten staat wat er in de teksten staat.

Geachte voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Agalev-Ecolo-fractie zal dit ontwerp wegens zijn evenwichtig karakter met een positieve stem bekrachtigen.

01.34 Guy D'haeseleer (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, collega's, als binnenkort dit ontwerp van bijzondere wet behoudende overdracht van diverse bevoegdheden aan de Gewesten en Gemeenschappen door deze paarsgroene meerderheid zal worden goedgekeurd, weliswaar na het afkopen van de noodzakelijke tweederde meerderheid, zullen er ongetwijfeld op verschillende plaatsen in dit land de nodige champagneflessen worden ontkurkt. In eerste instantie zal dit ongetwijfeld gebeuren in de schoot van de regering waar de leider van dit paarsgroene kabinet, de heer Guy Verhofstadt, zich triomfantelijk op de borst zal kloppen en stellen dat hij het toch maar eens heeft geklaard en dat dit alles slechts mogelijk was dankzij het feit dat hij er als voorbereiding voor had gezorgd dat er een periode van communautaire pacificatie is geïnstalleerd in dit land.

Het zenden door de Raad van Europa, en dit op verzoek van de Franstaligen, van een Zwitserse die moet rapporteren over een eventuele schending van de mensenrechten van de

Franstaligen in de rand is ongetwijfeld een schoolvoorbeeld en een gevolg van die communautaire pacificatie. Maar er zal niet alleen gefeest worden binnen de regering, er zal vooral gevierd worden in het zuiden van dit land. Wallonië kan zich immers - voor de zoveelste keer opnieuw - verheugen over de vele miljarden Vlaams geld die op komst zijn en die moeten toelaten dat de Franse Gemeenschap van het faillissement kan worden gered. Het verteren kan dus onverstoord voortgaan zonder dat er echt veel tegenover staat waarvoor Vlaanderen vragende partij was. Het is duidelijk dat deze staatshervorming de zoveelste gemiste kans was. Het zou toch van absolute wereldvreemdheid getuigen om te veronderstellen dat deze staatshervorming niet de laatste is en dat er binnen relatieve korte termijn opnieuw kan gepraat worden.

Laat dit duidelijk zijn. Wallonië heeft zijn noodzakelijke centen beet en voor hen zal dit volstaan.

Verschillende Waalse tenoren hebben erop gewezen dat wij in de nabije toekomst op niet veel rondjes staatshervorming moeten rekenen.

Het is duidelijk dat Vlaanderen zich andermaal naar de slachtbank heeft laten leiden. Dit akkoord is één grote woordbreuk ten opzichte van de resoluties van het Vlaams Parlement die door een grote meerderheid werden goedgekeurd. Wat blijft er over van de resoluties van het Vlaams Parlement? Wat zijn ze nog waard? Welke betekenis heeft een resolutie als men vast moet stellen op welk een vlotte manier ze terzijde wordt geschoven en zo snel uit het geheugen van de leiders van bepaalde partijen wordt gewist? Wat stelt de resolutie van het Vlaams Parlement betreffende het tot stand brengen van meer coherente bevoegdheidspakketten nog voor als men het resultaat van Lambermont analyseert? Het antwoord is "niets". Het is nuttig terzake het geheugen op te frissen.

De resolutie van het Vlaams Parlement die voor het Vlaams Blok niet ver genoeg ging, stelde onder meer dat het Vlaams Parlement van mening is, ik citeer: "...Dat een meer kwaliteitsvol en efficiënt bestuur vereist dat een aantal onduidelijkheden of inefficiënte bevoegdheidsverdelingen weggewerkt worden. Het Vlaams Parlement aanziet het tot stand brengen van meer coherente bevoegdheidspakketten als prioritaire doelstelling van de volgende – deze dus - staatshervorming. Dit impliceert inzonderheid dat de organisatie van

lokale en provinciale besturen een bevoegdheid van de deelstaten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt zoals voorzien in het Sint-Michielsakkoord. Daarbij moet voorafgaandelijk een aparte specifieke regeling voor Brussel de positie van de Brusselse Vlamingen in de Brusselse instellingen waarborgen. Een volledige federalisering van het wetenschaps- en technologiebeleid moet doorgevoerd worden zowel in bevoegdheden als in middelen. Dit impliceert de overheveling van het ruimtevaartbeleid, de wetenschappelijke programma's en de impulsprogramma's alsook de activiteiten en middelen die aansluiten bij de bevoegdheden van de deelstaten. De volledige bevoegdheid inzake buitenlandse handel dient aan de deelstaten te worden toegewezen. Aldus moet het exportpromotiebeleid de exclusieve bevoegdheid worden van de deelstaten. Dat impliceert de afschaffing van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel. Wat de Nationale Delcredere Dienst en het Comité voor Financiële Steun aan de Export betreft, moeten de deelstaten een autonoom beslissingsrecht verwerven voor de dossiers van de bedrijven uit de eigen deelstaat. De leningen van staat tot staat moeten door de deelstaten worden beslist. De bevoegdheid over telecommunicatie dient overgeheveld te worden naar de deelstaten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest waardoor zij bevoegd worden voor de algemene principes, de infrastructuur, de eindapparatuur, de organisatie van de netwerken en de dienst. De spoorinfrastructuur en de regionale exploitatie ervan dienen overgeheveld te worden naar de deelstaten evenals de volledige reglementering inzake de binnenvaart. Vlaanderen is nu reeds bevoegd voor het voeren van een statistiekbeleid op voorwaarde dat de regels van de geheimhouding worden gerespecteerd. De statistiekdiensten van de deelstaten staan in voor de kwantitatieve beleidsinformatie van hun overheden in partnerschap met het NIS en het Instituut voor de Nationale Rekening.

Aangezien de ontwikkelingssamenwerking betrekking heeft op domeinen die hoofdzakelijk bij de deelstaten berusten, dienen er binnen het bestaande kader van het buitenlandse beleid van dit land de ontwikkelingssamenwerking en de overeenstemmende middelen te worden toegewezen aan de deelstaten. Zij staan in voor de conceptie en de uitvoering van dit beleid. Het is belangrijk dat Vlaanderen meer bevoegdheden verwerft om economische groei door middel van een grotere ondernemingsdynamiek te bevorderen en marktfalingen tegen te gaan. Er dient een volledige overheveling van land- en tuinbouw en de visserijbevoegdheid naar de

deelstaten te worden doorgevoerd. Dit impliceert de volledige uitvoering van het Europees beleid, met inbegrip van het quotabeheer, het wetenschappelijk onderzoek, de productcontrole en de sanitaire en fytosanitaire bevoegdheden.

Ten tiende, moeten de normerings-, uitvoerings- en financieringsbevoegdheid betreffende het volledige gezondheids- en gezinsbeleid integraal naar de deelstaten worden overgeheveld, onder meer met inbegrip van de gezondheidszorgverzekering en de gezinsbijslagen. Daarbij moeten de bewoners van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de vrije keuze bekomen om toe te treden tot het stelsel van de deelstaat Vlaanderen of van de Franstalige deelstaat, dat telkens een regeling zowel voor de inkomsten als voor de uitgaven bevat.

De resolutie van het Vlaamse Parlement stelde verder dat door een meer coherente bevoegdheidsverdeling de Vlaamse overheid beter in staat moet worden gesteld om zelf een actief werkgelegenheidsbeleid te voeren. Dit impliceert onder andere samenwerkingsakkoorden met de federale overheid, die de deelstaten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest grotere mogelijkheden moeten geven om de werkloosheidsuitkeringen aan te wenden als activerend arbeidsmarktinstrument. Het aanwenden van de werkloosheidsuitkeringen voor werkervaringsprojecten moeten tot de exclusieve bevoegdheid van de deelstaten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoren.

Voor Vlaamse bevoegdheden moeten Vlaamse sociale akkoorden worden afgesloten die door de Vlaamse regering worden bekrachtigd. Sociale akkoorden die zowel bevoegdheden van Vlaanderen als federale bevoegdheden betreffen moeten ook door Vlaanderen worden bekrachtigd voor wat haar bevoegdheden betreft. Voor de andere aangelegenheden die van cruciaal belang zijn voor de ontwikkeling van de economie en de werkgelegenheid in Vlaanderen, moet worden gewerkt aan een globaal akkoord tussen de sociale partners op Vlaams niveau indien dit op federaal niveau onmogelijk zou blijken te zijn.

Ziedaar collega's de resolutie van het Vlaams parlement betreffende het tot stand brengen van meer coherente bevoegdheidspakketten in de volgende staatshervorming, die gesteund werd door de overgrote meerderheid van dat Parlement. Als men deze resolutie afweegt tegenover hetgeen in dit voorliggend wetsontwerp vervat ligt, dan kan men niet anders dan

teleurgesteld zijn. Het is duidelijk dat Vlaanderen hier zijn zoveelste nederlaag lijdt, net zoals wij dat intussen gewoon zijn van andere en vroegere staatsvormingen. Zeker wat betreft de sociale zekerheid in het algemeen en de overheveling van de gezondheidszorgen en de gezinsbijslagen in het bijzonder, wat een uitdrukkelijke wens was van het Vlaams Parlement, is het een gemiste historische kans.

Het is duidelijk dat dit thema voor de Franstaligen in het verleden steeds een taboe was en het staat vast dat dit blijkbaar in de toekomst ook zo zal blijven. Het enige wat de Vlamingen in het kader van de sociale zekerheid mogen doen is betalen en verder zo weinig mogelijk vragen stellen over de besteding van deze middelen.

Wallonië laat ons wel toe om jaarlijks ongeveer 120 miljard frank via deze sociale zekerheid naar Wallonië te versassen. Samen met de gevolgen van de financieringswet, de belastingen en interestlasten loopt dat op tot meer dan 300 miljard frank of 55.000 frank per Vlaming. Als onderhoudsgeld voor een partner met wie wij eigenlijk nooit getrouwd wilden zijn, maar die ons als het ware via uithuwelijking werd opgedrongen, kan dat tellen. In plaats van respect en dankbaarheid in het kader van de zogenaamde solidariteit tussen de gemeenschappen, krijgen de Vlamingen de ene vernedering na de andere te verwerken. De Vlamingen worden in alle dossiers gegijzeld door een Franstalige minderheid. De wil van de Walen is in dit land nog steeds wet.

Waarom willen wij de sociale zekerheid splitsen? Ten eerste, omdat solidariteit in dit land plaats heeft gemaakt voor profitariaat. De geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië en Brussel drogen de komende decennia zeker nog niet op, in tegenstelling tot wat men zou kunnen denken gezien van de snellere vergrijzing van Vlaanderen ten opzichte van Wallonië waardoor de sociale zekerheidsuitgaven in Vlaanderen sneller zullen stijgen. Pas als de werkgelegenheidsgraad in Wallonië en Brussel op het niveau van Vlaanderen kan worden getild, zouden de transfers beginnen te slinken. Dat blijkt nog uit een KBC-studie die enkele maanden geleden werd voorgesteld. De besluiten luiden als volgt. De financiële transfers uit Vlaanderen naar Wallonië en Brussel liepen in 1999 op tot net geen 200 miljard frank. De jongste jaren dikten de transfers minder snel aan omdat het Vlaamse aandeel in de sociale zekerheidsuitgaven is gestegen ten gevolge van de snellere vergrijzing. Ook in de eerstkomende decennia veroudert de bevolking in Vlaanderen sneller dan in Wallonië en Brussel. Dat blijkt

duidelijk uit de demografische gegevens van het Nationaal Instituut voor de Statistiek. De KBC-economen vroegen zich dan ook af of de transfers van Vlaanderen naar Wallonië en Brussel zullen slinken. Simulaties tonen aan dat de transfers door de snellere vergrijzing van Vlaanderen slechts tijdelijk afnemen. Volgens de voorspellingen zullen ze vanaf 2010 opnieuw oplopen. Volgens de KBC-studie zakken de transfers in 2010 naar 172,4 miljard frank. Daarna lopen ze opnieuw op tot 180 miljard frank in 2020 en 210 miljard frank in 2030. Ik weet dat het misschien nog veraf is, maar die cijfers spreken tot de verbeelding.

Wallonië ziet in 2010 de ontvangen transfers terugvallen tot ongeveer 174 miljard frank, maar in 2020 stijgen ze weer naar 175 miljard frank en in 2030 naar 203 miljard frank. Brussel ziet de transfers zakken van 26 miljard in 1999 tot 8 miljard frank in 2010 en 4,4 miljard frank in 2020. In 2030 nemen ze opnieuw toe tot 7,2 miljard frank. De KBC-economen besluiten dan ook dat de demografische evolutie in de komende decennia niet leidt tot een inkrimping van de transfers. Alleen als Wallonië en Brussel tussen 2000 en 2030 een economische inhaalbeweging weten te realiseren en zo een even hoge werkgelegenheidsgraad als Vlaanderen zouden bereiken, zouden de transfers kunnen afnemen.

Dat betekent echter dat er in Wallonië en Brussel in de komende 30 jaar respectievelijk 216.000 en 57.000 voltijdse jobs moeten bijkomen. Het binnenlands regionaal product moet in Wallonië en Brussel elk jaar dan ook 0,5% sneller groeien dan in Vlaanderen. Ik heb echter weinig vertrouwen in deze noodzakelijke ommekeer, zeker wat het verhogen van de werkgelegenheidsgraad betreft. Ik zou hierbij willen verwijzen naar een artikel van vandaag, woensdag 27 juni, in "De Standaard" met als titel "Vlamingen werken harder, Walen slapen langer". Dat gold lang als een cliché maar het is nu officieel want het wordt bevestigd in een officieel tijdsbestedingonderzoek van de Vrije Universiteit Brussel en het Nationaal Instituut voor de Statistiek. In het kader van het Belgisch tijdsbudgetonderzoek hielden 8.382 Belgen van 12 tot 95 jaar gedurende enkele dagen een dagboek bij. Daarin noteerden zij elke tien minuten waarmee zij bezig waren. Dat was natuurlijk niet gemakkelijk voor de Walen die aan het slapen waren. Het veldwerk hiervoor werd uitgevoerd door het NIS en de analyse gebeurde samen met de VUB. Het is voor het eerst sinds 1966 dat dit soort onderzoek nog is gebeurd. De gegevens zijn sindsdien wel grotendeel hetzelfde gebleven. De

resultaten doen een beetje denken aan het tijdsonderzoek dat professor Ignace Glorieux van de VUB onlangs publiceerde over de nieuwe man of liever het ontbreken daarvan. Interessant aan de jongste studie is dat niet alleen gegevens over Vlaanderen beschikbaar zijn maar ook over Wallonië en Brussel. Dan duiken uiteraard de gebruikelijke communautaire clichés op. Het zal geen verrassing zijn dat we met zijn allen het grootste deel van onze tijd besteden aan slapen en rusten. Het gaat in totaal om ongeveer 38% van de beschikbare tijd. Gemiddeld worden er 60 uur per week of meer dan 8 uur per dag in bed doorgebracht. De onderzoekers stellen vast dat het beeld van de hardwerkende Vlaming andermaal bevestigd wordt in dit tijdsbestedingonderzoek. De totale werklast van de Vlamingen bedraagt inmiddels 37 uur en 27 minuten, in Brussel 34 uur en 42 minuten en in Wallonië 34 uur en 48 minuten. Op basis van deze studie mag ik dan ook niet geloven dat de werkgelegenheidsgraad in het zuiden van dit land de komende jaren gevoelig zal worden opgetrokken. Trouwens, wat dat slapen betreft, wil ik dit even nuanceren. Als het om geld gaat in dit land, dan zijn de Walen immers steeds klaarwakker. Het is duidelijk dat dit regime er alles aan zal doen om deze transfers in stand te houden. Ze stellen niet voor niets dat een eventuele splitsing van de sociale zekerheid onherroepelijk leidt tot het uiteenvallen van dit land. Nu de Franstaligen hun centen vasthebben, zal niets hen er nog toe bewegen om over een splitsing van de sociale zekerheid in het algemeen en de overheveling van de bevoegdheden voor gezondheidszorg en gezinsbijslagen in het bijzonder nog te praten. Bovendien is er zelfs geen bereidheid van deze regering om duidelijkheid te scheppen over de transfers. Alsmear wordt hier op de rem gestaan. De verschillende rapporten-Jadot die de consumptieverschillen tussen het noorden en zuiden van dit land moeten analyseren zijn dan ook een lachertje en dienen meer om de kern van de zaak toe te dekken en verstoppen. Er wordt ook steeds opgeworpen dat de splitsing van de sociale zekerheid de solidariteit zou verbreken. Het Vlaams Blok is zeker niet tegen solidariteit die tot stand komt na wederzijds overleg van gemeenschap tot gemeenschap en op voorwaarde dat de gewinning aan geholpen worden niet ontaardt in gemakzucht en profitaariaat zoals we al te vaak kunnen merken aan Franstalige zijde.

De sociale zekerheid wordt in het zuiden van dit land steeds meer aanzien als een hangmat in de plaats van een vangnet. De

volksgemeenschappen in dit land spreken niet alleen een andere taal. Ze verschillen ook danig van levensvisie en mentaliteit, zodat een aangepast beleid inzake gezondheidszorg over deze bij uitstek persoonsgebonden materie vanzelfsprekend is.

Vlamingen kiezen bijvoorbeeld bij voorkeur voor de goedkope eerstelijnsgezondheidszorg via de huisarts, terwijl Franstaligen de duurste specialist van de tweede of derde lijn prefereren. Franstalige faculteiten geneeskundige leren hun studenten dat zij zowel bij de diagnose als bij de therapie steeds de laatste snuffjes moeten uitproberen. Dat dit gedrag de kosten fenomenaal de hoogte injaagt, is blijkbaar bijkomstig. De terugbetaling door het RIZIV, grotendeels afkomstig van Vlaamse belastingen, wordt ook hier solidariteit genoemd.

Wij onderschrijven als Vlaams Blok als sociale en als volkspartij het solidariteitsprincipe. Vandaar dat wij voorstander zijn van een goed uitgebouwd en een goed functionerend socialezekerheidsstelsel dat ervoor zorgt dat de leden van onze volksgemeenschappen een menswaardig bestaan kunnen leiden, ook en vooral wanneer zij zich in een sociaal-economisch moeilijke periode bevinden. Een volk moet dan ook zijn eigen gezondheidsbeleid naar eigen inzichten kunnen regelen en bepaalde prioriteiten leggen op voorwaarde dat men daarvoor zelf betaalt. Responsabilisering heet dat dan.

De splitsing betekent ook dat de deelstaten verantwoordelijk worden voor hun eigen inkomsten en uitgaven en op die manier verplicht worden de tering naar de nering te zetten en ook na te denken als men fundamentele uitgaven doet. Ik kan mij echter voorstellen dat men dat liever niet ziet gebeuren bij onze zuiderse burens.

Een eigen sociale zekerheid sluit trouwens niet uit dat volkeren ook solidair kunnen zijn met andere, minder welvarende of tijdelijk in nood verkerende volkeren, maar dan alleen op voorwaarde dat dit op een vrijwillige basis gebeurt, dat deze solidariteit rechtstreeks van volk tot volk wordt onderhandeld, zij een doorzichtig karakter heeft en zij daadwerkelijk een noodlijdend volk ten goede komt. Dat is in ruime mate in België, waar de geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië een automatisch karakter hebben, niet het geval. De geldstromen zijn niet van volk tot volk onderhandeld en ze zijn volkomen ondoorzichtig. Bovendien is de beroerde economische situatie in Wallonië in hoofdzaak aan een slecht beleid te wijten. Door de gegarandeerde miljardenstroom wordt de noodzaak tot structurele hervormingen

echter niet aan gevoeld, integendeel. Waarom zouden wij inspanningen leveren als men vanuit Vlaanderen steeds de tekorten bijpast zonder dat daarover veel heisa wordt gemaakt? Men doet er dus alles aan om deze onrechtmatige diefstal van welvaart te bestendigen.

In het voorliggend wetsontwerp wordt geen gevolg gegeven aan de roep naar homogene bevoegdheidspakketten. Een eigen sociale zekerheid zou Vlaanderen nochtans ook de kans geven om zijn eigen beleidsklemtonen in de sociale zekerheid te benadrukken en de versnippering van bevoegdheden tegen te gaan.

Ons pleidooi voor de splitsing van de sociale zekerheid in het algemeen en de gezondheidszorg en de kinderbijslag in het bijzonder is ingegeven vanuit een bekommernis voor de efficiëntie van het beleid. Zo is het bijvoorbeeld onlogisch dat Vlaanderen bevoegd is voor bejaardenbeleid, maar niet voor de pensioenen. En wat te denken van een Vlaams gezinsbeleid, terwijl de kinderbijslagen een federale bevoegdheid blijven? Evenzo geldt dat de Vlaamse regering bevoegd is voor een deel van het gezondheidsbeleid, terwijl de eigenlijke ziekteverzekering unitair blijft.

Ook wat de tewerkstellingsproblematiek betreft, komt men niet aan de resolutie van het Vlaamse Parlement tegemoet. Er wordt met geen woord over gerept, niettegenstaande het feit dat steeds meer blijkt dat een federaal opgedrongen tewerkstellingsbeleid niet deugt. Dit is reeds overvloedig tijdens deze legislatuur bewezen. Ik verwijs bijvoorbeeld naar het startbanenplan dat werd ingevoerd en dat eigenlijk een antwoord gaf op de noden in het zuiden van dit land, maar dat geen pasklaar antwoord gaf op de noden van de Vlaamse arbeidsmarkt. De situatie op de arbeidsmarkt in Vlaanderen is compleet anders dan de situatie in Wallonië en vergt dus ook andere oplossingen. Het resultaat van een federaal opgedrongen werkgelegenheidsbeleid is een kluwen van werkgelegenheidsplannen die compleet ondoorzichtig zijn en hun efficiëntie totaal missen. Een degelijk werkgelegenheidsbeleid moet op het niveau van de gewesten worden gevoerd zodat het flexibel op de wijzigingen op de arbeidsmarkt kan inspelen en waarbij optimaal rekening kan worden gehouden met de regionale socio-economische realiteit.

Het is algemeen bekend dat de volledige overheveling van de bevoegdheden naar deze gewesten in deze materie de enige oplossing kan zijn in het kader van een efficiënt bestuur. Bovendien zou dit onmiddellijk een oplossing

bieden voor de ethiek van de Europese Commissie die zegt dat het beleid op dit vlak van de verschillende besturen beter op mekaar moet worden afgestemd. Andermaal moet worden gezegd dat in dit ontwerp over dit onderwerp zelfs de besprekingen nog niet werden aangesneden.

Ik wens de heer Somers ook welkom in dit halfroond en tegelijkertijd ook een goede nacht.

De Walen blijven dus verder in de potten van de sociale zekerheid graaien. De Vlamingen betalen terwijl de Walen verteren. Zo gaat dat nu eenmaal in dit land. Een dergelijke manier van besluitvorming is het gevolg van de invoering van het federalisme. Dat was de belangrijkste strategische optie om de macht van de Waalse minderheid te bestendigen.

Hoewel het federalisme werd voorgesteld als een Vlaamse overwinning is het in werkelijkheid een geslaagde Belgisch-Waalse poging om de Vlaamse macht en het Vlaams autonomiestreven te kanaliseren en te neutraliseren. Zo kregen de Franstaligen in 1940 bij de grondwetsherziening de pariteit in de Belgische regering. Daarnaast kwamen er de twee derde en dubbele meerderheden en andere alarmbelprocedures. Deze typisch Belgische constructies gaven aan de Waalse minderheid een onwaarschijnlijke machts- en blokkeringspositie van waaruit zij elk verder Vlaams autonomiestreven kon en kan tegenhouden.

De situatie kon en kan alleen gewijzigd worden als de Vlamingen bereid zijn om toegevingen te doen. Dat is inderdaad de kern van de opeenvolgende staatshervormingen in dit land. Vlaamse toegevingen in ruil voor Belgische bevoegdheidsverdelingen, die ook Wallonië ten goede zouden komen. Alles dient met heel veel geld afgekocht te worden. De prijs die we betaalden was telkens zeer hoog en hiervoor dragen ook de Vlaamse partijen een grote verantwoordelijkheid. Het resultaat van het proces van staatshervormingen in dit land is dat België intussen zes regeringen met 58 ministers en staatssecretarissen kent en in totaal zijn er meer dan 500 parlementsleden, om nog maar te zwijgen van het nieuw fenomeen van de speciale gezanten dat de jongste tijd opduikt.

Het federalisme werd ooit door de brede Vlaamse beweging gezien als een poging om de Vlaamse verzuchtingen te realiseren zonder volledig met België te breken of zelfs als een stap in de goede richting, als een tussenstadium naar volledige onafhankelijkheid. Dit was echter zonder de

Belgische recuperatie van de federalistische idee gerekend. Het federalisme zoals ze vandaag in concreto bestaat is geen oprecht federalisme, maar een etiket dat is geplakt op de Belgische structuren zoals die zijn ontstaan in de afgelopen dertig jaar.

Vlaanderen is geen volwaardige autonome deelstaat. Ze is financieel zo goed als afhankelijk van de Belgisch-Franstalige schoonmoeder. De Franstaligen blijven bovendien via een door de staatshervormingen geïnstitutionaliseerde diefstal een groot deel van de Vlaamse welvaart inpikken. Het is duidelijk dat alleen de Vlaamse onafhankelijkheid een antwoord biedt aan het valse federalisme dat de Belgische constructie is. Pas dan zullen wij ervoor kunnen zorgen dat wij zelf kunnen beslissen over onze centen, pas dan zullen wij een zelfstandig en sociaal Vlaanderen kunnen realiseren waarbij Vlaamse welvaart in Vlaamse handen blijft.

01.35 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vandaag bespreken wij het ontwerp van bijzondere wet aangaande de overdracht van diverse bevoegdheden aan de Gewesten en de Gemeenschappen.

Dit ontwerp vormt het tweede luik van de staatshervorming zoals deze paarsgroene regering haar project voor de communautaire pacificatie heeft ingevuld. We spreken van het tweede luik omdat in dit halfroond een aantal weken geleden het ontwerp van bijzondere wet tot de herfinanciering van de Gemeenschappen en de uitbreiding van de fiscale bevoegdheden van de Gewesten werd besproken en goedgekeurd.

De voorliggende bijzondere wet die onder andere de overheveling van de gemeente- en provinciewet regelt, kende haar oorsprong in het Sint-Michielsakkoord van 1993. Louter ten titel van de geschiedenis en bijgevolg voor het verslag moet ik de collega's erop wijzen dat sinds een eerste staatshervorming in 1970, het aantal staatshervormingen niet heeft opgehouden. Momenteel wordt de vijfde hervorming doorgedrukt. Om de zoveel jaar moest er wel iets hervormd worden en in akkoorden worden gegoten. Alle akkoorden kregen fraaie namen van zalen, kastelen en heiligen zoals Egmont in 1977 – de zogenaamde derde fase –, Sint-Michiels in 1993 en Sint-Elooi in 1999, Hermes in 2000 en momenteel Lambermont in al zijn versies en gedaanten.

Bij de voorbereiding van mijn betoog heb ik louter

toevallig het verzameld werk van Guy Verhofstadt ter hand genomen, het is te zeggen zijn drie welbepaalde burgermanifesten. Zoals een aantal collega's onder ons wel weet, ligt het verzameld werk sinds enkele maanden voor een meeneemprijsje te koop in de welbekende tweedehandse boekenwinkel. Toentertijd waren deze burgermanifesten voor een aantal onder u, ik verwijs daarbij naar de collega's van de liberale fractie, verplichte lectuur.

01.36 Hugo Coveliers (VLD): Dat is al honderd keer gezegd.

01.37 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): Mijnheer Coveliers, tot mijn grote verbazing staat er in dat tweede burgermanifest een zeer merkwaardig hoofdstuk met de duidelijke titel "Denkend aan Vlaanderen". Het gaat hier niet om een of andere filosofische of dichterlijke benadering. Het gaat hier wel degelijk om een politieke analyse en een bijbehorende stellingname.

Als inleiding wens ik tijdens deze bespreking een aantal uitspraken van de auteur, toen nog VLD-voorzitter en nu eerste minister, ten beste te geven. Niet dat wat hierna volgt onze volledige goedkeuring kan wegdragen maar het bevat ongetwijfeld een aantal zeer merkwaardige stellingen die in het kader van deze algemene bespreking de moeite waard zijn om ze even in herinnering te brengen.

De eerste passus begint als volgt, ik citeer: "België is op sterven na dood. Dat is het resultaat van de tientallen communautaire en institutionele compromissen en politieke koopjes die sinds 1970 werden gesloten. Vooral de hervormingen van 1988 en 1980 hebben ons land onbestuurbaar gemaakt. Sindsdien verdwaalt de burger in een institutioneel niet meer te ontwarren kluwen.

Bij het woord "kluwen" verwijst de auteur ontegensprekelijk naar de hoeveelheid van instellingen zoals Gemeenschappen, Gemeenschapscommissies en met als klap op de vuurpijl de surrealistische verenigde vergadering van de gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie te Brussel.

De passus gaat als volgt verder, ik citeer: "De bureaucratische paperasserie en de reglementeringsdrift nam zienderogen toe en in elk geval werd het bestuur van onze instellingen" – en daar was het oorspronkelijk toch om te doen – "niet dichterbij de burger gebracht. Ongetwijfeld zijn er meerdere oorzaken voor het falen van de

staats hervorming, maar de belangrijkste reden moet zeker worden gezocht bij de oorspronkelijke uitgangspunten van 1970. De toestand die toen werd geschapen, waarbij drie Gemeenschappen – de Vlaamse, de Franstalige en de Duitstalige Gemeenschap – drie gewesten zijnde Brussel, Vlaanderen en Wallonië en de vier taalgebieden, zijnde het Nederlandstalige, het Franstalige, Duitstalige en tweetalig gebied werden tot stand gebracht is een onhoudbare constructie gebleken, om nog maar te zwijgen over de faciliteitengemeenten, de problemen in Komen, Voeren en noem maar op.

Ik ga nog steeds verder met citeren: “Nergens ter wereld bestaat er een federale staat waarvan, zoals in België het geval is, de territoria van de gebieden of van de deelgebieden elkaar overlappen. De hervorming van onze instellingen moet radicaal worden overgedaan en totaal anders worden aangepakt. In plaats van steeds maar nieuwe compromissen te bedenken, naar aanleiding van de vorming van een of andere regering waarbij we bouwen op de manke instellingen waarmee we sinds 1970 zitten opgezadeld, moet er een geheel nieuwe staats hervorming komen. In plaats van van bovenaf bevoegdheden, instellingen en administratieve overheden verder op te splitsen moeten de beide grote Gemeenschappen aan de tafel gaan zitten en nagaan wat ze met elkaar willen doen en hoe”. Einde van de passus.

De auteur, toenmalig VLD-voorzitter en nu premier, ging nog verder in zijn politieke analyse en drukte in zijn naslagwerk zijn bekommernis uit wanneer er geen radicale aanpak zou gebeuren. Hij durfde toen zelfs het alternatief van het uiteenvallen van het land te stellen.

Ik citeer nogmaals: “Het volstaat dat één onverantwoordelijke Waalse politicus of één Brusselse nationaal minister nog eenmaal zijn “institutionele atoombom” bovenhaalt, er dus nog eenmaal mee dreigt om eigenmachtig onder Franstaligen beslissingen te nemen die in strijd zijn met de wet, opdat in Vlaanderen een meerderheid wordt gevonden om de Belgische staat definitief op te geven”.

Collega's, zoals u kunt merken – ik hoop dat de oren van de liberale collega's niet te veel hebben geflapperd – zitten er in de zojuist geciteerde teksten heel wat elementen die in het kader van de discussie over dit wetsontwerp nuttig kunnen zijn. In ieder geval, er zijn heel wat uitspraken bij die ons als muziek in de oren klinken. We stellen echter vast dat de toenmalige VLD-voorzitter en

huidige eerste minister over de afgelopen twee jaar een complete gedaanteverwisseling heeft ondergaan, want ik heb niet de indruk dat zijn toenmalige politieke analyse is terug te vinden in het voorliggende ontwerp. Dat mag ons natuurlijk van de VLD van na 13 juni niet verbazen, want het is natuurlijk niet de eerste keer dat zij haar programmapunten en politieke stellingen durft te verkrachten of juist het tegenovergestelde durft te doen. Daar zijn in deze legislatuur al voldoende voorbeelden van, om de versoepeling van de nationaliteitswetgeving als meest flagrante feit niet te noemen. Om het te zeggen met de woorden van Camille Huysmans: minister worden, dat is iets wat iedereen kan overkomen, maar de minister van zijn overtuiging blijven, dat is ietwat moeilijker.

Ik keer terug naar het voorliggend ontwerp, meer bepaald naar de rechtstreekse weerslag van een aantal bepalingen van Lambermont op de Brusselse situatie. Het gaat hier om de overheveling van de organieke gemeentewet en de gemeentekieswet, welke catastrofale gevolgen hebben voor de Brusselse Vlamingen en waardoor de Brusselse Vlamingen als het ware worden gegijzeld door de Franstaligen. Het lot van de Brusselse Vlamingen is altijd al gekoppeld geweest aan het lot van de Franstaligen in gans België. Ik verwijs hierbij naar de pariteit in de federale regering en de alarmbelprocedures. Wat de organieke gemeentewet betreft, die kan bij gewone meerderheid worden gewijzigd. Op wetgevend vlak kunnen de Brusselse Franstaligen deze wet naar eigen goeddunken aanpassen, zonder hierbij rekening te houden met de Brussels-Vlaamse belangen of gevoeligheden. De gevolgen voor de Brusselse Vlamingen zijn dan ook niet te onderschatten.

Ten eerste, de Brusselse Vlamingen kunnen de taalwetgeving naar eigen goeddunken verder uithollen, doordat zij voortaan bevoegdheden zullen kunnen overhevelen van de gemeenten naar het gewest. Voor de Brusselse plaatselijke besturen is inzake taalgebruik in bestuurszaken de tweetaligheid van de ambtenaren vereist. Voor de gecentraliseerde en gedecentraliseerde diensten van het Brussels gewest is daarentegen de tweetaligheid van de dienst van toepassing, maar ook de eentaligheid van de personeelsleden. Dit leidt in de praktijk de facto tot de Franstalige eentaligheid. Concreet wil dat dus zeggen dat met de overheveling van de bevoegdheden van de gemeenten naar het gewest, met de daarbij behorende ambtenaren, de weg wordt geopend voor de eentaligheid van deze ambtenaren en bijgevolg voor de definitieve

ondergraving van de tweetaligheid in en van Brussel.

Ten tweede, de Brusselse Franstaligen kunnen de gemeentegrenzen wijzigen, waardoor de huidige verwaarloosbare Vlaamse waarborgen die momenteel bestaan, nog verder kunnen worden uitgehold.

Ten derde, indien er werk wordt gemaakt van de rechtstreekse verkiezing van de burgemeesters, dan kunnen de Brusselse Vlamingen het helemaal vergeten om nog ooit een Vlaamse burgemeester in Brussel aan de macht te zien komen.

Ten vierde, de Vlaamse gemeenteraadsleden in Brussel worden totaal rechteloos vermits hun voogdijoverheid in Brusselse en bijgevolg Franstalige handen komt. De praktische ervaring op het terrein zal aantonen dat dit de complete rechteloosheid tot gevolg heeft. Ik verwijs naar de problemen die nu reeds rijzen bij de voogdij van de Brusselse Franstalige instanties over de toepassing van de taalwetgeving en het feit dat systematisch wordt geweigerd om op de vragen van de Vlaamse gemeenteraadsleden te antwoorden.

Een ander belangrijk element bestaat erin dat de fundamentele tweetaligheid van dit land definitief wordt verlaten door het buitensporig toekennen van bevoegdheden aan Brussel. Ook dit zal tot buitensporige machtsconcentraties leiden. Zo sluist het Brussels Hoofdstedelijk Gewest nu al grote hoeveelheden geld naar de 19 oppermachtige baronieën waardoor een voortdurende vermenging is ontstaan. Het komt er in de praktijk op neer dat dezelfde personen zowel in het gewest als in de gemeenten het mooie weer maken. Bovendien zijn de kopstukken uit de gemeenten uitdrukkelijk aanwezig in de Hoofdstedelijke Raad. Het komt er in feite op neer dat, als Brussel bevoegd wordt over de gemeentewet, zij meteen rechter en partij is zonder enige controlemogelijkheid van de federale overheid of haar hoofdstad.

Omdat de volledige voogdij voortaan door Brussel zal worden uitgeoefend, bestaat er geen hogere overheid meer waar wantoestanden inzake de niet-toepassing van de taalwetten kunnen worden besproken. Dit zal ongetwijfeld zijn weerslag hebben op de aanwervingpolitiek in Brussel. Ik denk hierbij aan de ziekenhuizen en de spoeddiensten, de brandweer, de Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer en de OCMW's. Andere gezegd, de totale verfransing krijgt vrije baan.

Bijgevolg durf ik beweren dat Brussel als derde gewest een slechte zaak is voor Vlaanderen, dat Brussel als derde gewest een slechte zaak is voor de Brusselse Vlamingen en dat Brussel als derde gewest een slechte zaak is voor Brussel zelf. Mevrouw Coenen, ik verklaar mij nader.

01.38 Marie-Thérèse Coenen (ECOLO-AGALEV): Monsieur Goyvaerts, vous êtes bruxellois?

01.39 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): Toch wel, ja.

01.40 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, dat is de typische houding van de Lambermont-partijen. Alleen de Brusselaars zouden gemandateerd zijn om over Brussel te spreken. U vergeet, mevrouw, dat Brussel ook onze hoofdstad is. U moeit zich als Ecolo-Agalev-parlements lid met alle kleine en grote incidenten in heel de wereld. U kent heel de ontwikkelingsproblematiek in elk dorp uit uw hoofd, maar als het over uw eigen hoofdstad gaat moeten wij zwijgen. Ik woon maar op 15 kilometer van Brussel, maar ik moet erover zwijgen. Dat is een denkfout die verhindert dat wij solidair zijn met mensen uit onze eigen hoofdstad. Dat is toch zeer vergaand. Dat is het foutieve aan de mini-Costa geweest.

(Onverstaanbare discussie tussen mevrouw Marie-Thérèse Coenen en de heer Bart Laeremans)

01.41 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik zet mijn betoog voort.

Omdat de volledige voogdij voortaan door Brussel zal worden uitgevoerd, bestaat er geen hogere overheid meer waar wantoestanden inzake de niet-toepassing van de taalwetten kunnen worden besproken. Zoals ik reeds heb gezegd, Brussel als derde gewest is een slechte zaak voor Vlaanderen, voor de Brusselse Vlamingen en voor Brussel zelf. Ik verklaar mij nader.

Bij het opstarten van het Brussels Gewest zei men dat het Brussels model was gestoeld op de samenwerking tussen de twee taalgemeenschappen. Brussel moest en zou op basis van gelijkwaardigheid door Franstaligen en Nederlandstaligen worden bestuurd. Brussel zou het voorbeeld bij uitstek worden van hoe verschillende taalgemeenschappen erin slagen de hoofdstad van een federaal land te beheren. Er is zelfs een Brussels minister geweest, Jos Chabert,

die erin slaagde het Brussels model in Jeruzalem en Sarajevo te verkopen als de oplossing voor hun samenlevingsprobleem.

In 1997 was er het incident waarbij Vic Anciaux ontslag nam als staatssecretaris en waardoor het Brussels model als een zeepbel uit elkaar spatte. Hoewel de Brussel-wet bepaalt dat binnen de drie maanden de functie van de staatssecretaris opnieuw moest worden ingevuld, is dit toen niet gebeurd.

Met de omvorming van Brussel tot een volwaardig derde gewest, met dezelfde bevoegdheden als Vlaanderen en Wallonië, heeft het gewestfederalisme zijn intrede gedaan in het staatskundig huishouden van dit land. Dit is in tegenspraak met het soort federalisme dat zowel Vlaanderen als Wallonië voor ogen hebben. In Vlaanderen opteerde men voor een federalisme gebaseerd op de twee cultuurgemeenschappen, terwijl de Franstaligen eerder opteerden voor een federalisme gebaseerd op samenwerkende regio's.

Het gevolg van deze hele constructie rond Brussel als derde gewest is dat het een deelstaat, een stadsgewest is geworden op hetzelfde niveau als Vlaanderen. Vlaanderen heeft bijgevolg geen enkele zeggenschap meer over Brussel. Brussel wordt dus territoriaal en bestuurlijk volledig losgemaakt van Vlaanderen, hoewel het volledig binnen Vlaanderen ligt. Brussel wordt als zelfstandige deelstaat volledig naast – en dus ook tegen – Vlaanderen opgericht.

Het is dus absurd vast te stellen dat de hoofdstad van de deelstaat Vlaanderen hetzelfde institutionele statuut heeft als de deelstaat zelf. Begrijpe wie begrijpe kan. Het merkwaardige aan deze Belgische context is dat hoe zelfstandiger Vlaanderen wordt, hoe zelfstandiger Brussel wordt. Met andere woorden, naarmate Vlaanderen meer zelfstandigheid verwerft, verliest het Brussel meer en meer, totdat Vlaanderen Brussel definitief verliest.

Als Vlaams-nationalisten kunnen wij deze logica niet onderschrijven. Omdat een oplossing voor Brussel binnen het Belgische federalisme niet meer mogelijk is, blijft er maar een mogelijkheid over om Brussel te behouden: met name de keuze voor een onafhankelijk Vlaanderen.

Zoals reeds eerder gezegd, in het huidige Brussel worden de Brusselse Vlamingen aan hun lot overgelaten. De Franstalige politici, deze van het PRL-FDF op kop, beschouwen de

geweststructuren als hun eigen territorium waar de Vlamingen enkel nog tijdelijk geduld worden. Zij worden er niet enkel politiek tijdelijk geduld, de Franstalige politici misbruiken ook hun structuren om het de Vlamingen zo moeilijk mogelijk te maken door ze als tweederangsburgers te beschouwen. Hier zijn talloze voorbeelden in de dagdagelijkse praktijk voorhanden. Ik verwijs naar de wraakroepende manier waarop de taalwetgeving aan de laars wordt gelapt.

In de Brusselse Hoofdstedelijke Raad worden aan de lopende band Vlaamsvijandige resoluties goedgekeurd die met gewestbevoegdheden als dusdanig geen uitstaans hebben. Het Brussels Gewest, en meer bepaald de Cocof, is verworpen tot de uitvalsbasis van Franstalig politiek Brussel van waaruit de aanvallen op het Vlaams karakter van de gordel rond Brussel in alle hevigheid worden verhoogd. Ik verwijs hierbij naar de Adviesraad die onder impuls van het PRL-FDF werd opgericht, waarin Brusselse Franstalige gewestraadsleden en Franstalige gemeenteraadsleden uit de gordel samengebracht worden om strategieën uit te dokteren die erop gericht zijn om het eentalig Nederlandstalig karakter van de gordel in de praktijk te betwisten. Dit alles gebeurt in een kader waarbij we ons terecht kunnen afvragen welke belangen de Vlaams-Brusselse excellenties dan wel verdedigen. Men zal zich voor minder aan zijn lot overgelaten voelen.

Om deze analyse af te maken, nog kort iets over de onleefbaarheid van Brussel als “Une région apart entière”. Het zou naïef zijn om te denken dat Brussel als gewest zijn taken aankan. Vooral het financiële draagvlak van Brussel is veel te klein om zijn taken aan te kunnen. Dit om alleen de grootstedelijke en de sociaal-economische uitdagingen aan te kunnen waarvoor Brussel staat. Dan gaat de regering er met dit akkoord nog de bevoegdheden inzake landbouw en buitenlandse handel aan toevoegen. Dit is volkomen absurd. Alle gemeenten in Brussel zijn verlieslatend. Zij worden bijgesprongen door een gewest dat zelf verlieslatend is en bijgevolg het geld maar gaat halen bij de federale overheid om zagezegd haar hoofdstedelijke functies te kunnen vervullen. Voor die hoofdstedelijke functies wordt, wat ik zou noemen, een hoofdstedelijk dividend toegekend.

In 1998 bedroeg dit 13,3 miljard frank. Dit is ondertussen opgelopen tot 17 tot 18 miljard frank. In het kader van Lambermont wordt daar nog een goede schep bovenop gedaan, want het akkoord van gisterenavond heeft nogmaals aangetoond

dat het smeren van geld aan de baard van de PSC en de hele koehandel van geld -het gaat hier momenteel over 3 miljard frank extra uit de federale pot - blijkbaar de enige manier is om een politiek probleem op te lossen.

Uit mijn voorgaande analyse kan maar één besluit getrokken worden. Brussel als derde gewest is een ramp en bijgevolg niet levensvatbaar. Dan hebben we nog niet gesproken over wat er zal gebeuren met de Brusselse Vlamingen wanneer het Brussels Parlement ook nog het vreemdelingenstemrecht zal invoeren. Tot slot nog een belangrijke zaak waarover in dit akkoord met geen woord wordt gerept, met name over de noodzakelijke splitsing van het administratief en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde.

Door de niet-splitsing zal de Franstalige expansiepolitiek in de rand rond Brussel steeds verder uitdijen zodat bij de verkiezingen in 2003 3 Vlaamse Kamerzetels in het gedrang komen. Komt daarbij dat door de huidige situatie het gelijkheidsbeginsel flagrant wordt overtreden. Franstalige partijen kunnen wel opkomen in Vlaams-Brabant, maar Vlaamse lijsten zijn niet mogelijk in Waals-Brabant. Volgens professor Senelle, een kenner terzake, kan de splitsing van het administratief en gerechtelijk arrondissement nochtans op een eenvoudige manier worden doorgevoerd. De splitsing kan worden doorgevoerd door middel van een gewone wet in het federale Parlement. Zowel in de Kamer als in de Senaat zijn de Vlamingen in de meerderheid. De splitsing van het kiesarrondissement biedt aan Vlaams-Brabant de mogelijkheid zich uit te bouwen tot een administratieve eenheid die op één lijn zit met de andere Vlaamse provincies. Door de splitsing van het gerechtelijk arrondissement zou Vlaams-Brabant meer juridische autonomie kunnen verwerven en zou de schandelijke achterstand van de Brusselse rechtbanken kunnen worden weggewerkt. Tot besluit van mij betoog in de algemene bespreking van de bijzondere wet houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen durf ik te stellen dat ook dit deel van het Lambermont-akkoord een belediging is voor Vlaanderen. Geen enkel fier volk ter wereld slikt zoiets!

01.42 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik begin mijn betoog nog veel vroeger dan collega Colen het hare. Ik begin met Confucius, niet toevallig, ik leg straks uit waarom.

(Onverstaanbare opmerking van de heer Hugo Coveliers.)

Inderdaad, mijn toespraak is multicultureel, mijnheer Coveliers. De wijze Confucius zei dat een man in zijn leven – ik verontschuldig mij dat ik de vrouwen discrimineer - drie zaken moet verwezenlijken. Hij moet een zoon verwekken, een boom planten en een boek schrijven. In een zaak ben ik reeds geslaagd. Ik hoop deze avond in de tweede zaak te slagen. De derde zal voor later zijn. Alhoewel, over deze avond kan ik later misschien een boek schrijven.

Ik behoud de ernst van het betoog. Zelf voeg ik twee zaken toe aan hetgeen een man als mens zou moeten doen in zijn leven. Hij zou een groot feestmaal moeten inrichten - ik veronderstel dat u geen bezwaar hebt - en een man in stervensnood moeten begeleiden.

Dat zijn twee zaken die ik daar zelf aan toevoeg, uit eigen filosofische overwegingen. Ben ik een confucianist of een confusionist, zoals u misschien, mijnheer Coveliers? Ik beschouw mij zelf als een confucianist, met de eigen toevoeging. Als mens hou ik er dan ook een rond getal van vijf levensdoeleinden op na, een rond getal van levensleidende principes, maar als Vlaming - vandaag beklim ik het spreekgestoelte duidelijk en manifest als Vlaming - voeg ik daar één zaak aan toe en dat blijft voor mij fundamenteel en dat is dat ik wil vernietigen, mijnheer Coveliers, alles wat ons volk bedreigt. En dan spreek ik voor de hele wereld voor elk van de aanwezige volkeren en voor ieder van de mensen die behoren tot het volk als nationalist. Ik hoop dat elk persoon behorend tot elk volk ook zo redeneert.

Ik kom terug op Confucius, waarom? Om het debat te rekken? Neen, Confucius blies in zijn tijd de politiek nieuw leven in, collega's, Hij blies de ademhaling van een beknelde staatsapparaat nieuw leven in. De Staat werd profylactisch en curatief opgewaardeerd door een degelijk politiek staats- en ambtenarenapparaat. Het was een sterke staatsstructuur - en geen totalitaire naar de welke wij heden ten dage misschien wel dreigen af te glijden. Het was vooral een eenvoudige structuur met duidelijke richtlijnen.

Ik daag u uit om wat u nu hebt besloten of gaat beslissen met Lambermont, naast de leer van Confucius te leggen. Ik daag u uit om het ambtenarenapparaat dat werd ontwikkeld voor een rijk dat in die tijd al groter was dan wat nu het Belgische rijk wordt genoemd te leggen naast de warboel, de chaos en de onoverzichtelijke massa

van wetten die u vandaag - ik denk eigenlijk niet meer vandaag en morgen wellicht ook niet - zult pogen te stemmen in deze Kamer.

01.43 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, collega Schoofs, u mag onze huisstrategie niet ontbloten door te suggereren dat er morgen al kan gestemd worden. Wie zegt dat het morgen zal gebeuren? Laat dat toch in het midden, collega, alstublieft!

01.44 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Collega Annemans, ik vermoed dat ik vanaf nu geteld langer zal spreken dan 12 minuten en dan zijn wij morgen, uiteraard. Ik ontbloot geen enkele strategie, ook niet dat wij op 5 juli over deze materie zouden stemmen. *(Onderlinge gesprekken)*

De **voorzitter:** Neem gerust uw tijd, ik heb de hele nacht.

01.45 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, men onderbreekt mij voortdurend. Ik ben niet eens halfweg.

Ik ben tegen de confusionisten, mijnheer Coveliers, en dat is een duidelijke vingerwijzing in uw richting. Ik zeg het nogmaals duidelijk en voor de laatste maal. Het verschil tussen het oude en het nieuwe China en België - en daar beëindig ik mijn Confucius-theorie - was misschien fundamenteel, maar is uiteindelijk verschrompeld tot een voorlopig verschil. Enerzijds, zal er nooit een Confucius opstaan die België zal redden. Daar verheug ik mij over en u blijktbaar ook, collega Coveliers, hoewel u inmiddels tot een andere partij bent toegetreten.

Het volgende is essentieel: China was toen en is nu een multiculturele samenleving die door een communistische dictatuur wordt samengehouden. In de recente geschiedenis zijn er nog zulke voorbeelden, waarbij de communistische dictatuur het gelukkig heeft moeten afleggen. In België is dat misschien nog niet het geval als we intellectueel eerlijk willen blijven. Ik twijfel er echter aan of dat zo zal blijven. Dat brengt me bij de vergelijking tussen China en België. België leeft momenteel enkel van dogma's en muikorfetten en Lambermont past precies in dat plaatje. Het begon met Egmont en het zal met Lambermont wellicht niet eindigen. Wellicht zullen nog verschillende fases volgen, waarvoor Lambermont model staat. Ik verwijs naar de regeling voor Brussel die significant is.
(Onderbreking door de heer Hugo Coveliers.)

De **voorzitter:** Ik wil de VLD-fractie toch even melden dat de echte Chinezen kunnen zwijgen en glimlachen.

01.46 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik dank u voor uw intellectueel eerlijke opmerking. Het kan als grap bedoeld zijn, maar u hebt volkomen gelijk. De VLD-fractie moet zwijgen, want ze is gebonden aan de oekazen van haar partij en zij moeten nu slikken. Mijnheer Coveliers, wij weten al veel langer dat u nu moet slikken. Als collega-politicus en als politiek concurrent hoop ik dat u er niet in zult stikken, maar het is wel goed mogelijk dat uw partij dat bij de volgende verkiezingen wel zal doen. Ik heb echter geen glazen bol, ik ben niet Madame Blanche, ik waarschuw u alleen, niet als Vlaams Blokker maar als collega-politicus.

Lambermont staat model voor het ondemocratische en het dictatoriale België dat steeds meer opgang maakt en steeds meer in de steigers staat. De regeling voor Brussel is significant. In de media-geschillenraad van de Vlaamse Radio en Televisie werd vandaag een pleidooi gehouden tegen het Vlaams Blok. Wij hadden een klacht ingediend omdat wij niet werden uitgenodigd om onze visie te geven over de recente Sauwens-rel in het programma De Zevende Dag. In het pleidooi werd duidelijk gesteld dat het Vlaams Blok zich niet neerlegt bij een multiculturele samenleving en de ideeën daarvan. Een openbare omroep stelde vandaag dus dat de vrije meningsuiting slechts reikt tot waar het taboe van de multiculturele maatschappij begint. Dat is de vergelijking tussen het oude China en dit zogenaamde nieuwe België: de muikorfetten, de dogma's, die zaken die men niet mag vertellen en die zelfs een openbare omroep zich veroorlooft om niet meer te moeten vertellen.

Collega's, u kan nu lachen met de vergelijkingen die ik maak. De kiezer gelooft me wel. U mag dat gerust afwimpelen als dogmatiek gedrag, maar dat is het niet. De Vlaams-nationalistische partij bij uitstek wordt hier gemuikorfd. De enige echte tegenstander van Lambermont wordt hier gemuikorfd. Wij mogen weliswaar spreken, maar voor Vlaanderen is de realiteit zo ernstig dat slechts één partij regelrecht tegen Lambermont ingaat. Een andere partij bijt haar tanden erop stuk en gaat eraan kapot. Mijnheer Coveliers, Lambermont is er trouwens in geslaagd om de partij waartoe u vroeger behoorde, definitief te verwijzen naar de annalen, wellicht vanaf september 2001.

De Volksunie heeft haar tanden stukgebeten op Lambermont. De Volksunie van wie u vroeger hartstochtelijk het programma beleed, is naar de annalen van de geschiedenis verwezen door Lambermont. Ik zeg niet dat dit het scenario is geweest dat moest leiden tot de dood van de Volksunie, maar het is in elk geval de ultieme doodsteek geweest. Dat hebben wij hier kunnen vaststellen bij de stemmingen over het eerste luik waarbij de partij totaal verdeeld stemde. Nog slechts één van haar vertegenwoordigers is hier nu aanwezig, de heer Pieters. Hij heeft overigens steeds de meest rechte lijn willen volgen in dit debat. Toch een kleine pluim daarvoor.

Ik kom nu bij de CVP. De CVP is voor Vlaanderen het struikelblok in het Lambermont-akkoord. In Brussel blijft minister Chabert op post. De grote voorvechtster van de Vlaamse zaak in Brussel, zo heeft zij zich tenminste steeds opgeworpen, was collega Grauwels. Zij heeft ingebonden. Ik vraag de CVP nadrukkelijk of zij wel goed beseft waar zij mee bezig is, vooral in het onderdeel Brussels. Net op het ogenblik dat zowel de media als de politieke tegenstrevers een cordon sanitaire optrekken tegen het Vlaams Blok – wat weer duidelijk blijkt in het Lambermont-akkoord evenals uit het feit dat wij niet mochten deelnemen aan de Costa en de voorbereiding ervan – voeren de media en de politiek een gedoogbeleid ten overstaan van de CVP. Dat schijnt men nog steeds niet te beseffen. De CVP wil nog steeds achterna hollen, inbinden en toegeven als het erop aankomt, in plaats van voor één keer het been stijf te houden. Dat is de tragedie van de CVP. Ik wil hen daar voor waarschuwen. Wij hadden hier heden als Vlaamse bondgenoten kunnen staan. Ook zij laten zich leiden door het idiote, waanzinnige en absurde cordon sanitaire dat electoraal zeer veel stemmen oplevert. Het lijkt een paradox dat u, enerzijds, de andere partijen toelaat te verhinderen u in een cordon sanitaire te steken. Misschien hebt u al gezien wat dat u kan opleveren. Anderzijds blijft u echter vasthouden aan dat ene postje in Brussel voor Chabert dat o zo belangrijk is voor de partij. U blijft de interne verdeeldheid cultiveren zonder echte beslissingen te nemen. Ik ben echt nieuwsgierig naar wat er in september gaat gebeuren. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat er een Vlaams en conservatief gedachtegoed kan opstaan, wars van elk cordon sanitaire, dat compromissen durft te sluiten met eender welke partij in Vlaanderen. U zult dan weten welke partij u in Vlaanderen moet kiezen. U zult dan weten welke partij u hier in dit halfroond als bondgenoot had kunnen en moeten kiezen. Maar nee, nu went u zich zelfgenoegzaam in het gedoogbeleid dat tegenover uw partij gevoerd

wordt. Maak u geen illusies, ik spreek ook achter de schermen met politici van andere partijen, van de VLD en de SP – niet van Agalev, maar daar lig ik hoegenaamd niet van wakker omdat dit tijdverlies is. Sommigen van hen zijn zeer blij dat de CVP eindelijk uit de machtskenakels verdreven is.

Mijnheer Coveliers, ik probeer u niet te bekeren. Dat hoef ik niet te doen, want u bent ooit in uw leven al eens bekeerd en dan is de kans groot dat u nog een keer bekeerd kunt worden.

Dat is echter wat ik de CVP eens en voorgoed duidelijk wou maken.

Ik wil de CVP eens en voor altijd duidelijk maken dat het vastkleven aan het postje van Chabert u veel minder voordelen zal opleveren dan een standvastige houding in een partijpolitiek Vlaanderen dat steeds meer naar centrum-links opschuift. Wat doet u echter? U begraaft de strijdbijl. U weet wat er is gebeurd met de indianen die de strijdbijl hebben begraven.

De toekomst van de partij, wellicht met een andere naam dan de CVP – een merknaam die blijkbaar heeft afgedaan – zal hoe dan ook leiden tot het etiket dat opgehangen wordt aan een afgelijnd, omheind reservaat in het Vlaamse partijpolitieke landschap waar men de laatste generatie CVP-leden kan bewonderen, die dan een ander etiket kregen opgekleefd.

Brussel is het laatste slagveld van Vlaanderen, geachte CVP-leden. Dat is het laatste slagveld waar Vlaanderen nu met het Lambermont-akkoord de definitieve nederlaag lijdt. De positie waarin men het Vlaams Blok in Brussel wil manoeuvreren door het spelen met zetels en het controleren van verkiezingsuitslagen, door het corrigeren van verkiezingsuitslagen – wat nog erger is een democratie, in dit geval die naam onwaardig –, zou niet alleen het Vlaams Blok, maar ook de CVP in de toekomst het slachtoffer van kunnen worden. Vergeet dat niet. Ik herinner aan degenen die de mening uitten – dat is een vrije mening die wordt gerespecteerd – dat de CVP voor eens en voor altijd van de macht dient te worden verdreven. Denk niet dat u de logebroeders, de kleine cenakels die hier in dit land de plak zwaaien, kunt overtuigen.

Het Lambermont-akkoord zal misschien het einde van de VU betekenen, maar het zal vooral de aanzet geven tot de zogenaamde verandering van de CVP naar iets anders, misschien naar twee of drie andere dingen. Het betekent in elk geval het

einde van het bestaan van een partij die decennialang bekend is geweest. Dat einde wordt vandaag – lees de kranten er maar op na – bekendgemaakt en de interne twisten worden alsmaar meer duidelijk op dit politiek belangrijke moment. Op dit tijdstip, middernacht – het is 28 juni 2001 geworden – zou u zich kunnen laten gelden, maar u zit daar met enkelen op de banken en u reageert niet fundamenteel, u reageert niet voldoende.

01.47 Jan Mortelmans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik wil de interessante uiteenzetting van de heer Schoofs niet onderbreken, maar misschien is er nieuws vanuit de coulissen van dit Parlement. Misschien kan de heer Leterme daar toch iets meer over zeggen. *(Onderlinge gesprekken – hilariteit.)*

01.48 Yves Leterme (CVP): Mijnheer de voorzitter, er is mij een vraag gesteld. Ik wil daar graag op antwoorden. Er was de vraag gesteld of er nieuws is vanuit de coulissen. De stand van zaken is blijkbaar dat de Vlaamse partijen bijeen zijn bij de eerste minister en de Franstaligen op de zetel van de PS. De Franstaligen zouden een akkoord hebben over de definitie van een minderheid in het kader van de ratificatie van het verdrag van de minderheden. De Vlaamse partijen gaan echter vooralsnog niet akkoord met die definitie. Tot daar een kort verslag vanop de motor, misschien om één uur meer nieuws.

De **voorzitter**: U bent beter ingelicht dan ik.

01.49 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, dat was het enige wat ik wou melden, namelijk dat er een opmerking uit de tribune was gekomen. Excuseer dat ik uw tête à tête met mevrouw De Permentier heb verstoord. Ik had daar graag aan meegedaan. Ik ga nu verder met mijn betoog.

De laatste strijdkreten, collega's van de Volksunie, hebben geklonken in de Lambermont-betoging. Het is overdreven om te beweren dat dit ook bij de CVP zou zijn geweest, maar ik zie een verschil tussen de strijdvaardige CVP, die op 6 mei deelnam aan de Lambermont-betoging, en de houding die zij zeer recent heeft aangenomen in het Brussel-dossier. Nu wordt de CVP totaal ongeloofwaardig. Zou het teveel gevraagd zijn om een oproep aan de CVP te richten om minister Chabert alsnog zijn ministerambt te doen neerleggen? Ik denk van wel. Alle hoop op dat punt is, van mijnentwege althans, verloren.

De definitieve en onherroepelijke ramp voor de

Brusselse Vlamingen dreigt. Toch is er hoop voor Vlaanderen, omdat – en het is reeds door verschillende van mijn collega's geuit – het einde van België wellicht een aanvang heeft genomen. Een kleine vergelijking met het Sint-Michielsakkoord is misschien op zijn plaats. Dat akkoord strekte ertoe om van België een losser verband te maken, niet alleen tussen twee, maar zelfs tussen drie gewesten. Uiteindelijk is er een volwaardig Brussels gewest tot stand gekomen.

Er is een gelijklopende lijn te ontdekken tussen de verkiezingsoverwinningen van het Vlaams Blok en het cordon sanitaire, maar ook tussen de staatshervormingen en de vooruitgang van het Vlaams Blok.

Men kan het Vlaams Blok dan wel isoleren. Men kan die motor van de Vlaamse onafhankelijkheid die wij zijn geworden dan wel isoleren want de VLD maar ook de Volksunie hebben op dat vlak hun geloofwaardigheid verloren. De Vlaamse beweging behoort stilaan volledig toe aan het Vlaams Blok. Lambermont zal dit nog bevestigen. De volgende verkiezingen zullen dit nogmaals bevestigen. De isolering van het Vlaams Blok enerzijds en de staatshervormingen anderzijds volgen inderdaad eenzelfde lijn maar men verliest de lange termijn uit het oog. De hetze tegen het Vlaams Blok is contraproductief en ook de hetze tegen Vlaanderen is contraproductief. Tegenwoordig wordt alles wat Vlaams is of Vlaams wordt genoemd, aan Franstalige zijde gelijkgeschakeld met het Vlaams Blok. Deze evolutie is niet zorgwekkend voor Vlaanderen en het Vlaams Blok maar wel voor al diegenen die hun geliefde België willen beschermen.

We zien dit trouwens alle dagen in de media. VTM holt de VLD achterna, de VRT holt Agalev en SP achterna en het Vlaams Blok wordt achterna gehold door de Veiligheid van de Staat. Dit werd recent nog versterkt door de perikelen rond het Sint-Maartensfonds waar men de jongere kern van de Vlaamse Beweging – allemaal tachtigers –, de ruggengraat van het Vlaams Blok zoals het werd genoemd, betrapte op een hoogfeest van nostalgie en verlangens naar een periode waarin ik niet eens geboren was. De meesten onder hen zijn inderdaad kaalhoofdig, dus skinheads, dus nazi's, dus te volgen door het Belgisch regime.

Ik wil die analoge lijn voorttrekken tussen enerzijds de opeenvolgende staatshervormingen, de opeenvolgende manieren waarop België zich probeert te verstevigen en anderzijds de manier waarop men het Vlaams Blok poogt te diaboliseren en te demoniseren. Die hetze heeft

de laatste tijd een zeldzaam hoogtepunt bereikt. Van op dit spreekgestoelte moet dit nu ook maar eens worden gezegd. Jammer genoeg is de bezettingsgraad in de Kamer niet echt bemoedigend. Het had nog minder gekund maar het had ook meer mogen zijn.

Er moet worden gewezen op het feit dat de beledigingen, de verdachtmakingen, de insinuaties en de intellectuele terreur tegen alles wat Vlaamsgezind en Vlaams-nationalist is, schering en inslag zijn. Ik herinner u eraan collega's dat de jongste maanden de termen mestkever, fascist en ontluizing van VLD'ers De Gucht en Dewael een klimaat hebben gecreëerd waarbij broodroof, fysieke terreur, discriminatie en chantage legitieme middelen zijn geworden in de strijd tegen het Vlaams Blok.

Die strijd van allen tegen één en van één tegen allen heeft het Vlaams Blok electoraal nog nooit schade toegebracht, wel integendeel. Uiteraard is het de bedoeling van de Lambermontisten, van de tegenstanders om desnoods met ondemocratische middelen de kiezers af te schrikken en de drempel voor nieuwe leden en mandatarissen en militanten permanent te verhogen. Uiteraard moet dat de bedoeling zijn, maar wees gerust of ongerust, wij Vlaams Bokkers laten ons niet intimideren of afschrikken door de pesterijen of afschrikkingen van het politieke establishment dat iedereen Lambermont door de strot wil jagen. Onze vastberaden houding, onze eensgezindheid en het rotsvast geloof in onze eigen toekomst zijn een afdoend antwoord op de destabiliseringpogingen die de bende van vijf tegen ons onderneemt.

Collega's, wij zullen inderdaad over enkele uren worden geconfronteerd met een uitspraak van de rechtbank in het proces tegen de Vlaamsnationale partij die het Vlaams Blok is, tegen VZW's inderdaad, maar iedereen weet dat het de partij als dusdanig is die wordt gevisieerd. Het beste signaal en het enige dat wij tegenover onze leden, onze kiezers en onze sympathisanten zullen uitdragen, bestaat erin dat wij verder zullen werken hoe dan ook en onder welke vorm dan ook. Aan navelstaarderij heeft de publieke opinie geen boodschap. Het Vlaams Blok is en blijft een politieke partij die zal wegen en zal moeten blijven wegen op het klimaat van politieke terreur in Vlaanderen en ook gewoon op de politieke agenda in Vlaanderen. Onze onafhankelijkheidscampagne gaat gewoon verder na de uitspraak, evenals onze antidrugsacties en ons protest tegen Lambermont, ook al wordt het wanneer dan ook gestemd. De zwakke plek in

Lambermont is immers Brussel, het zogenaamde derde Gewest, gevormd door de Sint-Michielsakkoorden, een romp België met een enorm waterhoofd. Door Lambermont zou Brussel zagezegd op maat worden gesneden van het partijpolitieke weefsel dat in Vlaanderen aanwezig is. Het steeds sterker wordende Vlaams Blok moet op maat worden gesneden, maar dit maatpak dat men probeert te maken is toch wel iets te knellend.

Collega's, de kraag rond het enorme waterhoofd Brussel is iets te knellend en krijgt een iets te stevige knoop. Dit maatpak met zoveel overbodige franjes blijft knellen. Beweren dat het maatpak nu eindelijk goed zit en beweren dat dit het einde is van alle staatshervormingen en het einde van het communautair gekissebis in België is fout.

Het maatpak blijft knellen. Uiteindelijk zal de grootste lap stof, waarvan meestal de broek wordt gemaakt, scheuren. België zal zijn broek scheuren aan Lambermont, collega's, laat dat vandaag gezegd zijn.

Ik had graag een andere vergelijking gemaakt, interessant voor de hier nog aanwezige VLD-collega's: Lambermont wordt de Blue Sky voor België! U bent verbaasd dat ik Lambermont zo noem? Wel, ik haal de mosterd even bij minister Daems die destijds zijn Blue-Sky-plan aankondigde voor Sabena. Niemand op het kabinet van minister Daems heeft blijkbaar de euvele moed gehad of de ingeving om een Engels woordenboek open te slaan en eens na te gaan wat blue sky in het Engels in feite betekent. Ik daag u allen uit om dat na te gaan. Onmiddellijk zal blijken dat minister Daems visionair is in wat hij met Blue Sky bedoelt, als ik u uitleg wat blue sky betekent in het Engels. Wellicht had minister Daems een helderblauwe hemel in gedachten voor Sabena, hij zag misschien de vliegtuigen al opstijgen. Er is er nog nooit eentje bovengebleven van die vliegtuigen, dat is ook al goed nieuws. Hij zag de vliegtuigen al opstijgen naar die mooie blauwe hemel, maar wat betekent blue sky nu eigenlijk in het Engels? Dat betekent, zoek het maar op, een nutteloos streven, een zinloze zaak, een trivialiteit. Dat is blue sky en uiteindelijk heeft Sabena ook zijn Blue Sky gekregen. Blue sky is de trivialiteit, de totale teloorgang. Dat is de blue sky van minister Daems. Wat is het toch mooi, wat is het toch leuk om zich van andere talen te bedienen of te doen alsof men zich van andere talen kan bedienen. Nu, de Blue Sky klaart boven Sabena en ik wens voor België uiteraard ook the very best of all blue skies.

Die wens zou inderdaad kunnen uitkomen, collega's. Ik ben gesterkt in de overtuiging dat het ook die vaart zal lopen vanaf Lambermont. De getuige daarvan kan zijn dat de onafhankelijkheidscampagne die onze partij momenteel voert in het kader van Lambermont – Lambermont komt op dat punt zeer gelegen voor het Vlaams Blok – loopt als een trein. Ik wil u niet onthouden dat het startschot werd gegeven precies op 1 mei 2001 in Mechelen. Nauwelijks een week later stapte een Vlaams-Blok-delegatie van meer dan 1.000 mensen, wellicht zelfs 2.000, mee op in de anti-Lambermont-betoging in Gent: een pluralistische betoging van Vlaamsnationalisten in een van onze grote Vlaamse steden. De honderden witte petjes en de duizenden zelfklevers brachten een duidelijke boodschap. Wij verwerpen niet alleen Lambermont, wij geloven ook niet dat nieuwe Belgische staatsvormingen nog nuttig kunnen zijn. De enig juiste oplossing heet daarom voor ons: Vlaanderen onafhankelijk! Geen navelstarend Vlaanderen, geen Vlaanderen dat zichzelf opsluit en isoleert, maar een Vlaanderen dat ligt in en ingebed is, historisch en cultureel, in Europa.

Daarom is het jammer dat men zich niet afvraagt wat het nieuwe België zou kunnen betekenen voor of welke nefaste invloed het zou kunnen uitoefenen op Europa, welk concept dan ook men erop nahoudt.

Hoe dan ook – niemand kan het ontkennen en soms moet men het jammer genoeg bekennen – Vlaanderen ligt in het hart van Europa en Brussel ligt in het hart van Vlaanderen. Ook in het kaderblad van het Vlaams Blok staat zwart op wit dat Vlaanderen voor ons in het hart van Europa ligt. Het is niet toevallig dat, precies nu het Belgische voorzitterschap van de Europese Unie nakend is, de gelegenheid voor de heer Verhofstadt zich aandient om het Lambermont-akkoord door Kamer en Senaat te jagen en voor ons, Vlaamse nationalisten met een brede kijk op Europa en op de wereld, om een paar kritische kanttekeningen te maken.

Welk Europa willen wij? Hoeveel Europa willen wij? Welke rol kan Europa vervullen in de wereld? Al kan het u vermoedelijk niets schelen, collega's, deze vragen kwamen aan bod op het colloquium dat wij vorige zondag in Knokke organiseerden.

(Onverstaanbare opmerking van een lid)

De **voorzitter**: Ik ben een van die Walen die weinig slapen. Voor mij is de nacht dus nog jong.

01.50 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, wellicht neemt u de nodige middelen die u uit uw slaap kunnen houden.

Ik kan u verzekeren dat wij de constructie van het cordon sanitaire zullen gebruiken tegen België. Wij zullen de kiezers mobiliseren en wij zullen ons kiezerskorps vergroten en aanzetten tegen het Lambermont-akkoord en tegen België; trouwens, beide zijn synoniemen.

Zowel de jurist als de democraat in mij zijn "gedegouteerd" door de bepalingen van het Lambermont-akkoord. Klakkeloos en met de grootste pretentie legt de regering het advies van de Raad van State naast zich neer. Ook de afwezigheid van de eerste minister tijdens dit debat is tekenend.

Wie zei ooit dat het belangrijkste land het binnenland is? Dat geldt blijkbaar niet voor Verhofstadt voor wie Congo blijkbaar belangrijker is dan België. De commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen is nochtans al beëindigd; ik vraag mij dan ook af waar de eerste minister is. Uiteraard kan hij zich niet in twee splitsen, maar vandaag had ik hem toch verwacht in deze plenaire vergadering, zodra de commissie voor de Buitenlandse Zaken was beëindigd.

Ik kom thans tot mijn besluit.

De beste vergelijking die het Lambermont-akkoord kan doorstaan is deze van een kurk op de fles België waarin alle al veel te lang gist. Aan Vlaamse zijde bruist en borrelt er iets. Ik ben ervan overtuigd dat Vlaanderen een staat wordt. Er waren genoeg voorgangers en er zullen genoeg volgelingen zijn die dat idee zullen versterken, uitdragen en in daden omzetten.

Wij pikken gewoon aan bij hetgeen heden ten dage in Vlaanderen leeft. Dat is ook de gedachte aan onafhankelijkheid. Wat de regering Dewael doet en denkt kan ons weinig schelen. Ik verwijs naar Dewael, waarvan Verherstraeten daarstraks zei dat hij zijn familienaam niet heeft gestolen, maar zijn voornaam blijkbaar wel. Zijn voornaam is Patrick en voor nationalisten – ik denk aan de Ieren – betekent dat toch wel iets. De echte Patrick in Ierland joeg de slangen het land uit terwijl Patrick Dewael in een partij zit met een premier die Slangen als bondgenoot kiest. Voor Vlaanderen en de Vlamingen zou Patrick Dewael, als hij de resoluties had uitgevoerd, de held van ons volk kunnen geworden zijn, zoals Saint Patrick dat was voor de Ieren, maar Dewael heeft zich

integendeel geprofileerd als een amateurpsycholoog van het zevende knoopsgat die de studie van de lichaamstaal van zijn politieke tegenstrevers wenst te beoefenen.

Op Dewael moeten wij dus niet rekenen. Op Dewael moet Vlaanderen niet rekenen en op Dewael moeten de Vlamingen niet rekenen. Op het Vlaams Blok alleen zullen Vlaanderen en de Vlamingen kunnen rekenen. Daarom eindig ik mijn betoog, mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, met de volgende woorden: "Liever geen zoveelste Belgische staatshervorming zoals Lambermont, maar eindelijk een Vlaamse staatsvorming."

01.51 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik zou bij ordemotie willen wijzen op een incident.

De **voorzitter**: De minister is aanwezig in de zaal.

(Onverstaanbaar betoog van de heer Bart Laeremans)

01.52 Jan Mortelmans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal trachten bondig aan te tonen dat dit Lambermont-akkoord geen goede zaak is voor Vlaanderen. Dan druk ik mij nog zwak uit. Met mijn hese stem is het moeilijk om iets anders te doen.

Ik ga even terug in de tijd, naar 3 maart 1999, toen het Vlaams Parlement met een grote meerderheid 5 resoluties voor een komende staatshervorming goedkeurde. U zult wellicht opmerken dat het merkwaardig is dat juist wij, die deze resoluties in het Vlaams Parlement niet hebben goedgekeurd, ze nu gebruiken om dit onzalige Lambermont-akkoord te bekritisieren. Ook het Vlaams Blok geeft toe dat toen grondig is nagedacht over het institutionele kader waarin Vlaanderen zich bevindt.

De resoluties van het Vlaams Parlement waren niet het resultaat van enkele nachten brainstorming, maar van diepgaand werk. Dit was de verdienste van de resoluties van het Vlaams Parlement. Wat de inhoudelijke kant van de zaak betrof, was het Vlaams Blok het met een aantal elementen ervan eens; met een aantal gedeeltelijk, en met een aantal absoluut niet. Zo waren en zijn wij het nog steeds niet eens met het uitgangspunt. Men bleef vastzitten in een federale logica, waarbinnen geen oplossing meer mogelijk is. Onze uitgangspunten zijn fundamenteel anders. Bijgevolg is het blijven aanvaarden van de

eerbiediging van het federaal kader verwerpelijk.

Uiteraard zouden wij het eens zijn met een volledige federalisering, onder meer van het wetenschappelijke en technologische beleid, de buitenlandse handel, de telecommunicatie, de ontwikkelingssamenwerking, de landbouw, de zeevisserij en de tuinbouw. Deze instrumenten moeten misschien wel tot onze bevoegdheid behoren om tot een beter en meer coherent bestuur te komen. Nu bepalen zij echter de machtsverhoudingen in dit land.

Dit is een van de redenen waarom onze partij zich onthield bij de stemming over de resoluties in het Vlaams Parlement: het is duidelijk dat de waarde van de teksten en hun statuut een vrijblijvend karakter dreigden te krijgen. Wij vragen ons luidop af wat het engagement was van de politieke partijen die deze resoluties hebben ondertekend. Was het een *conditio sine qua non*, die moest worden gerealiseerd vooraleer men zou toetreden tot een volgende federale regering? Deze vraag is volgens mij intussen beantwoord.

Mijnheer de voorzitter, ik kom terug tot de essentie van de vijf resoluties, die inderdaad geen radicaal programma vormen. Intussen weten wij dat het volledig vrijblijvend is geworden en kunnen wij vragen stellen bij de waarde ervan. Het Vlaams Parlement heeft een minimumprogramma goedgekeurd, maar het voordeel was dat voor de eerste keer een Vlaamse consensustekst werd aangeboden, die zelfs door VLD en Volksunie werd goedgekeurd.

Mijnheer de voorzitter, het Vlaams Parlement formuleerde een aantal algemene uitgangspunten en doelstellingen: de organisatie van een meer kwaliteitsvol en efficiënt bestuur en een betere besluitvorming; een goed bestuur dat slechts mogelijk is met coherente bevoegdheidspakketten, die een belangrijk instrument zijn voor het tot stand brengen van een dergelijk bestuur, in combinatie met een ruime financiële en fiscale autonomie.

Vlaanderen moet dus volgens het Vlaams Parlement bevoegd worden over lokale en provinciale besturen, over gezondheids- en gezinsbeleid, sociaal beleid, wetenschaps- en technologiebeleid en over buitenlandse handel. Vlaanderen moet ook de bevoegdheid krijgen over telecommunicatie zodat de deelstaten bevoegd worden voor de algemene principes: het vrijmaken van de markt, de infrastructuur, de eindapparatuur, de organisatie van de netwerken en diensten, maar ook de spoorinfrastructuur -

daar kom ik straks nog op terug - en de regionale exploitatie ervan dient overgeheveld te worden naar de deelstaten. De volledige reglementering inzake de binnenvaart, statistiek, ontwikkelingssamenwerking, landbouw, tuinbouw en visserij.

Ten derde, met toepassing van het subsidiariteitsbeginsel dienen de bevoegdheden zo dicht mogelijk bij de bevolking gesitueerd te zijn.

Ten vierde en dit is erg belangrijk. Het federale staatsmodel dient gebaseerd te zijn op een fundamentele tweeledigheid op basis van twee deelstaten met daarnaast Brussel met een specifiek statuut en de Duitstalige Gemeenschap.

Ten vijfde, de samenwerking tussen de overheden dient verder uitgebouwd en bevorderd te worden. De bevoegdheid van de deelstaten om de eigen instellingen te regelen diende uitgebreid te worden.

De volledige bevoegdheid inzake de huidige gewestelijke belasting, de belasting op de inverkeerstelling, het eurovignet, de volledige registratierechten, de schenkingsrechten, moeten overgedragen worden aan de deelstaten. De fiscale autonomie van de deelstaten dient in de eerste plaats versterkt via de volledige overdracht van bevoegdheid inzake de personenbelasting. Voor de operationalisering hiervan in Brussel dient een specifieke regeling uitgewerkt te worden.

Brussel kan geen volwaardig derde gewest worden. De fundamentele tweeledigheid van België moet bevestigd worden. Geen overheveling van de gemeenten en provinciewet naar Brussel. Enkel federaal toezicht op Brussel garandeert Vlaamse inspraak in de structuur en het beheer van de voorstad van Vlaanderen. Geen koppeling van de Franstaligen in de rand aan de Vlamingen in Brussel. De rand is homogeen Nederlandstalig gebied en Brussel is een tweetalige hoofdstad.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, eerlijk gezegd, als ik deze vijf resoluties bekijk dan moet ik, in het licht van wat dit ontwerp van bijzondere wet houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen wil realiseren, zelfs als Vlaams Blok een lichte vorm van bewondering tentoonspreiden. In het licht van wat vandaag op tafel ligt krijgen deze resoluties quasi de allures van een maximalistisch programma. Deze resoluties tonen toch vooral dat de meerderheid in Vlaanderen via meer autonomie een beter en

werkzaam zelfbestuur wil. Daarnaast bleven ook de jongste jaren allerlei studiediensten en drukingsgroepen kritiek uitoefenen op de geldstroom naar Wallonië en het Brussels Gewest, die ongeveer 330 miljard frank per jaar bedraagt volgens een VEV-studie van De Boeck en Van Gompel uit 1996.

Wat de sociale zekerheid betreft gaat het over 115 tot 118 miljard frank. Wat de federale belastingen betreft gaat het over 27 miljard frank. Wat de dotaties betreft via de financieringswet gaat het over 42 miljard frank. Wat de afbetaling betreft van de interestlasten op de staatsschuld gaat het over ongeveer 143 miljard frank.

In totaal is dat 330 miljard frank of 55.000 frank per Vlaming dat als alimentatiegeld wordt opgehoest. Wie nog enigszins de hoop had dat aan de geldstroom van Vlaanderen naar Wallonië een eind zou komen, komt bedrogen uit. Er komt helemaal geen einde aan de geldstroom. Er wordt zelfs geen werk gemaakt van een doorzichtige solidariteitsregeling. Meer nog, de transfers naar het zuiden worden nog verhoogd. Zelfs van een overheveling van delen van de sociale zekerheid naar de gemeenschappen is geen sprake. Mutatis mutandis dus ook niet van een eigen Vlaams sociaal beleid. In de Senaatscommissie heeft de heer Moureaux heel duidelijk laten verstaan dat er geen staatshervorming zou komen als er met een woord zou worden gerept over de sociale zekerheid. Dat taboe blijft overeind. Vlaanderen is bevoegd voor gezondheidspreventie maar heeft geen eigen financiële middelen om een gezondheidsbeleid te voeren. Vlaanderen is bevoegd voor gezinsbeleid maar de enige hefboom, de gezinstoelagen, blijft in federale handen zodat Vlaanderen geen initiatieven kan nemen om onder meer de denataliteit en de veroudering aan te pakken.

Als lid van de commissie voor de Infrastructuur en de Overheidsbedrijven heb ik met bijzondere aandacht gekeken naar de verwezenlijkingen inzake de telecomunicatie en de spoorinfrastructuur. Het Vlaams Parlement was terzake zeer duidelijk. De spoorinfrastructuur en de regionale exploitatie ervan moeten worden overgeheveld naar de deelstaten. Ik stel echter vast dat de NMBS stevig in federale handen blijft. Dit is nefast voor het mobiliteitsgebeuren en voor Vlaanderen dat reeds lang vragende partij is voor een aantal dringende investeringen. Een uitgebouwd, modern, comfortabel en betrouwbaar personenvervoer zou een volwaardig en milieuvriendelijk alternatief kunnen zijn voor het dichtslibben van de wegen en het chronisch

gebrek aan parkeergelegenheid voor het groeiend wagenpark. Vooral het goederenvervoer vergt bijkomende inspanningen. De havens van Zeebrugge en Gent hebben reeds jaren nood aan een moderne spoorontsluiting van hun achterland. Vooral voor Zeebrugge waar de moderne containerterminals leeg blijven omdat de laadkisten niet op tijd kunnen worden aan- en afgevoerd, is dit een dwingende eis. Ook Antwerpen is vragende partij. Een bijkomende spoortunnel onder de Schelde, een tweede spoorontsluiting die de noordkant van de haven ontsluit, de reactivering van de IJzeren Rijn zijn de meest in het oog springende verzuchtingen op het Vlaamse verlanglijstje. Afhankelijk van de gekozen varianten voor deze mooie dromen bedraagt het kostenplaatje 400 tot 600 miljard frank. Dat geld is er niet. Het is duidelijk dat de traditionele partijen, al de Lambermont-partijen, ervoor gekozen hebben Vlaanderen niet bevoegd te maken voor de problematiek en ervoor te zorgen dat Vlaanderen niet bevoegd is om verlanglijstjes op tafel te leggen. Het spoor is en blijft een federale aangelegenheid. De Belgische spoorwegpolitiek wordt uitgetekend door de federale verkeersminister en de raad van bestuur van de NMBS.

Lambermont zal dus niets wijzigen aan de stiefmoederlijke behandeling van Vlaanderen. Het is en blijft nog steeds de PS die achter de schermen de touwtjes stevig in handen heeft en het is in die optiek dat het Vlaams Parlement tot de vaststelling komt dat men niet over het mobiliteitsgebeuren kan spreken zonder bevoegd te zijn over het spoor. Het Vlaams Parlement kon dus niet anders eisen wat de gewesten toekwam, namelijk volledige bevoegdheid in deze. Wat het Vlaams Blok betreft kan dat alleen in een volledig onafhankelijke Vlaamse staat en in afwachting daarvan alleen mits een regionalisering van de NMBS zelf. Alleen zo kan Vlaanderen zijn eigen investeringen vastleggen in het licht van de gekende noden en gerechtvaardigde verzuchtingen.

Zoals wij ondertussen reeds weten rept Lambermont met geen woord over zelfs nog maar een gedeeltelijke regionalisering van het spoor. Als ik het daarnet over de transfers had, dan is het onvoorstelbaar wat op dit vlak aan het gebeuren is. Het is de Financieel Economische Tijd die het op 31 maart 2001 perfect verwoordde en ik citeer; "Vlaanderen krijgt wel het recht om, als het dat wil, bij te dragen in de kosten voor spoorweginvesteringen, met het gevolg dat in de praktijk het communautaire evenwicht wordt verbroken, want er staan daar geen Waalse

uitgaven tegenover. Inmiddels werd reeds beslist om bijna 150 miljard frank te investeren in het Brusselse spoor, maar zonder enige inspraak. Vlaanderen mag tunnels aanleggen, maar het spoor blijft onder toezicht van de NMBS, waarin alles paritair wordt opgedeeld.

Wallonië wil en kan zijn spoorinvesteringen niet zelf financieren. Het is erin geslaagd de bestaande geldstroom naar het Waalse spoor voor de komende twaalf jaar veilig te stellen. Bovenop die transfers mag Vlaanderen nu ook nog een deel van zijn eigen spoorinvesteringen financieren, zonder dat het bij de NMBS iets te zeggen krijgt, aldus de Financieel Economische Tijd van 31 maart jongstleden. Het zal u misschien verbazen, mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, maar ik citeer ook José Happart die in Le Soir van 23 februari duidelijk zegt dat de economische hefboomen die Wallonië nodig heeft om op eigen benen te staan, zolang dat nog kan, door Vlaanderen moet laten financieren, dat wil zeggen, zo lang de Vlamingen bereid zijn om ervoor te betalen. Het spoorwegdossier moet in het licht van deze doelstelling worden bekeken.

Ik voeg eraan toe dat het spoorwegdossier uiteraard in het licht van Lambermont moet worden bekeken, want dat is de reden waarom over zelfs nog maar een gedeeltelijke regionalisering van het spoor niet mag en niet kan worden gesproken. Dat is de enige reden! Als wij de resoluties van het Vlaams Parlement toetsen aan deze bijzondere wet, dan kunnen wij niet anders dan vaststellen dat er geen stap in de goede richting wordt gezet. Dit is zelfs geen processie van Echternach, waar men uiteindelijk toch nog vooruit geraakt, dit zijn stappen terug, dit zijn stappen achteruit. Met Lambermont werden bijvoorbeeld stappen gezet die fundamenteel ingaan tegen de beginselen zoals die door het Vlaams Parlement werden geformuleerd. De regeringspartijen gooien hun beloften over boord en zondigen tegen een basisbeginsel van de democratie. Dat komt neer op een onfatsoenlijk beleid en kiezersbedrog.

Ten eerste gaat het in tegen de tweeledigheid van België. Het Brussels Gewest wordt op gelijke voet behandeld als Vlaanderen en Wallonië, tegen de uitdrukkelijke wens van het Vlaams Parlement in.

Het federalisme met drie is een verworven recht geworden. In het Vlaams Parlement werd nochtans over de partijgrenzen heen gepleit voor een staatsstructuur op basis van de twee grote gemeenschappen. In plaats van die doorgroei naar tweeledigheid, krijgen wij vandaag een

onomkeerbare evolutie naar drieledigheid die een dubbele minorisering van de Vlamingen met zich brengt.

In België wordt de Vlaamse meerderheidspositie herleid naar een verhouding van één tegen twee. In Brussel worden de Vlamingen steeds afhankelijker van de goede wil van de Franstaligen. De Lambermont-partijen laten Brussel en dus de Brusselse Vlamingen definitief los.

De fiscale autonomie is erg beperkt en bovendien bijzonder ingewikkeld ingekleurd. De reeds als dusdanig omschreven gewestbelastingen in de bijzondere financieringswet worden wel overgeheveld, wat echter niet meer dan logisch is. Van echte fiscale autonomie, waarbij een deelstaat niet alleen verantwoordelijk wordt gesteld voor zijn uitgaven maar ook voor zijn inkomsten, is geen sprake. Het is niet met de mogelijkheid de belasting op de kansspelen te verhogen of te verlagen, dat men het beleid aan inkomstzijde kan sturen. De tijd dat de VLD eiste dat de hele personenbelasting naar de deelstaten zou moeten gaan en ook de vennootschapsbelasting overgeheveld zou moeten worden, ligt al ver achter ons. Toch zijn dat de twee hefbomen voor het voeren van een eigen fiscaal beleid. De herfinanciering van de gemeenschappen waarbij meer Vlaamse miljarden naar het Franstalig onderwijs gaan, is wel binnen. De vennootschapsbelasting daarentegen blijft volledig Belgisch.

Een erg belangrijk punt in het akkoord is de overheveling van de organieke wetgeving inzake gemeenten en provincies. Ook hier ziet men weer het klassieke mechanisme opduiken dat bij elke staatshervorming speelt. De Vlamingen moeten blijvend een prijs betalen voor iets dat al lang bedongen moest zijn. De federalisering van de gemeente- en provinciewet was al toegezegd ten tijde van het Sint-Michielsakkoord. Wie dacht dat Vlaanderen met de overheveling van de gemeentewet in staat zou zijn de decennialange misbruiken van de faciliteiten in Vlaanderen te beëindigen, komt bedrogen uit. Dat maakt het bijzonder erg. De Franstaligen krijgen er nog wat garanties bij. Uiteraard wordt niet geraakt aan de pacificatiewet van 1988. De rechtstreekse verkiezing van de schepenen en OCMW-raadsleden in de zes randgemeenten blijft bestaan. Het onweerlegbaar vermoeden van taalkennis blijft behouden. Aan de faciliteiten kan niet geraakt worden. De adjunct-gouverneur blijft bestaan. Zo kan ik nog veel voorbeelden opnoemen.

Er zijn bijkomende garanties voor de Franstaligen. Aan de gemeentegrenzen van de faciliteitengemeenten mag niet geraakt worden. Toekomstige federaties van gemeenten in Vlaanderen zijn dus uitgesloten. De tuchtprocedure voor burgemeesters en schepenen die op maat van de burgemeesters van de zes faciliteitengemeenten rond Brussel is geschreven, is zodanig opgesteld dat de Vlaamse overheid weinig of geen armslag heeft.

De uitvoering van het zogenaamde Hermes-akkoord is het volgende punt. De Conferentie voor de Staatshervorming zou dat voorgoed regelen. Wij stellen vast dat men niet eens de schijn heeft opgehouden. Vrij snel bleek dat het om louter bezigheidstherapie ging. De Conferentie voor de Staatshervorming bleef wat ze was. Men schakelde over op nachtelijke vergaderingen in de coulissen van de Wetstraat, die trouwens ook vandaag nog voortduren.

Er werd overgeschakeld op nachtelijke vergaderingen in de coulissen van de Wetstraat die trouwens tot op de dag van vandaag verder duren. Op 5 april vorig jaar kon men met enige fierheid aan de buitenwereld verkondigen dat er een akkoord was met betrekking tot de kwestie van de landbouw en de buitenlandse handel. Het prijs- en inkomensbeleid blijft een federale materie. Ook het Belgisch Interventie- en Restitutiebureau blijft federaal. De tekst is zo geformuleerd dat de bevoegdheden van het bureau rustig kunnen worden uitgebreid. Er is dus geen sprake van de volledige overheveling van deze bevoegdheden. Er zijn zoveel uitzonderingen dat men veeleer kan stellen dat de landbouw wordt overgedragen uitgezonderd de landbouw, compleet in tegenspraak met de door het Vlaams Parlement goedgekeurde resolutie betreffende het tot stand brengen van meer coherente bevoegdheidspakketten in de volgende staatshervorming.

Hetzelfde doet zich voor bij de buitenlandse handel. Verschillende zaken blijven federaal, bijvoorbeeld de leningen van staat tot staat en de waarborgen tegen bepaalde risico's inzake export, import en investeringen. De BDBH wordt zagezegd afgeschaft maar er komt wel een federaal agentschap in de plaats. Hoe kan het ook anders: het wordt samengesteld op zijn Belgisch. Er is pariteit tussen de gewesten aangezien de drie gewesten elk vier vertegenwoordigers aanduiden. Dat geldt eveneens voor de federale overheid. Men gaat dus compleet voorbij aan het feit dat Vlaanderen meer dan 75% van de export

voor zijn rekening neemt.

Ik zou het nog kunnen hebben over de ontwikkelingssamenwerking maar dat is intussen ruimschoots aan bod gekomen. Ook het inschrijven van een bijzondere werkgroep in de bijzondere wet kwam al aan bod in een aantal tussenkomsten, naar ik vermoed ook bij de heer Pieters. Er zal een bijzondere werkgroep worden opgericht die moet nagaan welke onderdelen van de ontwikkelingssamenwerking misschien ooit – wie weet – overgeheveld kunnen worden naar de gemeenschappen en de gewesten, dat vanaf januari 2004 en uiteraard beperkt tot die delen die betrekking hebben op de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten. Dat is uiteraard Kafka. Eigenlijk komt het erop neer dat wat ontwikkelingssamenwerking betreft niets maar dan ook niets wordt overgeheveld. Dat werd vanavond reeds enkele keren gesteld.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit zijn slechts enkele bedenkingen die mij ervan overtuigd hebben dat dit Lambermont-akkoord een gesel is voor Vlaanderen. Na lezing van de teksten, na het beluisteren van de collega's en na het lezen van enkele nog steeds kritische journalisten kan onze fractie niet anders dan dit akkoord verwerpen. We mogen niet vergeten dat dit akkoord er slechts één is uit een hele reeks staatshervormingen die van dit land een institutioneel wangedrocht hebben gemaakt. Lambermont houdt in de eerste plaats helemaal geen rekening met de vijf resoluties van het Vlaams Parlement. Net zoals de staatshervormingen van 1980, 1988 en 1993 dit reeds deden, bouwt ook Lambermont voort op het rampzalige grondplan dat in 1970 werd uitgetekend. Dat grondplan voorzag in het oprichten van de drie gewesten, het invoeren van de alarmbelprocedure, de versterkte bijzondere meerderheid enzovoort.

De kroniek van de Lambermont-akkoorden is de kroniek van een aangekondigde nederlaag.

Daarom is het duidelijk dat alleen de Vlaamse onafhankelijkheid een antwoord biedt op het valse federalisme dat de Belgische constructie is.

Mijn partij streeft naar een vreedzame en democratisch gelegitimeerde ontbinding van de Belgische schijnfederatie. De fluwelen scheiding van Tsjechoslowakije in 1992 toont aan dat een dergelijke ontbinding op een snelle en efficiënte manier kan gebeuren. Het is deze democratische en geweldloze manier van scheiden die mijn partij in gedachten heeft, die ik in mijn gedachten heb

en die moet en zal worden gerealiseerd. Een Lambermont-akkoord zal dit uiteindelijk niet kunnen tegenhouden. Daarvan ben ik overtuigd.

Dat België zal verdwijnen, is voor veel mensen een zekerheid geworden. De vraag is alleen hoe en wanneer dit proces zich zal voltrekken. Zelfs de voorstanders van een onafhankelijk Vlaanderen onderschatten doorgaans de machtspositie waarover Vlaanderen beschikt wanneer de politieke wil aanwezig is om tot een Vlaamse onafhankelijkheid te komen. Vlaanderen moet zich niet met Baskenland of Ierland vergelijken. Vlaanderen moet zich niet aan Padania spiegelen dat niet over officieel erkende structuren beschikt en waar het onafhankelijkheidsstreven in kleurrijke manifestaties dreigt vast te lopen.

Vlaanderen is demografisch de belangrijkste en economisch de meest welvarende van de twee grote entiteiten in dit land. De Vlamingen moeten zich voorbereiden, ook degenen die niet principieel voor Vlaamse onafhankelijkheid zijn en die België nog een allerlaatste kans willen geven, en moeten maar eens een lijstje maken van wat in Vlaanderen mogelijk zal zijn zonder België: een gezonde economische politiek, loonkostverlagingen, een eigen Vlaamse sociale zekerheid, politiehervormingen, hervorming van het gerecht, correcte toepassing van de taalwetgeving in Brussel, geen inmenging van de Franse Gemeenschap in Vlaams-Brabant, een eigen Vlaamse diplomatie, enzovoort. Dat moet nu het doel zijn.

Het is duidelijk dat Vlaamse onafhankelijkheid nodig is om de welvaart van de Vlamingen veilig te stellen. Het is duidelijk dat de onafhankelijkheid er op een vreedzame en democratisch gelegitimeerde wijze kan komen. Er blijft nog een vraag te beantwoorden: wanneer? Ik citeer de Gentse professor Jaap Kruithof: "De onafhankelijkheid van Vlaanderen is niet meer tegen te houden. Het is een onomkeerbaar proces. Het gaat misschien niet vlug, maar binnen een afzienbare tijd leven wij in een onafhankelijke staat".

In Tsjechoslowakije werd tot in de zomer van 1992 nagedacht over een nieuw federaal of confederaal model. Pas na de verkiezing van juni 1992 bleek dat de tegenstellingen niet meer te verzoenen waren. Binnen de zes maanden was de scheiding voltrokken. Ook in Vlaanderen zijn de geesten klaar voor de opheffing van de unie. Het begrip separatisme mag voor sommigen een te negatieve connotatie hebben, de graad van zelfstandigheid die velen Vlaanderen willen

toebedelen, komt in de praktijk overeen met de opsplitsing van België. Ik citeer de woorden van Mark Grammens: "We komen nu wel terecht in het stadium van de verloedering en de grote onzekerheid dat kenmerkend is voor elk fin de règne, maar net in dit stadium is dat ene incident niet ver weg dat direct noodzaakt om een nieuwe weg in te slaan".

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik besluit met een citaat van Peter De Rover, voorzitter van het overlegcentrum van Vlaamse verenigingen.

De gehele Lambermont-ronde werd opgezet om de Franstaligen nieuwe middelen te verschaffen. Zij zijn vragende partij en de discrepantie in het akkoord moet worden weggewerkt ten voordele van de Vlamingen. De door Vlaanderen betaalde prijs is nu al veel te hoog. Het zou van ongekend cynisme getuigen om dit nog verder op te drijven. De regering zou er beter aan doen de huidige Lambermont-versie opzij te schuiven en in te gaan op de gerechtvaardigde Vlaamse verzuchtingen. Het goedkeuren van een fundamentele hervorming via bricolage en wisselende meerderheden is een volwassen democratie onwaardig.

Elke vorige staatshervorming kon steunen op een voldoende groot politiek draagvlak in beide landsdelen. Met dit Lambermont-akkoord dreigt de staat echter te worden hervormd met totaal onevenwichtige verhoudingen: bijna unanimité aan Franstalige kant, en tegen de oppositie in van zowat de helft van de Vlaamse parlementsleden. Krijgen we anno 2001 het beeld van België als land waar de Franstaligen bepalen welke richting we uitgaan en de noodzakelijke meerderheid halen dankzij de medewerking van het minimaal nodige Flamands de service? Vandaar is er de ultieme oproep van het OVV aan alle Vlaamse parlementsleden om de oneigenlijke argumenten te laten vallen en het Lambermont-akkoord en de aansluitende akkoorden te beoordelen op basis van hun intrinsieke inhoud. Het is voor iedereen zonneklaar dat Lambermont in het algemeen en het hoofdstuk Brussel in het bijzonder, voor Vlaanderen niet deugen en moeten worden afgewezen.

01.53 Yves Leterme (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik heb gemerkt dat het aan de kant van de meerderheid 28 juni is en aan de kant van de oppositie 27 juni.

De **voorzitter:** We zullen initiatieven in deze richting nemen.

01.54 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, we hebben destijds nog in onze klassieke scholing van de heer De Croo vernomen dat hij ooit in zijn jeugd de datum eens heeft veranderd en dat hij toen door de toenmalige voorzitter, een van uw achtbare voorgangers, erop werd gewezen dat men die datum niet zomaar mag veranderen. Dat kan alleen als men een nieuwe zitting aankondigt. Wij zijn nu in de zitting van 27 juni. Ik zou vragen of u de minister vraagt om het niet aan de kant van de oppositie te corrigeren, maar aan de kant van de meerderheid.

De **voorzitter:** Zo kan iedereen zijn eigen interpretatie hebben.

01.55 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Het is pas als de zitting wordt geschorst of de zitting wordt onderbroken en er een nieuwe wordt aangekondigd, dat die datum mag veranderen.

01.56 Yves Leterme (CVP): Mijnheer de voorzitter, kunt u nog even verduidelijken wat u bedoelt met initiatieven nemen in de richting van de oppositie. Er gebeurt hier deze nacht van alles. Ik zou willen weten wat u bedoelt met initiatieven. Wat bedoelt u met oppositie?

De **voorzitter:** Ik let niet op de kalender. U mag me niet verkeerd interpreteren.

01.57 Filip De Man (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, collega's, politiek bedrijven is in België een hallucinante bezigheid. We voeren hier zogenaamd een politiek debat in het Parlement, de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waar dus 150 mensen het volk vertegenwoordigen en de diverse opinies inzake bijvoorbeeld de communautaire problematiek. Dit debat is echter in feite volkomen overbodig omdat op dit ogenblik de beslissingen worden genomen op – u raadt het nooit – het PS-hoofdkwartier.

In België mag men zich er natuurlijk aan verwachten dat dit op het PS-hoofdkwartier plaatsvindt. Wij zitten verder van de democratische polis. Twee en een half millennium geleden werd in de Griekse polis nog echt gediscussieerd tussen de verschillende strekkingen. In het begin van de eenentwintigste eeuw is dit niet meer het geval.

Om duidelijk aan te tonen hoe hallucinant het eigenlijk is, lees ik het Belgabericht voor van 22.25 uur: "Terwijl in de Kamer het debat over het bevoegdheidsluik van het Lambermont-akkoord voortgaat, zitten de vertegenwoordigers van de

Franstalige meerderheidspartijen en de PSC sinds 19.30 uur op het partijhoofdkwartier van de PS samen rond de tafel. Onder meer de vice-premiers Laurette Onkelinx (PS), Isabelle Durant (Ecolo), Louis Michel (PRL-FDF) en de partijvoorzitters Elio Di Rupo (PS), Daniël Ducarme (PRL) en Jacques Baudouin (Ecolo) nemen deel aan de vergadering. Ook Gérard Deprez (MCC), PSC-voorzitster Joëlle Milquet en PSC-kamerlid Jean-Jacques Viseur zitten meer rond de tafel. De meerderheid tracht nog steeds de PSC ervan te overtuigen de goedkeuring mogelijk te maken van het tweede luik van Lambermont. Welke houding de PSC uiteindelijk gaat aannemen, is nog altijd niet duidelijk. Morgen, donderdagnamiddag, heeft de stemming plaats".

Wij schuiven vervolgens een goed uur op. Terwijl wij hier in de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de politieke emanatie van wat er leeft in dit land, een groot maatschappelijk debat voeren over de toekomst van deze schijnfederatie schrijft Belga, ik citeer: "La réunion entre les représentants des partis francophones de la majorité et le PSC était toujours en cours". Men is op het hoofdkwartier van de PS nog altijd bezig om te beslissen wat wij hier moeten denken. Wij zijn hier aan het debatteren, maar in feite is dat allemaal praat voor de vaak. Het zal op het PS-bureau worden uitgedokterd. Ik ga verder met het citaat: "La discussion porte sur la signature et la ratification par la Belgique de la convention-cadre du Conseil de l'Europe sur la protection des minorités et plus spécialement sur la définition de cette notion de minorité". Achter onze rug is men dit aan het bekokstoven terwijl wij hier het grote politieke debat zouden moeten voeren.

Gelukkig is er Belga zodat wij kunnen vernemen, ik citeer: "Les francophones se seraient mis d'accord sur une formule qui poserait toutefois encore problème aux partis flamands de la majorité qui se réunissent à 23.30 heures avec le premier ministre pour discuter de la question." Wat staan wij hier in hemelsnaam te lullen? "Entre-temps, d'autres personnalités politiques ont rejoint la réunion qui se tient toujours au PS, à savoir J.P. Poncelet et Olivier Maingain.

Pour Ecolo, Marcel Cheron et Jean-Marc Nollet participent également à cette rencontre."

Het belangrijke politieke debat wordt hier nog steeds gevoerd en we mochten een half uurtje geleden van Belga vernemen dat de vergadering tussen de Franstalige leden van de meerderheid

en de PSC rond middernacht nog steeds aan de gang is. De discussie draait rond de ondertekening en ratificering van het kaderverdrag van de Raad van Europa inzake bescherming van nationale minderheden. Het bericht eindigt met de woorden en ik citeer: "In de Kamer is de algemene bespreking nog aan de gang".

Mijnheer de voorzitter, hoe ridicuul kunnen we zijn? Men is ginder aan het beslissen, op het hoofdbureau van de Parti Socialiste, maar Belga schrijft dat het debat in de Kamer nog aan de gang is. Lachwekkend, maar dit is Belgisch. Men laat in het Parlement de volksvertegenwoordigers rustig hun ding doen, ze worden er tenslotte goed voor betaald, en ondertussen zullen wij op de Keizerslaan wel beslissen.

Collega's, ik kom op de Brusselse situatie die mij na aan het hart ligt. Ik ben hier opgegroeid en ik heb hier nog veel vrienden. Het gaat mij ter harte, te meer omdat wat men nu in Brussel bekokstoofd erger is dan wat men ooit in dit land heeft gezien. Er is in dat Brussel derde Gewest al het een en het ander gebeurd, maar wat men nu bekokstoofd is toch wel vrij grof. Ik geef enkele voorbeelden: men zal binnen eenzelfde taalgroep lijsten kunnen verbinden voor de verkiezing van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. Die lijstverbinding heeft tot doel het Vlaams Blok zoveel mogelijk tegen te houden in zijn toch wel indrukwekkende opgang. Wij zijn nu immers al de grootste partij in Brussel en men heeft dus een bijna panische angst voor die vooruitgang. Door dit systeem wil men het aantal reststemmen zoveel mogelijk zelf binnenrijven en het aantal zetels dat het Vlaams Blok kan behalen zo laag mogelijk houden. Het is een truc, niet echt democratisch en kiezersbedrog. Men heeft dat al gedaan in 1999 en men gaat het in de volgende verkiezingen overdoen.

De afschaffing van de dubbele meerderheid. Als er geen meerderheid is aan beide kanten - lees aan Vlaamse kant - dan zal men een termijn van dertig dagen inroepen na dewelke er helemaal geen meerderheid meer nodig is aan de beide kanten - lees aan Vlaamse kant. Het zal niet meer nodig zijn dat de Vlamingen in Brussel op zijn minst met de helft akkoord gaan om zaken door te drukken die - naar men mag vermoeden - fel ingaan tegen Vlaamse belangen. Het zal mogelijk zijn om na een maand de tweede stemming te houden waarbij het percentage van één derde volstaat.

Dit is al heel wat erger. Dit is werkelijk ondemocratisch. Democratie betekent dat de meerderheid beslist. In dit geval heeft men bij de

Vlamingen geen meerderheid meer nodig en men zal altijd wel wat collaborateurs vinden, genre Vic Anciaux zaliger. Of genre mijnheer Chabert, nietwaar, mijnheer Leterme? Men zal altijd van die Quislings vinden die met veel plezier de Franstaligen op hun wenken bedienen en zorgen voor dat derde, voor 33% van de Vlaamse stemmen, nodig om maatregelen te treffen die eventueel en wellicht anti-Vlaams zullen zijn.

Nog een sterk staaltje van hoe men de democratie aan zijn laars lapt is de wijze waarop men de Brusselse regering zal verkiezen. Indien er in de hoofdstedelijke raad geen volstreekte meerderheid wordt gevonden voor een Vlaming, zal er na een termijn van dertig dagen een nieuwe verkiezing plaatsvinden, waarbij een kandidaat de meerderheid moet halen binnen de uitgebreide gemeenschapscommissie. Daar is nog een truc in de maak: men gaat vijf extra Vlamingen aanvoeren, niet op basis van wat de Vlamingen in Brussel hebben gekozen vanuit hun politieke overwegingen, maar op basis van de verkiezingsuitslag voor het Vlaams Parlement. Eigenlijk heeft die niets te maken met de hoofdstedelijke raad. De goede Belgen die dat allemaal bekokstoven spreken zich daar tegen, want men heeft een apart derde Brussels gewest gewild, maar nu, enkel en alleen omdat daar dat vervelend Vlaams Blok zit, gaat men vanuit het Vlaams Parlement in dat apart Brussels Parlementje Vlamingen importeren om te verhinderen dat het Vlaams Blok in Brussel aan een meerderheid geraakt. Het aandeel van de Vlaams Blokstemmen moet, koste wat het kost, verdund worden op een bijzonder ondemocratische wijze. Hier zitten veel juristen die nu allemaal naar het plafond kijken, maar dit is volstrekt ondemocratisch en men kan dit absoluut op geen enkele juridische basis stoelen.

Ik kom nu op de truc die men gebruikt om het aandeel van het Vlaams Blok in de VGC te verdunnen: niet verkozen kandidaten worden aangeduid op basis van wat in het Vlaams Parlement gebeurt. De verkiezingen gebeuren gelijktijdig en dus gaat men zich daarop baseren, in de hoop dat Vlaanderen niet steeds talrijker voor het Vlaams Blok kiest, neem ik aan. We zijn nu al de derde partij en ik denk niet dat wij bij de volgende verkiezingen achteruit zullen gaan, integendeel. Men hoopt dus voorlopig nog op die manier de inbreng vanuit het Vlaams Parlement zo te organiseren dat daar een of, in hun ogen in het beste geval, geen Vlaams Blokker aan te pas komt.

Bovenop alle trucjes die worden aangewend en

die een aanfluiting zijn van de democratie en van elk rechtsgevoel, past men nog een truc toe die erin bestaat dat de aanduiding van de vijf Vlamingen mag gebeuren op basis van het verbinden van lijsten waarvoor het Vlaams Blok in aantal wordt overstegen, om alzo, eerder dan het Vlaams Blok, een kandidaat te kunnen voorstellen. Het systeem is bijzonder doorzichtig en ondemocratisch, maar dat raakt de grote democraten van de meerderheid niet. Zij reageren zelfs niet want wat het Vlaams Blok zegt is toch niet van belang. Zolang zij de wet naar hun hand kunnen zetten gaat alles goed.

Hoe dan ook, een dergelijk systeem zal zich op een gegeven ogenblik wreken. Zo iets kan men immers niet ongestraft blijven doen.

Ik kom thans tot de enorme verwezenlijkingen – ik wijs erop dat mijn woordgebruik sarcastisch is bedoeld – in de Brusselse gemeenten. Al enkele decennia maken wij het mee dat de Vlamingen aldaar volslagen in de verdrukking zijn beland en tevens dat de Brusselse gemeenten, door toedoen van die formidabele Franstalige politici, op een vrij inefficiënte manier worden bestuurd. Ik trap een open deur in wanneer ik zeg dat het gaat om plaatselijke baronieën die in eerste instantie worden gekenmerkt door bestuurlijke inefficiëntie.

Brussel is uiteraard een geval apart. In de loop van de vorige eeuw onderging Brussel enorme wijzigingen. In het begin was het niet meer dan een kleine provinciestad, omringd door een aantal onafhankelijke gemeenten. Omwille van de verstedelijking groeiden Brussel en achttien omringende gemeenten samen tot een middelgrote Europese stad die ooit meer dan 1 miljoen inwoners telde. Inderdaad, Brussel benaderde ooit 1,1 miljoen inwoners, maar werd daarna geconfronteerd met een immense stadsvlucht. Ik kan nog lang doorgaan over de oorzaken van deze vlucht - elkeen die in Brussel rondloopt kan daarover trouwens een boompje opzetten – al is dat niet meteen het gespreksonderwerp van vanavond. Criminaliteit, vandalisme, verkeerschaos, een bijzonder onvriendelijk klimaat ten aanzien van Vlamingen en dergelijke zorgden ervoor dat het aantal inwoners in Brussel daalde tot 945.000 personen.

Door hun fusie ondergingen de centrumgemeente Brussel en de achttien andere gemeenten een verstedelijking waardoor zij werden geconfronteerd met de problemen van elke grootstad. Zelfs de stad Mechelen, met burgemeester Somers, is nog steeds het slachtoffer van de maatschappelijke problemen

van de steden.

Dit valt niet echt in het bestek van dit debat, mijnheer Somers, maar ik neem aan dat we daarover in de komende jaren wel eens een debatje kunnen voeren. Ik hoop alleszins dat uw gesprekken met de jongeren – ik zal beleefd blijven en zeker niet racistisch doen – echt indruk hebben gemaakt. Zeer waarschijnlijk hebt u een grote indruk gemaakt op die heerschappen en zult u nu van alle problemen verlost zijn.

Een behoorlijk bestuur, ook in Brussel, veronderstelt dat men een bestuurlijke entiteit heeft die op een efficiënte wijze voldoet aan de behoeften en noden van de bevolking. In Brussel kan men vaststellen dat dit in de praktijk niet het geval is. De structuren waarover men in Brussel beschikt – en dat is een belangrijk element in de discussie – vallen niet meer samen met de schaal waarop die problemen zich voordoen. De heer Somers kan nog rustig met zijn eigen criminelen praten, maar het lijkt mij vrijwel onmogelijk om als burgemeester in Brussel met alle criminele jongeren te praten. Men zou daar een levenstaak aan hebben. Ik neem aan dat men dat in Mechelen met enkele honderden nog kan, maar in Brussel helemaal niet. Eerst en vooral zijn de structuren niet aan Brussel aangepast en Lambermont gaat daar helemaal niets aan veranderen. De baronieën blijven, met goedkeuring van mensen in dit halfroond, die al zovele keren tegen deze baronieën zijn tekeergegaan. We weten allemaal dat men dat bij de PRL en het FDF nooit heeft gedaan, maar de CVP, het Vlaams Blok en ook de VLD hebben dat wel gedaan. Lambermont heeft daar nu even geen boodschap aan en het probleem dat uit die 19 baronieën is geboren, wordt niet aangepakt. Dit structureel mankement blijft dus bestaan.

Men heeft een versnippering van het gemeentelijk beleid. In een grootstedelijk gebied als Brussel kan men niet werken met 19 verschillende gemeentebesturen. Zij worden, zoals bekend, door de lokale machts potentaten geleid, die elk hun eigen invulling aan het beleid geven. Hoe zal men zijn gemeente runnen? Dat kan op 19 verschillende wijzen worden ingevuld.

De aanwezigheid van bevoegdheden op het plaatselijk vlak, die veel beter op het hoofdstedelijk vlak zouden worden uitgeoefend en het blijvend bestaan van die 19 baronieën zullen ervoor zorgen dat het bestuur in Brussel vrij ongecoördineerd, om niet te zeggen op sommige punten zelfs chaotisch blijft.

Een nevenaspect, dat ook al door heel wat partijen is aangekaart, is het overtal aan politiek personeel. Brussel heeft, zoals gezegd, nog een kleine 950.000 officieel ingeschreven burgers, de illegalen even niet meegerekend.

Officieel zijn er 950.000 mensen ingeschreven in Brussel, allicht zijn er vele tienduizenden illegalen. Brussel heeft meer mandatarissen dan Antwerpen. Dit is normaal, want Brussel is tweemaal zo groot. In Brussel zijn er 1.135 mandatarissen en in Antwerpen 324. Dit betekent dat er in Brussel één mandataris is per 473 kiesgerechtigden, en in Antwerpen één mandataris per 1000. Het is mooi de democratie en de vertegenwoordiging ver door te drijven, maar het is een beetje van het goede te veel. Dit probleem werd door een aantal partijen reeds in het verleden aangekaart, maar hier doet men er niets aan. Men doet er zelfs een schepje bovenop: men gaat een aantal parlementsleden bij creëren. Dit stelt men voor als een grote overwinning voor de Vlamingen: "Jullie krijgen er een pak parlementairen bij, is dat niet leuk?" Volgens de resultaten van 1999 zullen er dus twee Vlaams-Blokkers bijkomen, en dat is leuk voor het Vlaams Blok. Maar wat heeft de Brusselaar eraan dat er nog een stel parlementairen bijkomen? Wat hebben de Vlamingen in Brussel eraan dat er parlementairen bijkomen, wanneer ze terzelfdertijd hun macht kwijtspelen, met name de macht die ze vroeger hadden? Vroeger moesten 50% van de parlementairen akkoord gaan om bepaalde zaken goed te keuren, terwijl dat nu nog 33% is. Dit is de Vlaamse nederlaag in Brussel. Dat zij er enkele zetels bijkrijgen, heeft natuurlijk geen enkel belang. Of er nu 20 Vlamingen zitten, of 25, of 30 heeft geen enkel belang. Het enige dat belang heeft, is de politieke macht die deze mensen in de Hoofdstedelijke Raad hebben; en deze wordt nu ingekrompen van 50% naar 33%. Ik heb het daarstraks nog gezegd: men vindt altijd wel een paar quislings die willen meedoen met PRL-FDF en PS.

Ik kom terug op het niveau van de gemeenten. De plaatselijke machts potentaten, de Brusselse baronnen, doen nu en dan een toegeving. Er is nood aan een bestuursniveau boven het gemeentelijke. Daarom heeft men een aantal officiële overlegstructuren opgericht, zoals de Conferentie van de Burgemeesters, de samenvoeging van een aantal politiekorpsen en de vergaderingen van de gemeentesecretarissen en van de OCMW's. Tot nader order zijn dit echter nog steeds officiële overlegorganen, die geen wettelijk geregelde organen zijn, die geen beslissingsbevoegdheid hebben en die volgens

het Vlaams Blok absoluut onvoldoende zijn.

De gemeentewetgeving is volgens het Vlaams Blok eveneens onaangepast. Indien men dan toch aan de structuren van Brussel sleutelt, had men ook hier een inspanning kunnen doen. In de loop van de vorige eeuw is Brussel uitgegroeid tot een grote stad, maar de bestuurlijke organisatie is niet mee gegroeid.

Brussel wordt nog steeds bestuurd volgens een gemeentewetgeving die geschikt is voor een stad zoals Mechelen of Vilvoorde, maar die totaal ongepast is voor een stad zoals Brussel, zeker in het begin van de 21ste eeuw. Om zo'n een stad goed te besturen is het absoluut noodzakelijk om op verschillende niveaus te kunnen werken. Bepaalde beleidsmateries moeten centraal worden georganiseerd. Andere aspecten moeten natuurlijk op het lokale vlak blijven. Die nood doet zich voelen omdat we staan aan het begin van het derde millennium, de maatschappij complexer en technischer wordt, de burger veeleisender wordt en dat daar een niveau moet worden gecreëerd dat beantwoordt aan die maatschappelijke vragen.

Voorzitter: Fred Erdman, oudste lid in jaren
Président: Fred Erdman, doyen d'âge

Nog een probleem is de financiële draagkracht. Ten eerste, we zitten met een exodus en met een verarming van de stad, maar ook met het financieel probleem van de 19 baronieën. Het is bekend, een aantal gemeenten hebben absoluut te weinig financieel draagvlak om al hun maatschappelijke of sociale taken naar behoren te vervullen. Die gemeenten zijn financieel niet leefbaar. Kijk naar Schaarbeek. Ik zou de put van het OCMW van Schaarbeek niet willen vullen. Dat mondt dus uit in een afbouw van de dienstverlening. Uiteindelijk komt men in een aantal van die arme gemeenten tot een soort van elementaire dienstverlening. Men kan nog terecht op de burgerlijke stand maar mensen die het moeilijk hebben, de zogenaamde sociale gevallen, kunnen in een aantal gemeenten niet meer terecht of men moet genieten van bijzondere statuten die positief gediscrimineerd worden zoals bijvoorbeeld een asielzoeker. Dan heeft men iets gemakkelijker toegang tot die dienstverlening. Ik heb het over Schaarbeek gehad, maar men kan ook Sint-Joost of Sint-Gillis vernoemen.

Dit betekent dat ook hier een structurele wijziging nodig was in de organisatie van Brussel om aan deze problemen een oplossing te bieden. Dit Lambermontakkoord zal de Brusselaar alleen geld kosten, geld aan duur betaalde parlementsleden die, als ik een aantal van mijn collega's in de

hoofdstedelijke raad mag geloven, niet veel meer te doen hebben dan in een doorsnee provincieraad. Het is een droevige vaststelling dat men hier eigenlijk niets, maar dan helemaal niets aan verholpen heeft.

Wat het communautair onevenwicht betreft, het Vlaams Blok is van mening dat de Brusselse gemeenten vanuit historisch oogpunt Vlaamse gemeenten zijn en dat het hoofdstedelijk gebied ook geografisch Vlaams is. De agglomeratie ligt volledig in Vlaanderen, grenst niet eens aan Wallonië. Dat zijn ook elementen die men bij politieke gesprekken in het achterhoofd moet houden.

Zelfs als men de geschiedenis en de geografische ligging van de tafel veegt, blijft het gegeven overeind dat Brussel de hoofdstad van Vlaanderen is. Zelfs als men dat niet aanvaardt, moet men er zich bij neerleggen – zelfs een FDF'er – dat Brussel de hoofdstad is het land dat gevormd wordt door Vlaanderen en Wallonië. Om al deze redenen vindt het Vlaams Blok dat de Vlamingen in Brussel het recht hebben op volwaardige wijze te participeren aan de macht in de 19 gemeenten. Dit is geen kwestie van historische rechtvaardigheid. Men kan deze stelling ook onderbouwen door een aantal internationaal-rechtelijke akkoorden.

Wat is de situatie op dit ogenblik? Het is geweten, maar men moet het blijven herhalen, dat de machtsparticipatie van de Brusselse Vlamingen op het gemeentelijk vlak volstrekt onvoldoende is. De politieke vertegenwoordiging van de Nederlandstaligen in Brussel is slecht op het lokaal vlak en wordt verslecht op het niveau van de hoofdstedelijke raad. De Vlaamse partijen in deze meerderheid falen. Ik weet niet of AGALEV ooit als Vlaamse partij kon worden betiteld. De SP heeft in het verleden Vlaamse opflakkingen gekend en grote Vlaamse voormannen geleverd. Ik vrees dat de laatste keer dat de SP zich Vlaams geprofileerd heeft de periode van de Rode Leeuwen is geweest in de streek rond Brussel. Het is echter lang geleden, ongeveer 30 jaar, dat de socialisten nog de moed hadden om voor hun Vlaamse volk op te komen.

Président: Jean-Pol Henry, premier vice-président.
Voorzitter: Jean-Pol Henry, eerste ondervoorzitter.

Het huidig statuut van Brussel is dat van een région à part entière. Sinds 1988 is België een federale staat. Een aantal bevoegdheden werden overgeheveld naar de gewesten, andere bevoegdheden werden toegewezen aan de gemeenschappen. Eigenaardig genoeg volstond dit niet en maakte men van Brussel een apart

gewest. Brussel kreeg zijn eigen instellingen. Het Vlaams Blok is daar altijd tegen geweest. Het is een blunder van jewelste van de Vlaamse partijen die de oprichting van een derde gewest hebben goedgekeurd. Het was een compromis tussen de eisen van de Franstaligen en die van de Nederlandstaligen. Dat Brussel erkend werd als een volwaardige deelstaat naast Vlaanderen en Wallonië ervaar ik – en velen met mij vermoed ik – als een grote overwinning voor de Franstalige politici. De deelstaat Brussel beschikt over een eigen wetgevende bevoegdheid en kan ordonnanties uitvaardigen waarvan de rechtskracht hoewel niet helemaal toch haast evenwaardig is aan die van de andere deelstaten.

Bruxelles région à part entière, waar natuurlijk – en dat is belangrijk – heel wat ministerpostjes, parlamentszetels, kabinetsmedewerkers en allerhande macht en invloed te verdelen waren. Dat is dus een kwalijke zaak geweest. Het summum van die herstructurering in Brussel is de Hoofdstedelijke Raad, een parlement dat uit 75 leden bestaat, maar waaraan men nu, zoals straks reeds gezegd, een aantal Vlamingen en Franstaligen uit de Brusselse rand zou toevoegen en zelfs vanuit het Vlaams Parlement er nogmaals vijf zou aanduiden. Het is van een nooit gezien cynisme, omdat men eigenlijk alleen maar voor ogen heeft de toenemende invloed van het Vlaams Blok in de Vlaamse Gemeenschapscommissie zoveel mogelijk te beperken.

De Gemeenschapscommissies en de gemeenschappelijke Gemeenschapscommissies zijn creaties waar men vrij euforisch heeft over gedaan, ook bij de CVP en waar ook een zekere mijnheer Chabert nog altijd zeer euforisch over doet. Men begrijpt zeer licht waarom, maar wij hebben daar heel wat vragen bij. Wij vrezen dat – niet alleen omdat het Vlaams Blok en de verkozenen ervan, de twintig gemeenteraadsleden en de vier Brusselse volksvertegenwoordigers van het Vlaams Blok dat allemaal zeggen, maar omdat de Vlamingen in Brussel dit allemaal pijnlijk aanvoelen – dit leidt tot, wat ik in het begin van mijn betoog gezegd heb, een steeds sterkere stadsvlucht.

Dit zal de mevrouw van Ecolo waarschijnlijk een plezier doen. Er ontstaat bij de Vlamingen een zeer sterke stadsvlucht, die proportioneel veel groter is dan de stadsvlucht bij de Franstaligen, want ook zij vluchten uit Brussel. Men woont niet graag in een wijk die verworden is tot een getto, tot een Arabisch of moslimgetto. Men heeft niet graag dat zijn kinderen in een gettoschool zitten,

omringd door kinderen die soms niet eens de taal begrijpen van de klas waarin ze zitten. Ook Franstaligen vluchten, maar proportioneel zijn het meer Vlamingen dan Franstaligen.

Aan de andere kant zien wij dat het machtsevenwicht dat men beweert na te streven in Brussel, en dat men ook met Lambermont probeert na te streven, niet alleen door de vlucht van die Vlamingen in het gevaar en in het gedrang komt, maar natuurlijk ook door de doorgedreven naturalisatiegolf. Men heeft in Brussel genaturaliseerd dat het niet meer mooi was en u mag dit letterlijk en figuurlijk nemen. Men weet wat er allemaal misgelopen is met de naturalisaties. Er zijn mensen genaturaliseerd waarvan ik de buur niet zou willen zijn en ik heb niet rap schrik. Het omgekeerde is misschien ook waar, maar ik heb, denk ik, nog altijd meer rechten dan dat soort van individuen dat zich laat naturaliseren en heel wat op zijn kerfstok heeft.

Er is dus genaturaliseerd tegen de sterren op en die naturalisatiegolf – het gaat in Brussel om vele tienduizenden – gaat op zijn beurt leiden, net zoals de stadsvlucht, tot een evolutie in de verhoudingen tussen Vlamingen en Franstaligen.

De Brusselse Nederlandstaligen hebben het momenteel bijzonder moeilijk. Zij zullen het in de komende twee tot drie decennia nog moeilijker krijgen. Lambermont noch de Vlaamse partijen die Lambermont zullen goedkeuren, hebben daarop ook maar één antwoord gegeven. Ze hebben ervoor gezorgd dat enkele van hun vrienden op een zeer vlotte manier volksvertegenwoordiger of minister kunnen worden. Men zal nu ook voor enkele bijkomende Vlaamse schepenen zorgen. Voor de gewone Vlaamse burger heeft dat echter allemaal geen enkel belang. Het brengt hem niets bij. Integendeel, men heeft zelfs de 50%-regel weggegooid. Men valt terug op een derde van de Vlaamse stemmen als de Franstaligen in Brussel iets willen doordrukken.

De situatie is dus ernstig en zal nog verslechteren. Niemand trekt zich daarvan iets aan en niemand luistert ernaar, maar die achteruitgang zal uitmonden in een institutionele crisis. Het zal de Franstaligen een zorg wezen, maar ooit zal het toch de zorg moeten zijn van de Vlaamse partijen. De Walen denken nu zo slim te zijn met al deze hervormingen. Ze zijn echter het ontbindingsproces van België aan het versnellen. De onbeschikbaarheid en de arrogantie waarmee zij jarenlang de Vlamingen hebben behandeld, zullen ze als een boemerang in hun gezicht krijgen.

De taalwetgeving in Brussel is ook een cruciaal probleem. We leven in de 21ste eeuw. Het zou toch onmogelijk moeten zijn om in de hoofdstad van dit tweetalig land gediscrimineerd te worden wegens van zijn taal. Vooral dankzij de linkse hoek, maar tegenwoordig ook dankzij de witte ridder van de VLD, de heer Verwilghen, worden alle mogelijke discriminaties aangepakt. Meestal gebeurt dat op instigatie van de groenen. Alle mogelijke discriminaties moeten uit de wereld worden gebannen, te beginnen uit België. Het soort taaldiscriminaties dat door tal van rapporten en door de vele getuigenissen uit de sectoren wordt bevestigd, is in Brussel echter geen enkel probleem. Dat wordt niet verholpen.

Op een schaamteloze wijze wordt de taalwetgeving – een wetgeving die niet door het Vlaams Blok maar door de traditionele partijen is opgesteld – voor verschillende sectoren al vele jaren lang continu met voeten getreden. Dit zal zo blijven. Ook de nieuwe politieke cultuur en de drang van deze meerderheid om alle discriminaties te bannen zullen daar niets aan verhelpen.

Ik ga nu in op de taalwetgeving op het gemeentelijk niveau. Ik heb het dan over de gemeenten en de OCMW's. De taalwetgeving wordt daar geregeld door de wetten van 1966. Geachte collega's, die wetten stellen het principe voorop van de algemene tweetaligheid van de diensten. Dit geldt dus niet alleen voor de buitendiensten, wat nogal logisch is, maar ook voor de binnendiensten. Als u zich daar boos over wil maken in Brussel, dan zult u niet de eerste zijn. Toch is dit ook belangrijk. Wat de binnendiensten betreft, zou men de Brusselse lokale ambtenaren hun kennis van de tweede taal moeten zien bewijzen door het afleggen van een examen bij het Vast Wervingssecretariaat. Natuurlijk zijn wij het eens met dat principe. Zowel de Nederlandstaligen als de Franstaligen moeten in Brussel in hun moedertaal terecht kunnen bij de overheidsdiensten. Dit principe moet gehandhaafd blijven en strikt worden toegepast. Het principe bestaat sedert 1966 maar het wordt al een hele tijd niet meer toegepast. Ik zal nooit vergeten dat de zeer Vlaamsgezinde heer Weckx – indertijd een boegbeeld in Brussel – en de nog veel sterker Vlaamsgezinde heer Victor Anciaux een jaar of tien geleden kwamen aandraven met tolken voor de Turken en Marokkanen in de ziekenhuizen te Brussel. Als men dan zei dat dit allemaal heel menslievend was en vroeg waarom dit niet kon voor de Vlamingen, dan werd dat afgewimpeld. Men zei toen dat zeker het Vlaams Blok niet zou willen dat Vlamingen op hetzelfde niveau zouden

worden geplaatst als Turken en Marokkanen. Van racisme gesproken. Het was een geintje van de heer Weckx dat eigenlijk verkeerd uitdraaide.

Ik kom nu terug op de huidige situatie. In een aantal ziekenhuizen en bij een aantal OCMW-diensten hebben wij nog steeds geen recht op een Nederlandstalige behandeling.

Wij krijgen ook geen tolken, zoals zieke Turken en Marokkanen. De problemen blijven voor de Vlamingen in Brussel voor een derde van het werkvolume bestaan.

Inzake de betrekkingen in de overheidsdiensten, bepaalt de wetgeving dat een kwart van de betrekkingen aan elke taalgroep wordt voorbehouden, zodat de overige 50% door de plaatselijke besturen naar eigen inzicht kan worden ingevuld. Dat betekent dat een kwart van de jobs voor de Nederlandstaligen is. Wie de Brusselse situatie een beetje kent, begrijpt dat gemakkelijk. Wij vinden dat deze regeling – het taalmatig vrij invullen van 50% jobs – ook mag blijven bestaan op voorwaarde dat deze mensen via objectieve examens een zekere beroepsbekwaamheid hebben bewezen en voldoen aan een aantal vereisten die bijvoorbeeld aan de examens van het Vast Wervingssecretariaat kunnen worden getoetst. Het spreekt voor zich dat de taalvereisten in de beide taalgroepen identiek moeten zijn. Daarin mogen geen verschillen bestaan.

De zware discussie die al jaren tussen de Nederlandstalige en de Franstalige politici woedt, gaat over de vraag welke betrekkingen bij de lokale besturen precies onder de taalwetgeving vallen. Volgens de Franstalige politici geldt de taalwet alleen voor de vastbenoemde personeelsleden. Wat doen zij dus? Zij omzeilen de taalwet door zo veel mogelijk mensen in andere statuten te benoemen en zo veel mogelijk eentalig Franstalig personeel op het lokaal niveau in dienst te nemen. Dat heeft natuurlijk tot gevolg dat de tweetaligheid van de dienst wordt ondergraven. De Vlamingen, en zeker het Vlaams Blok, vinden daarentegen dat niet het statuut, maar wel de functie moet bepalen of de taalwetgeving van toepassing is. Elk personeelslid dat door een plaatselijk bestuur wordt tewerkgesteld – in een vastbenoemd statuut, als stagiair of contractueel, als vervanger van een loopbaanonderbreking, enzovoort – zou aan de taalwetgeving onderhevig moeten zijn en zou een taalexamen moeten hebben afgelegd alvorens in dienst te worden genomen.

Men weet dat men in Brussel omgekeerd werkt. Men benoemt volop eentalig Franstalig personeel. Men doet dat tegen de wettelijke voorschriften in en men belooft dan achteraf, om de Vlaamse coalitiepartners wat te paaien dat ze examens zullen afleggen, maar die worden voortdurend uitgesteld. De Vlamingen worden daar voortdurend bedrogen, maar ze zijn er blij mee omdat ze in de meerderheid zitten. Dat is zo met de VLD nu en dat was zo met de CVP in de vorige legislatuur, nietwaar, mijnheer Leterme. U bent persoonlijk volledig onschuldig, maar u bent nu wel kamerfractievoorzitter van de CVP, tot nader order een niet onbelangrijke functie in dit land. Als CVP'er bent u een stuk medeverantwoordelijk want u hebt dat alle jaren tot het waanzinnige toe, geslikt. U hebt elke uitvlucht, elk schijnmanoeuvre, elke verdaging van de Franstaligen geslikt. Nu slikken de heren Courtois en de heer Somers dat. Het schijnt nu eenmaal een wetmatigheid te zijn dat men, als men in een Belgische regering zit, als Vlaming nogal wat kunnen doorslikken. Ik slik tot nader order water en geen vernederingen.

Aan diezelfde regeling van die taalwetgeving willen wij niet tornen, alleen moet ze dus worden toegepast en afgedwongen. Ook daar is er een probleem omdat men dat niet kan afdwingen. De Franstaligen houden het been stijf en men is tot op vandaag, hoewel de situatie al vele jaren duurt, er niet in geslaagd om ook maar een beetje respect af te dwingen bij de Franstaligen voor die wetten van 1966. Het Vlaams Blok pleit voor het respect voor de twee taalgroepen en dat moet er komen door de gehele tweetaligheid van de diensten. We zijn voorstander van het behoud van de regeling, zoals die daarjuist werd uitgelegd, maar ze moet natuurlijk wel volledig worden toegepast.

Dat was het luik over het taalgebruik in de 19 gemeenten. Er zijn natuurlijk ook voorschriften voor de Brusselse gewestelijke instellingen. Daar heeft men dus dat taalgebruik geregeld door de artikelen 32 tot 37 van de wet van 16 juni 1989. Hierin zegt men dat de diensten van de hoofdstedelijke raad en van de gemeenschappelijke gemeenschapscommissie worden gelijkgesteld met de centrale diensten uit de wet van 1966, die voor het gehele land bevoegd zijn. Aangezien deze wetgeving op maat is gesneden voor toestanden voor heel België, is het vanzelfsprekend dat deze niet aangepast kan zijn aan de toestand in Brussel. De bepalingen stellen de tweetaligheid van de dienstverlening voorop, maar ze willen dat realiseren door middel van de eentaligheid van de overheidsambtenaren.

De praktijk heeft uitgewezen dat dit leidt tot absurde situaties, tot een slechte dienstverlening ten aanzien van de burger en tot een hele reeks disfuncties.

Als voorbeeld kunnen wij het hier hebben over de moeilijkheden bij de brandweer. De brandweer in Brussel is me nogal een soepje. Dit duurt ook al jaren. De ruzies tussen de Vlamingen en de Franstaligen zijn legio. Men slaagt er nog altijd niet in om dit op te lossen. Men werkt daar zelfs niet met procenten maar met stukken van procenten om toch maar een oplossing te vinden.

Bijvoorbeeld de dienst 100 zou aan de telefoon tweetalig moeten zijn, maar men wil dit doen door van de personeelsleden toch geen tweetaligheid te eisen. De kennis van de tweede taal is niet vereist. Om met de taalwetgeving in orde te zijn en de burgers in Brussel het voorrecht te laten genieten van in de eigen taal te worden geholpen, moet men aan elk loket en elke telefoon twee ambtenaren zetten: een Vlaming en een Franstalige. Dit is natuurlijk absurd en zelfs geldverslindend. Bij zowel de brandweer als de dienst 100 moet men soms zeer snel ingrijpen, waardoor men in bepaalde situaties kan vrezen voor de veiligheid van burgers in nood.

Wij zijn voorstander van een wijziging van de taalwetgeving voor die gewestelijke diensten door het overnemen van de regelgeving inzake de gemeentelijke diensten. Men zou dus moeten overstappen van de eentaligheid naar de tweetaligheid van de ambtenaren. Op die manier kunnen de burgers, zowel de Franstaligen als de Vlamingen, optimaal worden geholpen.

Als men deze regelgeving wijzigt, zal er natuurlijk ook een verandering moeten worden doorgevoerd voor de verdeling van de betrekkingen tussen de taalgroepen. Met het huidige systeem moeten taalkaders worden opgesteld die in essentie gebaseerd zijn op het werkvolume als doorslaggevend criterium voor de verdeling van de betrekkingen tussen de taalgroepen. In 1989 is er een akkoord gesloten dat eigenlijk nog altijd min of meer geldig is om de overheidsbetrekkingen op het gewestelijke niveau te verdelen volgens de regel 1/3 Nederlandstaligen en 2/3 Franstaligen. Deze verdeelsleutel werd al meteen in vraag gesteld door de PRL-FDF en wordt nog altijd betwist en juridisch aangevochten.

Dit is voor de brandweer uitgemond in de vernietiging van het taalkader door de Raad van State. Dit was niet opgesteld volgens de bepalingen van de taalwetgeving, maar slechts

volgens een gewoon politiek akkoord. Ook tegen het taalkader van het ministerie van het Hoofdstedelijk Gewest heeft een procedure plaatsgehad en men mag zeggen dat het politieke akkoord van in het begin onhoudbaar was.

Als Vlaams Blok zijn wij van oordeel dat een politiek akkoord over de verdeling van de ambten en de eis tot bekwaamheid voor wie de kaders invult niet noodzakelijk tegenstrijdig is, aangezien het werkvolume inzake Nederlandstalige zaken in Brussel veel lager ligt. Ongeveer 15% Vlamingen bezitten een in het Nederlands opgestelde identiteitskaart hoewel er minstens evenveel thuis hun Brussels Vloms spreken, maar officieel geboekstaafd staan als Franstalig. Dit is het gevolg van het verfransingsproces dat al vele decennia aan de gang is.

Het Vlaams Blok opteert ervoor om voor de gewestelijke diensten de regeling van de gemeentelijke diensten in te voeren, waardoor de taalkaders worden afgeschaft en waardoor een vierde van de betrekkingen voor elke taalgroep komt en de anderen via een politiek akkoord worden ingevuld. Zoals eerder gesteld zijn wij er wel voorstander van dat elke toebedeling van een overheidsbetrekking op basis van taalkundige gronden volledig zou worden afgeschaft en dat uiteindelijk alleen de bekwaamheid als aanwervingcriterium zou gelden. De bekwaamheid moet een eerste vereiste zijn om iemand aan te duiden en te benoemen. Bij die bekwaamheid hoort het kunnen omgaan met de twee taalgemeenschappen in dit land.

Er zou een goede verstandhouding kunnen ontstaan tussen Brusselse Vlamingen en de Brusselse Franstaligen, op voorwaarde dat men de afspraken effectief naleeft. De regeling van 1966 was een goede regeling die men evenwel aan Franstalige kant aan zijn laars lapt. Men moet dus de afspraken effectief naleven en loyaal rekening houden met de rechten en verzuchtingen van de twee gemeenschappen, en natuurlijk van de Brusselse Vlamingen. Het probleem is dat de wil tot verstandhouding bij een deel van de Franstalige politici - ik scheer ze niet allemaal over dezelfde kam - helemaal niet aanwezig is en zeker niet in Brussel.

Dat uit zich door het ontzeggen van een aantal elementaire rechten, taalrechten, aan de Brusselse Vlamingen, door pertinent te weigeren de taalwetten van 1966 na te leven. Dat uit zich door te weigeren de rechtspraak terzake te volgen, hoewel die toch al enige gestalte heeft gekregen. Dat zijn zaken die jaar na jaar worden

gepleit. Men zou vanuit Franstalige hoek, om België in leven te houden, loyaal moeten zijn ten opzichte van de Belgische wetten. Blijkbaar is men in een soort van kamikazeprocédé gestapt waardoor men nu alles wil binnenrijven, om uiteindelijk vast te stellen dat de droom uiteenspat.

De onwettige toestand inzake taal leidt dus tot toestanden zoals men die kent in de OCMW-ziekenhuizen van Brussel. Men moet zich dat maar eens voorstellen: als Vlaming, zwaar ziek of gewond, moet men zich in het Frans uitdrukken om te zeggen wat er u is overkomen. Het getuigt van een vorm van racisme die men anders meteen te vuur en te zwaard zou bestrijden, maar waarmee men in dit land blijkbaar geen problemen heeft. Ik heb nooit een groene horen fulmineren tegen dergelijke discriminaties. Zij fulmineren tegen alle discriminaties die men kan vinden om en rond de aardbol en moesten zij kunnen, dan zouden ze nog een stuk de Melkweg verkennen, op zoek naar discriminaties. Maar hier, deze discriminaties vlak onder hun neus, dat kan hen geen reet schelen. Er is dus sprake van regelrechte onwil en hypocrisie. Wij vinden dat de communicatie tussen arts en verplegend of paramedisch personeel, enerzijds, en patiënt, anderzijds, zo belangrijk is dat men dergelijke wantoestanden niet mag aanvaarden. Van welke gezindheid men ook mag zijn, men mag dat niet aanvaarden. In de huidige omstandigheden, zo lang de tweetaligheid van het personeel geen feit is, willen wij een ontduubeling van de bicommunautaire sector die moet worden doorgezet als de taalwantoestanden blijven duren. De Franstaligen moeten maar voelen als ze niet willen luisteren. De Franstaligen weten zeer goed dat wij geld hebben, dat wij veel geld hebben. Ze weten het maar al te goed, want ze proberen er steeds meer van in beslag te nemen. Dat zou echter ook wel eens andersom kunnen worden gebruikt door de Vlamingen, tenminste als daarvoor de politieke wil zou bestaan binnen de Vlaamse meerderheidspartijen. Zoals bekend moet men tegenwoordig vrij ver zoeken naar Vlamingen in meerderheidspartijen die radicaal opkomen voor Vlaamse belangen, ook en vooral in Brussel.

De **voorzitter**: Mijnheer De Man, u spreekt nu een uur en 11 minuten. Normaal is de tijd in de algemene bespreking beperkt tot 30 minuten. Ik laat u voortdoen, maar zal misschien moeten snoeien in de spreektijd van uw collega's.

01.58 Filip De Man (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik was zo gedreven, ziet u. Ik zal afronden. U bent bijzonder vriendelijk om mij te

willen wijzen op de beperking van de spreektijd. Het is de gedrevenheid die een mens zo ver voert. Ik had het dus over de taalwetgeving.

Mijnheer de voorzitter, ik pik de draad van mijn betoog terug op. Ik had het over de taalwetgeving en over de vaststelling dat hierover – en wellicht zal niemand van de meerderheid mij tegenspreken – in een communautair debat onder een paars-groene regering, evenmin met een woord wordt gerept. Dat is het zoveelste aspect dat voor ons erg belangrijk is, maar helemaal niet voor de paars-groene coalitie.

Tot besluit wil ik nog ingaan op de problemen in het onderwijs. Hoewel over deze erg ingewikkelde problematiek, vooral voor Brussel, heel wat valt te zeggen zal ik mij tot het volgende beperken. Wij stemmen ermee in dat, in het Brussels onderwijs in het bijzonder, een extra-inspanning wordt geleverd om onze leerlingen Frans aan te leren, wat overigens gebeurt en dat is maar goed ook. Doch, wij zijn van oordeel dat ook een inspanning kan worden gedaan met betrekking tot het Nederlandstalig onderwijs in de Franstalige scholen, dat van een dermate belabberd niveau is dat diegenen die er afstuderen als het ware taalgehandicapt zijn zodra zij op de beroepsmarkt verschijnen. Misschien is dat wel zo gewild door de Franstaligen; zij doen er hoe dan ook niets aan. Ook ditmaal kan ik slechts waarschuwen voor het boemerangeffect; ooit komt hij misschien in hun gezicht terecht.

Brussel als derde gewest is een bijzonder slechte zaak voor Vlaanderen, voor de Vlamingen in Brussel en zelfs voor Brussel zelf. Met betrekking tot de aangekaarte problemen heeft de regering hetzij niets gepresteerd, hetzij de zaken nog erger gemaakt. In dat verband verwijs ik nogmaals naar de regeling in de Hoofdstedelijke Raad en naar de schandalige praktijken op lokaal niveau waar men zich als schepen nota bene moet inkopen, waar er dus een prijs wordt geplakt op een Vlaams schepenenambt. Waar is men in hemelsnaam mee bezig?

De paars-groene regering heeft zwaar gefaald, zowel op het vlak van de Lombard-akkoorden als op het vlak van de Lambermont-akkoorden en net als de andere leden van mijn fractie kan ik dit absoluut niet waarderen.

01.59 **Luc Sevenhans** (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik denk dat ondertussen iedereen weet dat over de Lambermont-akkoorden of het ontwerp van bijzondere wet houdende de

overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, zoals dat in ons politiek jargon wordt uitgedrukt, in dit Parlement ook eens duchtig wordt gedebatteerd. Een debat is één zaak, maar of men eigenlijk begrijpt wat hier vandaag wordt besproken is een andere vraag. Ik heb in de wandelgangen kunnen vernemen dat de meeste van mijn collega's van de verschillende partijen nauwelijks beseffen wat er juist in staat. Men wil het misschien niet weten. Dat is nog belangrijker. Men wil het niet weten. Wie de geplogenheden van dit Parlement kent, kan aan de vertegenwoordigers van de verschillende partijen in deze zaal zien wat er aan de hand is. Het valt mij op dat hier steeds een vrij belangrijk aantal Franstaligen aanwezig zijn. Dat is de beste barometer om aan te tonen waarover het gaat.

Het gaat heel eenvoudig om heel veel vers Vlaams geld, collega's. Dat is de essentie van het akkoord. Daarom willen heel wat collega's het akkoord liever niet kennen. Om de kwalijkste zaken wat te verdoezelen of te verbloemen, heeft men het samen in een grote zak gestoken met uiteraard enkele goede dingen. Het zou intellectueel oneerlijk zijn te beweren dat in heel dit akkoord niets goeds zou zitten. Dat is niet juist, maar dat is uiteraard de klassieke truc van de foor om het akkoord door de strot van de collega's te kunnen rammen. Men kan het zo mooi voorstellen zoals men wil, het blijft steeds om hetzelfde Vlaams geld draaien. Wij geven iets of wij kopen iets af van de Walen. Zo werkt het al sinds het ontstaan van deze "samenklutjesstaat", een staat die maar tijdelijk zou bestaan en die al 170 jaar zichzelf aan het overleven is.

Het akkoord – als men het een akkoord kan noemen – is een mijlpaal in de Belgische onderhandelingspolitiek. Het is een van de grootste verwezenlijkingen van dit akkoord dat het Belgisch is. Het is wat de heer Verhofstadt, weliswaar in zijn oppositieperiode, een exponent van de Belgische ziekte zou noemen. Aangezien ik reeds enkele jaren deel uitmaak van deze Kamer, heb ik de VLD nog meegemaakt toen ze tot de oppositie behoorde. Het is een paar keer gebeurd dat ik, toen ik een zoveelste aanval van de VLD op het regime hoorde, dacht dat die partij eigenlijk wel meeviel en wel een paar goede ideeën had. Collega's, ik heb gedwaald. Na twee jaar paars-groene regering besef ik dat het met deze VLD geen haar beter is geworden dan met de vorige regimepartijen.

Deze regering heeft van in het begin – dat is een van haar grote verwezenlijkingen – heel wat

verwachtingen bij de burgers gecreëerd. In het begin was er inderdaad enige ambiance bij de bevolking. Men dacht dat het nu allemaal anders zou worden. Iedereen was een beetje CVP-moe en ik dacht ook dat het met de VLD anders zou worden. Slechter kon het niet in die periode, maar ik heb nog niet veel gezien dat mijn vroegere opinie zou kunnen bevestigen.

Ik neem aan dat het voor sommigen beter zal worden, maar voor wie? Een aantal mensen van de VLD hebben hun positie kunnen versterken door tot de regering toe te treden, dit is een feit. De natte droom van de heer Verhofstadt is werkelijkheid geworden: hij is eerste minister geworden, maar van een land dat hij in het verleden met de regelmaat van de klok, weliswaar verbaal, de grond in boorde. Er is echter nog geen enkel argument om te beweren dat door de machtswisseling aan de top de burger al iets beter is geworden; daarop kom ik later nog terug. De partij van de eerste minister ging op een keer het Belgische probleem aanpakken. Men ging alle communautaire problemen binnen de kortste keren oplossen. Nu weten we hoe men dat bij de VLD doet: snel en efficiënt. Dit is algemeen bekend en het is reeds voldoende belachelijk gemaakt, ze doen het trouwens regelmatig nog zelf.

Wat mij interesseert is hoe deze paarsgroene regering tot een akkoord komt. Ik begrijp dat we in een democratie leven, en, collega's, ik moet bekennen dat ik ook een democraat ben; ik weet dat dit soms in twijfel wordt getrokken. Men moet echter eens nagaan wat men allemaal een democratie noemt: de Democratische Republiek Congo is ook een democratie. "C'est moi le président", zo gaat het daar, en toch is het ook een democratie. Het hangt er vanaf wat men onder democratie verstaat, maar in een goed werkende democratie ben ik zeker democraat. Als democraat wil ik graag deelnemen aan een democratische werking.

Bij een akkoord moet men een beetje geven en nemen. Daarmee ben ik het volledig eens. Natuurlijk, het geven gebeurt steeds aan een kant, en het nemen ook: Vlaanderen geeft en Wallonië neemt. Dit is een koehandel die reeds 170 jaar bestaat en die met deze nieuwe regering wordt voortgezet. Met andere woorden, het akkoord wordt gemaakt zoals het hier reeds lang gebeurt: hoeveel zal het kosten en hoeveel mag het kosten? Met "kosten" bedoel ik wat het aan Vlaanderen en de belastingbetaler mag kosten, niet wat het aan de VLD mag kosten.

Het was al vlug duidelijk dat Vlaanderen een zware prijs moet betalen voor het paarsgroene avontuur. De Vlaamse liberalen zijn er van in het begin schuldig aan geweest dat er geen eensgezind Vlaams standpunt mogelijk was in de onderhandelingen met de Franstaligen. Men kan steeds duidelijker vaststellen dat de Franstaligen de dominante factor zijn in deze regering. Dit volstaat echter nog niet, want vandaag zullen zij ook nog het akkoord van de PSC eisen, neem ik aan. Men heeft nu de steun van ongeveer elke Franstalige voor het akkoord. Dit is een duidelijke parameter voor het feit dat dit akkoord vooral wordt verdedigd door Franstaligen.

Het is duidelijk dat de toekomst van deze regering in de handen ligt van de PSC. Dat kunnen we toch wel stellen. De PSC is in haar oude rol beland, dat minipartijtje dat nu reeds 70 jaar² het land mee bestuurt, nu zelfs vanuit de oppositie. De Vlaamse liberalen, ik heb het moeilijk om deze naam te gebruiken, zouden beter hun naam terug veranderen. Ik stel voor dat men terug de PVV zou gebruiken. Pest voor Vlaanderen. Mijnheer Somers, u weet nog wel, in onze goede oude tijd van de Volksunie, noemden wij de liberalen de Pest voor Vlaanderen. Ze mogen deze naam rustig terug claimen. Dit is geen federale regering maar eerder een verkapte Waalse regering. Deze regering wordt volledig gedomineerd door de Waalse hoek, voornamelijk door de PS en PRL. Minister Verhofstadt mag de wereld rondreizen. Naar ik meen heeft hij gepland om binnen twee dagen op bezoek te gaan in een andere democratie, namelijk de Congolese democratie. Kwestie om iets bij te leren, of zo. Hij is wel in functie de leider van deze regering, maar dit akkoord toont nogmaals aan dat de kaarten verdeeld worden buiten het Parlement. Dat is duidelijk. De droom van Verhofstadt heeft een prijs en die prijs heet Lambermont.

De zwakte van dit akkoord wordt op een mooie manier, vandaag weer door de PSC, duidelijk gemaakt. De meerderheid is zo krap dat men gemakkelijk chanteerbaar is. De PSC kan uiteraard via haar comfortabele positie vrolijk de prijs omhoogdrijven. Ik vermoed dat de prijs een serieuze hoogte bereikt heeft, want de spanning wordt steeds maar sterker. Men heeft al enkele prijzen binnen. Ik denk dan aan de prijs van de heer Poncelet. 600.000 frank per maand, dat is niet niks. Daar kan de wedde van de eerste minister nauwelijks aan tippen geloof ik. Dat is toch al een belangrijke verwezenlijking voor Wallonië. Wallonië is gered.

De prijs voor dit akkoord is voor de VLD geen

probleem want het komt niet uit hun zak. Het aan de macht zijn moet het doel zijn en het doel heiligt de middelen.

De manier waarop dit akkoord is tot stand gekomen is een staaltje van boerenbedrog. Bedrog is bedrog, ook als het van paarsgroene oorsprong is.

Waar vindt dit zogenaamde akkoord zijn oorsprong? Op 3 maart 1999, een paar weken voor de verkiezingen, keurde het Vlaams Parlement 5 resoluties goed betreffende de verdere staatshervorming. Ondertussen veranderde het een en het ander. De stroper werd boswachter. *(Onderbreking door de heer Bart Somers)*

De basisgedachte inzake dit akkoord is bij de 15 sprekers steeds dezelfde. Dat de stroper boswachter is geworden kunt u wellicht onderschrijven, mijnheer Somers omdat u daarin gespecialiseerd bent.

Over deze resoluties moest een brede consensus worden bereikt. In België en helaas ook in Vlaanderen betekent dit dat elk akkoord een minimumakkoord wordt, een akkoord dat voor iedereen door de beugel kan en, bijgevolg, nauwelijks iets inhoudt. Zelfs dat akkoord was nog té sterk. Maart 1999 was voor de verkiezingen. In de verkiezingscampagne die juni 1999 voorafging, werd er door de huidige meerderheidspartijen nog een schepje bovenop gedaan. In een verkiezingsperiode wast iedereen nog een beetje witter dan wit. Op het ogenblik dat de VLD dankzij de dioxinekippen en een beetje manipulatie als de winnaar uit de verkiezingsbus viel, begon de uitverkoop van de resoluties reeds na een paar uren. Men moest zich zo soepel mogelijk opstellen. Men moest immers in de regering geraken. Het doel heiligt de middelen. Het had niets vandoen met wie het meest bood maar wie het minst bood. Zelfs dit minimumprogramma was nog te veel voor de Waalse broeders. Niet getreurd echter, beloftes van voor de verkiezingen kunnen zomaar worden weggeveegd in de politiek. In de politiek bestaan geen normen. Fatsoenlijk gedrag en politiek zijn dingen die duidelijk niet samengaan. En dan maar klagen dat de burger het signaal niet begrepen heeft!

De traditionele partijen hopen dat ze steeds ongestraft hun verkiezingsbeloftes kunnen inslikken. Het wordt tijd dat ze gaan beseffen dat al dat gekonkelfoes het Vlaams Blok steeds meer wind in de zeilen geeft. De partijen die het

Lambermont-akkoord goedkeuren breken met de beloftes aan hun kiezers en maken zich schuldig aan bedrog. Dit onzalige Lambermont-akkoord gaat op fundamentele punten in tegen de 5 bewuste resoluties en zelfs tegen de verkiezingspropaganda en programma's van bepaalde partijen.

Bovendien degradeert dit akkoord het Vlaams Parlement tot een waardeloos aanhangsel van de federale regering. Dat stond voor de meeste waarnemers in de sterren geschreven met de aanstelling van de heer Dewael. Deze wonderboy zorgde ervoor dat de Vlaamse regering er steeds in geslaagd is de federale regering op de juiste ogenblikken het nodige duwtje te geven. Ik herinner me dat de heer Dewael er in het begin voor terugdeinsde zich minister-president te noemen. Hij deed dit niet uit bescheidenheid. Wie de heer Dewael kent, weet dat hij helemaal geen last heeft van bescheidenheid. Dat is niet nodig, hij is een zeer bekwaam man die niet bescheiden hoeft te zijn.

Ik zou hem ook niet durven betichten van valse bescheidenheid. Dat zou hem oneer aandoen, wat ik niet wil. Hij had natuurlijk een ander probleem. Aan de titel van Vlaamse minister-president kleefde nog een geurtje. De vorige minister-president durfde nogal eens opmerkingen te maken en straffe uitspraken te doen die door onze Waalse broeders niet altijd in dank werden aanvaard. Iedereen kent nog het beeld - naar verluidt was het doorstoken kaart - van een minister-president die zijn hond op een Waalse haan losliet. Dit beeld is bij de Walen blijven hangen en de heer Dewael heeft zich van dat beeld willen distantiëren. Helaas kon men niet direct een andere titulatuur verzinnen en is hij dus uiteindelijk toch maar minister-president geworden. Hij heeft wel een andere invulling gegeven aan de functie. Een van zijn eerste stappen was overleg te plegen of een vriendschapsbezoek af te leggen bij zijn Waalse collega en ik denk dat de Walen er nu van overtuigd zijn dat een Vlaamse minister-president volledig ongevaarlijk is. Men zal er niets meer van horen, men kan er gezellig een pintje mee gaan drinken, maar hij zal zeker niet lastig doen en zeker nooit deze Kamer in verlegenheid brengen. Ik zie de heer Dewael nooit zijn hond afsturen op een paar Waalse kippen, bijvoorbeeld. Hij zal misschien wel zelf achter Waalse kippen aangaan. *(Gelach)*

Collega's, na de vorige verkiezingen stonden de Vlamingen in een sterke positie. Ik herinner mij nog een interview met de heer Anciaux, toch een

politicus van onverdachte origine, waarbij hij aan de Gazet van Antwerpen, de rechtse krant van Linkeroever, op 5 mei verklaarde: "De Franse Gemeenschap is financieel aan het sterven. Zij kan geen begroting 2001 opmaken. De Franse Gemeenschap hoeft niet zwaar in de problemen te geraken, maar zij zal wel over de brug moeten komen. Voor Vlaanderen is geduld het sterkste wapen. Wij zitten financieel in een situatie die ons toestaat te wachten". Op wat wij moesten wachten was mij niet helemaal duidelijk, maar ik heb wel kunnen vaststellen dat de Walen één zaak goed hadden begrepen, namelijk dat wij geld en tijd hadden. Het heeft dus twee jaar geduurd eer zij aan dat geld konden geraken, maar als ik hier de zenuwachtigheid waarneem, denk ik dat het moment dichtbij is dat men aan ons geld zal geraken of dat wij het geld zullen kunnen overdragen.

Wij hadden dus een goede uitgangspositie, die inderdaad heel wat voordelen bood. Wij zaten nog eens in een positie, waarbij de Franstaligen dringend verlegen zaten om geld. Als wij die financiële behoefte van onze Waalse broeders echter bevredigen, dan zijn wij weer een tijdje uit de circulatie en zullen wij weer moeten wachten tot een volgende acute opstoot van geldnood bij de Walen en dat kan wel enkele maanden of jaren duren. Misschien zal het volgende akkoord op zich laten wachten tot een volgende regering is gevormd, of misschien slechts tot volgende week. Ik weet het niet, maar wij hebben in ieder geval een kans uit onze handen gegeven.

De Walen zijn in Vlaanderen enkel geïnteresseerd als er geld van komt. Men noemt dat solidariteit, hoewel ik liever van uitmelken spreek.

De Vlaamse startvoorstellen blonken ook al niet uit door grote ambitie. Als men wil onderhandelen, begint men toch niet met een minimumvoorstel of met een voorstel waarin al automatisch een compromis ingebakken zit. In ruil voor de uitvoering van de Franstalige eis om meer geld, werd zelfs het minimumprogramma niet onmiddellijk op tafel gelegd. Nochtans had men dat programma in het verleden al goedgekeurd. Communautaire liefde betekent nog altijd bijkomend Vlaams geld voor Wallonië.

Ik stelde al dat het Vlaams Parlement in maart 1999 de puntjes op de i heeft gezet. Het tweeledige België moest dus bestaan uit de deelstaten Vlaanderen en Wallonië, met een specifiek statuut voor Brussel. Het Vlaams Parlement vond het nodig dat in de verdere staatshervorming aan de opbouw van die twee

deelstaten voorrang zou worden verleend. In hun eigen verkiezingsprogramma's gingen de VLD en de Volksunie daarop nog verder door. Bij de VLD heette dat in 1999 dat de partij opkomt voor de vereenvoudiging van de federale staatsuitbouw, bestaande uit de Vlaamse en de Franse Gemeenschap met daarnaast het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest en de Duitse Gemeenschap, die een statuut sui generis zal krijgen. Volgens mij wordt Brussel in het Lambermontakkoord op identieke manier als Vlaanderen en Wallonië behandeld. Brussel krijgt evenveel fiscale autonomie en wordt ook volledig bevoegd voor de nieuwe overgehevelde materies.

Alle Vlaamse partijen stelden zich vóór de verkiezing garant dat Brussel voor de gemeentewet pas bevoegd zou worden nadat eerst een deugdelijke oplossing zou worden gevonden voor de positie van de Vlamingen in Brussel, ook en vooral in de lokale besturen. In het Vlaamse regeerakkoord lezen we onder meer dat de gewaarborgde vertegenwoordiging en tevens effectieve en evenwichtige beleidsparticipaties van beide groepen op alle beleidsniveaus in de eerste helft van de legislatuur een definitieve oplossing zou krijgen. De praktijk leerde ons dat het wel enigszins anders verloopt. In het Lambermont-akkoord wordt daarover namelijk met geen woord meer gerept. De positie van de Brusselse Vlamingen wordt er totaal in vergeten. Intussen gaat de bevoegdheid wel naar het Brusselse Gewest. Het Vlaamse regeerakkoord wordt op die manier zonder meer in de vuilbak gegooid.

Ook het onderwijs is een belangrijk aspect in deze problematiek. Het onderwijs zal tegenwoordig worden gefinancierd met subsidies uit de grote Belgische pot, waarvan de Walen zeer goed weten dat die telkens opnieuw door de Vlamingen vol wordt geschept. Daarbij komt dat het basisbedrag van die financiering wordt verdeeld op basis van de leerlingenaantallen. De Franstaligen zijn in die berekening erg knap, zoals we al enkele keren hebben kunnen vaststellen. De Franstaligen verwerven ook een betere financiële behandeling voor de vrije scholen in de Franse gemeenschap. Het gaat om een vast recht van 1000 frank in plaats van de registratierechten van 1,1% voor de inbreng van schoolgebouwen in een patrimoniale Vereniging Zonder Winstoogmerk. Dat is het nu gecreëerde klassieke achterpoortje. Het gaat hier om een federaal bekostigd fiscaal voordeel dat voornamelijk de scholen in de Franse gemeenschap ten goede komt. Dat vind ik vreemd.

Dit is uiteraard zo omdat de meeste Vlaamse scholen reeds lang in een VZW-structuur zitten. Bovendien vragen zij een vrijstelling voor deze VZW's van de jaarlijkse taks van 0,17%. Beide kleine maatregelen kosten Vlaanderen al snel 1,1 miljard frank. Ook de zo lang verwachte financiële autonomie komt er in feite niet. We gaan er zelfs op achteruit. De enige uitzondering is het kijk- en luistergeld. Daar is al heel wat rond te doen geweest. Vlaanderen heeft het nog niet onder zijn bevoegdheden maar heeft het al minstens drie keer afgeschaft of dat ten minste meegedeeld aan de bevolking. Dit is immers de regering van communicatie. Ze heeft er zelfs miljoenen aan belastinggeld voor over, dit tot grote vreugde van een welbepaald reclamebureau dat deze regering op alle vlakken zoveel mogelijk ondersteunt. Zelfs de kleur van de das van de eerste minister wordt bepaald door dit reclamebureau.

Voor het kijk- en luistergeld vormt een mooi verhaal op zichzelf. Toen dit de eerste keer werd verkondigd door minister Stevaert dachten heel wat mensen dat dit definitief was afgeschaft. Het afschaffen van een belasting is een leuke maatregel en de mensen wachten al een tijd op het verminderen van de fiscale druk. Er is natuurlijk een groot verschil tussen propaganda, regeringsmededelingen en loze beloften. Deze regering beseft zeer goed dat de bevolking daar moeilijk een onderscheid in kan maken. Misschien is dat terecht want bij de paars-groenen is het onderscheid tussen propaganda, regeringsmededelingen en loze beloften moeilijk te onderscheiden. Op Vlaams vlak is minister Stevaert daar veruit de knapste in. Hij kan het zo mooi zeggen en heel wat kiezers hebben hem geloofd. Ik heb recent gelezen dat heel wat mensen het kijk- en luistergeld niet meer betaald hebben. Ik hoop dat men ook zal ingrijpen als deze mensen naderhand een boete krijgen. Anders kunnen ze dat ook uit hun eigen zak betalen. Het moet maar eens afgelopen zijn met dergelijke zaken te verkondigen als ze niet vaststaan. Naast deze belofde af te schaffen belasting is er eigenlijk niets verandert. De VLD eiste nochtans in een vroeger leven dat zelfs de personenbelasting volledig naar de gemeenschappen zou moeten gaan. Ik zal hier trachten verder te gaan zonder de VLD. Dat zal niet zo gemakkelijk zijn.

Ik heb kunnen lezen dat een deelgemeenschap toch minstens een eigen fiscaliteit zou moeten hebben. In de praktijk is het mogelijk minder dan 25%. Dit is dus weer de zoveelste gemiste kans voor Vlaanderen, dank zij dezelfde VLD. Wallonië zit uiteraard weer eens in geldnood maar de VLD

was tot alles bereid om de Franstaligen te helpen. Ze zijn nochtans weer niet tevreden want nu is men beginnen prutsen aan een aantal politieke machts- en taalverhoudingen in België. Ik geef hier enkele voorbeelden van. Men grijpt het verdrag inzake nationale minderheden aan om bijkomende rechten en faciliteiten af te dwingen voor de Franstaligen die in Vlaanderen wonen. Dat heeft niets meer te maken met de doelstelling van dit verdrag dat tot stand kwam om de spanning te verminderen tussen de klassieke nationale minderheden in de landen van Centraal- en Oost-Europa. Maar ja, het doel heiligt ook hier weer de middelen. Ik denk dat de Franstaligen in dit land meer dan afdoende worden beschermd door alarmbelprocedures en bijzondere meerderheden.

Bovendien getuigen de uitspraken van de laatste dagen van sommige Franstaligen van een vernederende achterdocht ten aanzien van de Vlaamse politieke verantwoordelijken, die bijna als verfoeilijke onderdrukkers worden afgeschilderd die rechtmatige aanspraken van Franstaligen fruiken. De VLD blijft dit allemaal aanvaarden. Voor hen is blijkbaar geen vernedering te veel.

Het is duidelijk dat de Franstalige politici voelen dat zij aan de winnende hand zijn. De vragen in deze regering zijn dan ook vrij stout. En passant ondermijnen ze ook het Vlaams rechtsverkeer en in het bijzonder de Raad van State. Zo eisen ze dat de Vlaamse randgemeenten ressorteren onder een tweetalige kamer van de Raad van State en niet onder een Nederlandstalige kamer, die volgens hen toch niet objectief zou oordelen. Met dergelijke verdachtmakingen van partijdigheid wordt het gezag van recht door politici ondermijnd. Dan hebben ze bovendien nog kritiek op politieke partijen, die hetzelfde van andere politieke partijen beweren.

Voorts voorziet het Lambermont-akkoord reeds in een nieuwe toegeving aan de burgemeesters van de randgemeenten. Als zij tuchtrechtelijk worden gesanctioneerd omdat zij Vlaamse decreten, besluiten en taalregels niet naleven, kunnen zij in de loop van de procedure bij de Raad van State, dus de eentalige kamer, een prejudiciële vraag laten stellen. De verenigde vergadering van de Raad van State of het Arbitragehof, de tweetalige colleges, moeten over de grondwettigheid van deze regels oordelen. Het antwoord op deze vraag, geveld door een tweetalige kamer, is bindend voor de eentalige kamer. Bovendien vervalt een belangrijke voorwaarde om de schorsing van een dergelijke beslissing te kunnen bekomen. Zo moeten de Franstaligen in de rand,

anders dan de andere landgenoten die de schorsing van een overheidsbeslissing beogen, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen, de belangrijkste hinderpaal om tot een schorsingsprocedure te worden toegelaten. Na het Lambermont-akkoord zelf, met zijn slechte prijs-kwaliteitverhouding en de slechte regeling voor Brussel worden de Vlamingen verder uitgekleeft. De Vlaamse meerderheidspartijen staan erbij en kijken ernaar.

Wat mij persoonlijk ook aan het Lambermont-akkoord stoort, is dat de transfer van Vlaanderen naar Wallonië nog maar eens toeneemt. De minimalistische berekening van deze transfer komt neer op 200 miljard frank per jaar. Als men daarvan een deel zou kunnen gebruiken, zouden een aantal problemen kunnen worden opgelost. Ik zie de heer Van Campenhout zitten. Een deel van het geld zou in Antwerpen bij de financiële dienst of de douane van pas kunnen komen. Zij klagen reeds lang over een tekort van enkele honderden miljoenen franken. Stel daar de transfer naar Wallonië van 200 miljard frank tegenover. Dit is bovendien nog een minimalistische raming. Ik wil de drempel zo laag mogelijk houden om het zo geloofwaardig mogelijk te houden.

Als men de problemen ziet - die overigens zouden worden opgelost toen de VLD aan de macht kwam - is er nog een grote mogelijkheid voor de VLD om een aantal zaken op te lossen. U hebt het geld maar op te rapen, maar u moet er wel iets voor doen.

Een ander voorbeeld is het probleem van de koopvaardij, namelijk een geldgebrek. Dit kwam onlangs ook in het nieuws.

Door het draineren van Vlaams geld naar Wallonië is er al jaren geen geld meer voor die noodlijdende sector. In 1991 meende de toenmalige regering een oplossing te hebben gevonden door de vloot onder te brengen in Luxemburg, kwestie om een aantal problemen door te schuiven. Die pijnlijke maatregel kreeg een permanent karakter en leidde tot de graduele inkrimping van de scheepseigendom en de daaraan verbonden exploitatie in België. Niettegenstaande het gunstige regime dat onze reders momenteel in Luxemburg genieten, zijn ze zich er ten volle van bewust dat een eerste klas nationaal register meer toekomstperspectieven zou bieden. Als ze aankloppen bij de regering, krijgen ze echter steeds het antwoord dat er geen geld is.

Dat dit geen prioriteit is voor de regering is

aannemelijk. Zeggen we maritiem, dan denken we immers aan havens en havens liggen in Vlaanderen, wat zeker geen prioriteit is. Dat wordt des te duidelijker met het Lambermont-akkoord. Als de Walen geld nodig hebben, dan krijgen ze het onmiddellijk, of het nu om 1, 2 of 3 miljard gaat. Maar sommige maatregelen, waaraan Antwerpen al zo lang nood heeft en die slechts enkele honderden miljoenen zouden kosten, worden op de lange baan geschoven of gespreid over 10 tot 12 jaar. Een aantal ervan worden zelfs naar de volgende regering doorgeschoven, wanneer allicht de CVP, die dan een nieuwe partij zal zijn - zij zijn aan het herbronnen - opnieuw deel uitmaakt van de regering.

Ik geef nog een aantal andere voorbeelden om aan te tonen dat het systeem dat nu in België wordt gehandhaafd, tot serieuze problemen moet leiden, ook voor het rijke Vlaanderen. Nemen we de legeraankopen onder de loep. Ik denk hier concreet aan de dossiers van de A3XX en de A400, waarbij Vlaanderen eens te meer wordt benadeeld in vergelijking met Wallonië, nog erger zelfs nu de VLD lid is van de regeringscoalitie, hoewel zij steeds heeft beweerd daar komaf mee te maken. Ook in het dossier van de airbus heeft de regering een mooie truc uitgevonden. Het ging om een gewestelijke bevoegdheid, maar aangezien Vlaanderen wel en Wallonië niet het nodige geld had, werd beslist om die terug onder de federale bevoegdheden onder te brengen. En plots kon de regering zes miljard uit haar hoge hoed toveren, allemaal om een noodlijdende Waalse industrie te redden. Het is zeer mooi en zeer lovenswaardig van de regering dat zij zo bezorgd is om de Waalse industrie, maar dat wil niet zeggen dat de Vlaamse industrie steeds moet worden gebruikt om een andere industrie te helpen. Het gebeurt al te vaak dat voor de regering de Waalse industrie eerst komt. Terwijl onze Vlaamse industrie kreunt, betoogt de voorzitter van de Vlaamse liberalen voor meer rechten voor de homo's. Als prioriteit kan dat inderdaad wel tellen!

Op dezelfde manier handelt de regering in het NMBS-dossier.

Ook op dat vlak wordt Vlaanderen op een schandalige wijze benadeeld. Een voorbeeld is het TGV-dossier. In dat dossier alleen al wordt Vlaanderen voor zowat 65 miljard Belgische frank gerold. Dit is een bedrag dat tot nadenken moet stemmen. Niemand ligt daarvan wakker. Niemand in deze regering heeft nog enig schaamtegevoel. Men gaat gewoon zijn gangetje.

Het rookgordijn dat deze paarsgroene PSC-regering optrekt, moet ervoor zorgen dat deze regering standhoudt. De verschillen tussen de partijen zijn zo groot dat het steeds moeilijker zal worden. De laatste uren hebben dit aangetoond; de zenuwachtigheid in dit Parlement is groter dan ooit. Als het Lambermont-akkoord alsnog niet zou worden goedgekeurd, zou dit wel eens kunnen leiden tot een regeringscrisis.

Vooraf voor de VLD is het te hopen dat hun kiezers dit akkoord niet zullen begrijpen. Dit was ook de bedoeling. Men heeft dit akkoord zo complex gemaakt dat men moeite heeft om dit akkoord te verdedigen. Het Lambermont-akkoord zou een voorbeeld moeten zijn van de nieuwe politieke cultuur. Ik ben nu vier jaar in dit Parlement en ik heb nog nooit zo'n allegaartje gezien. Als dit het nieuwe systeem is dan had ik eigenlijk liever het oude systeem. We krijgen zowaar bijna heimwee naar de tijd van de CVP. Het is jammer dat ik dit moet zeggen.

Ik heb me de moeite getroost om het akkoord helemaal uit te vlooiën. Wij zullen de eerstkomende dagen nog de kans krijgen dit nog eens grondig uit te vlooiën. Wij zullen alles nog eens onder uw neus wrijven. Dit is een slecht akkoord. De enige constante is het feit dat er Vlaams geld naar Wallonië gaat. Wij zullen ons daartegen verzetten en u zult ons de eerstkomende dagen op uw weg vinden.

01.60 John Spinnewyn (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het voordeel van de zoveelste spreker te zijn, is dat zowat alles reeds is gezegd. Eigenlijk had ik kunnen verwijzen naar de vorige sprekers uit mijn fractie. Deze voorliggende bevoegdheden zijn zo nadelig voor Vlaanderen dat wij het enige middel dat ons nog rest, namelijk het spreekrecht, moeten uitputten.

Collega's, de houding van de PSC tijdens de bespreking van de financieringswet en nu ook de bevoegdheidswet spreekt boekdelen. De twee luiken zijn op maat gesneden van de Franstaligen die overigens in blok, zonder enige uitzondering de financieringswet hebben goedgekeurd. Dit staat in schril contrast met de weinige belangstelling die zij hebben laten blijken tijdens de besprekingen. Zij hebben evenwel des te meer solidariteit getoond toen het op de centen aankwam.

Weer kan de PSC bijkomende eisen stellen in het belang van de Franstaligen. Waarom zouden zij het niet doen? Het Frans blok heeft reeds zijn slag

thuis, want het financiële luik is zo goed als binnen. Als we de vergelijking maken tussen de geldstromen die de Franstaligen hebben gerealiseerd en de overdracht van de bevoegdheden dan is deze overdracht vrij beperkt gebleven. En toch is er één bijzondere vaststelling die wij als Vlamingen kunnen maken, namelijk dat wij sterk zijn in het verpakken van lucht. De overheveling van Landbouw is daar een duidelijk voorbeeld van. Dit wordt voorgesteld als een tegengewicht voor de financieringsregeling terwijl de Franstaligen zelf vragende partij waren voor die overheveling.

Ook wat betreft de regionalisering van de Gemeentewet was er een eerdere afspraak die nu als een soort oorlogsbuit wordt verkocht en zo zijn er nog een paar voorbeelden aan te halen. Terwijl het Franstalig blok terecht blij kan zijn met wat zij hebben binnengehaald, moeten wij aan Vlaamse kant vaststellen dat de Vlaamse meerderheid het winkelwagentje heeft gevuld met oude producten nadat ze de kassa zijn gepasseerd.

Deze staatshervorming is net als alle voorgaande nadelig voor Vlaanderen. Het is een aaneenschakeling geworden van nachtelijk gesjacher en onvoorstelbare compromissen. Een andere vaststelling is dat deze Lambermont-akkoorden tot een federalisme met drie leiden. De versterking van de Gewesten staat haaks op het standpunt van het Vlaams Parlement. Er moet gestalte worden gegeven aan een staatshervorming die berust op twee grote Gemeenschappen, maar nu wordt de Vlaamse Gemeenschap steeds afhankelijker van de Franstalige minderheid. Ook de Vlaamse Brusselaar wordt in de steek gelaten door de Vlaamse partijen die hier hun steun zullen verlenen.

In de bespreking van voorliggend ontwerp komt een citaat van oud-senator Lode Claes. Ik haal het even aan: "De Vlamingen wisten niet dat ze konden winnen en ze wisten niet dat ze zouden verliezen". Deze uitspraak slaat niet op Lambermont, maar gaat dertig jaar terug en slaat op de federalisering van België. De Vlaamse eisen voor autonomie zijn toen geneutraliseerd door de federalistische lading en dertig jaar lang is men erin geslaagd de Vlaamse macht te neutraliseren. Het enige verschil is dat we nu wel beseffen dat we hadden kunnen winnen, maar weer maken sommigen bewust dezelfde fouten en ze weten op voorhand dat ze gaan verliezen.

Ik heb reeds gezegd dat de fundamentele tweeledigheid van België wordt verlaten door het

buitensporig toekennen van bevoegdheden aan Brussel. Dat leidt ook tot buitensporige machtsconcentraties. Het Brussels hoofdstedelijk Gewest sluist veelvuldig geld door naar de 19 baronieën waardoor er een voortdurende vermenging is ontstaan.

Het zijn diezelfde figuren die in gewest en gemeenten het mooie weer maken. Bovendien zijn zij de kopstukken uit de gemeenten en uitdrukkelijk aanwezig in de hoofdstedelijke raad. Roger Van Houtte stelde zeer terecht in Gazet van Antwerpen: "Als zij bevoegd worden over de gemeentewet, zijn zij meteen rechter en partij". Zo'n gevoelige materie die in Brussel ook alles te maken heeft met de naleving van taalwetten, moet vanzelfsprekend door de twee gemeenschappen worden bewaakt. Omdat de volledige voogdij voortaan door Brussel zal worden uitgeoefend, kunnen wantoestanden inzake de niet-toepassing van de taalwetten niet meer ter sprake komen in Kamer of Senaat. Dat zal zich ook doen voelen in de aanwervingpolitiek in Brussel: ziekenhuizen, brandweer, MIVB, OCMW, spoeddiensten. Met andere woorden, de totale verfransing krijgt hier de vrije loop.

Voor Brussel betekent het Lambermontakkoord dus dat, net als in Vlaanderen en Wallonië, een eenvoudige meerderheid in het Parlement de gemeentewet kan wijzigen. Concreet betekent dat dus dat de Franstaligen de gemeentewet kunnen wijzigen zoals hen dat goed uitkomt. De Brusselse Vlamingen worden de gegijzelden van de Franstaligen door de overheveling van de gemeente- en provinciewet. Hiermee wordt een fundament van elke vorige staatshervorming verlaten. De Vlaamse meerderheid in het bestuur van België werd opgegeven ten voordele van de gelijkwaardigheid van de Vlamingen in het bestuur van Brussel. Volgens de uitgangspunten van het Vlaams Parlement uit 1999 moest er voor de overheveling van de gemeente- en provinciewet eerst een regeling worden getroffen om de positie van de Brusselse Vlamingen in de Brusselse instellingen te waarborgen. Dat is niet gebeurd en daarom vindt het Vlaams Blok dat de voogdij over de 19 Brusselse gemeenten beter federaal was gebleven. Alleen op deze wijze kan de Vlaamse meerderheid inspraak behouden in de structuur en het beheer van haar eigen hoofdstad en controle uitoefenen op de bescherming van de Vlaamse minderheid in Brussel en de toepassing van de taalwetten. Nu ligt alle macht in Franstalige handen: de Franstalige meerderheid in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. De zogenaamde waarborgen voor de Brusselse Vlamingen zijn immers niet afdwingbaar en worden lang niet

overal toegepast. De vraag van alle Vlaamse partijen om een gewaarborgde Vlaamse aanwezigheid in gemeenteraden, schepencolleges en OCMW's te verzekeren, werd niet beantwoord, integendeel. Daarbij komt nog dat wanneer het Brussels Parlement ook nog het vreemdelingenstemrecht zal invoeren, dit zal leiden tot de totale marginalisering van de Brusselse Vlamingen.

Voorzitter: Fred Erdman, oudste lid in jaren.

Président: Fred Erdman, doyen d'âge.

Het is niet juist dat er voor de Franstaligen in de faciliteitengemeenten niets is veranderd. De Franstaligen hebben wel bijkomende waarborgen kunnen afdwingen. Zo komt er een speciaal toezichtstelsel voor de Franstalige burgemeesters. Als zij door de Vlaamse overheid tuchtrechtelijk worden gesanctioneerd, kunnen zij in beroep gaan bij de tweetalige kamers van de Raad van State of het Arbitragehof. Bovendien zal de rechtstreekse verkiezing van de burgemeesters ervoor zorgen dat de burgemeesters van de randgemeenten automatisch genieten van het onweerlegbaar vermoeden van kennis van de Nederlandse taal, wat nu niet het geval is.

Bovendien kan het Vlaams Parlement de gemeentegrenzen niet wijzigen noch gemeenten samenvoegen in de zes randgemeenten. Evenmin kunnen deze gemeenten tegen hun wil worden opgenomen in de federaties van gemeenten.

Tot slot bepaalt de bijzondere wet dat niet de Vlaamse regering, maar de Raad van State uitspraak doet bij betwistingen inzake lokale verkiezingen.

Het stuit tegen de borst dat de Brusselse Vlamingen worden gekoppeld aan de Franstaligen in de rand. Men mag immers niet uit het oog verliezen dat de rand in homogeen Nederlandstalig gebied ligt en dat Brussel officieel een tweetalige stad is. Deze koppeling houdt het fundament van alle vorige staatshervormingen en dus de zogenaamde pacificatie onderuit. De Brusselse Vlamingen kunnen alleen worden gekoppeld aan alle Franstaligen in België wil men de pariteit, die op zich al een toegeving van de Vlamingen was in 1970, overeind houden.

Over de noodzakelijke splitsing van het administratief en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde wordt in het akkoord met geen woord gerept. Door de niet-splitsing van het kiesarrondissement en gerechtelijk

arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde zal de verfransing van het ommeland niet worden stopgezet Integendeel, in 2003 komen door de toevloed van de Franstalige kiezers, onder meer nieuwe Belgen, drie Vlaamse kamerzetels in het gedrang. Nochtans, Vlaanderen beschikt nu reeds over de nodige instrumenten: de twee splitsingen kunnen worden doorgevoerd via een gewone wet goedgekeurd in het Federaal Parlement. Zowel in Kamer als Senaat zijn de Vlamingen in de meerderheid. De splitsing van het kiesarrondissement zou ons naast de voor de hand liggende voordelen ook de kans bieden om Vlaams-Brabant uit te bouwen tot een administratieve eenheid die op een lijn met de andere Vlaamse provincies kan functioneren.

Door de splitsing van het gerechtelijk arrondissement zou Vlaams-Brabant meer juridische autonomie kunnen krijgen en zou de schandelijke achterstand van de Brusselse rechtbanken voor een groot stuk kunnen worden weggewerkt. Dit zou eveneens een einde kunnen maken aan de schendingen van het taalgebruik in gerechtszaken.

Een andere fundamentele bedreiging voor de Brusselse Vlamingen is de wil van de Donn  a om van Brussel de Europese hoofdstad te maken.

In het algemeen stellen wij vast dat in de verschillende domeinen verschillende criteria worden gehanteerd, op maat gesneden van de Franstaligen. Inzake de dotaties wordt het leerlingenaantal als norm gebruikt, hetgeen niet te controleren is. Op het vlak van landbouw en buitenlandse handel worden alweer andere verdeelsleutels gehanteerd, telkens in het voordeel van de Franstaligen.

Bovendien bereikt de zogenaamde fiscale autonomie momenteel slechts 20%, niettegenstaande het Vlaams Parlement in 1999 nog 50% vooropstelde. Pas in 2004 zal de beoogde 25% worden bereikt.

Over de transfers wordt gezwezen, laat staan over de overheveling van zelfs maar delen van de gezondheidszorg. In Vlaamse regeringskringen beweert men dat dit voor later is, maar men realiseert zich hierbij onvoldoende dat de Franstaligen lang zullen wachten alvorens een volgende staatshervormingronde aan te vatten. Hun heil is in lengte van jaren verzekerd en zij hebben geen enkele nood aan verdere onderhandelingen.

In volwaardige federale landen, zoals Zwitserland

en de Verenigde Staten, bedraagt de fiscale autonomie ongeveer 50%. Het Lambermont-akkoord zorgt slechts voor een autonomie van 26% in 2004.

Inzake de overheveling van een reeks belastingen naar de gewesten, kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Ten eerste, deze overheveling moet een nuloperatie zijn voor de federale overheid. Ten tweede, de gemeenschappen en de gewesten mogen niet minder inkomsten krijgen. De vraag rijst of deze twee voorwaarden parallel kunnen worden gerealiseerd. Stel dat een gewest verlies lijdt na de overheveling, dan past de federale overheid het verschil bij. Zal de compensatie worden berekend op basis van een lokalisatie van de opbrengst van de overgehevelde gewestbelastingen of op basis van de lokalisatie op grond van een personenbelasting? Bovendien zou het fout zijn deze operatie te zien als een stap voorwaarts in de fiscale autonomie. In de praktijk is het niet meer dan een doorstromingssysteem op basis van het lokalisatieprincipe. Op zichzelf is dat geen stap vooruit in de fiscale autonomie. De zogenaamde fiscale autonomie blijft federaal gestuurd. In de nieuwe financieringswet wordt bepaald dat, als Vlaanderen een decreet maakt in het kader van de fiscale autonomie, het decreet bij de federale overheid, de andere regio's en het Rekenhof moet worden ingediend. Vlaanderen blijft hier aan handen en voeten gebonden. Uiteraard is hier van autonomie geen sprake. Het blijft een dotatiesysteem, volledig afhankelijk van de federale overheid. Bovendien blijft de bestaande dotatie berekend op basis van de leerlingenaantallen. België blijft deze extra dotatie via de onderwijsfinanciering aan Wallonië betalen. De afname op grond van de progressieve koppeling aan de personenbelasting gebeurt maar zeer geleidelijk.

Collega's, ik wil besluiten met een samenvatting. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat Brussel een derde gewest is en de fundamentele tweeledigheid van België wordt verlaten. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat Vlaamse inspraak in Brussel verdwijnt door de overheveling van de gemeente- en provinciewet naar Brussel. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de Brusselse Vlamingen aan de Franstaligen in de rand worden gekoppeld. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat er geen gewaarborgde en afdwingbare Vlaamse aanwezigheid is in de Brusselse gemeenteraden, schepencolleges, OCMW's, politieraden en alle gewestinstellingen in Brussel. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor

dat er geen dubbele meerderheid komt inzake gewestmateries. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat er geen waarborgen komen voor de strikte toepassing van de taalwetgeving op alle niveaus in Brussel. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de Vlaamse overheid geen bevoegdheid heeft over de Franstalige burgemeesters in de rand. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat er geen controle is op het onweerlegbaar vermoeden van de kennis van het Nederlands bij de burgemeesters in de rand als de rechtstreekse verkiezingen van de burgemeesters worden ingevoerd.

Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de Vlaamse overheid niet de bevoegdheid krijgt om gemeentegrenzen van de randgemeenten te wijzigen of de gemeenten te hergroeperen in gemeentelijke federaties, hoewel ze tot het homogene Nederlandse taalgebied behoren. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de Vlaamse overheid geen volledige bevoegdheid krijgt in de rand bij betwisting in lokale verkiezingen, de Raad van State wel. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de rechtstreekse verkiezing van OCMW-raadsleden en schepenen in faciliteitengemeenten niet wordt afgestraft. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat het administratief en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde niet wordt gesplitst, waardoor drie Vlaamse kamerzetels worden bedreigd. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat het consumptiefederalisme niet wordt stopgezet, waardoor er blijvend middelen worden vrijgemaakt voor Franstalige geldwolven. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de bestaande en bijkomende dotaties niet worden verdeeld op basis van de personenbelasting. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat het Vlaamse onderwijs door de nadelige verdeelsleutel van de leerlingentelling vele miljarden frank te weinig krijgt, en dus aan Wallonië betaalt. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat er geen garanties komen, omdat de overhevelingen van belastingen naar de gewesten in feite nuloperaties zijn. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de normen, gebaseerd op economisch rendement en arbeidsintensieve inzet van de bevolking niet worden toegepast; ik geef het voorbeeld van het Vlaamse aandeel in de Belgische export van 76,28%, dat wij nergens in de vergelijking terugvinden.

*Président: Jean-Pol Henry, premier vice-président.
Voorzitter: Jean-Pol Henry, eerste ondervoorzitter.*

Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de betrekkingen met Europa inzake Landbouw niet

naar de deelstaten gaan, maar naar het federale ministerie van Buitenlandse Zaken. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat er een federaal agentschap inzake Buitenlandse Handel komt om de snoepreisjes van het regime te bekostigen. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de federalisering van Ontwikkelingssamenwerking nog in een onduidelijk mistgordijn hangt. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de federalisering van de Nationale Loterij niet gebeurt op basis van de personenbelasting, dus ten nadele van de Vlamingen. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de federalisering van de trekkingsrechten voor werkgelegenheidsprogramma's niet gebeurt op basis van de personenbelasting, dus ten nadele van de Vlamingen. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat er niets komt van de gezondheidszorg, de kinderbijlagen, de regionalisering van de personenbelastingen en de vennootschapsbelastingen. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de geldstromen van Vlaanderen en Wallonië blijven bestaan. Het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat 50% fiscale autonomie een verre droom blijft. Kortom, het Lambermont-akkoord zorgt ervoor dat de vijf resoluties van het Vlaams Parlement van 3 maart 1999 zelfs niet gedeeltelijk worden uitgevoerd. Dank u, Vlaamse meerderheid.

01.61 Jaak Van Den Broeck (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij aan bij mijn voorganger. Ik ben de achttiende spreker in de rij. Dan is het uiteraard normaal dat men ten dele in herhaling valt. Ik trap een open deur in als ik zeg dat enerzijds er nieuwe en ingrijpende stappen in de Vlaamse staatshervorming nodig zijn. Zij zijn een dringende en een dwingende noodzaak. Anderzijds gaat het over een zeer complex en technisch dossier, dat door niemand begeistert wordt. Uitleggen aan het brede publiek, aan de man en vrouw in de straat, dat we met zijn allen beter worden van minder of geen België en meer Vlaanderen, dat is een moeilijke opdracht. Dat is geen sinecure.

Grondwetspecialist en professor emeritus Senelle - professor Senelle is zeker nog niet seniel - zette de zaken in de herfst 2000 op een rijtje in een artikel in de Financieel Economische Tijd. Ik citeer: "De geschiedenis leert dat het unitaire België er niet in geslaagd is een beleid te voeren dat voor alle gebiedsdelen en de twee taalgemeenschappen aanvaardbaar was." Federalisme is voor hem dus in wezen een territoriale oplossing om het samenleven van volkeren met een verschillende cultuur mogelijk te maken. Vlaanderen kreeg via vroegere

staatsvormingen sinds 1970 eigen bevoegdheden, economie, werkgelegenheid, onderwijs en vorming, milieu, huisvesting, gezinsbeleid, mobiliteit en stedenbeleid, maar niet de eigen fiscaliteit om het beleid te schragen.

Ik bespaar u een zoveelste herhaling van de cijfers. Alleen met eigen inkomsten kan Vlaanderen een eigen beleid voeren. Of datgene dat we zelf doen ook beter is, zal moeten blijken. In de huidige federale context en constellatie wordt Vlaanderen gecastreerd. Ik zeg wel degelijk gecastreerd. Het Belgisch federalisme zorgt ervoor dat Vlaanderen nog wel kan tellen, maar niet meer kan vermenigvuldigen. Akkoord, op economisch vlak verschuift er heel wat, collega Pieters heeft dat deze namiddag ook vermeld, naar het Europees niveau, maar micro-economisch gezien blijft het van levensbelang een eigen efficiënt regionaal beleid te kunnen voeren.

Vlaanderen is Wallonië niet. Aan beide gebieden een identiek sociaal en economisch beleid en een identieke fiscaliteit opleggen is decadent. Het leidt tot inefficiëntie, verspilling, zinloze compensaties en wafelijzers. België verhindert dat Vlaanderen zelf over zijn welzijn, zijn welvaart en zijn bestemming beschikt en kan daarom best zo vlug mogelijk, gisteren dus, verdwijnen.

Vlaanderen moet binnen het Europa der volkeren een onafhankelijke Staat worden met Brussel als hoofdstad.

De fameuze resoluties van het Vlaams Parlement, behoedzaam voorbereid en zeker niet radicaal - in het beste geval een soort miniprogramma - toonden aan dat een democratische meerderheid in Vlaanderen via meer autonomie een beter en meer werkzaam zelfbestuur wilden. De resoluties spreken niet over de transfers.

Onze bekende Vlaming in de regering-Michel, Verhofstadt, slaagt erin via de trukendoos van de Costa, het Sint-Elooisakkoord en het Hermesakkoord de zenuwachtige en beetgenomen Volksunie te lijmen. Uit de beleidsverklaring van oktober 2000 blijkt schrijnend hoe groot de kloof, hoe diep de afgrond is tussen de Vlaamse resoluties en de beloftes van Verhofstadt. De resoluties werden nochtans door zijn VLD mee goedgekeurd. Meer zelfs, op dat ogenblik vond de VLD ze zelfs niet ver genoeg gaand.

Intussen zijn we een aantal bladzijden verder in het Verhofstadt-feuilleton. en belanden we bij zijn nieuw communautair akkoord, Lambermont, marathonakkoord, Sint-Hedwigsakkoord, noem

maar op. Wat in dit akkoord overblijft van de resoluties is meer dan povertjes om niet te zeggen onbestaand. We hebben onze Vlaamse excellenties, onze ministeren van de regeringspartijen gehoord. Hun grote betoog draait rond "later". Dan zullen er nog nieuwe stappen gezet worden naar meer autonomie of de Franstalige ministers moeten zich niet bemoeien met Vlaanderen. Later.

Een Vlaams spreekwoord zegt dat een ezel zich geen tweemaal aan dezelfde steen stoot, tenzij, zo zegt de volksmond, het een steenezel is. De ervaring leert dat de Franstaligen slechts willen onderhandelen als ze in acute geldnood zitten. De Franse Gemeenschap zit op zwart zaad en was reeds een tijdje op zoek naar extra middelen voor haar onderwijs. In Vlaanderen komen de leerkrachten op straat voor een lineaire loonsverhoging van 3% maar ze vangen bot. Ga in datzelfde Vlaanderen maar eens uitleggen dat hun Waalse collega's gemiddeld 100.000 frank per jaar meer verdienen. Men is steenezel of men is het niet.

Er is meer. In het akkoord worden stappen gezet die fundamenteel ingaan tegen de beginselen zoals die door het Vlaams Parlement werden geformuleerd. De regeringspartijen kieperen hun beloftes overboord en zondingen als zelfbenoemde superdemocraten tegen een basisbeginsel van de democratie zelf. Dit is niets meer of niets minder dan onfatsoenlijk bestuur en kiezersbedrog.

Als we eerste minister Verhofstadt willen geloven is Lambermont een historisch akkoord. Historisch heeft echter meer dan een betekenis. Volgens mij bedoelt Verhofstadt met historisch "bekend" uit de geschiedenis.

De eerste minister zelf zei bij herhaling dat hij zou zorgen voor een nieuw communautair klimaat, een klimaat waarin men niet langer de confrontatie, maar wel de dialoog zou opzoeken. In dat klimaat zou veel kunnen en, aldus de eerste minister, de communautaire problemen zouden voor eens en altijd worden opgelost. Weg dus met een Luc Van den Brande, die de zaak zeven jaar lang had verbod en die met zijn destructieve houding niets had bereikt. Leve Guy Verhofstadt, die inzake de staatsvorming het gaspedaal zou in drukken om gemeenschappen en gewesten mee te voeren in de vaart der zelfstandige volkeren.

Het was toch het grote en overigens zeer terechte verwijt, ook van onze kant, dat de CVP toen uit twee monden sprak en een januskop had, waarbij

Van den Brande weliswaar in de institutionele zandbak mocht spelen tot de grote baas, Jean-Luc Dehaene, het einde van de speeltijd floot. Dat spreken uit twee monden zou nu afgelopen zijn. Vanaf nu spreekt men uit één mond, zowel op Vlaams als op federaal niveau. Er is maar één probleem: het is de mond van Louis Michel.

De resoluties van het Vlaams Parlement werden door de Vlaamse Lambermont-partijen met een zelden gezien cynisme naar de prullenmand verwezen. Zij zijn hoogstens nog goed om een sanitaire behoefte tot een goed einde te helpen brengen. Het was een teken aan de wand dat alle Franstalige meerderheidspartijen het akkoord de hemel in prezen en vooral de Franstalige verworvenheden dik in de verf zetten. De opmerkingen van de Raad van State werden weggelachen alsof men te doen had met een bende kleuters die wel de klok hadden horen luiden, maar de klepel niet wisten hangen. Vandaag staat nog steeds niet vast - misschien intussen wel - of deze regering in de Kamer wel een tweederde meerderheid haalt en niemand kan ons vertellen welke toegevingen Verhofstadt aan het doen is om de PSC over de brug te halen om die akkoorden goed te keuren.

De akkoorden over de financiering van de gemeenschappen, toch zo belangrijk voor het Franstalig onderwijs, die zitten al in de pocket. Het zou zelfs best kunnen dat in de Kamer en de Senaat de herfinanciering goedgekeurd wordt, maar de overdracht van bevoegdheden niet door het Parlement geraakt. Dat de Vlaamse Lambermont-partijen daar maar eens over nadenken. Van de beloofde nieuwe aanpak is niets terechtgekomen. Met de zogenaamde dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, de Costa genoemd, heeft men niet eens de schijn opgehouden dat men het anders wilde. De Costa is niet meer gebleken dan een vervelende bezigheidstherapie. Even snel als bij de vorige gelegenheden is men overgeschakeld op nachtelijke marathonvergaderingen waar de echte beslissingen genomen werden.

De Conferentie voor de Staatshervorming heeft dus enkel gediend als glijmiddel om de Volksunie tot de Vlaamse regering te laten toetreden, om ook daar paars-groen mogelijk te maken en de symmetrie tussen het federale en het Vlaamse niveau qua regeringssamenstelling gaaf te houden. Het is onbegrijpelijk dat de co-voorzitter van de Conferentie voor de Staatshervorming tevreden kan zijn met het resultaat dat vandaag voorligt. Bij de start van de Conferentie voor de Staatshervorming legde hij nog ronkende

verklaringen af. Is hij misschien vergeten dat hij zich toen afzette tegen het geheim akkoord waarbij Guy Verhofstadt bij de regeringsvorming aan de Franstaligen 2,4 miljard frank voor hun onderwijs beloofde? De premier loog toen zodanig dat hij zichzelf geloofde. Is hij vergeten dat hij toen pleitte voor de overheveling van de gezondheidszorg en de kinderbijslagen? Is hij tenslotte vergeten hoe hij pleitte voor een verregaande fiscale autonomie? Blijkbaar is hij dat inderdaad vergeten.

Premier Verhofstadt heeft het Lambermontakkoord, waarvan hier nu het bevoegdheidsdeel aan de orde is, bestempeld als historisch. Hij heeft gelijk: het akkoord is historisch. Het is een historische blunder die de problemen overigens niet zal oplossen maar alleen de frustraties zal laten toenemen. Opnieuw heeft hier het klassieke Belgische mechanisme gespeeld. De wel bijzonder beperkte autonomie die Vlaanderen in het verleden heeft verworven, werd altijd zeer duur betaald. Het klassieke Belgische federalisme kwam altijd neer op de toekenning aan Vlaanderen en Wallonië van een aantal bevoegdheden in ruil voor de versteviging van de politieke en de financiële machtspositie van de Franstaligen in dit land. Daarin heeft de heer Verhofstadt geen verandering aangebracht.

Bij de start van de Conferentie voor de Staatshervorming hebben wij, overigens ook in het Vlaams Parlement, altijd gewaarschuwd voor een akkoord waarbij men op vraag van de Franstaligen tot een herfinanciering van de gemeenschappen zou komen op basis van consumptiefederalisme. In ruil kreeg men slechts een zeer beperkte fiscale autonomie en een zeer beperkte bevoegdheidsoverdracht. Wij hebben helaas gelijk gekregen. De zo geroemde fiscale autonomie is een lege doos, het is een doos van Pandora. Het is een soort vergiftigd geschenk. De reeds in de bijzondere financieringswet als dusdanig omschreven gewestbelastingen worden wel overgeheveld, maar dat is niet meer dan logisch. Van echte fiscale autonomie, waarbij een deelstaat niet alleen verantwoordelijk wordt gesteld voor zijn uitgaven maar ook voor zijn inkomsten, is geen sprake.

Het is niet met de mogelijkheid om bijvoorbeeld de belasting op kansspelen te verhogen of te verlagen dat men een beleid aan de inkomstzijde kan sturen. Dat was natuurlijk ook niet de bedoeling. De tijd waarin de VLD eiste dat de hele personenbelasting naar de deelstaten moest gaan en ook de vennootschapsbelasting moest worden overgeheveld – de hefbomen voor

het voeren van een eigen fiscaal beleid – ligt al lang achter ons. De herfinanciering van de gemeenschappen – lees meer Vlaamse miljarden voor het Franstalig onderwijs – is dus wel binnen. Eveneens verworven is het federalisme met drie. Meer dan ooit wordt de positie van de gewesten versterkt en moeten de gemeenschappen het onderspit delven. Ook dit is fundamenteel in strijd met de uitgangspunten van het Vlaams Parlement waar men over de partijgrenzen heen pleitte voor een staatsstructuur op basis van twee grote gemeenschappen. In plaats van de doorgroei naar tweeledigheid krijgen we vandaag de onomkeerbare evolutie naar drieledigheid. Dat brengt een dubbele minorisering van de Vlamingen met zich mee. Binnen België wordt de Vlaamse meerderheidspositie herleid naar een positie van één tegen twee. Binnen Brussel worden de Vlamingen steeds afhankelijker van de goede wil van de Franstaligen. De Lambermont-partijen laten Brussel en dus de Brusselse Vlamingen definitief los. De vurige pleidooien van wijlen Frans Van Der Elst ten spijt stapt ook een deel van de Volksunie gezwind mee in dit nefaste scenario.

In het eerste deel van het ontwerp wordt het zogenaamde Hermes-akkoord over landbouw en buitenlandse handel uitgevoerd. Wat het landbouwbeleid betreft, wordt de zaak er alleszins niet transparanter op, zeker niet wat de vertegenwoordiging op Europees niveau aangaat. Het prijs- en inkomenbeleid blijft een federale materie. Ook het BIRB blijft federaal. De tekst is zodanig geformuleerd dat de bevoegdheden van het bureau rustig kunnen worden uitgebreid. Een scenario vergelijkbaar met dat van de BDBH ligt zo voor de hand. Er is dus geen sprake van de volledige overheveling van deze bevoegdheden. Er zijn zo veel uitzonderingen voorzien dat men veeleer kan stellen dat het landbouwbeleid wordt overgedragen uitgezonderd de landbouw. Ik meen dat de heer Mortelmans het ook al in ongeveer die bewoordingen gesteld heeft. Ook wat buitenlandse handel betreft, is er geen volledige overheveling. De leningen van staat tot staat en de waarborgen voor export-, import- en investeringsrisico's blijven federaal. De BDBH wordt weliswaar afgeschaft maar vervangen door een federaal agentschap dat uiteraard op klassieke Belgische wijze is samengesteld. De drie gewesten duiden elk vier vertegenwoordigers aan en de federale overheid doet dat ook. Er is dus pariteit tussen de gewesten waarbij men voor de goede gang van zaken voorbijgaat aan het feit dat Vlaanderen meer dan 75% van de Belgische export voor zijn rekening neemt.

Trouwens, ook de verdeling van de middelen, zowel inzake Landbouw als inzake Buitenlandse Handel, is op Franstalige maat gesneden. De anders door de Franstaligen zo verguisde personenbelasting als criterium voor het verdelen van de middelen inzake onderwijs wordt nu wel gretig aangegrepen omdat dit criterium in deze sectoren voor hen het voordeligst uitkomt. Men past bij de verdeling van middelen die gepaard gaan met bevoegdheidsoverdracht, schaamteloos die criteria toe die Wallonië het meest opbrengen. Over maten en gewichten gesproken.

Ik moet waarschijnlijk iets minder hard praten. Ik wil bepaalde collega's op de banken niet wakker maken.

Het artikel over de ontwikkelingssamenwerking - dat werd deze namiddag reeds gezegd - is zonder twijfel de giller van het ontwerp. Men kan in dit koninkrijk veel meemaken, maar het is waarschijnlijk nog nooit gezien dat men in een bijzonder wet die de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten regelt, inschrijft dat een bijzondere werkgroep zal worden opgericht die moet nagaan welke onderdelen van de ontwikkelingssamenwerking eventueel, misschien, ooit, wie weet, naar de gemeenschappen en de gewesten zullen worden overgeheveld, en dat vanaf 1 januari 2004 en uiteraard beperkt tot die delen die betrekking hebben op de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten. Dit wil in mensentaal zeggen dat er inzake ontwikkelingssamenwerking niets wordt overgeheveld.

Dan komt de hoofdschotel: de overheveling van de organieke wetgeving inzake gemeenten en provincies. Ook hier zien wij weer het klassieke mechanisme opduiken dat bij elke staatshervorming speelt. De Vlamingen moeten blijvend een prijs betalen voor iets wat al lang bedongen had moeten zijn. De overheveling van de gemeente- en provinciewet was al bij het Sint-Michiels-akkoord bedongen. Vandaag moet Vlaanderen opnieuw miljarden ophoesten voor het Franstalig onderwijs om te verkrijgen wat reeds lang verkregen was. Wie echter van de idee uitging dat Vlaanderen met de overheveling van de gemeentewet in staat zou zijn om een eind te maken aan de misbruiken die reeds decennialang van de faciliteiten in Vlaanderen worden gemaakt, is alweer bedrogen uitgekomen. Het is zelfs een leugen te beweren dat de Franstaligen in de rand en in Voeren de bestaande garanties behouden. Er komen integendeel nog garanties bij. Niet alleen blijft het hele monster van de pacificatiewet

van 1988 overeind. Dat betekent dat de rechtstreekse verkiezing van de schepenen en OCMW-raadsleden in de zes behouden blijft.

Dit betekent dat de contradictio in terminis, die onweerlegbaar vermoeden van taalkennis heet, eveneens behouden blijft. Dit betekent dat aan de faciliteiten niet kan worden geraakt. De zes kunnen dus ook in de toekomst niet worden opgenomen in federaties van gemeenten die Vlaanderen eventueel zou willen opzetten. Bovendien is de bevoegdheid inzake de tuchtprocedure inzake burgemeesters en schepenen zodanig opgesteld dat de Vlaamse overheid weinig of geen armslag heeft om de burgemeesters van de zes ter wille te zijn. Dit zijn burgemeesters die overigens compleet illegaal een volksraadpleging wilden organiseren over de overheveling van de organieke gemeentewet naar Vlaanderen. Als voorbeeld van een verbeterd communautair klimaat kan zulks tellen.

De Vlaamse Lambermont-partijen zetten de toekomst van bevoegde Vlaamse overheid inzake de faciliteitengemeenten compleet vast. Men zal dus in de toekomst twee soorten Vlaamse gemeenten hebben, namelijk die gemeenten die volgens de Vlaamse decreten worden bestuurd en die gemeenten waar de Franstaligen hun arrogantie verder mogen blijven botvieren. Dit kan ook als staaltje van onderhandelingstactiek tellen.

Ten slotte is er ook Brussel. Men heeft ons willen wijsmaken dat inzake garanties er een status quo bleef bestaan tussen de garanties van de Franstaligen in de rand en die van de Brusselse Vlamingen. Men heeft een onvergeeflijke blunder begaan door het lot van de Franstaligen te koppelen aan het lot van de Brusselse Vlamingen. Deze koppeling, die aan Vlaamse kant door iedereen werd afgewezen, is de zogenaamde status quo. Dat is een pertinente leugen.

Perfide en efficiënt noemde Karel De Gucht het Lombard-akkoord. Perfide betekent volgens van Daele nog altijd "trouweloos, vals, verraderlijk". Of het efficiënt is, valt nog af te wachten. Perfide is het in elk geval. Politicoloog Wilfried De Wachter zei in de Financieel-Economische Tijd over het akkoord: "En dan is er nog de onvoorstelbare belediging voor de Vlamingen in wat de hoofdstad zou moeten zijn van een tweetalig land met het Nederlands als meest gesproken taal: het kopen van Vlaamse schepenen en het loslaten van de dubbele meerderheid, het enige blokkeringsstelsel dat de Vlamingen er hebben".

De Brusselse Vlamingen gaan er dus in termen

van politieke macht niet op vooruit. Ze gaan erop achteruit in ruil voor alweer bijkomende mandaten. Het aantal parlementsleden wordt op 89 gebracht, wat stilaan het toppunt van de belachelijkheid bereikt. Wat echter niet alleen perfide, maar zelfs pervers kan worden genoemd, is het zogenaamde ABS-systeem, dat dient om de democratie te vrijwaren en een blokkering van de instellingen te vermijden. Ik wist niet dat Vic Anciaux een antidemocraat was.

Hier is sprake van een regelrechte constitutionele staatsgreep, met als doel de verkiezingsuitslag te vervalsen. De constitutionele creativiteit kent daarbij echt geen grenzen. Er wordt daarbij een nieuwigheid ingevoerd, met name de apparentering binnen één kieskring tussen verschillende partijen.

De VGC wordt aangevuld met vijf leden voor de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, niet op basis van een verkiezingsuitslag voor deze Raad – dat is helemaal niet nodig, dat is de nieuwe politieke cultuur, maar volgens de verkiezingsresultaten voor de Vlaamse Raad.

Bij de Franstaligen vinden we dit dus niet terug. Dat geldt dus alleen voor de Vlamingen. Men moet maar eens de logica zoeken tussen die twee gegevens. Kwestie van de democratie te vrijwaren, stellen wij voor nog vijf bijkomende leden aan te duiden door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Voor de 17 bijkomende mandaten geven de Vlamingen in de Brusselse instellingen de garantie van de dubbele meerderheid op. Men gaat zelfs zover dat de Vlaamse ministers kunnen worden aangeduid door een minderheid van de Vlaamse taalgroep. In de toekomst is dus een Brusselse regering mogelijk die niet de steun geniet van de meerderheid van de Nederlandse taalgroep. Bovendien kan een Vlaams minister de laan worden uitgestuurd door diezelfde minderheid. Dit is nooit gezien. Het gaat daarbij niet alleen om het Vlaams Blok want ook de CVP zou in de toekomst wel eens het slachtoffer kunnen worden van dergelijke reglementering.

Wanneer men de zaken extrapoleert, zou het Vlaams Blok van 4 op 11 zetels in de VGC naar 6 op 22 zetels gaan. Dit is geen Hollandse of Chinese rekenkunde, dit is gewoon Brusselse rekenkunde. Voor een handvol mandaten meer doen de Vlamingen afstand van hun politieke macht. Het democratische gehalte van deze constitutionele staatsgreep is zo groot dat de Raad van State deze regeling letterlijk als ondemocratisch heeft bestempeld want op

minstens 4 punten in strijd met de Grondwet. Ook dat advies werd straal genegeerd als ware de Raad van State een verzameling van veredelde communicators. Wij zullen deze bepalingen in elk geval aanvechten bij het Arbitragehof.

Op gemeentelijk vlak is de vernedering het grootst. Indien een Vlaming al in de gemeenteraad geraakt en indien hij goed genoeg bevonden wordt om de voordrachtakte te tekenen dan mag hij tegen betaling schepen worden. Desnoods wordt hij dan bevoegd om het paargedrag van de bosmier te bestuderen. Deze grootst aangekondigde staatshervorming is ineengezakt als een pudding. Het uitgangspunt was de herfinanciering van de Gemeenschappen. De Franstaligen in Brussel krijgen er weer veel Vlaamse miljarden bij en daar alleen was het hen om te doen. Het is onwaarschijnlijk dat de Franstaligen niet alleen vragende partij waren voor de herziening van de financieringswet maar dat zij als vragende partij ook nog eens de agenda van de onderhandelingen bepaald hebben. De Vlamingen kunnen met hun verlangens en eisen, gedragen door het grootste deel van het Parlement, de bomen in. De heer Moureaux heeft zeer duidelijk laten verstaan dat er geen staatshervorming zou komen indien er ook maar met een woord werd gerept over de sociale zekerheid want dat taboe blijft uiteraard overeind.

Dat taboe blijft uiteraard overeind. De Vlamingen hebben inderdaad het voorrecht om elk jaar om en bij de 120 miljard naar Wallonië te versluizen via de sociale zekerheid. Zij hebben het voorrecht om via de sociale zekerheid, de financieringswet, de belastingen en de aflossing van de interesten meer dan 300 miljard alimentatiegeld, dus 55.000 frank per Vlaming per jaar, op te hoesten en zij hebben het voorrecht om solidair te zijn, niet met mensen, maar met structuren en met beleidsvoerders die zelf nooit verantwoordelijkheid op zich hebben willen nemen voor hun daden en altijd de factuur naar de Belgische schatkist, naar Vlaanderen dus, hebben doorgeschoven.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog kregen de Vlamingen het bevel "zwijg en vecht"; vandaag krijgen ze het bevel "zwijg en betaal". Dat is uiteindelijk de enige betekenis van deze staatshervorming. Dat is dus duidelijk de enige zin van het Belgisch federalisme, dat één groot boerenbedrog is gebleken, dat er enkel op gericht is de macht van het getal van de Vlamingen te neutraliseren. Sinds 1970 werd de Vlamingen hun meerderheid - die met Leuven Vlaams eindelijk begon te spelen - ontstolen. Het federalisme heeft uiteindelijk geleid tot een permanente hold-up en

tot het creëren van structuren die de Franstalige minderheid in staat moeten stellen haar geprivilegieerde positie op politiek en financieel vlak te consolideren en van de meerderheid een minderheid te maken.

Dat soort federalisme is gedoemd om te mislukken en de staatshervorming die we thans bespreken, zal het ontbindingsproces van de Staat niet tegenhouden, omdat ze het resultaat is van bedrog en leugen. Op een cynische manier wordt vandaag aangetoond hoe één man, Guy Verhofstadt, alle principes overboord heeft gegooid voor het eerste ministerschap en hoe hij het Vlaamse belang schaamteloos offert op het altaar van de Belgisch-Franstalige belangen, even zijn behartenswaardig verklaringen in zijn zogenaamde burgermanifesten vergetend.

In dat soort federalisme geloven wij allang niet meer. Wij hebben er trouwens nooit in geloofd. Het heeft trouwens geen zin mordicus een huwelijk in stand te willen houden waarbij beide partners in een permanente staat van paranoia verkeren en elkaar bedriegen. In plaats van zo'n huwelijk te allen prijze in stand te willen houden en in plaats van een nieuwe staatshervorming uit te werken zou de regering beter de scheidingsakte op papier zetten.

Ook wij willen nog een gesprek, maar dan niet meer over de toekomst van het land, maar over het verleden ervan, een gesprek over de boedelscheiding die er – staatshervorming of niet – hoe dan ook komt.

01.62 **André Smets** (PSC): Monsieur le président, madame la ministre, chers collègues, je salue les courageux interprètes.

Je ne mesurais pas encore à quel point le Vlaams Blok méprise toutes celles et tous ceux qui pensent autrement que lui. Je ne savais pas encore que, pour le Vlaams Blok – je cite ici Alexandra Colen – "la Belgique est un Etat illégitime". "L'Etat belge n'a aucun fondement légal et démocratique". "La Constitution belge est nulle". "Les institutions belges sont nulles". Pourquoi dès lors – je parle à titre personnel - conserver comme vice-président M. Van den Eynde? Quel cancer pour la Flandre et la Belgique que ce parti soutenu par plus de 600.000 électeurs en date du 13 juin 1999!

Hier soir aussi, certains rebelles de la Volksunie ont cherché à rivaliser avec le Vlaams Blok par la violence de leurs critiques à l'égard des francophones et du PSC plus particulièrement.

Comme si le PSC était aujourd'hui responsable des divisions de la Volksunie et de son explosion.

Chaque fois que des groupes nationalistes s'effondrent, c'est un superbe cadeau pour la démocratie. Les difficultés d'aujourd'hui proviennent essentiellement du fait que le premier ministre Guy Verhofstadt a, dans un premier temps, trop misé sur un parti nationaliste pour construire un accord harmonieux entre régions et communautés, d'une part, et l'Etat fédéral, d'autre part. Au lieu de simplement viser un bon équilibre entre une autonomie fiscale encadrée et un refinancement de l'enseignement, le premier ministre s'est laissé conduire par la Volksunie dans une aventure institutionnelle. C'est ainsi que pour arracher les majorités qualifiées, il a fallu satisfaire les appétits démesurés des représentants de la Volksunie et subir trop longtemps leur chantage.

C'est essentiellement pour cette raison que la majorité arc-en-ciel a été condamnée à intégrer dans ses projets la régionalisation de l'agriculture, du commerce extérieur et de la coopération au développement. Comment ces maîtres du chantage auraient-ils pu s'en satisfaire? Le tandem Bourgeois-Pieters et compagnie ajoutait des exigences supplémentaires: la régionalisation de la loi provinciale et communale. Pour eux, c'était le moment ou jamais de consacrer définitivement la primauté du droit du sol sur le droit des gens.

Le PSC n'a jamais caché que lier les deux projets risquait de poser problème. D'abord parce que l'assise constitutionnelle est délicate mais aussi parce que la régionalisation de la loi communale et provinciale insécurise les minorités et tous ceux qui habitent les communes à statut linguistique spécifique.

Pour citer M. Jean-Jacques Viseur, qui s'est exprimé ce matin, "le risque est grand de rompre la confiance des citoyens dans l'Etat". C'est la raison pour laquelle, que ce soit pour la périphérie de Bruxelles ou les Fourons, le PSC réclame des mesures et des éléments de confiance, dans une volonté d'aider tous les Belges, quelle que soit leur langue, à vivre ensemble. La paix communautaire et linguistique est à ce prix.

01.63 **Bart Laeremans** (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik wil mijn betoog beginnen met een vraag aan de heer Smets. Ik hoop dat hij de zaal niet onmiddellijk verlaat en mij antwoord geeft. Hij zegt dat hij geruststellende maatregelen wil ten voordele van de minderheden,

inzonderheid de Franstaligen in de rand en in Voeren en dergelijke meer. Zoals altijd werden het echte debat en de echte politieke onderhandelingen niet in ons halfroond gevoerd, maar erbuiten.

U wenst mij goedenacht, mijnheer Smets, maar om kwart voor vier hoorden wij de berichten over een unaniem Franstalig front dat de bal nu in het kamp van de regering heeft gelegd. Welnu, mijnheer Smets, kunt u daar toelichting bij geven? Met welke toegevingen zou u concreet tevreden zijn? Uw antwoord terzake zou het debat kunnen verrijken en verhelderen.

Een ding is wel duidelijk: de heer Smets kon zopas wel rekenen op het applaus dat de heer Viseur vanmiddag niet te beurt viel voor zijn vernietigende analyse van het Lambermont- en het Lombardakkoord. Op de meerderheidsbanken werd inderdaad vrij massaal voor de heer Smets geapplaudisseerd. Er is dus weeral iets gekeerd in het voordeel van de PSC. Wij zijn benieuwd wat. Wij hebben daar heel wat vragen bij, maar ik zal het daar nog over hebben bij het laatste deel van mijn uiteenzetting betreffende het kaderverdrag inzake de bescherming van de nationale minderheden.

Waarde collega's, de heisa rond het Lambermont-akkoord kan worden vergeleken met die rond het Egmontpact halfweg de jaren zeventig. Sommigen zullen zich afvragen hoe ik dat kan weten, aangezien ik toen nog niet politiek actief was. Het is alvast de start geweest van mijn prille politieke inzichten. Heel dat Egmontpact heeft trouwens bij heel wat Vlaamse families een waar trauma veroorzaakt, zeker in Vlaams-Brabant. Collega Coveliers kan ervan getuigen dat het pact ook een immense verscheurdheid bij de VU teweegbracht. Een vergelijking met het Egmontpact dringt zich dan ook op.

Wanneer men de vergelijking maakt, valt de vreemde rol van de media zeer sterk op, die klaarblijkelijk de kritische journalistiek hebben afgeschaft. In de Egmontperiode waren zeker de hoofdredacteurs van zowat alle Vlaamse kranten scherpzinnige personen en onafhankelijke geesten waarvoor politici nog ontzag hadden. Zij schrokken er toen niet voor terug de Vlaamse kaart te trekken en het Vlaamse belang voorop te stellen. Vandaag zijn onze geschreven media vooral geïnteresseerd in bloot en spelen. Zo staan er boven de titel van Het Laatste Nieuws van vandaag – mijn toespraak had ik al geschreven nog voor ik die krant onder ogen kreeg - blote mannetjes en vrouwtjes, om u maar te zeggen tot

welk niveau wij zijn afgezakt.

De ene krant verwerd tot een pulpgazet, de andere werd een beate zolenlikker van paarsgroen. Het enige medium dat hierop een uitzondering vormt, is de Financieel Economische Tijd die vaak consequent Vlaamse en heldere politieke analyses publiceert en inderdaad over een onafhankelijke politieke redactie beschikt.

(Onderbreking door de heer Hugo Coveliers)

01.64 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer Coveliers, de heer Tastenhoye was een degelijk Vlaams gezind journalist, maar hij koos voor een andere weg, zoals dat af en toe gebeurt in het leven.

(Onderbreking door de heer Hugo Coveliers)

01.65 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer Coveliers, als wij zo beginnen, dan zal het gauw gedaan zijn.

Ook de Gazet van Antwerpen vormde een prachtig voorbeeld van de wijze waarop in dit paarsgroene era de media het slotdebat over het Lambermont-akkoord verslaan. Er werden slechts twee grote foto's gepubliceerd, namelijk op bladzijde 2 een charmefoto van onze goede Antwerpse schepen Kathy Lindekens die met blote armen een zwarte kat omarmde, omkranst met bloemetjes, takjes en blaadjes en op bladzijde 4 een charmefoto van Joëlle Milquet met blote benen en tenen. Dat was ongeveer al wat De Gazet van Antwerpen had te bieden in verband met het Lambermont-akkoord.

Ik kan dus begrijpen dat de heer Tastenhoye koos voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers alvorens gek te worden.

01.66 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Dat bevestigt inderdaad mijn stelling dat bepaalde kranten hebben gekozen voor bloot en spelen.

Wat er ook van zij, de Financieel Economische Tijd is een spreekwoordelijke uitzondering wegens de publicatie van vaak consequente en heldere Vlaamse politieke analyses en wegens haar daadwerkelijk onafhankelijke redactie. Het is trouwens de enige krant die de lezers op een bestendige, correcte en intellectueel verantwoorde wijze over het Lambermont-akkoord heeft ingelicht.

Ik zeg dat niet met plezier, want de redactie behoort niet tot onze vrienden. Immers, ook de

krant publiceert met de regelmaat van een klok berichten over het Vlaams Blok die niet juist zijn en wanneer het gaat om de strijd tegen het Vlaams Blok heult ze mee met de wolven in het bos. Sedert vorig jaar mogen er trouwens geen vrije tribunes van ons verschijnen. Desalniettemin moet ik objectief toegeven dat de krant, in tegenstelling tot alle andere Vlaamse kranten, degelijk bericht over het Lambermont-akkoord. Over een zaak zijn alle media – zowel de audiovisuele als de dagbladen – het eens, met name dat het Vlaams Blok de allerergste vijand is. De strijd tegen het Vlaams Blok vormt de hoogste prioriteit en mag – moet zelfs – met alle middelen worden gevoerd. Daarom mogen er geen vrije tribunes van Vlaams Blok-parlementsleden meer verschijnen. De laatste in De Standaard was van mijn hand en nadien was het afgelopen. Er worden evenmin nog interviews afgenomen. Het zal u wellicht reeds zijn opgevallen dat een interview met een van onze leden, zelfs op regionaal niveau, eenvoudigweg niet meer kan ingevolge de verscherping van het media-cordon.

Om die redenen wordt in televisiejournals beweerd dat het Vlaams Blok volgens de peilingen minder succes heeft, terwijl het tegendeel waar is.

Wij hebben het zojuist nog meegemaakt. Daarom moet kost wat kost worden vermeden dat het Vlaams Blok nog aan televisiedebatten kan deelnemen en worden wij stevast uitgesloten bij TerZake en de Zevende Dag, zeker wanneer het om communautaire debatten gaat. Collega Coveliers, daar zijn cijfers van. In de aanloop van de gemeenteraadsverkiezingen kregen we in TerZake 0,4% van de politieke aandacht. De VLD had ook maar 9%. Jullie liggen nog altijd niet in de bovenste lade van TerZake. De SP had in de 20% en de CVP kreeg zelfs 30% van de zendtijd, maar wij slechts 0,4%. Het is dus objectief, zwart op wit bewijsbaar dat wij sinds de gemeenteraadsverkiezingen of daarvoor al helemaal worden buiten gewerkt. Ook aan de communautaire debatten mogen wij niet deelnemen. Tijdens heel deze legislatuur is het Vlaams Blok tot nu toe niet één keer in De Zevende Dag mogen aantreden in een communautair debat. Collega Annemans kan mij tegenspreken. Ik kan mij vergissen. Misschien was het één keer. Ik denk dat het nooit is gebeurd. Wij hebben nooit aan een communautair debat mogen deelnemen, precies die aangelegenheid waarbij wij de partij bij uitstek zijn die daarmee bezig is en daarop de kiezer heeft aangesproken.

01.67 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): U bent zelf een keer voor homoseksuelen naar De

Zevende Dag gegaan.

01.68 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Ja, maar niet voor of tegen homoseksuelen, maar tegen het homohuwelijk. In communautaire aangelegenheden hebben wij sinds de verkiezingen geen stem in het debat gekregen. De reden is heel duidelijk. Men wil een sfeer creëren waaruit de mensen moeten afleiden dat het Vlaams Blok op communautair vlak geen deskundigheid in huis heeft, niet kan meepraten en bijgevolg volkomen nutteloos is omdat zij geen communautaire druk kan genereren. Kortom, op communautair vlak bestaat het Vlaams Blok eenvoudigweg niet. Dat is het beeld dat men van het Vlaams Blok wil meegeven.

Soms wordt er toch een radio-interview afgenomen. Het merkwaardige is gebeurd na Lambermont op 30 mei. Men heeft toen van Gerolf Annemans een radio-interview afgenomen. Als ik het goed heb begrepen, heeft hij nog gevraagd of dat wel zin had. Hij was verbaasd dat hij voor een radio-interview werd gevraagd. De journalist liet verstaan dat men toch niet zo streng was met het cordon sanitaire, maar het radio-interview werd uiteindelijk uitgewist. Het werd niet uitgezonden.

Worden er per ongeluk verkeerde beelden geschoten, bijvoorbeeld wanneer fractievoorzitter Annemans een blanco cheque overhandigt aan mevrouw Onkelinx, dan staat daar de man met de schaar, die alles wegnipt wat volgens hem niet politiek correct is. Hij knipt alles weg waar het Vlaams Blok anders voorkomt dan hij wil dat het voorkomt. Dankzij onze zeer schrandere televisieploeg, die op het juiste moment op de juiste plaats ging zitten, was heel Vlaanderen via onze Uitzending door Derden, die men binnenkort ook met welbepaalde redenen gaat afschaffen, getuige hoe lelijk en dictatoriaal de man met de schaar – de opperlogebroeder van de VRT – zich kan gedragen. Hij stond werkelijk heel opdringerig met zijn vingers te rijpen als symbool van de schaar. Op een zeer agressieve en dictatoriale manier maakte hij duidelijk dat zijn mannen zeker niet mochten filmen. Niet weinig VRT-medewerkers lieten zich, achter de schermen uiteraard, bijzonder enthousiast uit over de wijze waarop wij dit onbetamelijk gedrag hadden geopenbaard. Wat nooit had mogen gezien worden, is uiteindelijk via de VRT zelf, zolang de Uitzendingen door Derden nog mogen bestaan, geopenbaard.

Tot nu toe heeft men altijd ontkend dat het Vlaams Blok werd gediscrimineerd. Telkens opnieuw

verweerde de VRT zich met het argument dat men journalistieke criteria hanteerde.

Telkens opnieuw verweerde de VRT zich met het argument dat men journalistieke criteria hanteerde en dat men zocht naar iemand die een relevante bijdrage tot een debat kon leveren of een opvallend initiatief had genomen. Toen ook dat niet meer kon overtuigen, werd de waarheid nog verder op zijn kop gezet. Enkele weken geleden durfde VRT-directeur Bert De Graeve in de bevoegde commissie van het Vlaams Parlement openlijk verklaren dat het Vlaams Blok niet zoveel aan bod komt omdat het altijd dezelfde mensen naar de VRT stuurt voor de Zevende Dag en dat zou te saai kunnen worden. Minder bekende parlementsleden zouden ook niet mogen deelnemen aan televisiedebatten en daarom komt het Vlaams Blok zo weinig aan bod. Dit was natuurlijk een gigantische drogreden. Voor iemand die aan het hoofd van een overheidsinstelling staat en die jaarlijks een veelvoud van een parlementaire wedde verdient, zou zo'n leugen in een normaal land stante pede een C4 opleveren.

Pas enkele dagen geleden veranderde de VRT opnieuw het geweer van schouder en gaf zij openlijk toe dat het Vlaams Blok bewust wordt gediscrimineerd. De VRT heeft voor de Geschillenraad voor Radio en Televisie in haar verweerschrift openlijk verklaard dat zij onze gedachtestroming verwerpt. Een van haar argumenten is onze openlijke afwijzing van de multiculturele samenleving. Een zoveelste bewijs dat in dit land overheidsorganen als de VRT, naast het vervolgingscentrum van pater Leman, worden ingezet tegen alles en iedereen die niet meeheult met de ware heilsleer. Dit is een duidelijke indicatie dat dit land afglijdt naar een dictatuur.

Beeld u in dat een overheidsorgaan letterlijk zegt dat zij onze gedachtestroming verwerpt. Het ging echter nog verder. Ik heb zopas uit de conclusies van dit verweerschrift vernomen waarom men zo weinig Vlaams-Blokkers uitnodigt in debatten: indien het Vlaams Blok binnenkort wordt veroordeeld, zouden zij immers ook worden veroordeeld wegens medewerking met een criminele organisatie. Dit wordt als argument gebruikt, nog voor welke uitspraak dan ook, om het Vlaams Blok nu reeds maandenlang – van voor de gemeenteraadsverkiezingen – uit alle debatten uit te sluiten. Dit is werkelijk het ergste wat men zich kan indenken: preventieve censuur. Dit is alleen mogelijk in een dictatoriaal land. Men manipuleert het Centrum voor gelijkheid van kansen en men misbruikt de media. Men telefoneerde zelfs rechtstreeks vanuit het kabinet

van de eerste minister naar de media, wanneer een bepaalde uitzending misplaatst was. Ook wij hebben immers onze bronnen bij de media. Men gebruikt de media, maar natuurlijk ook het gerecht en de Veiligheid van de Staat – dat debat hebben we een tijdje geleden reeds gehad – om Vlaams-Blokkers systematisch te vervolgen en te schaduwen. Dit is werkelijk een dictatuur waardig. Dit is een staaltje van totalitarisme.

In feite is het onvoorstelbaar: het hele Brussel-akkoord draait om het Vlaams Blok. Het belangrijkste doel van de Franstaligen is bereikt: verhinderen dat de grootste Vlaamse partij in Brussel aan de macht komt en tegelijkertijd de Vlaamse blokkeringsmacht in Brussel breken. De partij die rechtstreeks is betrokken, wordt nergens geduld en mag nergens haar protest komen uiten. De goegemeente mag nu eenmaal niet weten wat er in Brussel gebeurt en hoe de democratie in de hoofdstad wordt verkracht.

Eenmaal zijn we naïef geweest, collega's. Toen het uiterst negatieve advies van de Raad van State bekend werd, waren we even in triomfstemming. We hadden immers gedacht dat elke journalist met zelfrespect daaruit zijn conclusies zou trekken en een verpletterende analyse van het Lambermont-akkoord zou maken. De Raad van State heeft immers zelf ondubbelzinnig gezegd dat het ontwerp van bijzondere wet niet alleen ongrondwettig was, maar tevens ook indruist tegen onze democratische beginselen.

Het is toch ook de bedoeling om met dit wetsontwerp de verkiezingsuitslagen te corrigeren - zo staat het in het advies van de Raad van State - en bijgevolg te vervalsen. Het opzet van dit Brusselakkoord of van dit Lombard-luik van het Lambermont-akkoord is het vervalsen van de verkiezingsuitslagen. Onze hoop was ijdel. Op andermaal enkele uitzonderingen na - ik denk hierbij aan de zeer eerbiedwaardige Roger Van Houtte van de Gazet van Antwerpen - werd dit allemaal geslikt door de politiek correcte pers. Wat hadden we anders moeten verwachten? Hoe zouden journalisten, die zelf de democratie met voeten treden, nu gaan aanklagen dat de regering hetzelfde doet? Zij voeren al jaren een uitsluitingsstrategie tegen het Vlaams Blok. Zij miskennen al jaren 600.000 kiezers. Hoe zouden zulke mensen nu ineens het ondemocratische gedrag van de regering gaan aanklagen?

De manipulaties beperken zich niet tot het Vlaams Blok. Ik ben blij dat er ditmaal toch een aantal leden van de CVP aanwezig zijn. De loge en de

veteranen van mei '68 zijn baas in de media. Zij voelen zich zo machtig dat zij denken zich alles te kunnen veroorloven. De aanbidding van paars-groen en de haat tegen de christelijke beschaving is op sommige redacties zo immens dat ook de CVP in de klappen deelt. De grote persconferentie van de CVP waarvoor zowat de hele kamerfractie moest opdraven, kreeg in de voormalige christelijke krant met het AVV-VVK-logo amper twee kolommen van 7 centimeter hoog. De CVP heeft decennialang de publieke opinie met haar krantenimperium naar haar hand weten te zetten. Maar vandaag voelt die partij aan den lijve hoe erg zo iets kan zijn, hoe erg zo iets kan keren. U krijgt nu van hetzelfde laken een broek. Ik heb geen leedvermaak want uw generatie was niet meer schuldig aan die manipulaties of dat CVP-imperium. Nu ziet u hoe die media een anti-CVP-imperium vormen.

01.69 Yves Leterme (CVP): Mijnheer de voorzitter, heel kort, ik wil een historische onjuistheid rechtzetten, een fout in het betoog van collega Laeremans. Vrijdag laatst was er effectief een persconferentie van mijn fractie op mijn initiatief. Maar het was niet zo dat de collega's moesten opdraven. Mijn fractiegenoten waren vol enthousiasme. Zij zijn op mijn uitnodiging onmiddellijk opgedaagd en hebben onmiddellijk aan de persconferentie deelgenomen. Trouwens, de heer Verherstraeten en de dames Creyf en D'Hondt kunnen getuigen dat dit met een grenzeloos enthousiasme gebeurd is.

01.70 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer Leterme, ik ben blij dat u mij terzake corrigeert. Ik wist natuurlijk niet wat er in de coulissen gebeurd was, mede omdat u spijtig genoeg zo weinig aandacht kregen. De staking van de kranten was nog aan de gang, maar er waren toch de Belga-berichten, waarop men zich kon baseren. Men kon ook later op de dag de fractieleider van de CVP nog interviewen. Op bladzijde 3 van die krant staat een enorm groot artikel over Fons Borginon, en slechts een heel klein artikeltje over de CVP. Werkelijk, ik was beschaamd in uw plaats.

01.71 Yves Leterme (CVP): Mijnheer Laeremans, mijn fractie lijdt onder mijn legendarische bescheidenheid en vlucht voor de media.

01.72 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Inderdaad. Niettemin was uw uitspraak over het opdraven van de CVP-leden misschien een dichterlijke overdrijving van uwentwege, maar ik had wel opgevangen dat zeer veel kamerleden

van de CVP aanwezig waren. Daarom vond ik het toch wel eens de moeite waard de betekenis aan te stippen van zulk belangrijk moment dat zomaar wordt verdonkeremaand en onder de mat geveegd.

Ik noteer dat u mij geen kritiek geeft op het feit dat de CVP uiteindelijk op dit moment ook een slachtoffer is van een mediacordon en dat u dit ook inziet.

Steeds meer moeten we vaststellen dat men de indruk wil wekken dat er in dit land in het geheel geen oppositie meer bestaat. Men heeft er iets nieuws op gevonden. In steeds meer debatten wordt de oppositie gecreëerd of aangewakkerd binnen de meerderheid en zelfs binnen dezelfde partij. Of het gaat over drugs, zonevreemde woningen, Prins Laurent of het tekort aan financiële middelen voor de gemeenten -Tobback in Leuven -, altijd weer wordt de oppositie zoveel mogelijk uit de schijnwerpers gehouden. Op de televisie en in de kranten krijgen we debatten voorgeschoteld tussen leden van de meerderheid. Een zaak is evenwel hoopgevend. Uit studies blijkt dat nog geen kwart van de Vlamingen vertrouwen heeft in hetgeen de journalisten hen voorschotelen. Blijkbaar is het met de kritische ingesteldheid van de Vlamingen nog niet zo dramatisch gesteld.

Ik heb het reeds gehad over de VRT. Ik kan echter TV-Brussel niet onvermeld laten. Er is immers geen betere propagandazender van de multiculturele heilsleer dan deze zender. Dat gaat zelfs zo ver dat deze zwaar gesubsidieerde zender nog nauwelijks geïnteresseerd is in het lot van de Brusselse Vlamingen en derhalve geen kritische berichtgeving brengt over Lambermont. Toen ik eind april bij de totstandkoming van het Lombard-akkoord gebeld heb met TV-Brussel om hen op de ernst te wijzen van het Lombard-akkoord en de zeer nefaste en verregaande gevolgen voor de Brusselse Vlamingen, kreeg ik een superlichtgewicht van een journaliste aan de lijn. Met handen en voeten heb ik proberen uit te leggen wat de nefaste gevolgen waren van dit Brussel-akkoord voor de Vlamingen in Brussel en dat de dubbele meerderheid zou worden opgegeven in Brussel. Ik kreeg van het wicht te horen dat zoiets eigenlijk maar een detail was en dat daar onmogelijk aandacht kon worden aan besteed in de uitzendingen. Dat kreeg ik als parlamentslid te horen van een wicht, een journaliste die niets verstond van hetgeen er aan de hand was inzake haar eigen hoofdstad. Een journaliste van een politieke redactie, nota bene. Het is werkelijk hallucinant. Het is niet alleen

tegenwerking van de Vlaamse belangen, het is in vele gevallen ook je reinste onbekwaamheid.

Dit is des te dramatischer omdat de essentie van het Lambermont-akkoord, het politiek betekenisvolle, niets te maken heeft met Landbouw noch met Buitenlandse Handel. Die akkoorden bestonden vroeger al. Het heeft evenmin te maken met de overdracht van de gemeentewetgeving. Dit akkoord dateert reeds van 1993, liefst 8 jaar geleden! De essentie van Lambermont ligt buiten de betonning van de gigantische geldstroom naar Wallonië in de consacratie van Brussel tot volwaardig gewest, in de absolute driedigheid van België die met deze tekst bezegeld wordt en waarbij Brussel volkomen autonoom wordt voor zijn ondergeschikte besturen, voor zijn gemeenten. Op die manier zal Vlaanderen in de toekomst niets meer te zeggen hebben over zijn eigen hoofdstad en zal het elke controle over Brussel verliezen en niets meer met de eigen hoofdstad te maken hebben. Begrijpe wie kan!

Collega's, dit ontwerp van bijzondere wet is reeds ruimschoots besproken geweest tijdens het debat over het onderdeel inzake de financiering. Ik zal niet herhalen wat ik toen gezegd heb. Ik wil wel ingaan op een vrije tribune in de FET van Guy Vanhengel, VLD-minister in Brussel waarin hij een onwaarschijnlijke, haast liederlijke lofrede heeft aangeheven op het Lambermont-akkoord en het Lombard-akkoord.

Aangezien wij toch niet de kans krijgen om via tribunes te reageren, doe ik het hier. Guy Vanhengel - collega Creyf heeft hem ook reeds geciteerd - begint met de historische feiten te verdraaien door te stellen dat de Vlamingen sinds 1989 onophoudelijk eisten dat er een gewaarborgde vertegenwoordiging in het Gewest zou komen en dat er nu eindelijk daar een antwoord op komt. Daarnaast zijn er volgens de heer Vanhengel de laatste maanden nog een aantal Vlaamse verzuchtingen geformuleerd. Wat komt er daar nu opeens uit de lucht te vallen? Wel, onder meer, de gewaarborgde vertegenwoordiging op gemeentelijk vlak.

De waarheid, collega's, is precies andersom. De eis voor een gewaarborgde vertegenwoordiging op gewestelijk niveau was lang niet zo prioritair en lang niet zo oud als de eis voor een gewaarborgde vertegenwoordiging op gemeentelijk niveau, omdat de Vlaamse aanwezigheid in het Gewest nu al eenmaal verzekerd was, meer bepaald op het uitvoerend vlak, daar waar de lakens worden uitgedeeld. Iedereen weet dat; er is daar een

Chabert, een Guy Vanhengel, in de plaats van mevrouw Neyts, die nu in de plaats van Chevalier is gekomen. Wij hebben daar een mijnheer Delathouwer, een voormalig kamerlid, die nu in Brussel het rood patatje wordt genoemd en daarmee de eer van Bob Cools en de reputatie van Bob Cools vanuit Antwerpen voortzet in Brussel. De Vlaamse aanwezigheid op gemeentelijk vlak daarentegen was tot op heden echter op geen enkele wijze verzekerd.

01.73 Hugo Coveliers (VLD): Noemt men u misschien de zwarte patat?

01.74 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Tot nu toe is dat woord voor ons niet gebruikt.

01.75 Hugo Coveliers (VLD): Dan bent u gewoon zwart?

01.76 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Het rood patatje is een uitdrukking op z'n Antwerps. Collega Erdman zal mij wellicht niet tegenspreken, want hij is veel beter geïntroduceerd in heel dit Antwerpse milieu, maar het rood patatje was eigenlijk een koosnaam.

De Vlaamse aanwezigheid op gemeentelijk vlak was tot op heden op geen enkele wijze verzekerd, noch in de gemeenteraden, noch in de schepencolleges, noch in de OCMW's. Vandaar dat de Franstaligen met het grootste gemak de taalwetten in zo veel Brusselse gemeenten met voeten treden en er blijven in slagen de steeds kleiner wordende groep Vlamingen te treiteren en buiten te pesten. Dat heeft zowel te maken met de loketten, als met de ziekenhuizen, waarvoor nog altijd geen sluitende regeling is gevonden. Ik heb recent nog mevrouw de minister terzake ondervraagd en ben er heel onbevredigd van teruggekomen. Op dat vlak bestaat er tot nu toe geen enkele wettelijke garantie om de Vlaamse rechten gestand te doen.

De Vlaamse eisen waren zeer concreet. Niet alleen het Vlaams Blok en de Vlaamse Beweging hadden ze op de agenda geplaatst, maar, als gevolg daarvan, ook de Vlaamse parlementsleden, de nieuwe Vlaamse regering en zeker ook de VLD. In haar verkiezingscongres van 26 april 1998 – zij hebben een zeer lange aanloop genomen naar de verkiezingen van 1999 – was deze partij overduidelijk en ik citeer het uit VLD-verkiezingsprogramma: “De negentien gemeenteraden van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bestaan uit minstens 20% Vlaamse raadsleden”. Ik heb het dus niet over de gewestelijke vertegenwoordiging, maar de

gemeenteraden moesten minstens voor 20% uit Vlaamse raadsleden bestaan, zei de VLD. “De schepencolleges tellen minstens twee Vlaamse schepenen met effectieve algemene bevoegdheden en de taalkaders van de Brusselse administratie moeten steeds voorzien in een minimum van 33% Nederlandstaligen”.

Niets, collega's, nul komma nul van dit alles werd gerealiseerd. Er komt geen gewaarborgd aantal gemeenteraadsleden, geen 20%, geen 10%, geen 5%, 0% waar geen Vlamingen in de gemeenteraad verkozen zijn. U kent allemaal de oorzaak. Dat is onder meer door het ondemocratische systeem en de zeer asociale anti-Vlaamse sociale druk die er is gelegd op de Vlaamse inwoners van Brussel. Het was bijna een crimineel feit in de jaren zestig en zeventig om zich als Vlaming uit geven.

Daardoor voelden vele Vlamingen zich gedwongen hun kinderen naar Franse scholen te sturen en zich voor francofoon uit te geven; dit is de waarheid van de verfransing en wat in Brussel is gebeurd. Deze situatie wordt nu niet hersteld, want er bestaat geen gewaarborgde vertegenwoordiging in de gemeenteraden waar geen Vlamingen zijn, zoals in Ukkel. A fortiori komt er ook geen minimaal aantal OCMW-raadsleden, vermits het ene met het andere samenhangt en de OCMW-verkiezing een afgeleide is van de gemeenteraadsverkiezing. De twee geëiste schepenen werden niet behaald; zelfs van die ene Vlaamse schepen zijn we niet zeker. Alleen de kans dat er een Vlaamse schepen komt, neemt een beetje toe, met name wanneer een Vlaming tot de meerderheid behoort. Als er dan al een Vlaamse schepen zou komen, wordt op geen enkele wijze verzekerd dat ook hij werkelijk over bevoegdheden en financiële middelen zal kunnen beschikken. Dit was nochtans een zoveelste eis van het VLD-verkiezingscongres van 1998.

Dit akkoord is dus lichtjaren verwijderd van wat de VLD haar kiezers had beloofd. Concreet betekent dit: geen financiële middelen. Dit werd daarstraks reeds goed geïllustreerd door mevrouw Creyf. Zij heeft immers gezegd dat Bruno Delille in een stad met een begroting van 21 miljard frank nauwelijks enkele miljoenen mag beheeren. Het gaat om de kruimels die van tafel vallen; hij is de flamand de service en de fetisj van het schepencollege waarmee wordt gelachen. Hij heeft immers geen enkele bevoegdheid en zit daar zoals voorspeld als schepen van kermis en kerkhoven. Dat bestaat in Vlaanderen, hoor. Er zijn in Vlaanderen gemeenten waar men om allerlei redenen

bepaalde schepenen opzij duwt; onder meer in de buurt van Lier is dit het geval, ergens in de Rupelstreek. Die man zit dan wel in het schepencollege, maar hij krijgt de kermissen als bevoegdheid. Zo'n man verschijnt dan op de televisie en verklaart dat hij driemaal per jaar uit zijn schulp van schepen mag kruipen en de kermis mag organiseren. Dit bestaat en het zal in Brussel zo gebeuren.

Thans zal ik het hebben over de tweede zaak die de heer Van Hengel verkeer voorstelt. Lijsten met bestuursambities zullen ervoor zorgen dat ze degelijke Vlaamse kandidaten op verkiesbare plaatsen opstellen. Het tegendeel is waar, collega's. De dominante Franstalige partijen in Brussel – de Franstalige partijen in Brussel zijn dominant – zullen er uiteraard voor zorgen dat ze in de colleges niet worden tegengesproken. Bijgevolg zullen de flamands de service naar voren worden geschoven. Het gaat om personen met weliswaar een Nederlandstalige identiteitskaart, maar die zoals wel vaker in Brussel alleen de francofone belangen behartigen. Het is zelfs mogelijk dat eentalig Franstaligen het tot Vlaamse schepenen schoppen. De garantie dat dit akkoord leidt tot een betere Vlaamse vertegenwoordiging op gemeentelijk vlak is dus helemaal afwezig. Ik haal slechts het voorbeeld van Molenbeek aan, waar namens de CVP iemand van allochtone afkomst tot gemeenteraadslid is verkozen. Ik kan me vergissen, maar ik heb begrepen dat die persoon nauwelijks Nederlands spreekt. Hij zou dan kunnen worden voorgesteld als Vlaamse schepen. Hij zal ik niet zo gauw de leden van Ecolo en PS, die daar nu aan de macht zijn, tegenspreken.

Ik kom tot een derde onjuiste voorstelling van zaken. De heer Van Hengel zegt dat de zes Brusselse politiezones algemeen worden beschouwd als een voorafbeelding van de toekomstige gemeentefusies. Ook dit is volstrekt uit de lucht gegrepen en bijgevolg een puur verzinsel van de minister. Ik confronteerde minister Van den Bossche met deze uitspraak en hij klasseerde haar meteen als de allerindividueelste expressie van de allerindividueelste emotie, indien ik me niet vergis, een uitspraak van Willem Kloos; dit herinnerde hij zich nog van zijn lessen Nederlands in de poësis.

Ik wil hulde brengen aan minister Van den Bossche. Hij was de enige die op een ernstige manier met de oppositie wilde debatteren. Hij heeft verheldering gebracht waar verheldering nodig was. Volgens minister Van den Bossche is

er geen sprake van een samenvoeging van de Brusselse gemeenten. De onbestuurbaarheid en de anarchie blijven er bestaan. De negentien baronieën blijven het zwaartepunt vormen van de echte macht in Brussel.

Ten slotte maakt de heer Vanhengel de optelsom van alle extra mandaten die in het Brussels Parlement worden gecreëerd voor de Vlamingen en de Franstaligen. Het aantal is indrukwekkend: 109 parlementairen en ministers, voor een stad met minder dan een miljoen inwoners. De omschrijving 'decadentie' is hiervoor nog bijzonder braaf en eufemistisch. Veel erger is dat Guy Vanhengel laat uitschijnen dat de mandaten evenwaardig zijn, en dat ze de Vlaamse macht in Brussel versterken. Dat is natuurlijk niet het geval. De vijf gebuisde gecoöpteerden zit niet in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. De zes leden van het Vlaams Parlement zitten er al evenmin in. Bovendien wordt de Vlaamse blokkeringsmacht ter compensatie van deze inflatie aan mandaten onderuit gehaald, de enige macht waarover de Vlaamse parlementsleden werkelijk beschikken. Ik vind dat dit zeer ver gaat. De essentie van de Brussel-akkoorden uit 1988 bestond erin dat de Vlamingen in noodgeval een beslissing konden blokkeren. Zij konden de Franstalige pletwals stoppen. Precies die macht van de Vlaamse Brusselse parlementsleden, de enige macht die zij hadden, wordt nu met de grond gelijk gemaakt.

De Vlamingen krijgen nu dus extra mandaten in ruil voor het prijsgeven van macht. Een grover verraad van de Vlaamse belangen is niet denkbaar. Op het einde van zijn betoog komt de heer Vanhengel met zijn echte drijfveren voor de pinnen. Ik citeer hem: "Dankzij Lambermont krijgen wij voldoende politieke verantwoordelijkheid op niveau om een actief politiek en gemeenschapsleven in alle gemeenten en wijken van onze hoofdstad te organiseren". Daar is het dus om te doen, collega's: aanwezigheid in de Brusselse wijken, op kosten van de belastingbetalers, deelname aan pensenkermis en kaasavonden, barbecues en vogelpikwedstrijden, tegen een dik betaalde vergoeding. Daarvoor moeten er nu zoveel parlementsleden komen, niet om macht in de Brusselse organen te organiseren. Zeker ook niet om iets te betekenen in de gemeentebesturen.

De heer Vanhengel is er trots op dat hij nu al zijn goede vrienden in de VLD een volwaardige parlementzetel, met alle pluche die er bijhoort, cadeau kan doen. In Brussel is de pluche trouwens nog wat rijker dan hier in de Kamer. De kleine Vlaamse Brusselaar wordt daar echter niet

beter van. Het is schrijnend en verschrikkelijk hautain dat Vanhengel suggereert dat gewone gemeenteraadsleden niet het niveau hebben om de Vlamingen in Brussel te vertegenwoordigen op gemeentefeesten en wijkfeesten. Zulke uitspraken zeggen zeer veel over het niveau van Vanhengel.

Ik herhaal wat de heer Vanhengel zegt: "Wij krijgen via het Lambermontakkoord nu voldoende politieke verantwoordelijkheid op niveau om een actief politiek en gemeenschapsleven in alle gemeenten en wijken van onze hoofdstad te organiseren".

01.77 Hugo Coveliers (VLD): Mijnheer de voorzitter, mijnheer Laeremans, ik vind het totaal onregelmatig dat men om vier uur 's morgens mensen gijzelt om een gevechtje te voeren met iemand uit een andere partij in Brussel, die hier niet is en waarvan u betwist dat hij niveau heeft. Ik zeg u, mocht u de helft van het niveau hebben van de heer Vanhengel, dan zou u zich gelukkig mogen prijzen.

01.78 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer Coveliers, de heer Vanhengel doet een oproep aan de kamerleden en de senatoren om dit Lambermont-akkoord in naam van de Brusselse Vlamingen goed te keuren en hij verraadt de Brusselse Vlamingen. Wij – en zeker ik als parlements lid voor Brussel-Halle-Vilvoorde die niet aan een ministerieel ambt zit vastgekleefd en van geen enkele partij te horen krijgt dat hij het tegenovergestelde moet zeggen van wat hij in de vorige legislatuur heeft verklaard – hebben het recht en de plicht dit tegen te spreken en het verraad aan de Brusselse Vlamingen en aan de kleine Brusselse Vlaamse man en de gemeentemandarissen aan te klagen.

De **voorzitter**: Mijnheer Laeremans, het Vlaams Blok heeft meer dan 8 uur gesproken. Dat is meer dan 30 minuten per lid. Ik zou u willen vragen af te ronden.

01.79 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik zal afronden. Ik heb u dat beloofd.

Collega's, ik ging het nog hebben over de middelen waarmee alles wordt gekocht. Ik zou duidelijkheid willen. Ik zal mijn betoog beperken. Ik had verschillende zaken opgeschreven, want in deze regering met de liberalen draait alles om geld. De liberalen zijn namelijk dermate principeloos dat zij ervan overtuigd zijn dat iedereen te koop is en dat elke mens bereid is zijn ziel en zijn opvattingen te ruilen voor wat

zilverlingen. Ook vandaag hebben we het meegemaakt dat er wordt gekocht. Er wordt een Europees fonds voor de internationale rol van Brussel op poten gezet en uit berichten van Belga blijkt nu dat men inderdaad akkoord gaat om hieraan ieder jaar 500 miljoen frank toe te voegen. Tot 2009 spreken we dan over 6 tot 7 miljard frank extra per jaar. Ik wil daarover uitleg krijgen van de minister. Ik wil duidelijkheid.

Ik laat het verdrag voor de minderheden voorlopig aan kant. We zullen dat straks bij de bespreking van de artikelen aanhalen.

Mijn laatste woord in dit onverkwikkelijke dossier richt ik tot de Volksunie. De merkwaardige houding van de VU is om een enkele reden zinvol geweest. Door de verscheurende en slopende broederstrijd kwam er eindelijk aandacht voor Lambermont en kwamen de dramatische gevolgen eindelijk in de media. Zonder de escapades van de Volksunie en zonder de soap op het Barricadenplein, zou het publieke debat over de Lambermont-akkoorden beperkt zijn gebleven tot de fabeltjes van kabouter Stevaert en zijn kijk- en luistergeld. Tot daar de verdiensten van de Volksunie. Verder is het aandeel van die partij rampzalig geweest, want zij maakt nu eenmaal mogelijk dat in ruil voor een paar prutsbevoegdheden de weg naar meer Vlaamse autonomie voor decennia is geblokkeerd en de gigantische geldstroom naar Wallonië is gehandhaafd. Dit staat loodrecht op alle VU-programma's en op alle VU-beloften aan haar kiezers. In dit verband is het bijzonder onsmakelijk dat Fons Borginon afgelopen weekend bij Walter Zinzen komt vertellen dat het verzet van zijn partijgenoten was ingegeven door hun betrachting om het paarsgroene project van Verhofstadt en Dewael te breken. Borginon keert de zaken om. De mensen uit zijn partij die Lambermont steunen, doen dit niet omwille van Lambermont zelf, maar uitsluitend omwille van het paarsgroene project. Men wil Bert Anciaux in zijn zetel kunnen houden en de regering Dewael en de regering Verhofstadt in het zadel houden. Een andere verklaring voor het gedrag van de voorstemmers is er niet, aangezien Lambermont geen concrete Vlaamse vooruitgang brengt en ons definitief verlost van Brussel.

Collega's, vandaag zijn we een kwart eeuw later na het desastreuze Egmont-pact. Het is gebleken dat de keuze van het Vlaams Blok om vanaf dan op eigen kracht te gaan varen de juiste was, want sindsdien heeft de Volksunie geen enkele rol van betekenis meer gespeeld.

Die partij heeft alleen maar gediend voor de eer en de glorie van een beperkt clubje coryfeeën, de Schiltzen, de Sauwensen en de familie Anciaux. Een Vlaamse vooruitgang heeft de Volksunie na de voor haar vruchtbare jaren '60 en '70 niet meer gebracht, tenzij men de drieledige gewestvorming van 1988 en de betonning van de faciliteiten als een Vlaamse vooruitgang zou willen bestempelen. Wel heeft die partij, zeker de voorbije 10 jaar, in belangrijke mate bijgedragen tot de debilisering van de Vlaamse politiek. Zeker onder Bert Anciaux is de Volksunie geëvolueerd van radicaal naar ridicuul, van zweeppartij naar profijtenpartij. Daarvoor werd de Volksunie in de jaren '50 niet opgericht. Ik kan het weten, want verschillende generaties van mijn familie stonden aan de wieg van de partij, hebben ervoor gewerkt en zich uitgesloofd. Deze partij was niet opgericht om het Belgisch regime te ondersteunen en de doodsreutel van België altijd opnieuw uit te stellen en te verlengen. Dit verklaart trouwens de huidige afgang en de versplintering van de Volksunie. Een partij zonder profiel en zonder doelstellingen kan geen mensen blijven engageren. Een Vlaams-nationalistische partij heeft alleen levenskansen en is alleen geloofwaardig als ze de volwaardige autonomie voor ons volk opeist en een eigen stem opeist in Europa. Tot spijt van wie het benijdt is dat alleen het Vlaams Blok.

01.80 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, collega's, dit debat heeft iets onwezenlijks.

De **voorzitter**: Daar is iedereen het over eens.

01.81 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Het debat heeft iets onwezenlijks, niet zozeer omdat wij tot in de vroege uurtjes debatteren – op zich is het een zeer eerbare zaak dat een Parlement desnoods een hele nacht wil debatteren over een onderwerp van vitaal belang –, maar omdat de beslissingen elders worden genomen. U weet dit, mijnheer Coveliers, u was er vannacht nog bij. De Franstaligen zijn samengekomen in het hoofdkwartier van de PS in de Keizerslaan. De Nederlandstaligen waren samen met een paar topministers en eerste minister Verhofstadt. De twee kampen waren in voortdurend overleg met mekaar. Volgens het meest recente Belga-bericht zijn de partijen rond 2.30 uur uit elkaar gegaan en werd een preakkoord bereikt. Dit preakkoord zal deze morgen om 9 uur geconsacreerd worden in het kernkabinet. Om 9.30 uur is er reeds een ontmoeting gepland tussen de eerste minister en mevrouw Milquet om de laatste schikkingen te treffen om de PSC over de streep te halen.

Ik herhaal dat de beslissingen elders worden genomen. Wij mogen in dit halfroond wat palaveren om de schijn hoog te houden.

01.82 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, in de blikken van de heren Erdman en Coveliers staat te lezen dat zij niet weten welk akkoord in het kernkabinet zal worden besproken.

01.83 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, collega's, gisterenochtend in de commissie voor de Herziening van de Grondwet werd gedebatteerd over het fameuze fonds voor Brussel. Er beweerd werd dat het niet zeker was dat er nog miljoenen zouden bijkomen. Vande Lanotte was daar zeer vaag over.

Minister Vande Lanotte zei heel vaag dat jaarlijks zou worden nagegaan of er inderdaad bijkomende middelen naar Brussel zouden gaan. Welnu, mijnheer Coveliers, ik lees in een Belga-bericht van gisterenavond dat er wel degelijk achter de schermen is afgesproken om jaarlijks 500 miljoen extra vrij te maken. Ik citeer: "Verschillende bronnen bevestigen het bestaan van een politiek akkoord dat echter niet op papier staat waardoor de bijdrage aan het Brussels Gewest jaarlijks met 500 miljoen zou worden verhoogd tot in 2003. Vande Lanotte liet echter in de Kamer" – dat was in de grondwetscommissie – "verstaan dat elke verhoging zal moeten besproken worden. Vande Lanotte zei dat de komende jaren 3 miljard zou worden toegekend aan het gewest. Dat geld wordt in een fonds gestopt. Gezien de verhoging zou het bedrag echter 4 miljard bedragen in 2003. Er was wel degelijk een politiek akkoord voor een verhoging van 500 miljoen frank jaarlijks, aldus Brussels begrotingsminister Guy Vanhengel woensdag. Ook het kabinet van de Brusselse minister-president François-Xavier de Donnée bevestigt het bestaan van een mondeling akkoord voor de verhoging. Er was een stilzwijgend akkoord..."

01.84 Hugo Coveliers (VLD): Mijnheer Tastenhoye, uw partijgenoot Laeremans hield hier een hele tirade over Vanhengel die van niets weet, die zelfs een verrader was enzovoort. Dezelfde verrader voert u nu op als bewijs voor een akkoord dat niet bestaat. Ik besef dat u geen jurist bent; dat hoort men trouwens onmiddellijk. Men hoeft echter geen jurist te zijn om te weten dat een akkoord dat niet op papier staat, alleen in de hoofden van enkelen bestaat. Waarom stelt u nu dat er een akkoord is? U voert iemand ten tonele die u voorheen hebt afgebroken. Als u bronnen kiest, moet u daar achter blijven staan en niet de

ene keer de bron aanvallen om ze nadien te gebruiken als bewijsmateriaal.

01.85 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Mijnheer Coveliers, wij gebruiken de bronnen van Belga.

01.86 Hugo Coveliers (VLD): Waar gaan we nu naartoe? Daarstraks heb ik van de heer Laeremans gehoord hoe slecht de pers was en hoe afhankelijk. Nu gebruikt u ze als argument. U moet leren kiezen in het leven.

01.87 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, de fractieleider van de VLD suggereert ons kennelijk om de bron die Guy Vanhengel is, niet ernstig te nemen.

01.88 Hugo Coveliers (VLD): Dat heb ik niet gezegd. Ik heb wel de raad gegeven om te kiezen. U valt een persoon die u gebruikt als bron, beter niet aan. U moet niet de ene keer warm en de andere keer koud blazen.

01.89 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, zelfs indien wij de VLD-fractieleider volgen en Guy Vanhengel niet ernstig nemen, blijft er de getuigenis van de heer de Donnée. Dit geeft mij – ik heb dat reeds opgeworpen in de commissie vanmiddag – een zeer hoog Sint-Elooisgevoel. Ook in de periode van het Sint-Elooisakkoord verkondigden de Franstaligen dat er een afspraak was, terwijl de Nederlandstaligen dat ontkenden. Maar achteraf – ik heb nu iets gelijkaardigs in commissie voorspeld – is gebleken dat er wel degelijk akkoorden waren en dat de Franstaligen zich niet hadden vergist, in tegenstelling tot de Vlamingen die beweerden dat er geen afspraken waren gemaakt. Het fonds wordt gekenmerkt door een zeer hoog Sint-Elooisgehalte waarbij ik de indruk heb dat ik helaas profetisch heb gesproken toen ik de heer Viseur liet opmerken dat hij nog niet op de hoogte was van enig akkoord, maar dat het er zonder twijfel zou komen. Ik zeg u nu al dat Annemans u kan voorspellen op grond van wat hij hier vaststelt, dat er jaarlijks 500 miljoen extra aan Brussel zal worden toegekend. Het is al in de coulissen door onder meer journalisten berekend dat tegen het einde van de legislatuur-Verhofstadt het ding 4 miljard op jaarbasis zal hebben gekost.

Nogmaals, ik volg de suggestie van de heer Coveliers en neem de heer Guy Vanhengel niet au sérieux, maar de heer de Donnée neem ik zeer ernstig.

01.90 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK):

Mijnheer de voorzitter, sta me toe te verwijzen naar een andere bron uit het Belga-bericht: "Er was een stilzwijgend akkoord tussen premier Verhofstadt en de Donnée, formateurs van respectievelijk de federale en de Brusselse regering," – dat dateert dus al van twee jaar geleden in 1999 – "aldus een onderhandelaar bij de Brusselse regeringsvorming. Het betreft hier wel een mondeling akkoord en de uitvoering ervan zou afhangen van de goede wil van de federale overheid".

Wat de heer Annemans hier net komt te zeggen is dus juist. Toen twee jaar geleden afgesproken werd dat de Franstaligen hun geld, 2,4 miljard frank, zouden krijgen voor hun noodlijdend onderwijs is er wel degelijk een mondeling akkoord afgesloten dat het Brussels gewest jaarlijks 500 miljoen frank meer zou krijgen. Premier Verhofstadt, die niet van zijn eerste leugentje is bevallen – hoewel we het woord leugen niet mogen gebruiken in deze assemblee en ik het beter bij onwaarheid kan houden – heeft hier een paar weken geleden, namelijk op 7 juni, op een vraag van de heer Annemans met betrekking tot het fameuze kaderverdrag van de Raad van Europa inzake de nationale minderheden geantwoord: "Ik zie geen enkel verband tussen het dossier waarover de heer Annemans spreekt en de goedkeuring van de bijzondere wetten. Ik heb ook in het verleden nooit een verband gelegd tussen beide dossiers. Het dossier over de bescherming van de nationale minderheden ligt nu niet ter tafel bij de federale regering". Wij lazen echter in de pers dat er een koppeling zou worden gemaakt tussen het kaderverdrag en de goedkeuring van Lambermont om de PSC en het FDF te paaien.

*Voorzitter: Herman De Croo, voorzitter.
Président: Herman De Croo, président.*

Premier Verhofstadt heeft met klem ontkend dat er een binding was tussen deze twee dossiers. Waarover zijn er nu vannacht parallelle besprekingen gevoerd op het ogenblik dat wij hier een schijn debat houden? Welnu, juist over de binding tussen het kaderverdrag inzake de nationale minderheden en de goedkeuring van het Lambermont-akkoord door de PSC en het FDF. Toen de onderhandelaars vannacht om 2.30 uur buiten kwamen zei PS-voorzitter Elio di Rupo tegenover de pers: "Wij hebben goed gewerkt. Wij stonden in permanent contact met onze Vlaamse collega's. Wij zijn op iets uitgekomen dat aanvaardbaar zou moeten zijn voor zowel de Franstaligen als de Vlamingen. Wij blijven gemobiliseerd. Iedereen zoekt de meest geschikte

termen". Tot zover het bericht van Belga. In het Belga-bericht worden ook nog andere protagonisten aan het woord gelaten, onder meer FDF-voorzitter Olivier Maingain die ingeschreven was om deel te nemen aan het debat van deze nacht maar die zich heeft laten uitschrijven omdat hij uiteraard elders moest zijn waar de echte beslissingen worden genomen. Wat is het commentaar van de heer Maingain op het akkoord van vannacht? Het is zeer verontrustend want de heer Maingain had het over "een redelijke oplossing".

Dames en heren, en zeker de Vlamingen, ik hoef het u niet te zeggen, maar als de heer Maingain tevreden is, en als hij spreekt van een redelijke oplossing, dan geldt het Vlaamse spreekwoord "boer let op uw eieren". Dames en heren, ik vrees dat met de ratificering van dat kaderverdrag inzake de nationale minderheden, de deur wordt opengezet, niet alleen voor de verdere verfransing van Vlaams-Brabant, maar ook, en dat is misschien nog erger, voor het verlenen van allerlei culturele rechten aan Franstaligen, waar zij ook in Vlaanderen mogen wonen.

Daarmee worden dan meteen ook alle zwaarbevochten taalwetten van de voorbije decennia op de helling gezet. Men moet zich goed realiseren dat als men aan deze zeer broze evenwichten gaat raken, men bezig is met de fundamente van deze staat onderuit te halen. Wij zijn er inderdaad van overtuigd dat, in een poging om allerlei constructies op te zetten en om allerlei zaken aan elkaar te smeden, men inderdaad bezig is de evenwichten van dit land op de helling te zetten. Op zichzelf kan ons dat niet veel schelen, zelfs integendeel: hoe meer dit land krakkemikkig aan elkaar hangt, en hoe meer de twee gemeenschappen van dit land van elkaar verwijderd raken, hoe dichter de splitsing van het land naderbij komt en hoe dichterbij de onafhankelijkheid van Vlaanderen komt.

Doch, dan is er natuurlijk nog het geval Brussel. Ik wil niet herhalen wat collega's over Brussel al zeer uitvoerig naar voren hebben gebracht. Door dit Lambermont-akkoord wordt de band tussen Brussel en Vlaanderen verder doorgeknipt. Brussel glipt tussen de vingers van de Vlamingen door. Dat zal zeer zware consequenties hebben voor het verdere voortbestaan van dit land.

Ik wil er nog enkele theoretische beschouwingen aan wijden waar dit in de toekomst toe kan leiden. Zonder hier te poneren dat dit kant-en-klare standpunten van het Vlaams Blok zouden zijn, kunt u het eerder beschouwen als een vingeroefening over scenario's die zich in de toekomst kunnen voordoen.

In het verleden stelden sommigen in de Vlaamse

beweging dat het uitroepen van de Vlaamse onafhankelijkheid een ongewenste optie was, met als drogreden dat Vlaanderen daardoor Brussel zou verliezen. Daarom werd door de Vlaamse beweging lange tijd geopteerd om het Vlaamse zelfstandigheidsstreven dichterbij te brengen via allerlei ingewikkelde Belgische federale of confederale formules, die overigens geen van allen voldoening gaven. Het vooruitstrevende deel van de Vlaamse beweging is inmiddels, in navolging van het Vlaams Blok overigens, reeds enige tijd op deze strategische keuze teruggekomen en kiest voortaan onomwonden voor Vlaamse onafhankelijkheid. Het is een nuchtere vaststelling dat binnen het Belgisch federalisme Vlaanderen zijn hoofdstad Brussel aan het verliezen is. Bijgevolg kan het verlies van Brussel geen argument meer zijn tegen Vlaamse onafhankelijkheid.

Bij de realisatie van de onafhankelijkheid van Vlaanderen doen zich voor Brussel twee opties voor, die overigens aanvullend kunnen zijn.

Een eerste scenario bestaat erin dat Vlaanderen zijn aanspraken op Brussel onmiddellijk kan hard maken ten overstaan van eventuele Brusselse separatistische aspiraties en ten overstaan van de internationale gemeenschap. Wij kunnen betogen dat het zelfbeschikkingsrecht aan volkeren is voorbehouden en dat de multiculturele stad Brussel geen volk is. Binnen België heeft Brussel trouwens het statuut van hoofdstedelijk gewest. Brussel behoort dus integraal tot Vlaanderen. Voor dit standpunt zijn internationaal-rechtelijk stevige argumenten voorhanden, namelijk de geografische ligging van Brussel in Vlaanderen, de hoofdstedelijke rol van Brussel voor Vlaanderen, de historisch taalkundige, etnische en culturele verbondenheid, de sociaal-economische verwevenheid, enzovoort. Deze eis kan bovendien ten overstaan van de internationale gemeenschap aanvaardbaar worden gemaakt door de Franstalige Brusselaars de nodige waarborgen te verzekeren inzake het behoud van hun taalkundige en culturele eigenheid. Het is in elk geval het standpunt dat de Vlaamse onderhandelaars als uitgangspunt zouden moeten nemen.

Bij een tweede scenario wordt ervan uitgegaan dat de Brusselaars wel degelijk de kans krijgen om zelf een strategische keuze over hun eigen toekomst te maken. Volkenrechtelijk gezien is dit niet evident. De kans is echter groot dat de Belgische federatie zich langs de gewestgrenzen zal ontbinden. Zeker de Franstalige meerderheid in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zal zich als een aparte entiteit manifesteren. Op dat ogenblik

zullen de Brusselaars in elk geval zelf een strategische keuze moeten maken over hun eigen toekomst.

Wat zijn de verschillende mogelijkheden voor Brussel op het ogenblik dat België uiteenvalt? Wij zijn er uiteraard van overtuigd dat dit staat te gebeuren, al kan ik niet voorspellen wanneer. Het zal in elk geval gebeuren. Theoretisch liggen er bij de ontbinding van België talloze mogelijkheden en varianten open. Het is belangrijk om telkens na te gaan wat de verhouding tussen Vlaanderen en Brussel is. Daarbij moet nog eens een onderscheid worden gemaakt tussen de korte termijn, waarbij een aanzienlijk deel van de Franstalige Brusselaars zich wellicht emotioneel anti-Vlaams zal opstellen en de lange termijn, waarbij financiële en sociaal-economische argumenten een meer belangrijke rol zullen spelen.

Het eerste scenario is de combinatie Wallo-Brux, de as Brussel-Wallonië die men soms ook klein-België of romp-België noemt. Wallonië en Brussel zouden dan een nieuwe staat vormen die er zich al dan niet kan op beroepen de voortzetting van België te zijn. De invloed van Vlaanderen in Brussel zou dan tot een minimum herleid zijn. Franstalig Brussel en Wallonië hebben een gemeenschappelijke taal, dezelfde politieke partijen, dezelfde pers, enzovoort. Het hoeft echter weinig betoog dat deze Staat het sociaal-economisch zeer moeilijk zal hebben en bovendien is er tussen Brussel en Wallonië geen verbinding over land. Er is dus geen territoriale verbinding.

Een tweede scenario is de aansluiting bij Frankrijk. U weet dat er in Wallonië een Waalse, rattachistische beweging actief is. Zij heeft nog niet zoveel invloed maar dit kan groeien. Er is tijdens dit debat reeds gewezen op Robert Collignon, een PS-corriffie die voorzitter is van het Waals Parlement, die in Rijsel zijn geloofsbelijdenis ten overstaan van Frankrijk heeft verkondigd. De aanhechting van Wallonië en Brussel bij Frankrijk is niet evident. We moeten ons afvragen of Frankrijk hiervoor wel vragende partij is. Een dergelijk scenario is bovendien niet denkbaar zonder de instemming van de andere Europese grootmachten, voornamelijk dan Duitsland en Groot-Brittannië, die niet graag zouden hebben dat Frankrijk opschuift tot in Brussel. Voor Brussel zou dit bovendien een degradatie betekenen van nationale hoofdstad tot een stad van het niveau vergelijkbaar met Straatsburg. De aanhechting van Brussel bij Frankrijk zou natuurlijk betekenen dat de Vlaamse

invloed in Brussel sterk zou worden gereduceerd. Hier moeten we dezelfde opmerking maken als bij het eerste scenario, namelijk dat er tussen Brussel en Wallonië, als zij samen willen aansluiten bij Frankrijk, geen territoriale verbinding bestaat.

Een derde scenario is dat Brussel een onafhankelijke stadsstaat zou worden, een soort Europees district zoals Washington D.C. Economisch kan Brussel op zichzelf natuurlijk niet overleven maar misschien zou de Europese Unie wel bereid kunnen worden gevonden tot financiële inspanningen ten gunste van haar hoofdstad. In dit scenario beslist Vlaanderen natuurlijk mee als lidstaat van de Europese Unie over de vraag hoever die Europese geldkraan voor Brussel moet worden opengedraaid. De Europese Unie die overal ter wereld een lans breekt voor de rechten van de minderheden kan zich bovendien niet veroorloven dat aan de rechten van de Vlaamse minderheid in haar hoofdstad zou worden geraakt. Dit scenario is op zich niet dramatisch voor de Vlamingen in Brussel. Het is een scenario dat we niet zomaar mogen wegwerpen maar waarover we goed moeten nadenken.

Een volgend scenario is een confederatie tussen Brussel en Vlaanderen. In dit scenario vormen twee of meer onafhankelijke staten een confederatie. Men moet echter eerst onafhankelijk zijn om een confederatie te kunnen vormen. Dit zou dan betekenen dat men vertrekt van een onafhankelijk Brussel en een onafhankelijk Vlaanderen die dan beiden als soevereine staten beslissen om een aantal materies gezamenlijk te beheren.

Een volgend scenario is een federatie tussen Brussel en Vlaanderen. In dat geval wordt de huidige institutionele situatie min of meer bestendigd maar dan wel zonder Wallonië erbij. Eigenlijk komt dit neer op Waals separatisme. Zowel Vlaanderen als Brussel behouden in dit scenario hun eigen instellingen met hun eigen wetgeving. Daarbovenop zou er een federaal niveau komen. Naar buiten uit zouden Brussel en Vlaanderen op internationaal vlak gezamenlijk optreden.

01.91 **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, de heer Tastenoye legt een aantal zeer merkwaardige verklaringen rond Brussel af en de methodes om Brussel te heroveren. Hij somt een aantal scenario's op die hij zou willen volgen. In welk scenario past de strategie van de uithongering, het cordon, de prikkeldraad rond Brussel?

01.92 **Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK):** Mijnheer Leterme, ik heb het daar nooit over gehad in die bewoordingen. Wat ik daarover gezegd heb is, maar daar kom ik later toe, dat wij ervoor moeten zorgen op het moment dat Vlaanderen onafhankelijk wordt, dat Brussel op alle mogelijke manieren in de watten moet worden gelegd opdat het op vrijwillige basis aansluiting zou zoeken bij Vlaanderen.

Wat ik gezegd heb over een scenario van uithongeren nog het volgende. Ik heb het woord uithongeren niet letterlijk bedoeld. Dat weet u evengoed als ik. Dat was in de figuurlijke betekenis. Wat er verder nog daarover gezegd en geschreven is, daarvoor ben ik niet verantwoordelijk, daarvoor is een journalist van De Morgen verantwoordelijk die mijn woorden volledig uit zijn context heeft gerukt en zelfs gemanipuleerd heeft. Ik verzoek u nu om naar mijn betoog verder te luisteren. Dan zult u horen dat er geen sprake is van wat u daarnet komt te zeggen.

Een volgende scenario is dat Brussel hoofdstad van Vlaanderen zou zijn, met waarborgen voor de Franstaligen. In dit geval maakt Brussel deel uit van Vlaanderen en de stad behoudt dan haar tweetalig statuut. De Brusselse Franstaligen krijgen van Vlaanderen dan de grondwettelijke waarborg dat zij in een onafhankelijk Vlaanderen als volwaardige Vlaamse staatsburgers zullen worden beschouwd en tegelijkertijd binnen de grenzen van Brussel hun taalkundige en culturele eigenheid kunnen behouden. In dit scenario behouden de Franstaligen ook hun eigen instellingen in Brussel, zoals de Cocof bijvoorbeeld. Zij zullen ook verantwoordelijk zijn voor hun eigen onderwijs.

Naar dit scenario gaat mijn persoonlijke voorkeur uit. Dat betekent dat de Brusselse Franstaligen Vlaamse staatsburgers zullen zijn, maar met alle rechten op taalkundig, cultureel en onderwijsgebied die zij op dit ogenblik hebben. Er zal hen terzake geen strobreed in de weg worden gelegd en hun waarborgen zullen worden opgenomen in een Vlaamse Grondwet. Ik ben zelfs bereid er nog een bepaling aan toe te voegen, met name dat aan de Grondwet niets kan worden gewijzigd, behalve als de Franstaligen van Brussel er zelf mee akkoord gaan. Ik denk niet dat men grotere waarborgen kan geven. Dit is mijns inziens het ideale scenario dat wij zouden moeten nastreven.

Een volgend scenario is een variante daarop:

Brussel zou dan hoofdstad zijn van Vlaanderen en van Europa, met waarborgen voor de Franstaligen. Dit scenario verschilt van het vorige, in die zin dat de Europese Unie dan ook betrokken is bij het bestuur van Brussel. Als dusdanig zou dit een bijkomende waarborg voor de Franstalige inwoners kunnen zijn. Op zichzelf heb ik er ook geen bezwaar tegen dat de Europese Unie bij het bestuur van Brussel zou worden betrokken.

Over de modaliteiten daarvan kan dus worden gepraat.

Een laatste scenario is Brussel als Vlaamse stad. In dat geval zou Vlaanderen bij wijze van spreken Brussel gewoon annexeren en als een Vlaamse stad beschouwen. De Franstaligen zouden dan niet over eigen instellingen beschikken. Ze zouden hoogstens uitdovende faciliteiten kunnen genieten. Zo'n scenario is niet wenselijk, want het heeft weinig voeling met de huidige demografische situatie in Brussel en met de culturele, taalkundige en onderwijskundige rechten die wij de Franstaligen in Brussel wel degelijk willen geven.

Voor de Brusselaars en voor Vlaanderen zou het het meest interessant zijn als Brussel de hoofdstad van Vlaanderen blijft, met waarborgen voor de Franstaligen. Dat is echter een denkoefening en moet niet worden beschouwd als het officiële standpunt van het Vlaams Blok. In het najaar zullen wij overigens een congres houden over Vlaamse onafhankelijkheid en de positie van Brussel in dat verband. De ideeën die ik naar voren bracht, moeten nog tot rijpheid komen. De discussie daarover is in onze partij nog volop aan de gang. Wij menen immers dat een onafhankelijkheidsstrategie met behoud van Brussel alleen maar kan slagen als wordt tegemoetgekomen aan enkele fundamentele bekommelingen van de Brusselse Franstaligen op cultureel en taalkundig vlak. Concreet zou dat kunnen betekenen dat het huidig Brussels Hoofdstedelijk Gewest in een onafhankelijk Vlaanderen wordt omgevormd tot een stadsgewest. De Brusselse Franstaligen behouden dan hun eigen instellingen. Die waarborgen zouden voor hen in een Vlaamse grondwet worden opgenomen.

Binnen België wordt de verhouding tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad intussen wel heel problematisch. Niet alleen stellen wij vast dat Brussel zowel demografisch, wettelijk, territoriaal als institutioneel verregaand van Vlaanderen vervreemd is. Bovendien zet een belangrijk deel van het Brusselse establishment zich tegen Vlaanderen af. Het gaat dan om Franstaligen,

maar steeds meer ook om het Vlaamse establishment. In de rest van Vlaanderen en zelfs binnen de Vlaamse Beweging gaan daarentegen steeds meer stemmen op om Brussel los te laten. Bij de ontbinding van de Belgische federatie zijn er dus verschillende scenario's en combinaties denkbaar. Tussen "Brussel Vlaams" en "Vlaanderen verliest Brussel" ligt dus een heel breed gamma aan mogelijkheden. Om Brussel maximaal voor Vlaanderen te behouden, mag Vlaanderen zich niet van Brussel afwenden. Er is dan wel nood aan een verleidingsstrategie en een investeringsstrategie.

Ik keer terug naar de actualiteit. Ik wil de CVP aanspreken over haar houding tegenover Brussel en tegenover het hele Lambermont-akkoord. In de vooravond bracht mevrouw Creyf hier een heel goede analyse van de nadeligheid en schadelijkheid van het Lombard-akkoord voor Brussel. Wij kunnen die analyse volkomen onderschrijven.

Wij kunnen deze analyse volkomen onderschrijven. De heren Laeremans en De Man hebben hier gelijkaardige analyses naar voren gebracht. Mijnheer Leterme, ik zou nu wel eens willen weten wat u tactisch en strategisch gaat doen met uw zogenaamde atoombom waarover u in Brussel beschikt in de persoon van de heer Jos Chabert die al ongeveer 30 jaar minister moet zijn. In dit verband verwijs ik graag naar mevrouw Grouwels die op 11 juni, toen het debat over het Lombard-akkoord in de Vlaamse Gemeenschapscommissie afgerond werd, verwezen heeft naar de resoluties die daar vroeger reeds werden aangenomen met betrekking tot het Lambermont-akkoord. In die resoluties werden de nodige garanties voor de Vlamingen in Brussel geëist met betrekking tot hun vertegenwoordiging op alle niveaus. Die garanties werden zowel door de CVP als door andere zogenaamde democratische partijen onderschreven. Mevrouw Grouwels heeft tijdens dezelfde zitting ook een analyse van het Lombard-akkoord gemaakt. Zij heeft gezegd dat het nauwelijks twee op tien haalde. Zij verwees onder meer als grote nadelen naar het laten vallen van de dubbele meerderheid inzake de gewestelijke en bicommunautaire materies en het kwistig strooien met miljarden die voornamelijk naar Franstalige instellingen gaan. Zij zei dat dit dan ook onaanvaardbaar was voor de CVP. Het Lombard-akkoord was een fiasco. Vorige vrijdag, op 22 juni, was er weer een vergadering van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Daar zijn uiteindelijk de maskers van de CVP afgevallen. Wat is daar gebeurd? Tijdens die vergadering

heeft het Vlaams Blok een motie ingediend waarin gewoon de vorige moties werden hernomen, moties die toen door de CVP, de VLD, de Volksunie, de SP en Agalev werden goedgekeurd. De CVP heeft op 22 juni de motie van het Vlaams Blok met daarin twee vroegere moties die ze had goedgekeurd van tafel geveegd. Met die motie van het Vlaams Blok wou onze partij de mooie woorden van de CVP eindelijk in daden laten omzetten. De CVP slaagde er echter in om tegen de motie van het Vlaams Blok te stemmen en dus om al haar eerdere mooie verklaringen op schandelijke wijze weer in te slikken. Wij moeten dus vaststellen dat de CVP als puntje bij paaltje komt nog steeds de regimevriendelijke partij is die zij in feite altijd is geweest.

Ik hoor Stefaan De Clerck, voorzitter van de CVP, graag zeggen dat hij bezig is met een herprofilering van zijn partij. Al het gezoem dat uit zijn bijenkorven komt, waar we trouwens nog niet veel honing van gezien hebben, heeft helemaal nog niet geleid tot "concrete invullingen" van al die wollige woorden die de heer De Clerck gewoonlijk gebruikt. Hier krijgt hij nu samen met zijn partij de kans om eindelijk het roer om te gooien en om de Vlaamse volkspartij te worden die de CVP vroeger tot op zekere hoogte was. Helaas is de partij afgegleden tot een Belgische regimepartij. De CVP krijgt nu de kans om zich te herpakken en om zich te profileren als partij die opkomt voor de belangen van Vlaanderen en in het bijzonder voor de belangen van de Brusselse Vlamingen.

Ik zie de heer Leterme buitenlopen. Hij zal waarschijnlijk niet veel te antwoorden hebben op de vragen die ik hier heb gesteld. Het is niet belangrijk. Het gaat maar over de belangen van Vlaanderen en de Brusselse Vlamingen, mijnheer Leterme. Dat vindt u niet de moeite om daarop te antwoorden.

Collega's, ik ga hier afronden want mijn tijd is opgebruikt. We moeten van de CVP dus niet veel verwachten. Zij krijgt hier de kans om de regering zwaar in de moeilijkheden te brengen. De CVP kan twee dingen doen. Ofwel kan zij minister Chabert uit de Brusselse regering terugtrekken en met haar drie parlementsleden in de Brusselse Gewestraad in de oppositie gaan. Dan wordt de oppositie gevormd door vier Vlaams Bloklers en drie CVP'ers, dus samen zeven, tegen een meerderheid die dan nog bestaat uit vier leden. Ik hoef u niet te vertellen dat men op deze manier Brussel onmogelijk kan besturen. Brussel verkeert op dat ogenblik in een regeringscrisis. Die crisis zal zich afspiegelen op de nationale meerderheid. Premier Verhofstadt zal op die manier in zware

problemen komen. Het is overigens altijd de taak van een oppositiepartij om de meerderheid in zware problemen te brengen.

Een tweede scenario zou kunnen zijn dat de CVP haar minister opdracht geeft om zagezegd in staking te gaan en om geen collegiale beslissingen meer te nemen in de Brusselse Ministerraad. Zoals u weet moeten in een Ministerraad de beslissingen altijd bij unanimitie genomen worden. Als de CVP-minister nu zou besluiten om in staking te gaan, om geen beslissingen meer te nemen en om de samenwerkingsakkoorden die een gevolg zijn van het Lambermont-akkoord en het Lombard-aanhangsel niet goed te keuren, dan zit de federale regering eveneens zwaar in de problemen.

Collega's, ik geloof niet dat de CVP bereid is om zo ver te gaan. We hebben Herman Van Rompuy hier de voorbije weken gehoord. Wat was nu de doelstelling van de heer Van Rompuy? Als ik goed geluisterd heb, wil hij dat premier Verhofstadt ermee akkoord zou gaan om het Lambermont-akkoord en het Lombard-akkoord niet meer te behandelen voor de grote vakantie, maar om de hele zaak uit te stellen tot na het Europese voorzitterschap van de Belgische regering. Hij wil de hele zaak herbekijken in de lente van volgend jaar. De CVP betoonde zich zelfs bereid om dan met de meerderheid rond de tafel te gaan zitten om een nieuw communautair akkoord uit te werken.

Het eigenlijke doel van Herman Van Rompuy was de zaak uit te stellen en haar te hernemen na het voorzitterschap van Europese Unie. Het is dus nooit de bedoeling van de CVP geweest met het Lombard-akkoord en het Lambermont-akkoord deze regering op de knieën te krijgen. Ik kan slechts gissen waarom. Het Vlaams Blok zou niet liever hebben dan dat we met dit Lombard-akkoord en dit Lambermont-akkoord deze regering op de knieën krijgen. Wij zijn niet bang van verkiezingen. Van ons mogen die morgen komen, wij zijn er klaar voor. Collega's, wie is er echter wel bang van verkiezingen? Mijnheer Leterme, dat is uw partij. Volgens mij durft u op dit ogenblik niet naar verkiezingen te gaan. Uw partij verkeert op dit ogenblik in zak en as, wat de heer Coveliers waarschijnlijk met vreugde zal vaststellen. (...)

Ik kan dit begrijpen, maar helaas voor u, mijnheer Coveliers, is dit niet het geval.

Ten slotte, collega's, de CVP zal geen moeite

doen om deze regering met het Lambermont-akkoord en de Lombard-annex in zware moeilijkheden te brengen. De CVP zal hier voor de schijn nog wat weerwerk leveren, maar wanneer het Lambermont-akkoord morgen of overmorgen zal zijn goedgekeurd, zal de CVP zeggen: "Oef, we zijn ervan af, het is achter de rug. Geef ons nu maar de nodige tijd om deze krabbenmand opnieuw bij elkaar te krijgen, zodat we over twee jaar hopelijk in staat zullen zijn op een fatsoenlijke wijze naar de verkiezingen te gaan". Wij, mijnheer Leterme, zullen onze rol als oppositiepartij ten volle blijven spelen, omdat wij niet bang zijn van verkiezingen, integendeel.

Regeling van de werkzaamheden **Ordre des travaux**

01.93 **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik vraag het woord in verband met de regeling van de werkzaamheden.

De **voorzitter**: Mijnheer Leterme, vergeet niet dat om halfzeven de croissants klaar zijn.

01.94 **Yves Leterme** (CVP): En ik lust graag croissants.

Mijnheer de voorzitter, sinds vannacht zitten we met een existentieel probleem. Wanneer ik in deze richting kijk, is het 28 juni; wanneer ik achter mij kijk, naar mijn charmante collega's, is het 27 juni. Volgens de jurisprudentie van deze Kamer heeft dit toch een vrij groot belang. Wanneer daar 28 juni geafficheerd staat, is dit het werk van de regering, meer bepaald van de heer Reynders. De heer Reynders heeft, ondanks ons protest, iets na twaalf uur van de 27 een 28 gemaakt. Kunt u ons uitleggen wat het belang is van die 27 en waarom die 28 daar eigenlijk niet zou mogen hangen?

De **voorzitter**: Ik geef u een voorbeeld. Toen ik nog een jong kamerlid was en Achiel Van Acker kamervoorzitter was, liep de vergadering geregeld uit tot na middernacht. Dit is niet nieuw, voor jongere collega's wel. Ik ben toen ook eens vanop de laatste bank, waar ik toen zat, opgestaan en heb in mijn onschuld de kalender veranderd. Ik heb toen vreselijk op mijn donder gekregen van de voorzitter. Ik zal zijn Brugs accent niet nabootsen, maar hij zei: "Blijf eraf, de dag is nog niet gedaan". Het is dus nog steeds 27 juni. Meer nog, de klok blijft stilstaan tot het einde.

01.95 **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik veronderstel dat u binnenkort in de stijl van Achille Van Acker minister Reynders tot de orde zult roepen?

Daarnaast wil ik graag van u vernemen hoe lang '27 juni' nog loopt? Tot het debat afgelopen is, of tot de agenda uitgeput is?

De **voorzitter**: Tot het debat afgelopen is. Tot de stemprocedure afgehandeld is. Als de klok blijft stilstaan, kan 27 juni zelfs duren tot 30 juni.

01.96 Yves Leterme (CVP): Mijnheer de voorzitter, betekent dit dat activiteiten die bijvoorbeeld op 28 juni gepland waren, niet kunnen plaatsvinden zolang wij onze activiteiten hier voortzetten?

De **voorzitter**: Dat moeten wij nog afwachten. Ik kan toch ook niet op twee plaatsen tegelijk zijn?

01.97 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik wil even vooruit lopen op de volgende ochtend, die van 28 juni volgens de kalender. Op 9.30 uur wordt niet alleen mevrouw Milquet verwacht bij de eerste minister, die zelf nog om 9 uur een vergadering van het kernkabinet zal houden over het onderwerp dat hij met mevrouw Milquet wil bespreken, maar op dat moment wordt ook de commissie voor de Herziening van de Grondwet geacht bijeen te komen, onder voorzitterschap van de heer Giet. In die commissie moeten wij het fameuze wetsvoorstel over het fonds voor Brussel behandelen.

Mijnheer de voorzitter, dat voorstel is gisteren in de commissie behandeld, en het wordt geacht er om 9.30 uur verder behandeld te worden. Dat kan echter niet gelijktijdig met deze plenaire zitting gebeuren.

De **voorzitter**: Mijnheer Annemans, toen de agenda bepaald werd voor deze week, was dit niet te voorzien. Bovendien heb ik gezien dat het tijdstip gisteren bij stemming werd beslist.

01.98 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, wij moeten toch redelijk blijven? De plenaire vergadering van 27 juni kan toch niet doorgaan terwijl de commissie voor de Herziening van de Grondwet van 28 juni bijeenkomt?

De **voorzitter**: Mijnheer Annemans, om 9.25 uur zal ik terzake een beslissing nemen.

01.99 Servais Verherstraeten (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik heb gezien dat het op de PSC-banken nog altijd 27 juni is en op de PS-banken al 28 juni. Ik begon reeds te vrezen dat de PS op zijn

tijd vooruit was. Daar had ik geen verklaring voor. Uw uitleg heeft me echter gerustgesteld.

De **voorzitter**: Kortom, het is voor iedereen beter dat mevrouw Milquet op tijd is.

01.100 Hugo Coveliers (VLD): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, waarde collega's, toen wij op 27 juni onze gezinnen verlaten hebben, konden wij vermoeden dat deze zaak lang zou duren. Wij kennen immers de mentaliteit van bepaalde collega's hier. Daar kom ik straks trouwens nog op terug. De personeelsleden die gisteren naar hier gekomen zijn in de hoop hun job te kunnen uitoefenen tijdens de daguren, wisten echter niet dat het zo lang zou duren. Ik wens mij dus namens mijn fractie, en namens de fracties van de meerderheid, bij deze personeelsleden te verontschuldigen.

Ik vind het erg dat zij dit moeten meemaken. In dit tijdperk waarin men spreekt over sociale verworvenheden, worden zij, zogenaamd omwille van de democratie, verplicht de hele nacht door te werken. Honderden mensen moeten hier gedurende acht uur uiteenzettingen horen over de dertiende eeuw; zij moeten hier over Confucius horen lullen; zij moeten hier het programma van de VLD horen uiteenzetten – dat ik trouwens veel beter ken dan de sprekers –; zij moeten hier voor de zoveelste keer irrationele betogen horen. Ik vind dit erg.

Mijnheer Annemans, het personeel heeft uw betogen ook kunnen horen, en het zal kunnen oordelen over hoe u het begrip democratie invult. Ik vind het beschamend dat deze mensen de hele nacht moeten werken en dat ze nauwelijks de kans hebben om hun familie te verwittigen omdat u hier gedurende acht uur een hoop dwaasheden wil verkondigen.

Persoonlijk feit Fait personnel

01.101 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, ik vraag het woord wegens een persoonlijk feit, opdat het zou worden genoteerd in de verslagen. Men heeft mij hier bij naam vernoemd, dus ik heb dit recht.

Niemand heeft wie dan ook verplicht om deze Kamerzitting voort te zetten.

Dat heeft maar één man en zijn aanhang gedaan, Guy Verhofstadt, die de Kamer verplicht dit Lambermont-akkoord nu donderdag te stemmen, samen met de heer Coveliers, fractievoorzitter van

de meerderheidspartij. Zij hebben ons verplicht te blijven, ook al heb ik voor de aanvang van dit debat twee, drie, vier keer gevraagd en voorgesteld om op een redelijke manier te spreken over een redelijke afhandeling van deze agenda.

Mijnheer Coveliers, ik accepteer niet dat u mij beschuldigt van zaken die u hebt veroorzaakt en niet ik.

Wie niet horen wil, moet voelen. Dit is altijd zo geweest en het zal altijd zo blijven.

01.102 Hugo Coveliers (VLD): Mijnheer de voorzitter, ik zal dit spreekwoord de komende uren nog gebruiken, maar ik denk dat het personeel daar zelf kan over oordelen. Ik laat mij niet door de heer Annemans dicteren en ook niet via tussenpersonen. Ik wens duidelijk te stellen dat ik dit beschamend vind. Ik zou het nog accepteren indien men gedurende die acht uur nog interessante taal zou hebben gebracht, maar ik heb zeven keer het interview met Vanhangel horen citeren, ik heb in de commissie twintig keer een bepaald pamfletje - dat door journalisten van De Financieel-EconomischeTijd zou zijn geschreven - horen citeren. Ik hoor hier honderd keer de VLD aanvallen, wat mij niet stoort, maar ook na één keer is dat begrepen.

Welnu, dat is naar mijn gevoel de reden waarom u als een niet-democratische partij wordt beschouwd. Omdat u misbruik maakt van democratische rechten.

Mijnheer Laeremans, merk ik enige emotie? Ik merk die niet als u spreekt. U weet, collega's Blok'ers, dat de waarheid kwetst.

Ik kijk inderdaad elke morgen in de spiegel en dan bedenk ik hoe hard wij afzien als we telkens opnieuw een aantal zaken moeten aanhoren. Ik was hier de hele nacht en ik heb, zoals het personeel, alles kunnen aanhoren. Ik heb moeten vaststellen - en dit zal in de annalen te lezen zijn - dat u hier over een contractbreuk van een monarch in de 13de eeuw hebt gesproken. Ik heb hier iemand horen peroreren over een uitbater van een Chinees restaurant Confucius. Ik heb dat allemaal moeten aanhoren. En dan gaat u mij vertellen dat dat een democratische reactie is op de behandeling van een ontwerp over de staatshervorming in België. Ik zeg u dat het misbruik maken is van de democratie en dat spijtig genoeg de democratie een zo waardevol systeem is dat het dat aan niet-democraten toelaat en daar moet men zich eens vragen gaan

over stellen. (*Onderbreking*)

Dat moet u net zeggen. U hebt acht uur gepraat zonder één woord over het ontwerp te zeggen.

De heer Coveliers beschuldigt ons hier van een antidemocratische mentaliteit. Het Vlaams Blok bewijst nogmaals hoe ondemocratisch u wel bent. Als de heer Coveliers niet kan verdragen dat wij op onze manier het groot politiek debat invullen, dan stel ik hem de vraag hoe hij dat dan ziet? Wie moet bepalen hoe wij onze mening verwoorden? Wie gaat dat doen, mijnheer Coveliers? Op welke democratische manier gaat u dat organiseren, opdat het Vlaams Blok taal verkoopt die u wel aanstaat? Gaat u dat reglementair vastleggen?

01.103 Hugo Coveliers (VLD): Mijnheer de voorzitter, collega De Man, meestal stelt u vragen waarop u geen antwoord verwacht. Nu wil ik antwoorden. U vult dat in zoals u dat zelf wilt en dat hebt u gedaan. Zodra u dat hebt gedaan, is het mijn recht om een oordeel uit te spreken over de manier waarop u dat invult. Ik maak nu gebruik van dat democratisch recht om te zeggen dat u dat invult op een manier die totaal onaanvaardbaar is, omdat u misbruik maakt, in de hoop door het geweld van de tijd succes te boeken. Nu merkt u dat het niet lukt.

01.104 Filip De Man (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, collega Coveliers, wanneer wij 1302 amendementen indienen, zijn wij antidemocraat. Dat is uw logica!

01.105 Hugo Coveliers (VLD): Collega De Man, ik heb niet gesproken over de papieren die u als amendementen hebt ingediend, maar ik heb alleen gesproken over de acht uur die u hier hebt ingevuld. Het is mijn volste recht om te zeggen dat hetgeen u vertelt hebt over Confucius, over de 13^e, 17e en 18e eeuw niets te maken heeft met het ontwerp waarover wij nu spreken. Dat is mijn goed recht. U maakt op die manier misbruik van de democratie en daar blijf ik ook bij.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

Voortzetting van de algemene bespreking Continuation de la discussion générale

01.106 Hugo Coveliers (VLD): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik wil consequent zijn en niet opnieuw peroreren over deze tekst. Wij hebben dat in commissie zeer lang gedaan. Ik stel gewoon vast dat deze teksten uitgaan van een visie op de manier waarop dit

land zou kunnen bestaan. Die manier verschilt natuurlijk grondig van anderen die daar een separatistische visie op hebben. Voor mijn part mag iedereen die separatistische visie hebben. Alleen denk ik dat emotioneel geladen begrippen, zoals verraders en dergelijke, naar de twee kanten kunnen werken en dat die dus neutraal en waardeloos zijn in dit debat.

Wij, Vlaamse liberalen en democraten, gaan ervan uit dat wij een engagement hebben genomen, tot spijt van wie het benijdt, om deze regering te vormen voor een periode van vier jaar en met deze regering dit land goed te besturen. Deze akkoorden zijn, zoals dat trouwens tijdens de commissiedebatten zeer duidelijk is naar voren gebracht, een stap in het kader van de staatshervorming. In de commissie heb ik reeds herhaald en ik blijf dat herhalen dat een federalistische staatsstructuur een dynamische structuur is, die geregeld moet worden geijkt en geregeld moet worden nagekeken om te kijken in hoeverre daar aanpassingen moeten aan gebeuren. Dat is onze visie op deze akkoorden. Hoe men het ook draait of keert.

Er is reeds in het lang en het breed uiteengezet wat de voordelen van deze akkoorden zijn en waarom men tot deze akkoorden gekomen is, waarom een aantal voorwaarden zijn bedongen. Ik kom daar niet meer op terug, want ik wil niet alle mensen die hier aanwezig zijn en die dus worden verplicht om hier de hele nacht door te werken, nog eens opnieuw verplichten om dat te aanhoren. Ik verwijs daarvoor naar al wat gezegd is in de commissie.

Ik verwijs daarvoor, na al wat in de commissie is gezegd, naar de tekst in de memorie van toelichting, het uitstekend verslag van de Senaatscommissie en het uitstekend verslag van de Kamercommissie. Ik zal, samen met mijn collega's van mijn fractie en van de meerderheid, op donderdag 28 juni met zeer veel overtuiging deze tekst goedkeuren.

De voorzitter: De heer Leterme heeft het woord. Mag ik even evangelisch zijn, want daarin staat dat de laatsten de eersten zullen zijn. Er is ook een Latijns gezegde, in cauda venenum. Men kan veel uitspraken gebruiken natuurlijk. Mijnheer De Man, de latinisten zeggen soms "in caudam venenum", met een accusatief van beweging, als u mij begrijpt.

01.107 Yves Leterme (CVP): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, bij dit ochtendgloren, zeven uur na het vorig betoog van

mijn eminente collega Simonne Creyf, is dit het derde pleidooi van de CVP. Het eerste vond plaats vanmorgen, op 27 juni. Er zijn twee ochtenden op 27 juni, mijnheer de voorzitter?

De voorzitter: Ja.

01.108 Yves Leterme (CVP): Op de eerste ochtend van 27 juni heeft collega Verherstraeten zijn pleidooi gevoerd. Ik zal niet op de inhoud van onze kritiek op het voorliggend bevoegdheidsontwerp in detail ingaan, want bij de toelichting van onze amendementen – maar een twintigtal – zullen wij daarvoor nog ruimschoots de kans krijgen.

01.109 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, collega Leterme, er zijn zeer goede, uitstekende amendementen door uw fractie ingediend.

De voorzitter: U zegt dat men met weinig amendementen ook goede wijzigingen kan voorstellen?

01.110 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Wij zullen die bij de bespreking meenemen en desgevallend ook ondersteunen, anders dan, bijvoorbeeld, het lot dat de heer Dewael is beschoren geweest, die heeft gepleit voor de amendementen van de heer Leterme, maar moet zien dat zijn eigen partij in de Kamer daar haar voeten aan veegt.

De voorzitter: Ik heb amendementen gekregen die door de heer Leterme en mevrouw Moerman werden ondertekend, maar dat is iets anders.

01.111 Yves Leterme (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik zal straks op dat dossier terugkomen. Ik zal het niet hebben over onze inhoudelijke kritiek op het bevoegdheidsontwerp, die door onze collega's Verherstraeten en Creyf voortreffelijk werd verwoord en bovendien nog aan bod zal komen tijdens de artikelsgewijze bespreking en de toelichting bij onze amendementen, die reeds een zeer goede ontvankelijkheid laten voorspellen. Ik zou een aantal feiten op een rijtje willen zetten, maar voordat ik daartoe kom, zou ik de minister een vraag willen stellen.

In een normaal parlementair debat over een ontwerp uitgaande van de regering komen een aantal uiteenzettingen en kritieken aan bod, maar daarna verwacht men toch een antwoord van de regering. Ik zou willen vragen of de minister die de laatste twee uur hier aanwezig is geweest de intentie heeft om straks te antwoorden. Indien ja,

dan stel ik een aantal inhoudelijke vragen. Indien u niet wilt antwoorden en verwijst naar de artikelsgewijze bespreking, dan laat ik die inhoudelijke vragen voorlopig achterwege.

01.112 Minister **Magda Aelvoet**: Mijnheer de voorzitter, ik heb aandachtig geluisterd naar alle betogen, hoewel ze niet allemaal even boeiend waren en er inhoudelijk niet zoveel werd aangekaart. De afspraak is dat, aangezien wij met verschillende regeringsleden de continuïteit hebben gewaarborgd, pas op het einde op het geheel van de opmerkingen zal worden gereageerd.

01.113 **Yves Leterme** (CVP): Na mijn uiteenzetting zal u niet antwoorden?

01.114 Minister **Magda Aelvoet**: Neen.

01.115 **Yves Leterme** (CVP): Mevrouw de minister, wanneer zal de regering dan antwoorden op de betogen van mijn collega's en van mijzelf?

01.116 Minister **Magda Aelvoet**: Mijnheer Leterme, wij zullen op het einde van het debat antwoorden.

01.117 **Yves Leterme** (CVP): Na de artikelsgewijze bespreking? In dat geval beperk ik mijn betoog tot een schets van het feitelijk verloop van het debat.

De **voorzitter**: Mevrouw de minister, de regering wordt geacht een en ondeelbaar te zijn. Verontschuldig mij, maar ik zou graag hebben dat iemand van de regering toch zou antwoorden op een zeker ogenblik tijdens de algemene bespreking.

01.118 **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, het eerste deel van mijn uiteenzetting wijd ik aan de feitelijke opsomming van de evoluties in dit dossier gedurende de laatste 24 uur. Straks ga ik dan nader in op een aantal concrete vragen.

Gisteren heb ik als eerste zeer uitdrukkelijk gezegd dat dit parlementair debat een virtueel debat is. Eigenlijk staat wat zich hier afspeelt in dit wettelijke land, in de marge van wat zich ondertussen afspeelt in het feitelijke land. In de verse kranten van vanochtend, 28 juni, die collega Brepoels uit Limburg heeft meegebracht, kunt u dat trouwens nalezen.

Ik benadruk dat het hier om een virtueel debat gaat. De herwaardering van het Parlement -

waarover men het met zoveel woorden heeft gehad in allerlei commissies over de nieuwe politieke cultuur, en waarover allerlei grootsprakerige uitspraken gedaan werden - die herwaardering is nog heel veraf. Bepaalde fracties hebben tot nu toe nog niet eens het woord gevoerd. De SP-fractie bijvoorbeeld, die op haar 1 mei bijeenkomsten nog heeft gezwaaid met de noodzaak het Lambermont-akkoord goed te keuren om het kijk- en luistergeld te kunnen afschaffen, vindt het debat nu blijkbaar niet belangrijk genoeg om ook maar één woord te uiten tijdens de plenaire bespreking van dit ontwerp tot bijzondere wet met betrekking tot de bevoegdheden.

Mijnheer de voorzitter, het echte debat speelt zich niet in deze Kamer af. Op dit moment breekt in de Kamer, in het wettelijke land, de tweede ochtend van 27 juni aan. In het feitelijke land is het voor de buitenstaanders echter iets na 6 uur in de ochtend van 28 juni. In dat feitelijke land is het debat nog bezig. De ministers van Institutionele Hervormingen, de heren Michel en Vande Lanotte, zitten hier niet in het halfroond. Zij bevinden zich buiten de Kamer en proberen vanop hun canapés via hun gsm's een akkoord te bereiken. Een betere illustratie van het feit dat het echte debat elders wordt gevoerd, kan ik niet geven.

Mijnheer de voorzitter, collega's, mevrouw de minister, de Handelingen van de Kamer worden vaak als legistieke bron gebruikt voor wetenschappelijke studies, voor thesissen en dergelijke. Voor het geval over vijftig jaar een student van een of andere universiteit, in het dan hertekende landschap na de Bologna-akkoorden, het in zijn hoofd haalt om de wordingsgeschiedenis van de Lambermont-akkoorden en de goedkeuring ervan in dit Parlement te bespreken, wil ik niet dat die persoon zich alleen moet baseren op de Handelingen van de Kamer tot nu toe. Tot nu toe zijn hier heel wat dingen gezegd. De meeste van die dingen waren wel interessant, ook de dingen die de collega's van het Vlaams Blok aanhaalden, maar het feitelijke debat zal niet in de Handelingen worden weerspiegeld. Ik wil die lacune hier opvullen. Daarom ga ik nu opsommen wat zich intussen in de feitelijke wereld, buiten dit halfroond, heeft afgespeeld.

Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik begin met het citeren van een Belga-bericht. Belga is hier al veel geciteerd. Men mag het best loven voor zijn nauwgezet werk. Ik citeer het Belga-bericht van 27 juni, om 9u24. De titel zegt: "Kernkabinet – Aelvoet: 'Geen extra geld

voor Brussel'." Het gaat verder: "'Van het inwilligen van de PSC-eis om meer geld uit te trekken voor het Brusselse Gewest, kan geen sprake zijn'. Dat zei Agalev-minister Magda Aelvoet bij de aanvang van het kernkabinet woensdagochtend. Het goedkeuren van het Europees Verdrag ter bescherming van de nationale minderheden daarentegen, lijkt daarentegen wel bespreekbaar."

Het Belga-bericht gaat verder: "Net als in de Kamer wordt in het kernkabinet de goedkeuring van het bevoegdheidsluik van het Lambermont-akkoord besproken. De bedoeling is de Franstalige christen-democraten over de brug te krijgen." Woensdagochtend zei vice-premier Onkelinx: 'Er is al gevoelige vooruitgang geboekt, maar er is meer nodig om de PSC voor het Lambermont-akkoord te winnen'. Zij verwees naar de goedkeuring van het Minderhedenverdrag dat alle minderheden in België moet beschermen. Volgens mevrouw Aelvoet moet bekeken worden waar deze bevoegdheidsoverdracht precies over gaat, hoe minderheden worden gedefinieerd."

Het bericht citeert dan mevrouw Aelvoet: "'We zullen alleen een charter goedkeuren als het Belgische systeem overeind blijft'."

In hetzelfde bericht staan ook enkele bemerkingen van de ministers Louis Michel en Isabelle Durant, maar die zijn niet essentieel voor de chronologie van de feiten.

Gisterochtend was er dus al de intentie om tegemoet te komen aan de eisen van de Franstalige christen-democraten. Daarbij werden ten eerste extra geld voor Brussel en ten tweede de ondertekening van het Verdrag ter bescherming van de minderheden aangehaald.

Om 11.04 uur woensdagochtend berichtte Belga wat zich bij het begin van de plenaire zitting had afgespeeld. "De Kamer heeft woensdag bij het begin van het plenair debat ingestemd met de dringende behandeling van het wetsvoorstel dat een fonds opricht waarin 3,082 miljard frank wordt gestopt voor het Brussels Gewest." Het vermelde bedrag is belangrijk, voor het geval dit getal nog zou evolueren in de komende uren. "Het gaat om een voorstel van de fractieleiders van de meerderheid, die op die manier de PSC een eind tegemoet willen komen in ruil voor steun aan het Lambermont-akkoord." Het bericht besluit: "Wellicht is dit voorstel niet genoeg om de PSC over de streep te trekken. De Franstalige christen-democraten vragen ook nog een toegeving voor de situatie van de Franstaligen in de Vlaamse Rand."

Om 9.24 uur gingen de werkzaamheden dus van start buiten dit halfroond. Mevrouw Aelvoet zei dat er geen sprake kon zijn om de PSC-eis - meer geld te krijgen voor het Brussels Gewest - in te willigen. De ratificatie van het Europees Verdrag ter bescherming van de minderheden leek echter wel bespreekbaar. Om 11.04 uur werd het wetsvoorstel in overweging genomen voor een hoogdringende behandeling. Volgens dit wetsvoorstel wordt iets meer dan 3 miljard frank in een fonds gestopt. Er komt ook wat objectiviteit en continuïteit in het toebedelen van extra middelen aan Brussel om als hoofdstad te fungeren.

Om 13.32 uur vroeg de PSC om "bijkomende vertrouwenselementen". Ik citeer het Belga-bericht van 13.32 uur: "PSC-kamerlid Jean-Jacques Viseur vroeg de regering op de proppen te komen met 'enkele elementen van vertrouwen om er voor te zorgen dat Lambermont niet wordt getorpedeerd'."

"Paars-groen diende al een wettekst in die gedeeltelijk een voorstel overnam van PSC-fractieleider Poncelet. Dat richt een fonds op voor het Brussels Gewest en wordt dit jaar nog gespekt met 3,082 miljard frank. De PSC wil echter meer en dringt vooral aan op extra garanties voor de Franstaligen in de Vlaamse rand. Zij schuift in dat verband vooral de ondertekening naar voren van het Europees kaderverdrag ter bescherming van de nationale minderheden. De meerderheid tracht daar momenteel een mouw aan te passen.

Wat het bevoegdheidsluik zelf betreft, heeft de PSC fundamentele bezwaren. Dit is belangrijk om in de komende uren de houding van de PSC te wegen. Kamerlid Viseur had het over een probleem qua grondwettelijkheid – de overheveling van de gemeente- en provinciewet gebeurt niet via een grondwetswijziging – en wees op het feit dat het ontwerp uitgaat van een confederale logica". Daarna wordt hij als volgt geciteerd: "Het leidt ook niet tot beter bestuur of een betere relatie tussen burger en overheid". Voor de geschiedschrijvers van binnen 50 jaar, dat was woensdag 27 juni om 13.32 uur. Hiertussen gooi ik een Belga-bericht waarop de heer Annemans zo-even allusie heeft gemaakt en dat verslag uitbrengt van een debat in het Vlaams Parlement. Dat debat is belangrijk omdat het handelt over een eerste stap in de richting van de PSC. De collega's zullen zich herinneren dat enkele dagen geleden in het kader van allerlei marchandages, koehandels en koopmanskunst op een bepaald moment vanuit de meerderheid een signaal werd gestuurd naar de PSC om aan

te geven dat men het ermee eens was om de toezegging, die al intracommunautair was gedaan, om de BTW-voet voor nieuwbouw en verbouwingswerken aan schoolgebouwen te verlagen van 21% naar 6%, te honoreren. Hier werd een wetsvoorstel van gemaakt dat vorige week behandeld werd in de commissie voor de Financiën van de Kamer. Het werd vroeger in overweging genomen en onmiddellijk een eerste keer behandeld. Het is dan onmiddellijk op verzet van onze kant gestuit. Ik meen trouwens dat het verzet alleen van de CVP kwam. Ik denk niet dat andere fracties zich hierover hebben uitgesproken. Wij hebben toen opgemerkt dat men niet in zijn eentje de BTW-voet – weze het voor schoolgebouwen – kon verlagen van 21% tot 6%. Ook vorige keer gebeurde het op een woensdagnacht. Herinner u de vorige keer dat de PSC een bocht moest maken. Men kan toch niet gewoon omdat men dat 's nacht unilateraal is overeengekomen als lidstaat van de Europese Unie de BTW-voet verlagen? De minister van Financiën heeft toen gezegd dat hij het advies van de Europese Commissie zou vragen en dat wij ons geen zorgen moesten maken. Hij zou binnenkort voorzitter worden van de Ecofin-raad. In die functie zou hij dat wel in orde brengen. Wij hebben toen gewaarschuwd dat dit in tegenspraak was met de toepasselijke richtlijnen en dat het dus niet zou kunnen. Vorige week donderdag, toen men geconfronteerd werd met het feit dat men eenzijdig de BTW-voet moest verlagen van 21% tot 6%, bleek dat zelfs een geconcentreerde verlaging onhaalbaar was. Plots werden er vanuit de PSC amendementen ingediend op het oorspronkelijke wetsvoorstel inzake BTW-verlaging. Die amendementen strekten ertoe zowel de tituluur van het wetsvoorstel als de volledige inhoud ervan te vervangen. Dit zou worden vervangen door een zeer eigenaardige regeling waarbij aan zogenaamde vermogensrechtelijke VZW's – op een bepaald ogenblik was er zelfs sprake van vermogensverenigingen zonder winstoogmerk, een nieuwe rechtspersoon – die gebouwen beheren, in eigendom hebben of er rechten op hebben een vrijstelling of een sterke verlaging van de toepasselijke registratie- en successierechten toe te kennen. Dat was de strekking van de amendementen van de heer Poncelet, ingepast in een "stoemelings" toegeving aan de PSC om hen over de brug te krijgen.

Het is jammer dat de collega's Moerman en Tavernier niet aanwezig zijn. Ik veronderstel dat het niet uit een gevoel van schaamte is voor wat zich vorige week heeft afgespeeld. Zij liggen waarschijnlijk in bed en zullen ons straks

vervoegen. Vorige week donderdag 21 juni 2001, toen wij erop wezen dat dit voor Vlaanderen een nadelige wijziging, een nadelige verlaging van de registratie- en successierechten zou zijn, werden wij botweg uitgelachen door de heer Tavernier en de VLD-vertegenwoordiger in de commissie voor de Financiën, mevrouw Moerman, die de twee teksten hadden "geconsigneerd" zoals de heer Poncelet stelde. Het waren dus amendementen van de heer Poncelet die door mevrouw Moerman en de heer Tavernier mee waren ondertekend. Ik heb toen volgehouden dat de eenzijdige regeling, die door de PSC werd opgedrongen en mee ondertekend door leden van de meerderheid, voor Vlaanderen nadelig zou zijn. Dat werd echter weggewimpeld. Wij hebben toen een beroep moeten doen op een proceduretruc, namelijk het vragen van een tweede lezing. Het is complex. Het is zes in de tweede morgen van de 27ste juni.

01.119 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer Leterme, ik geef u een raad. Praat niet te lang, want hoe langer u praat, hoe minder democratisch u in de ogen van de heer Coveliers zult zijn. Terzake is de heer Coveliers een goede leerling van de heer Schiltz. De heer Schiltz heeft verklaard dat iemand die het Lambermont-akkoord niet goedkeurt, iemand is die ondemocratisch is want hij aanvaardt het consensusmodel niet waarin België naar een vrolijke en nieuwe toekomst evolueert.

De redeneringen van de heer Coveliers zijn werkelijk redeneringen van een leerling-tovenaar die natuurlijk verder gaat dan zijn leermeester. Hij is door de heer Schiltz grootgebracht.

De voorzitter: De heer Leterme zal tot een besluit komen.

01.120 Yves Leterme (CVP): Mijnheer Annemans, in onze fractie is er een andere inschatting van het soortelijk gewicht van de verklaringen van de heer Coveliers. U zou minder emotioneel reageren als u zich op dezelfde lijn zou plaatsen van het algemeen in Vlaanderen aangenomen soortelijk gewicht en de waarde van de verklaring van de heer Coveliers.

Ik kom terug tot de amendementen-Poncelet, Tavernier en compagnie. Wat de heer Tavernier en compagnie betreft, is het hen vergeven. Het is gebleken dat zij niet begrepen waarover het ging. Dat bleek echter pas na een tweede lezing. Door de tweede lezing hebben wij de kans gekregen om opnieuw uiteen te zetten dat de toegeving van de PSC voor Vlaanderen nadelig was. De collega's hebben echter in de boosheid volhard en

zij werden op dat ogenblik ook door de minister van Financiën bijgetreden die stelde dat men onze uitleg niet pikte en dat er van een communautaire scheefftrekking geen sprake was. Wij hebben nog beroep gedaan op de proceduretruc van de goedkeuring van het verslag om te vermijden dat dit zeer snel zou worden geagendeerd, namelijk vandaag 28 juni 2001. Uiteindelijk kwam er van het Vlaamse Parlement, van de minister-president van de Vlaamse regering een reactie, ik paraphraseer: wat mevrouw Moerman, VLD-kamerlid en lid van de commissie voor de Financiën – zij was trouwens niet alleen – en groen kamerlid de heer Tavernier hadden toegezegd, wat zij mee hadden ondertekend, wat zij met de grijnslach hebben goedgekeurd, is voor Vlaanderen nadelig. Als dit niet kan worden rechtgezet, zullen wij desnoods op de procedurebelangenconflict beroep doen om dit te laten rechtzetten. Gisterenmiddag, 27 juni 2001 heeft minister-president Patrick Dewael van de VLD van het Vlaams Parlement het bevel gegeven om het amendement van de heer Letermé goed te keuren, zoniet worden de belangen van Vlaanderen niet goed gediend.

Waarom weid ik daarover uit? Dit betoog is niet ingegeven door een misplaatste arrogantie omdat wij er dan toch in geslaagd zijn een zwakke plek bloot te leggen, maar om te waarschuwen voor het gemarchandeerd en de mogelijke toezeggingen en beloften die werden gedaan. Zelfs wanneer u de oppositie denigrerend verwijt dat ze er niets van kent, wil ik u waarschuwen. U hebt deze werkwijze vorige week en nu maandag reeds gebruikt en u werd tot de orde geroepen door partijgenoten, onder wie de minister-president van de Vlaamse regering.

Tot zover de chronologie van wat zich vandaag, 27 juni, in dit land heeft afgespeeld. Dit staat in tegenstelling tot wat zich hier heeft afgespeeld. Om 9.24 uur waren er de verklaringen van mevrouw Aelvoet. Om iets na 11 uur kwam de problematiek van de PSC aan de orde. Om iets na 13 uur verklaarde de heer Viseur dat er bijkomende elementen aan de orde moesten komen. Dan kwam het communiqué van 16.08 uur waarin minister-president Dewael wijst op de flater die moet worden rechtgezet.

Op zowat hetzelfde tijdstip – 16, 17 uur – legde Hugo Coveliërs, fractieleider van de VLD, een verklaring af in de elektronische media. In De Morgen van deze morgen staat te lezen dat de heer Coveliërs de eer kreeg om de bal in open doel te shotten. Hij verklaarde dat voor zijn fractie de deur openstond voor de problematiek van de

ondertekening en ratificatie van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Nationale Minderheden. Men wou terzake iets regelen met de PSC. Er werd wel de nuancering gemaakt dat dit niet mocht betekenen dat er ook maar iets zou veranderen aan het statuut van onder meer de Franstalige minderheid in de rand rond Brussel. De ratificatie mocht met andere woorden geen enkele invloed hebben op het vlak van de fundamentele evenwichten in dit land. Op geen enkel moment mag de Franstalige minderheid in de Brusselse rand worden beschouwd als een nationale minderheid waardoor het Belgisch systeem in vraag zou worden gesteld of in gevaar zou komen.

Ik overloop snel even de verklaringen van de Vlaams-Brabantse gouverneur, Lodewijk De Witte, die wellicht in bevolen opdracht heeft verklaard, ik citeer: "... dat Franstalige mandatarissen in de faciliteitengemeenten, na de regionalisering van de gemeente- en provinciewet, voldoende waarborgen overhouden tegen een discriminerende behandeling. Deze garanties in de pacificatiewet, bijvoorbeeld op het vlak van de taalkennis voor burgemeesters en schepenen, blijven immers van kracht en kunnen slechts door de federale overheid gewijzigd worden. Bovendien voegt Lambermont nieuwe waarborgen in". Dit Belga-bericht van 16.15 uur gaat verder, ik citeer: "Bij de Franstalige burgemeesters leeft de vrees dat de Vlaamse overheid haar nieuwe bevoegdheid om burgemeesters te benoemen en te sanctioneren, zal misbruiken ten aanzien van wie zich bijvoorbeeld verzet tegen de circulaire-Peeters. Gemeenten zijn volgens De Witte autonome besturen die het recht hebben om het niet eens te zijn met de Vlaamse regering en om de interpretatie die zij geeft aan een wet te contesteren. Van insubordinaties en tuchtsancties kan pas sprake zijn als men zich niet wil schikken naar de definitieve uitspraken van rechtbanken. Het Lambermont-akkoord voert bovendien een speciale procedure in bij de Raad van State en het Arbitragehof voor burgemeesters tegen wie een tuchtsanctie werd uitgesproken wegens niet naleving van een wet, decreet, ordonnantie, reglement of administratieve handeling". Deze verklaringen van de Vlaams-Brabantse gouverneur zijn toch wel belangrijk.

Ik wou nog even uitweiden over de stemmingmakerij vanwege enkele Vlaamse ministers. Te pas en te onpas zeggen zij dat het geld van Lambermont echt bruikbaar zou zijn. Mevrouw Dua hoopt dat zij in verband met de problematiek van de sluiting van de ISVAG-oven 1 miljard frank kan puren uit de

Lambermontakkoorden. Zo wil zij dat dossier oplossen. Alle argumenten zijn blijkbaar goed om een aantal mensen dingen te laten stemmen die tegen het Vlaamse belang zijn.

Terwijl al deze kleine feiten zich afspelen, lopen er natuurlijk een aantal zaken voort in dit feitelijke land. Deze avond, voorafgaand aan deze morgen, kwam er om 22.25 u. volgend bericht: "Terwijl in de Kamer het debat over het bevoegdheidsluik van het Lambermontakkoord voortgaat, zitten de vertegenwoordigers van de Franstalige meerderheidspartijen en de PSC sinds 19.30 u. op het partijhoofdkwartier van de PS samen rond de tafel. Ondermeer de vice-premiers Laurette Onkelinx, Isabelle Durant, Louis Michel, de partijvoorzitters Elio Di Rupo, Daniel Ducarme en Jacques Baudouin nemen deel aan de vergadering. Ook Gerard Deprez is van de partij, naast mevrouw Milquet en PSC-kamerlid Viseur. De meerderheid tracht nog steeds de PSC ervan te overtuigen de goedkeuring mogelijk te maken van het tweede luik van Lambermont. Welke houding de PSC uiteindelijk gaat aannemen, is nog altijd niet duidelijk. Ondertussen dreigt het kamerdebat nog zeer lang te duren. Zeer lange speeches worden gehouden en er zijn in principe nog een heel deel amendementen die gedurende vijf minuten kunnen toegelicht worden."

Ondertussen zijn we nog altijd 27 juni en is het al 0.31 u. We lezen: "De vergadering tussen de vertegenwoordigers van de Franstalige meerderheid en de PSC was woensdagavond rond middernacht nog altijd aan de gang. De discussie draait rond de ondertekening en de ratificering van het kaderverdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van nationale minderheden, meer bepaald rond de definitie van het begrip minderheid." Dat is uiteraard belangrijk om te kunnen refereren naar de stelling dat de ratificatie van het verdrag op geen enkele wijze mocht betekenen dat dit van toepassing zou zijn op de Franstalige minderheid in de gemeenten van de Brusselse rand. "De Franstaligen zouden een akkoord hebben bereikt over een mogelijke definitie. Die zou echter niet op de instemming kunnen rekenen van de Vlaamse partijen. Deze partijen zitten samen met premier Verhofstadt in een vergadering over dit thema. Ondertussen zijn een aantal andere Franstalige politici afgezakt naar de Keizerslaan. Het gaat om PSC-fractieleider Jean-Pol Poncelet en FDF-voorzitter Olivier Maingain. Voor Ecolo zijn ook Marcel Cheron en Jean-Marc Nollet rond de tafel gaan zitten. In de Kamer is de algemene bespreking nog altijd aan de gang." Het volgende is belangrijk voor het verdere verloop van dit debat. "De

meerderheid wil in alle geval tot op het einde gaan en wenst niet het verwijt te krijgen van de oppositie dat ze tijdens het debat niet aan het woord kon komen. De meeste kamerleden houden rekening met een zitting tot donderdagvoormiddag." Daar zijn we nu ongeveer. "De stemming zou in de namiddag tussen vier en zes uur plaatsvinden." Het is goed dat we via Belga-berichten kunnen vernemen wat de intenties van de meerderheid zijn.

Wat later, om 3.46 uur, kwam er een nieuw Belga-bericht. De opsomming is misschien eentonig, maar dit is wat zich feitelijk heeft afgespeeld. Dit is blijkbaar iets totaal anders dan wat hier in het halfroond is gebeurd. "De vertegenwoordigers van de Franstalige meerderheidspartijen en die van de PSC zijn in de nacht van woensdag op donderdag rond 2.30 u. uit elkaar gegaan. Alle betrokkenen verklaarden dat er een belangrijke vooruitgang werd geboekt, maar dat moet nu worden afgewacht. De bal ligt nu in het kamp van de federale regering, stelde onder meer PRL-voorzitter Daniel Ducarme. PSC-voorzitter Joëlle Milquet verwees naar de vergadering van het kernkabinet van donderdagmorgen. De discussie draaiden vooral rond twee punten. Enerzijds de financiering van het fonds dat wordt opgericht voor het vervullen van de internationale hoofdstedelijke functie van het Brussels gewest. Dat fonds, waar geen extra geld kon naartoe gaan luidens de verklaring van mevrouw Aelvoet en waar ook geen ander geld dan al voorzien was zou naartoe gaan. Anderzijds is er de ondertekening en ratificatie van het kaderverdrag van de Raad van Europa over de bescherming van de nationale minderheden. Wat dit laatste punt betreft wordt gezocht naar een definitie van het begrip minderheden." Daar hebben we het daarnet al over gehad. "Volgens Milquet gaat het over een constructieve en positieve discussie, maar ze verwees tegelijkertijd naar het kernkabinet dat donderdagmorgen vergadert." Mijnheer Di Rupo doet dan een aantal uitspraken. "We hebben goed gewerkt. We stonden in permanent contact met onze Vlaamse collega's.

Wij zijn uitgekomen op een akkoord dat zowel voor de Franstaligen als voor de Vlamingen aanvaardbaar zou moeten zijn. Wij blijven gemobiliseerd. Iedereen zoekt naar de meest geschikte termen.

Er wordt ook verwezen naar de verklaringen van de heer Daniel Ducarme en ook van de heer Olivier Maingain. Ik onthoud u dat niet, want het kan van belang zijn voor de toetsing van eventuele afspraken of akkoorden in het vervolg van de

debatten. De heren Maingain en Clerfayt hebben de intentie om het ontwerp te steunen. FDF-voorzitter Olivier Maingain sprak over “een redelijke oplossing”. Als de heer Maingain zulke woorden gebruikt, passen de Vlamingen best op hun tellen.

Het bericht sluit af met de mededeling dat het kernkabinet donderdagochtend vanaf 9 uur samenkomt. Om 9.30u heeft de heer Verhofstadt een ontmoeting met PSC-voorzitster mevrouw Joëlle Milquet.

Die wat vervelende opsomming heb ik gegeven om de waarheid haar recht te geven. Ik wil aantonen dat het hier gevoerde debat door de meerderheid en de regering werd geweigerd. Men moest namelijk naast dit halfroond de duisternis opzoeken om via gsm en andere contacten een tweederde meerderheid voor de stemming van dit bevoegdheidsontwerp te vinden. Dat staat natuurlijk haaks op verklaringen van de eerste minister. Naarmate zijn verklaringen vorderden, was het steeds later in de nacht. De heer Verhofstadt heeft meermaals verklaard dat een globaal akkoord rond een nieuw communautair vergelijk was bereikt. Nu stellen we vast dat, in het holst van de nacht, tot de laatste uren voor de stemming en waarbij men zelfs de kalender moet manipuleren om ervoor te zorgen dat wij na de avond van 27 juni een tweede morgen meemaken, in weerwil van de verklaringen van de eerste minister, er blijkbaar toch geen globaal akkoord was, toch niet in die mate dat er een tweederde meerderheid rond kon verzameld worden.

Collega's, door de collega's Verherstraeten en Simonne Creyf is reeds aangegeven dat dit akkoord onze goedkeuring niet wegdraagt, niet alleen het financieringsontwerp maar ook het ontwerp van bijzondere wet tot overdracht van bevoegdheden. Het een hangt natuurlijk samen met het andere. Het gaat niet alleen om de overdreven transfers. Trouwens – en we laten dat steeds meer opmerken – vorige week heeft de minister van Begroting zelf toegegeven dat voor hem Lambermont iets te ruim inboette op de op federaal vlak beschikbare middelen.

De vice-eerste minister heeft gezegd dat de goudhamster die in het lokaal naast zijn bureau is gehuisvest en die daar naar verluidt een goed leven leidt en het symbool van zijn budgettaire beleid is, iedere dag bidt opdat het Lambertmont-akkoord niet zou worden goedgekeurd.

Dat is het bewijs ex absurdo inzake de

beschikbare middelen op federaal vlak dat dit een bijzonder duur akkoord is, dat weliswaar de Gewesten in staat stelt om op het vlak van de primaire uitgaven, grote uitgavenstromen te organiseren, voor zover ze het erover eens zouden zijn waar precies deze uitgaven naartoe moeten, ofwel minder inkomsten te hebben. Het is echter duidelijk dat dit Lambermont-akkoord een heel duur akkoord is, in die mate zelfs dat het voor de minister van Begroting niet zou worden goedgekeurd. Ik durf immers te veronderstellen dat hij, zoals in andere dossiers en andere uitspraken, denkt via zijn goudhamster. Die goudhamster is niets anders dan een alter ego dat onze begrotingsminister zich toemeet.

Een eerste punt van kritiek, op het geheel uiteraard, zijn de overdreven transfers en het feit dat er geen fiscale autonomie komt.

Ten tweede, het feit dat er te weinig bevoegdheden worden overgeheveld, maxi-geld tegen mini-bevoegdheden. Een tweetal weken geleden hebben wij deze kritiek trouwens reeds geformuleerd.

Ten derde, en collega Creyf heeft daarover al uitgeweid, het feit dat – en ik citeer Karel De Gucht – dat er een perfide regeling voor Brussel is getroffen, die de basisproblemen van Brussel niet oplost.

Daarom zullen wij tegen dit wetsontwerp stemmen, tenzij men natuurlijk in ruime mate onze amendementen zou aanvaarden, wat zal moeten blijken uit de debatten die zullen volgen.

Collega's, ik sluit af met de volgende conclusie. De grote les uit dit verhaal, uit wat zich hier gisteren en vannacht en ook twee weken geleden heeft afgespeeld in en buiten dit halfroond is dat wij vandaag eens te meer het failliet meemaken van wat ondertussen de methode-Verhofstadt kan worden genoemd.

Men kan over vorige eerste ministers veel zeggen. Men kan hen beschuldigen van loodgieterspraktijken, Die eerste ministers echter hadden het formaat om ervoor te zorgen dat, wanneer een ontwerp van grondwetsherziening of van bijzondere wet werd ingediend en besproken en ter stemming werd voorgelegd, dat er een coherente meerderheid was om het goed te keuren en die geloofde in de doelstellingen van die staatshervorming. In tegenstelling tot die methode maken we mee dat de huidige eerste minister zagezegd van globaal akkoord naar globaal akkoord gaat, spreekt over het totaal

uitgesloten zijn van ook maar welkdanige koppeling van het ene wetsontwerp of -voorstel met het andere, in de feiten aan een hels tempo, wetsvoorstellen uit de mouw moet laten schudden door de mensen van de PSC bij urgentie op de agenda te laten plaatsen en dat wij tot op dit tijdstip moeten vaststellen dat er tot het laatste ogenblik wordt gemarchandeerd, de koopmanskunst ten nadele van Vlaanderen moet worden gebruikt om uiteindelijk te komen tot een stemming met haken en ogen waar uiteraard, zoals bij de bijzondere Financieringswet, het scorebord wellicht opnieuw 59-0 zal zijn aan Franstalige kant en een nipte meerderheid aan Vlaamse kant om dit anti-Vlaams ontwerp goed te keuren.

01.121 Minister **Johan Vande Lanotte**: Mijnheer de voorzitter, ik ben een aantal keren op de geformuleerde opmerkingen ingegaan. Ook mijn opvolgers hebben dat gedaan. Ik heb de indruk dat, sedert ik hier ongeveer acht uren geleden ben weggegaan en na gehoord te hebben wat de heer Leterme heeft gezegd, men gedurende die acht uren voortdurend heeft herhaald wat toen is gezegd. Ik verwijs dan ook naar de uiteenzettingen die ik toen heb gegeven.

De **voorzitter**: De algemene bespreking is gesloten.
La discussion générale est close.

Voor de statistieken deel ik u mee dat in totaal 2.45 uur gisterenochtend, 4.18 uur gisteren in de eerste vergadering van de namiddag en ongeveer 11 uur in de tweede vergadering. Het algemeen debat heeft dus ongeveer 17 uur geduurd.

Ik laat ook opmerken aan de fractie van collega Annemans dat zij 9.51 uur heeft gesproken terwijl dit normaliter het 7.30 uur had mogen zijn.

Alle leden van de fractie van de heer Annemans hebben het woord gevoerd. Zij hebben 2.21 uur meer gesproken dan de klassieke toegestane spreektijd.

Dit vormt voor mij echter geen probleem.

Om technische redenen stel ik u voor de vergadering te schorsen.

De vergadering is geschorst.
La séance est suspendue.

De vergadering wordt geschorst
donderdagmorgen om 06.40 uur.

La séance est suspendue le jeudi matin à 06.40 heures.

(La suite de la séance se trouve dans la brochure PLEN 141.)
(Het vervolg van de vergadering staat in de brochure van de PLEN 141.)

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

BEKNOPT VERSLAG

COMPTE RENDU ANALYTIQUE

PLENUMVERGADERING

SÉANCE PLÉNIÈRE

woensdag

mercredi

27-06-2001

27-06-2001

20:20 uur

20:20 heures

INHOUD

Berichten van verhindering	1
ONTWERP VAN BIJZONDERE WET (VOORTZETTING)	1
Ontwerp van bijzondere wet houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen (overgezonden door de Senaat) (1280/1 tot 3)	1
<i>Hervatting van de algemene bespreking</i>	1
<i>Sprekers: Simonne Creyf, Yves Leterme, voorzitter van de CVP-fractie, Guido Tastenhoye, Alexandra Colen, Roger Bouteica, Fauzaya Talhaoui, Danny Pieters, Guy D'haeseleer, Hagen Goyvaerts, Bart Laeremans, Bert Schoofs, Jan Mortelmans, Filip De Man, Luc Sevenhans, John Spinnewyn, Jaak Van Den Broeck, André Smets, Hugo Coveliers, voorzitter van de VLD-fractie, Gerolf Annemans, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie</i>	
Persoonlijk feit	33
<i>Sprekers: Gerolf Annemans, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie, Hugo Coveliers, voorzitter van de VLD-fractie</i>	
Algemene bespreking (Voortzetting)	34
<i>Sprekers: Hugo Coveliers, voorzitter van de VLD-fractie, Yves Leterme, voorzitter van de CVP-fractie, Magda Aelvoet, minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, Johan Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie</i>	

SOMMAIRE

Excusés	1
PROJET DE LOI SPÉCIALE (CONTINUATION)	1
Projet de loi spéciale portant transfert de diverses compétences aux régions et communautés (transmis par le Sénat) (1280/1 à 3)	1
<i>Reprise de la discussion générale</i>	1
<i>Orateurs: Simonne Creyf, Yves Leterme, président du groupe CVP, Guido Tastenhoye, Alexandra Colen, Roger Bouteica, Fauzaya Talhaoui, Danny Pieters, Guy D'haeseleer, Hagen Goyvaerts, Bart Laeremans, Bert Schoofs, Jan Mortelmans, Filip De Man, Luc Sevenhans, John Spinnewyn, Jaak Van Den Broeck, André Smets, Hugo Coveliers, président du groupe VLD, Gerolf Annemans, président du groupe VLAAMS BLOK</i>	
Fait personnel	33
<i>Orateurs: Gerolf Annemans, président du groupe VLAAMS BLOK, Hugo Coveliers, président du groupe VLD</i>	
Discussion générale (Continuation)	34
<i>Orateurs: Hugo Coveliers, président du groupe VLD, Yves Leterme, président du groupe CVP, Magda Aelvoet, ministre de la Protection de la consommation, de la Santé publique et de l'Environnement, Johan Vande Lanotte, vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Économie sociale</i>	

PLENUMVERGADERING

van

WOENSDAG 27 JUNI 2001

20:20 uur

SEANCE PLENIERE

du

MERCREDI 27 JUIN 2001

20:20 heures

De vergadering wordt geopend om 20.21 uur door de heer Jean-Pol Henry.

Tegenwoordig bij de opening van de vergadering is de minister van de federale regering: Didier Reynders

Berichten van verhindering

Gezondheidsredenen : Patrick Moriau
Raad van Europa : Erik Derycke

Federale regering

Louis Michel, vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken: Den Haag
Isabelle Durant, vice-eerste minister en minister van Mobiliteit en Vervoer: Europese Raad Vervoer (Luxemburg)
Frank Vandenbroucke, minister van Sociale Zaken en Pensioenen: met zending buitenslands
Luc Van den Bossche, minister van Ambtenarenzaken en Modernisering van de openbare besturen: gezondheidsredenen
Jaak Gabriëls, minister van Landbouw en Middenstand : met zending buitenslands
Rik Daems, minister van Telecommunicatie en Overheidsbedrijven en Participaties : Europese Raad Telecommunicatie (Luxemburg)
Annemie Neyts-Uyttebroeck, staatssecretaris voor Buitenlandse Handel : met zending buitenslands
Olivier Deleuze, staatssecretaris voor Energie en Duurzame Ontwikkeling : Den Haag

Ontwerp van bijzondere wet (voortzetting)

01 Ontwerp van bijzondere wet houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen (overgezonden door de Senaat) (1280/1 tot 3)

Hervatting van de algemene bespreking

La séance est ouverte à 20.21 heures par M. Jean-Pol Henry.

Ministre du gouvernement fédéral présent lors de l'ouverture de la séance: Didier Reynders

Excusés

Raisons de santé : Patrick Moriau
Conseil de l'Europe : Erik Derycke

Gouvernement fédéral

Louis Michel, vice-premier ministre et ministre des Affaires étrangères: La Haye
Isabelle Durant, vice-premier ministre et ministre de la Mobilité et des Transports: Conseil européen Transport (Luxemburg)
Frank Vandenbroucke, ministre des Affaires sociales et des Pensions: en mission à l'étranger
Luc Van den Bossche, ministre de la Fonction publique et de la Modernisation de l'administration: raisons de santé
Jaak Gabriëls, ministre de l'Agriculture et des Classes moyennes : en mission à l'étranger
Rik Daems, ministre des Télécommunications et des Entreprises et Participations publiques : Conseil européen (Luxemburg)
Annemie Neyts-Uyttebroeck, secrétaire d'Etat au Commerce extérieur : en mission à l'étranger
Olivier Deleuze, secrétaire d'Etat à l'Energie et au Développement durable : La Haye

Projet de loi spéciale (continuation)

01 Projet de loi spéciale portant transfert de diverses compétences aux régions et communautés (transmis par le Sénat) (1280/1 à 3)

Reprise de la discussion générale

01.01 **Simonne Creyf** (CVP): Hoe komt het toch dat iedereen Lambermont op zijn Frans uitspreekt? Volgens mij heeft dat te maken met het feit dat niemand dit akkoord met Vlaanderen associeert. Dit akkoord draait om maxigeld voor minibevoegdheden, federaal geld voor Wallonië en minibevoegdheden voor Vlaanderen.

Ik zal het hebben over de Brussel-akkoorden. De Costa zou een eind gaan maken aan de communautaire perikelen. De beslissingen zouden niet langer bij nacht en ontij door de regering worden genomen. Het Sint-Elooisakkoord, Lambermont en Lambermont-bis kwamen echter wel tot stand door toedoen van de regering én bij nacht en ontij.

Elke suggestie werd gecounterd door de heer Moureaux. Daarom namen de Vlaamse meerderheidspartijen gas terug. Van de Vlaamse eisen is bijgevolg niets in het akkoord overgebleven.

De Brusselse Costa gaf uiting van de onwil van de regering om de Brusselse instellingen te hervormen. Het Lambermont-akkoord houdt een volledige overheveling van de gemeentewet in naar de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. Daarbij werden geen garanties ingeschreven voor de Brusselse Vlamingen. Daarom moest de agenda van de Costa tot het gemeentelijk niveau worden uitgebreid. Dit leidde tot een duidelijk eisenpakket vanwege de Vlaamse democratische partijen. Eén van de eisen was de waarborg van twee Vlaamse schepenen in elke Brusselse gemeente.

De Brusselse CVP stelde zich constructief op, maar de Brusselse Costa verliep chaotisch en er bestonden parallelle onderhandelingen waarvan CVP en PSC werden uitgesloten. In dit parallelle circuit werd het Vlaamse front over het gemeentelijke niveau doorbroken en werd gekozen voor de kortetermijnbelangen van paars-groen.

Het uiteindelijke Brussel-akkoord is onevenwichtig, het houdt geen rekening met de belangen van de Brusselse Vlamingen en met de specificiteit van Brussel.

Het biedt geen perspectieven voor een coherenter bestuur en het getuigt van een gebrek aan politiek fatsoen. Bovendien is er geen meerderheid voor in Brussel. Het is daarenboven niet efficiënt.

01.01 **Simonne Creyf** (CVP): Comment se fait-il que tout le monde prononce 'Lambermont' à la française? A mon avis c'est dû au fait que personne n'associe réellement cet accord avec la Flandre. Les principaux axes de cet accord sont des maxi-sous pour des mini-compétences, de l'argent fédéral pour la Wallonie et des mini-compétences pour la Flandre.

Je voudrais parler maintenant des accords sur Bruxelles. La COREE devait mettre fin aux problèmes communautaires, avait-on dit. Les décisions ne seraient plus prises à la va-vite par le gouvernement. Cependant, cela a une nouvelle fois été le cas pour les accords de la Saint-Eloi, du Lambermont et du Lambermont bis.

Chaque suggestion a été contrée par M. Moureaux. Aussi les partis flamands de la majorité ont-ils réduit au maximum leurs revendications. Par conséquent, on ne retrouve rien des revendications flamandes dans l'accord.

La COREE bruxelloise a exprimé l'absence de volonté du gouvernement de réformer les institutions bruxelloises. L'accord du Lambermont impliquait le transfert intégral de la loi communale au Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale. Aucune garantie n'a été prévue pour les Flamands de Bruxelles. C'est la raison pour laquelle l'ordre du jour de la COREE devait être étendu au niveau communal. Cela a conduit à un cahier de revendications claires et nettes émanant des partis démocratiques flamands. L'une des revendications était la garantie de disposer de deux échevins flamands dans chaque commune bruxelloise.

Le CVP bruxellois a adopté une attitude constructive, mais la COREE bruxelloise s'est déroulée de manière chaotique et le CVP et le PSC ont été exclus des négociations parallèles. Ce circuit parallèle est parvenu à percer le front flamand au niveau communal et a favorisé les intérêts à court terme de la majorité arc-en-ciel.

L'accord du Lombard, tel qu'il a finalement été adopté, manque d'équilibre et ne tient compte ni des intérêts des Bruxellois flamands, ni de la spécificité de Bruxelles.

L'accord n'offre aucune perspective pour une politique plus cohérente et trahit un manque de dignité politique. En outre, il n'emporte pas l'adhésion d'une majorité à Bruxelles et est inefficace.

De regionalisering van provincie- en gemeentewet had positief kunnen zijn mits men rekening had gehouden met het advies van de Raad van State bij de herziening van artikel 162 van de Grondwet en met de specifieke situatie in Brussel.

Door de akkoorden over Brussel verliezen de Gemeenschappen alle impact op het bestuur in Brussel. Wij vinden dat de Gemeenschappen betrokken moeten blijven bij de Brusselse bestuurlijke instellingen. Door dit akkoord wordt nog maar eens een band tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad doorgesneden.

De vorige staatshervormingen hebben een evenwicht gerealiseerd tussen Gewesten en Gemeenschappen. Dit akkoord maakt een einde aan dit politiek evenwicht. Enkel de Gewesten verwerven een beperkte fiscale autonomie. Door de driedigheid verliest Vlaanderen zijn invloed in Brussel, alle banden worden doorgesneden.

We waren steeds voorstander van een overheveling van de gemeente- en provinciewet, maar dit moest gebeuren op een correcte manier voor de Brusselse Vlamingen. Omdat daarvoor geen garanties konden worden geboden, was dit totnogtoe niet gebeurd. Deze regering laat de overheveling doorgaan zonder garanties voor de Brusselse Vlamingen.

De voorwaarden hadden de volgende moeten zijn: waarborgen voor een minimum aantal Vlamingen in elk schepencollege en elke gemeenteraad en in elke geleding van het OCMW of van om het even welk lokaal openbaar bestuur; elk aspect van de wet kan maar worden gewijzigd met de goedkeuring van de meerderheid in elke taalgroep van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad.

Dit akkoord is niet goed en het advies van de Raad is op alle vlakken vernietigend. De regering en de meerderheid in de Senaat veegden die argumenten echter van tafel.

Toch bevat dit akkoord een aantal positieve elementen, die tot stand kwamen toen de CVP nog aan de gesprekken deelnam: de uitbreiding van de Nederlandstalige taalgroep in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en de rechtstreekse verkiezing van de Brusselse leden van het Vlaams Parlement.

De andere punten verdienen echter slechts kritiek. Er gaat 2 miljard federaal geld naar Brussel. Dit geld wordt onrechtvaardig verdeeld. Slechts 200

La régionalisation des lois provinciale et communale aurait pu être positive s'il avait été tenu compte de l'avis du Conseil d'Etat à propos de la révision de l'article 162 de la Constitution et de la situation particulière de Bruxelles.

L'accord du Lombard prive les Communautés de toute influence sur la politique bruxelloise. Nous estimons que les Communautés doivent rester associées aux décisions des institutions politiques bruxelloises. Avec cet accord, c'est un nouveau lien entre la Flandre et la capitale qui est coupé.

Les précédentes réformes de l'Etat avaient abouti entre les Communautés et les Régions à un équilibre qui est mis à mal par l'accord du Lombard. Seules les Régions obtiennent une autonomie fiscale limitée. En raison de cette triple structure, l'influence de la Flandre sur Bruxelles régresse et tous les liens sont coupés.

Nous avons toujours été favorables à un transfert des lois communale et provinciale, à condition qu'il soit correctement mis en œuvre à l'égard de tous les Bruxellois flamands. A défaut de garanties en la matière, ce transfert n'avait pas encore été opéré. Ce gouvernement accepte à présent qu'il soit procédé au transfert sans exiger de garanties pour les Bruxellois flamands.

Voici quelles auraient dû être les conditions: la garantie d'une représentation flamande minimale dans chaque collège échevinal et conseil communal ainsi qu'à tous les échelons du CPAS ou de toute administration publique locale. En outre, chacun des aspects de la loi ne devrait pouvoir être modifié qu'avec l'approbation de la majorité de chaque groupe linguistique du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale.

Cet accord est mauvais et l'avis du Conseil d'Etat est dévastateur à tous égards. Le gouvernement et la majorité qui s'est dégagée au Sénat ont toutefois ignoré les arguments de ce dernier.

Cet accord comporte néanmoins certains éléments positifs qui ont été insérés lorsque le CVP participait encore aux discussions: l'élargissement du groupe linguistique néerlandophone au sein du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale et l'élection directe des membres bruxellois du Parlement flamand.

Tous les autres points n'appellent que des critiques. 2 milliards de fonds fédéraux sont accordés à Bruxelles et cette somme n'est pas équitablement

miljoen daarvan is bestemd voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Waarom kan dit geld niet worden aangewend om hefbomen, zoals de tweetaligheid in ziekenhuizen, te bevorderen?

De cartellijsten VLD-VU en SP-Agalev hebben bij de gemeenteraadsverkiezingen de duimen moeten leggen voor de CVP-lijsten. Nu zullen lijstverbindingen kunnen tot stand worden gebracht tussen partijen die als tegenstanders naar de verkiezingen zijn gegaan. Op die manier kan de burger geconfronteerd worden met een bestuur waarvoor hij eigenlijk niet gestemd heeft.

De dubbele meerderheid verdwijnt om blokkeringen te vermijden, dit zagezegd om democratische redenen. Men had beter gezocht naar een tijdelijke en specifieke oplossing voor tijdelijke en specifieke problemen. Dit doet afbreuk aan de Brussel-wet en bovendien verdwijnt het parallelisme tussen het Brusselse en het federale niveau. De Vlamingen hadden vaak problemen om bevoegdheden over te dragen naar het Brussels Gewest, maar ze gingen toch akkoord omdat er voldoende waarborgen waren. Die verdwijnen nu: de dubbele meerderheid in elke taalgroep wordt vervangen door een meerderheid van één derde van elke taalgroep. Dit wordt voorgesteld als een verfijning van het bestaande stelsel. Op die wijze slaagt men er in de CVP in Brussel buiten spel te zetten.

De bijkomende Vlaamse schepenen zullen 500 miljoen frank kosten per persoon. In praktijk zal er één in Elsene en één in Watermael-Bosvoorde bijkomen. Men betaalt daarvoor een miljard. Maar het probleem ligt vooral in de onwil van de Franstaligen om de tweetaligheid in de Brusselse besturen te erkennen.

01.02 Yves Leterme (CVP): De heer Viseur heeft gisteren de hele regeling "du brol" genoemd. Dit kan interessant zijn bij het vervolg van het debat.

01.03 Simonne Creyf (CVP): Indien men in Brussel het *one man-one vote* principe zou toepassen dan zouden er drie Vlaamse burgemeesters zijn op negentien en eenentwintig Vlaamse schepenen op een totaal van honderdeenveertig. Er zijn nu twaalf Vlaamse schepenen en er is geen enkele Vlaamse burgemeester. De stad Brussel telt één Vlaamse schepen op tien collegeleden, dan nog met een minimaal budget. Hij is zelfs niet bevoegd voor

répartition. 200 millions à peine sont destinés à la Commission communautaire flamande. Pourquoi cet argent ne peut-il être affecté à la promotion de certains leviers tels que le bilinguisme dans les hôpitaux ?

Lors des élections communales, les listes des cartels VLD-VU et SP-Agalev ont mordu la poussière face aux listes du CVP. Désormais, de listes antagonistes lors des élections pourront s'associer. Le citoyen se trouvera par conséquent confronté à une équipe pour laquelle il n'a en réalité pas voté.

La double majorité disparaît afin d'éviter des blocages, soi-disant pour des raisons de défense de la démocratie. Il aurait été préférable de rechercher une solution temporaire et spécifique à des problèmes temporaires et spécifiques. Ceci porte atteinte à la loi relative à Bruxelles, et en outre, le parallélisme entre les niveaux bruxellois et fédéral disparaît. Les Flamands étaient réticents lorsqu'il s'agissait de transférer des compétences à la Région bruxelloise, ils ont cependant accepté parce que des garanties suffisantes avaient été prévues. Or, celles-ci disparaissent à présent : la double majorité au sein de chaque groupe linguistique est remplacée par une majorité d'un tiers de chaque groupe linguistique. Cette mesure est présentée comme une amélioration du système existant. Ainsi, on parvient à court-circuiter le CVP à Bruxelles.

Les échevins flamands supplémentaires coûteront 500 millions de francs chacun. Dans la pratique, un échevin supplémentaire rejoindra le collège d'Ixelles et un autre celui de Watermael-Boitsfort. Cette opération nous coûte un milliard de francs. Mais le problème principal est la mauvaise volonté que mettent les Francophones à reconnaître le bilinguisme dans les administrations de Bruxelles.

01.02 Yves Leterme (CVP): Hier, M. Viseur a qualifié l'ensemble de cette réglementation de "brol". Cette déclaration peut être intéressante pour la suite du débat.

01.03 Simonne Creyf (CVP): Si l'on appliquait à Bruxelles le principe "un homme, une voix", on comptabiliserait trois bourgmestres flamands sur dix-neuf et vingt et un échevins flamands sur cent quarante et un. A l'heure actuelle, on compte douze échevins flamands et il n'y a pas de bourgmestre flamand. La ville de Bruxelles compte un échevin flamand parmi les dix membres du collège et cet échevin ne dispose que d'un budget minimal. L'enseignement néerlandophone et la culture ne

Nederlandstalig onderwijs en voor cultuur. Ook het Brussels OCMW is Franstalig. Dit akkoord verandert niets aan die verhoudingen.

Brussels minister Vanhengel wijst in een opiniestuk op dat de Nederlandstaligen er zeventien mandaten verkrijgen, maar zwijgt in alle talen over de negatieve punten.

Dit akkoord verzekert geen behoorlijk bestuur. De negentien baronieën worden nu negentien koninkrijken. Het gemeentelijk beleid faalt. Er komt geen gewestelijke coördinatie.

Ik stel vast dat de regeling op gemeentelijk vlak is herleid tot een platvloerse afkoop. De gemeenten die "bereid" zijn een Nederlandstalige schepen of OCMW-voorzitter te verkiezen, zullen daarvoor worden beloond met 1 miljard frank. Dit schept een band tussen individuele mandaten en federale financiering. Dit is zowel juridisch als moreel aanvechtbaar.

01.04 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Wij staan achter de verklaringen van mevrouw Creyf, maar de CVP heeft niet steeds dezelfde taal gesproken. Vrijdag 22 juni werd in de Vlaamse Gemeenschapscommissie een motie ingediend door het Vlaams Blok die twee vroegere moties herhaalde die door de Vlaamse democratische partijen werden goedgekeurd. De CVP-fractie heeft deze motie afgekeurd. Wil de CVP nu eigenlijk het Lambermont-akkoord goedkeuren of verwerpen?

01.05 Simonne Creyf (CVP): De visie van Vlaams Blok en CVP op Brussel is niet identiek. Het Vlaams Blok wil de Brusselse instellingen platleggen. Wij wensen dat niet, want enkel de Brusselaars zijn daarvan het slachtoffer.

De CVP zal in de federale Kamer haar volle verantwoordelijkheid opnemen en wij zullen naar het Arbitragehof stappen.

01.06 Alexandra Colen (VLAAMS BLOK): De Belgische Grondwet werd sinds 1830 regelmatig aangepast in functie van diverse staatshervormingen. Opvallend is dat de Belgische onafhankelijkheid en Grondwet nooit werden gelegitimeerd, noch expliciet werden uitgeroepen. Dat contrasteert enorm met bijvoorbeeld de Nederlandse onafhankelijkheid in 1581 en de Amerikaanse in 1776. In die – en vele andere – historische gevallen werd de breuk met de vorst

ressortissent même pas à ses compétences. Même le CPAS de Bruxelles est francophone. Cet accord ne change rien aux rapports.

Dans une tribune libre, M. Vanhengel souligne que les néerlandophones obtiennent dix-sept mandats de plus mais il omet de parler des points négatifs.

Cet accord n'offre aucune garantie de bonne administration. Les dix-neuf baronnies deviennent désormais dix-neuf royaumes. La politique communale a échoué. Aucune coordination régionale ne verra le jour.

Je constate que sur le plan communal, les dispositions envisagées ont été réduites à un vulgaire marchandage. Les communes qui sont "disposées" à élire un échevin ou un président de CPAS néerlandophone recevront un milliard de francs en guise de récompense. Cela revient à lier des mandats individuels à un financement du fédéral. Il s'agit là d'une réglementation contestable du point de vue tant juridique que moral.

01.04 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Nous nous rallions aux déclarations de Mme Creyf mais le CVP, lui, n'a pas toujours tenu le même langage. Le vendredi 22 juin, le Vlaams Blok a déposé à la commission communautaire flamande une motion identique à deux motions que les partis démocratiques flamands avaient adoptée précédemment. Or, le groupe CVP a rejeté cette motion. Que veut le CVP en fin de compte: rejeter ou adopter les accords du Lambermont ?

01.05 Simonne Creyf (CVP): Le CVP ne partage pas le point de vue du Vlaams Blok concernant Bruxelles. Le Vlaams Blok veut bloquer les institutions bruxelloises. Nous ne poursuivons pas cet objectif car les Bruxellois seraient les seules victimes d'un tel blocage.

Dans cette Chambre fédérale, le CVP assumera pleinement sa responsabilité et saisira la Cour d'arbitrage.

01.06 Alexandra Colen (VLAAMS BLOK): Depuis 1830, la Constitution belge a régulièrement fait l'objet d'aménagements, au rythme de différentes réformes de l'Etat. Il est étonnant que l'indépendance de la Belgique et la Constitution n'aient jamais été légitimées ou explicitement proclamées, à l'inverse manifestement de l'indépendance néerlandaise en 1581 ou américaine en 1776 qui, à l'instar de nombreux autres exemples historiques, ont été clairement légitimés

gelegitimeerd door het niet respecteren door de vorst van de belangen en rechten van het volk. In het *Placcaat van verlatingshe*, dat model stond voor de "Declaration of independance", argumenteerde men dat de vorst of de regering hun macht uitsluitend krijgen door instemming van het volk. In beide gevallen erkende het volk de vorst niet langer en koos vrij een andere. Die legitimatie van onafhankelijkheid werd in de geschiedenis nog vele keren herhaald, zoals bijvoorbeeld in 1789 met het "Manifest van het Brabantse volk" tegen Jozef II. De nieuwe staat heeft dus nooit een juridische legitimatie gekregen.

De nieuwe Belgische Grondwet was in feite zelfs een kopij van de Nederlandse, enkele vrijheden uitgezonderd. Het gaat hier om een unitair, centralistisch model. België blijft een illegitieme staat. De drie organen zijn de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht. Daarnaast zijn er de zogenaamde ondergeschikte besturen. Dat is alleszins totaal tegengesteld met elk federaal regime. Er is immers een duidelijke hiërarchie, waarbij de macht ligt bij de centrale overheid. Enkel die centrale macht maakt de wetten. De Belgische Grondwet is daarvan de basis. Die Grondwet is zogenaamd een emanatie van de bevolking. De eerste Grondwet werd opgesteld door uitsluitend Franstaligen. De Vlamingen hadden daarin geen uitspraak. Integendeel. De meeste Vlaamse steden waren gekant tegen dat separatisme. Zelfs de Britten zagen in dat de Belgische revolutie doorgevoerd was tegen de meerderheid van de bevolking in. De Brabantse revolutie lag in de lijn van de Nederlandse revolutie en was gesteund op een eeuwenoude vrijheidstraditie waaronder de Blijde Inkomst. De Belgische revolutie heeft zijn secessie trouwens nooit verantwoord of juridisch gelegitimeerd. Er was trouwens geen sprake van een zelfbeschikkingsrecht, maar men steunde enkel op de macht van de wapens. België was van in het begin een totalitaire staat en steunde niet op de principes van de Franse revolutie. Bovendien werd de Belgische revolutie georganiseerd door Franse oproerlingen die de aanhechting van België bij Frankrijk wensten. De eigenlijke onafhankelijkheid van België kwam veel later.

Gedurende vele maanden werd ons land beheerst door militaire bendes. De Nederlandstalige troepen trokken zich terug mede onder druk van de Nederlandse kroonprins. Tot einde 1830 was het Nationaal Congres van mening dat België een deel van Frankrijk moest worden. De Fransen vreesden

par la rupture avec le souverain qui ne respectait pas les intérêts et les droits de la population. Le *Placcaat van verlatingshe*, qui a servi de modèle à la "Declaration of Independance", proclamait le principe selon lequel tous les pouvoirs du souverain ou du gouvernement émanent de la nation. Dans les deux cas susmentionnés, le peuple avait cessé de reconnaître le pouvoir du souverain et en avait choisi un autre. Cette légitimation de l'indépendance s'est répétée à maintes reprises au cours de l'histoire, comme en 1789, avec le "Manifeste du peuple brabançon contre Joseph II". Force est de constater que notre nouvel Etat fédéral n'a jamais obtenu de légitimation juridique.

Et la nouvelle Constitution belge est en fait une copie de la Constitution des Pays-Bas, à quelques détails près. La nôtre consacre un modèle unitaire et centraliste. La Belgique demeure un Etat illégitime. Ses trois organes institutionnels majeurs sont les pouvoirs législatif, exécutif et judiciaire. En outre, nous avons les pouvoirs subordonnés. Cette organisation est aux antipodes de tout régime fédéral. En effet, notre pays est doté d'une hiérarchie claire au sein de laquelle le pouvoir est détenu par l'autorité centrale qui, seule, élabore les lois. La Constitution belge en constitue le fondement. Elle est soi-disant l'émanation de la nation. La première Constitution de l'histoire de notre pays est l'oeuvre exclusive de Francophones. Les Flamands n'ont pas eu du tout voix au chapitre. Au contraire. La plupart des villes flamandes étaient opposées à ce séparatisme. Même les Anglais ont compris que la révolution belge avait été accomplie contre la majorité de la population. La révolution brabançonne s'est inscrite dans le droit fil de la révolution qui a éclaté aux Pays-Bas et elle était fondée sur une tradition séculaire de liberté marquée notamment par la Joyeuse Entrée. D'ailleurs, la révolution belge n'a jamais justifié ni étayé juridiquement la sécession qu'elle a induite. Du reste, il n'a jamais été question de droit à l'autodétermination. Les révolutionnaires se sont appuyés sur la puissance de leurs armes. Dès ses origines, la Belgique a été un Etat totalitaire dans la mesure où elle ne s'est jamais inspirée des principes de la révolution française. En outre, la révolution belge a été fomentée par des émeutiers français qui souhaitaient le rattachement de la Belgique à la France. L'indépendance proprement dite de notre pays est survenue bien plus tard.

Durant de nombreux mois, notre pays a été administré par des escouades militaires. Les troupes néerlandophones se sont retirées sous la pression, notamment, du prince héritier des Pays-Bas. Jusqu'à la fin de 1830, le Congrès National a estimé que la Belgique devait devenir une partie de la France. Mais les Français redoutaient une

echter een Britse reactie. Het Nationaal Congres stelde dan voor een Franse prins tot koning aan te stellen, maar de Britten drongen een eigen kandidaat op namelijk Leopold van Saksen Coburg. In de Belgische Grondwet ontbreekt een hoofdstuk, namelijk dat alle volkeren mee moeten beslissen over de oprichting van de staat. De stichters van België deden echter alsof er geen sprake was van een meervolkenstaat. Het zelfbeschikkingsrecht van een volk blijft nochtans behoren tot dat volk. Lambermont verandert daar niets aan. Het gebruik der talen in België is volgens de Grondwet vrij. Toch werd er snel via artikel 23 afgekondigd dat het Frans de officiële taal werd. Ook dit is strijdig met het volkenrecht. De Fransen hebben het Nederlands verdrongen en het Zuid-Nederlandse volk gekoloniseerd.

Dit was puur een aanslag van de Fransen op het Vlaamse volk. Waarom dit alles in herinnering brengen? Omdat hieruit duidelijk blijkt dat de oorspronkelijke Belgische Grondwet een grendelgrondwet was en dat nog steeds is. Al vanaf 1830 staat in de Grondwet dat de Vlamingen hem nooit kunnen wijzigen zonder toestemming van de Franstaligen. Wij zitten nu nog altijd opgescheept met artikel 195 dat een tweederde-meerderheid vergt voor een grondwetsherziening. Bovendien zijn er de pariteit in de Ministerraad, een stelsel van bijzondere meerderheden, tal van alarmbelprocedures en vetorechten voor de Franstaligen. De Vlamingen zullen nooit hun zelfbeschikkingsrecht kunnen heroveren. Er werd inderdaad wel één en ander gerealiseerd voor de Vlamingen, maar de prijs die we betaalden was hoog. Het structureel onrecht dat ons in 1831 werd aangedaan, kan alleen ongedaan gemaakt worden door Vlaams zelfbeschikking. Had het anders gekund? Ja, indien de zuidelijke Nederlanden inspraak hadden gekregen. Maar dan zou er geen afscheiding hebben plaatsgevonden. Na de staatsgreep ging het Vlaamse volk erop achteruit. Regularisatie was zelfs nog mogelijke indien de Fransen nadien hadden erkend dat ze het zelfbeschikkingsrecht van de Vlamingen hadden geschonden. Dat is niet gebeurd. Vlamingen moeten nog steeds hun rechten afkopen waarop ze volgens het volkenrecht gratis recht hebben.

Twee eeuwen Vlaams nationale strijd was een gevecht tegen een Franse dominantie. De hervormingsgezinden hebben dan ook ongelijk omdat ze een prijs moeten betalen voor het bekomen van hun rechten. Deze Belgische meervolkenstaat is illegitiem, samen met al zijn onderdelen, het vorstenhuis inclusief. In feite heeft er

réaction anglaise, ce qui a amené le Congrès National à proposer qu'un prince français monte sur ce trône. Les Anglais ont toutefois imposé leur propre candidat: Léopold de Saxe-Cobourg. Dans la Constitution belge, il manque un chapitre concernant la participation des populations à la prise de décision lors de la création de l'Etat. Les fondateurs de la Belgique ont agi comme si ce pays n'était pas composé de différents peuples. Le droit à l'autodétermination d'un peuple continue tout de même d'appartenir à ce peuple. Les accords de Lambermont n'y changent rien. La Constitution stipule que l'emploi des langues en Belgique est libre. Mais l'article 123 a rapidement établi que le français devenait la langue officielle. Cet article est également en contradiction avec le droit des peuples. Les Français ont noyé le néerlandais et ont colonisé le peuple des Pays-Bas du sud.

Ceci constituait, ni plus ni moins, un attentat des Français à l'égard du peuple flamand. Si j'ai rappelé tous ces événements, c'est parce qu'ils mettent clairement en évidence que la Constitution belge était – et est toujours – un texte verrouillé. Dès 1830, il était inscrit dans la Constitution que les Flamands ne pourront jamais la modifier sans l'assentiment des Francophones. Nous sommes toujours victimes de l'article 195 qui subordonne toute modification de la Constitution à une majorité des deux tiers. Par ailleurs, ont également été instaurés la parité au sein du Conseil des ministres, un régime de majorités spéciales ainsi que bon nombre de procédures d'alarme et de droits de veto pour les francophones. Les Flamands ne pourront jamais reconquérir leur droit à l'autodétermination. Si certaines réalisations ont été mises en œuvre en faveur des Flamands, ce fut toujours au prix fort. L'injustice structurelle qui nous a été infligée en 1831 ne pourra être réduite à néant que par l'autodétermination de la Flandre. Aurait-il pu en être autrement? Oui, si les Pays-Bas méridionaux avaient eu leur mot à dire. Mais, dans ce cas, les Pays-Bas seraient restés unis. Après le coup d'Etat, le peuple flamand n'a cessé de perdre des droits. La situation aurait pu être régularisée si les Français avaient admis qu'ils avaient violé les droits des Flamands, ce qu'ils n'ont évidemment pas fait. Les Flamands ne devraient pas avoir à acheter des droits auxquels ils peuvent, conformément au droit des gens, prétendre gratuitement.

Deux siècles de lutte nationale flamande sont autant de siècles de lutte contre la domination de Francophones. Les réformistes ont tort, parce qu'il y a un prix à payer pour l'obtention de leurs droits. Cet Etat belge, qui regroupe plusieurs peuples, est illégitime, tout comme toutes les parties qui le constituent, y compris la dynastie. En fait, il n'y a

nooit een Belgische Staat bestaan. Men kan natuurlijk niet alles nietig beschouwen wat de Staat heeft voorgebracht, maar wel een groot aantal onrechtmatige beslissingen zoals de onafhankelijkheidsverklaring zelf. De Baltische Staten riepen 10 jaar geleden hun onafhankelijkheid af en verklaarden hun aanhechting bij de Sovjetunie van vroeger, ongeldig. Hetzelfde principe kan voor België worden toegepast. Dat zou betekenen dat een aantal "Belgische" beslissingen als ongeldig kunnen worden beschouwd. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

01.07 Roger Bouteuca (VLAAMS BLOK): De manier waarop deze regering het debat voert over de communautaire kwestie tekent haar. Het is een manier om geld door te sluizen naar het Franstalige onderwijs. Het is niet zoals de heer Viseur zegt, dat beide Gemeenschappen er wel bij varen. De geldnood in het Franstalig onderwijs is de enige reden voor deze discussie. Vlaanderen heeft geen enkel belang bij Lambermont. De financiële afhankelijkheid van het Zuiden ten opzichte van het Noorden is zo groot dat ze elk debat overwoekert. Het belooft ook niet te verbeteren, integendeel, de geldstroom van Vlaanderen naar Wallonië zal steeds groter worden. Maar levert het ook resultaat op of is het enkel profitaat? Bij een afname van de economische groei zal de Vlaming zich wel afvragen wat er met al het Vlaams geld gebeurd is.

Men blijft krampachtig vastklampen aan het cordon sanitaire. Zelfs de man in de straat ziet in dat dit eerder contraproductief werkt.

De heer Verhofstadt was duidelijk in zijn burgermanifesten, als premier is hij even duidelijk, namelijk dat deze burgermanifesten compleet nutteloos zijn tenzij voor een oppositiekuur. Ik wens hem veel succes toe bij de volgende verkiezingen, want ik denk dat de Vlaamse kiezer het weer eens niet zal begrepen hebben. Premier Verhofstadt is z'n Vlaamse geloofwaardigheid volledig kwijt.

De splitsing van de sociale zekerheid was één van de Vlaamse eisen die door de VLD een paar jaar geleden nog werd gesteund. De premier had de unieke kans om de Walen te verplichten hierover te onderhandelen, omdat het Franstalig onderwijs in geldnood verkeerde. Het onderwijs in Wallonië blijft ondanks de herhaalde geldinjecties van slechte kwaliteit.

Lambermont maakt voor vele jaren verdere

jamais vraiment eu d'Etat belge. Certes, on ne peut pas considérer comme nul et non avenu tout ce que l'Etat a produit, mais un grand nombre de décisions illégitimes, telle que la déclaration d'indépendance elle-même, doivent être considérées comme telles. Il y a dix ans, les Etats baltes ont proclamé leur indépendance et invalidé leur annexion à l'ancienne Union soviétique. Le même principe peut s'appliquer à la Belgique. Cela signifierait que certaines décisions belges peuvent être considérées comme nulles et non avenues. (*Applaudissements sur les bancs du Vlaams Blok*)

01.07 Roger Bouteuca (VLAAMS BLOK): La façon dont ce gouvernement mène le débat sur la question communautaire, le caractérise. C'est une méthode pour canaliser de l'argent vers l'enseignement francophone. Les propos de Monsieur Viseur, qui estime qu'elle sera profitable aux deux Communautés, sont inexacts. Le manque d'argent dans l'enseignement francophone est la seule raison d'être de ce débat. La Flandre n'a rien à attendre des accords du Lambermont. La dépendance financière du Sud du pays par rapport au Nord est telle qu'elle conditionne chaque débat. La situation ne va pas s'améliorer, que du contraire : le flux d'argent de la Flandre vers la Wallonie ne va pas cesser d'augmenter. Mais va-t-il porter des fruits ou ne s'agit-il que de profitaat ? En cas de fléchissement de la croissance économique, le Flamand s'interrogera sur l'affectation des deniers flamands.

On veut à tout prix maintenir le cordon sanitaire alors que le commun des mortels comprend que celui-ci a plutôt un effet contre-productif.

Le message véhiculé par les manifestes de M. Verhofstadt était clair. En tant que premier ministre, M. Verhofstadt reste tout aussi clair et nous fait indirectement comprendre que ces manifestes sont sans utilité, sauf s'il s'agit de mener une cure d'opposition. Je lui souhaite bonne chance pour les prochaines élections, car je pense qu'une fois de plus, l'électeur flamand n'aura pas compris son message. Le premier ministre Verhofstadt a perdu toute crédibilité auprès de l'électorat flamand.

La scission de la sécurité sociale était une des exigences flamandes, soutenues par le VLD, il y a quelques années encore. L'enseignement francophone étant à court d'argent, le premier ministre a pu profiter de cette occasion unique pour contraindre les Wallons à accepter une négociation sur cette scission. Malgré les injections financières, l'enseignement wallon reste de piètre qualité.

Les accords du Lambermont excluent, pour de

onderhandelingen over de splitsing van de sociale zekerheid onmogelijk. Al het geld dat in Wallonië wordt gepompt is zinloos, bij gebrek aan een Waals project. Het Waals geldgebrek is structureel. Op die manier kan Vlaanderen geen eigen beleid voeren. Bij de minste groeivertraging komen we in de problemen. Voor de bevolking is onduidelijk hoe de vele beloften van vandaag mogelijk zijn na de jarenlange inspanningen. Dit Lambermont-akkoord biedt Vlaanderen geen enkel perspectief. De sociale zekerheid wordt niet gesplitst, ondanks de basiseis van het Vlaamse Parlement daaromtrent. Vlaanderen kan nu nauwelijks een eigen beleid ontwikkelen. Die Vlaamse eis kwam zelfs niet aan bod tijdens de onderhandelingen. Wat is dan nog de waarde van een resolutie van het Vlaams Parlement?

Fiscale autonomie was nog zo'n eis van het Vlaams Parlement. Vlaanderen verliest ook hier weer veel tijd. Bovendien kan Wallonië ingrijpen wanneer de fiscale belangen van de Franstalige burgers worden benadeeld door Vlaamse maatregelen. Het is evident dat dit zal gebeuren, want het rijkere, zuinigere Vlaanderen zal gunstige fiscale maatregelen uitwerken. De mogelijkheid van het Zuiden om zich met de fiscale bevoegdheden van het Noorden te bemoeien, zal voor problemen zorgen. Er kan dus bezwaarlijk over fiscale autonomie worden gesproken. De Vlaamse partijen die dit akkoord zullen goedkeuren, moeten zich bewust zijn van de grote consequenties die dit zal hebben.

De maatregelen die inzake Brussel worden voorgesteld, zijn een belediging voor elke Vlaming. De Vlamingen moeten dit akkoord wegstemmen uit zelfrespect. Als de Vlamingen dit akkoord goedkeuren dan zullen zij geschiedenis schrijven als toonbeelden van de zwakte van politiek Vlaanderen.

01.08 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): België is sedert 1993 een federale staat met een dynamische constructie. Deze bijzondere wet vormt een evenwichtig geheel in de verdere federalisering. Het omvat een belangrijke overdracht van bevoegdheden. De fiscale aspecten worden verbonden aan nieuwe bevoegdheden. Iedere Gemeenschap heeft baat bij meer middelen voor de bevoegdheden waarover ze beschikt. De herfinanciering zorgt ervoor dat de Gemeenschappen tegen 2012 over ruim 100 miljard frank nieuwe middelen zullen beschikken. Ze zullen hierdoor meer levenskwaliteit kunnen bieden.

nombreuses années, la poursuite des négociations sur la scission de la sécurité sociale. En l'absence d'un projet wallon, l'argent alloué à la Wallonie ne servira à rien. Le manque d'argent est un problème structurel en Wallonie et empêche la Flandre de mener sa propre politique. Le moindre tassement de la croissance entraînera des problèmes. La population ne s'explique pas les nombreuses promesses faites aujourd'hui qui succèdent à des années d'efforts. Les accords du Lambermont n'offrent aucune perspective à la Flandre. Même si la scission de la sécurité sociale constitue une exigence fondamentale du Parlement flamand, celle-ci restera lettre morte. Il est actuellement presque impossible à la Flandre de développer sa propre politique. Cette exigence flamande n'ayant même pas été abordée lors des négociations, on peut se demander quelle est encore la valeur d'une résolution votée au Parlement flamand?

L'autonomie fiscale était une autre exigence du Parlement flamand. Là encore, la Flandre perd beaucoup de temps. En outre, la Wallonie pourra intervenir lorsque les intérêts fiscaux des citoyens francophones seront lésés par des mesures flamandes. Il est évident que cela se produira car la Flandre, plus riche et plus économe, prendra des mesures fiscales positives. La possibilité laissée au Sud du pays de s'immiscer dans les compétences fiscales du Nord générera des problèmes. On ne saurait donc parler d'autonomie fiscale. Les partis flamands qui s'apprêtent à adopter cet accord doivent réaliser quelles en seront les conséquences.

Les mesures proposées pour Bruxelles sont une injure à tous les Flamands. Ceux-ci doivent rejeter cet accord par respect pour eux-mêmes. S'ils adoptent l'accord, ils donneront un exemple historique de la faiblesse de la Flandre politique.

01.08 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): La Belgique est, depuis 1993, un Etat fédéral doté d'une construction dynamique. Cette loi spéciale constitue un ensemble équilibré et constitue une étape dans le processus de fédéralisation. Elle prévoit un transfert important de compétences et établit un lien entre l'aspect fiscal et l'octroi de nouvelles compétences. Chaque Communauté a intérêt à voir augmenter les moyens destinés à l'exercice de ses compétences. Grâce au refinancement, les Communautés disposeront de 100 milliards de francs supplémentaires dès 2012, ce qui leur permettra de garantir une certaine qualité de vie à leurs citoyens.

Ook de Vlaamse Gemeenschap heeft nood aan middelen voor de uitoefening van haar bevoegdheden. De Lambermontakkoorden zorgen daarvoor. Belastingvermindering kan, maar er is ook meer levenskwaliteit nodig. De Vlaamse paars-groene regering moet zich om de sociaal zwakkeren bekommeren.

Vlaanderen kan niet achterblijven als België, als EU-voorzitter, het voortouw wil nemen in een sociaal Europa. De zes procent armen in Vlaanderen kan men met de budgettaire ruimte die vrijkomt een kwaliteitsrol levensperspectief aanbieden, er kan werk worden gemaakt van de kinderopvang, gehandicaptenzorg en bijzondere jeugdzorg, voor een betere combinatie arbeid en gezin, men kan anticiperen op de vergrijzing.

01.09 Yves Leterme (CVP): De minister-president van Vlaanderen heeft de bestemming van het Lambermontdividend al aangegeven, namelijk belastingvermindering. Uw partijgenoten hebben zich verzet met de verklaring dat er nog niet ingevulde behoeften zijn. Zij werden echter onmiddellijk terechtgewezen.

01.10 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Er zal daarover in de Vlaamse regering nog ernstig gediscussieerd worden. Ik wil enkel duidelijk maken dat er voor Vlaanderen heel wat nieuwe mogelijkheden ontstaan. Er moet ook aandacht zijn voor milieu, de ecologische schuld, gezondheid en een gezond landbouwbeleid. Hiermee is zestig miljard frank nodig. Daarnaast is geld nodig voor onderwijs. Ook voor de grote steden moeten meer middelen worden aangewend.

De Gewesten krijgen meer fiscale verantwoordelijkheid en meer beleidsverantwoordelijkheid inzake de personenbelasting.

De overheveling van de organieke wetten van gemeenten en provincies is een belangrijke stap. Van Brussel werd naar een meervoudige oplossing gezocht door de Nederlandstaligen een beter werkcomfort te bieden binnen de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en door een blokkering van de instellingen te vermijden. Compromissen over Brussel zijn altijd ingewikkeld. Het akkoord over Brussel is redelijk en evenwichtig en de Brusselaars hadden een grote inbreng. Lombard vertaalt de

La Communauté flamande a elle aussi besoin de moyens supplémentaires pour pouvoir exercer ses compétences. Elle pourra en bénéficier grâce aux accords du Lambermont. S'il est possible de réduire les impôts, il convient également d'améliorer la qualité de vie. Le gouvernement arc-en-ciel flamand doit prendre en charge les plus socialement défavorisés.

La Flandre ne peut pas rester à la traîne si, pendant sa présidence, la Belgique veut prendre l'initiative concernant l'Europe sociale. La marge budgétaire disponible permettra d'offrir au 6% de pauvres que compte la Flandre la perspective d'une bonne qualité de vie, de mieux assurer l'accueil des enfants, la prise en charge des personnes handicapées et de la jeunesse en difficulté, de mieux combiner le travail et la vie familiale et d'anticiper le vieillissement de la population.

01.09 Yves Leterme (CVP): Le ministre-président de la Flandre a déjà indiqué l'affectation du dividende résultant des accords du Lambermont, à savoir une diminution des impôts. Les membres de votre parti ont marqué leur opposition en faisant observer qu'une série de besoins restaient insatisfaits. Ils ont toutefois été immédiatement rappelés à l'ordre.

01.10 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): On en discutera encore sérieusement au sein du gouvernement flamand. Je voulais simplement souligner que toute une série d'opportunités nouvelles sont ainsi créées pour la Flandre. D'autres points qui méritent notre attention sont l'environnement, la dette écologique, la santé et une politique agricole saine. Soixante milliards de francs sont nécessaires à cet effet. Ensuite il y a l'enseignement qui a également besoin d'argent. Les grandes villes ont elles aussi besoin de moyens supplémentaires.

Les Régions se voient dotées d'une plus grande responsabilité fiscale et également d'une responsabilité politique accrue en matière d'impôt des personnes physiques.

Le transfert des lois organiques des communes et des provinces représente une étape importante. Pour Bruxelles, on est allé à la recherche d'une solution plurielle en offrant aux néerlandophones un plus grand confort du travail au sein du Conseil de Bruxelles-Capitale, tout en évitant un blocage des institutions. Les solutions de compromis concernant Bruxelles sont toujours compliquées. L'accord qui a été trouvé pour Bruxelles est raisonnable et équilibré, et les Bruxellois y ont pleinement

principes van het Brussels regeerakkoord. De positie van de Brusselse Vlamingen wordt aanzienlijk verbeterd. Dat is geen verwerpelijke afkoop. Brussel heeft geld nodig om buurten en wijken leefbaar te maken, om aan stadsvernieuwing te doen en de sociale dynamiek te verhogen.

01.11 Danny Pieters (VU&ID): Een band leggen tussen meer geld voor de grootstedelijke problematiek en meer Vlaamse schepenen kan niet. Enkel de gemeenten die een extra Vlaamse schepenen krijgen, krijgen extra geld. Dat is dus niet bestemd om sociale noden te lenigen.

01.12 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Ik wees er al op dat dit een globaal akkoord is en dat compromissen over Brussel steeds ingewikkeld zijn.

De overheveling van de bevoegdheid Landbouw naar de regio's maakt van hen de belangrijkste actoren op dit vlak in Europa. Volksgezondheid blijft federaal en kan zo toezicht houden op de voedselveiligheid.

Het ontwerp biedt ten slotte de mogelijkheid om op termijn bepaalde delen van Ontwikkelingssamenwerking over te dragen aan de deelgebieden. Daarbij mogen we niet overhaast te werk gaan. De deelgebieden hebben nu reeds de mogelijkheid structureel samen te werken met de armste landen. De administratie van Ontwikkelingssamenwerking is bovendien nog bezig met de hervorming. Ik vraag me bovendien af of de samenwerkingsakkoorden met de ontwikkelingslanden niet aan kwaliteit zouden inboeten bij een overheveling. Zij zijn waarschijnlijk meer gebaat bij een verhoging van het budget voor Ontwikkelingssamenwerking.

01.13 Danny Pieters (VU&ID): Wat is de juridische betekenis over de bepaling inzake Ontwikkelingssamenwerking? In mijn ogen betekent die niets meer.

01.14 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): We hebben onze aandacht toegespitst op de werkgroep die in 2002 van start zal gaan. We verwachten hier heel veel van.

01.15 Danny Pieters (VU&ID): Wij bespreken de tekst van een ontwerp van bijzondere wet. Wat

contribué. Les accords du Lombard traduisent les principes de l'accord gouvernemental bruxellois. La position des Flamands à Bruxelles se voit sensiblement améliorée. Il ne s'agit donc pas d'un marchandage blâmable. Bruxelles a besoin d'argent pour revitaliser ses quartiers, réaliser des projets en matière de rénovation urbaine et renforcer la dynamique sociale.

01.11 Danny Pieters (VU&ID): Il n'est pas acceptable de lier l'octroi d'argent supplémentaire pour la problématique des grandes villes et l'option qui permettra d'augmenter le nombre d'échevins flamands. Seules les communes qui obtiendront un échevin flamand supplémentaire recevront un supplément d'argent. Ce système n'est donc pas destiné à satisfaire des besoins sociaux.

01.12 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): J'ai déjà dit que c'était un accord global et que les compromis sur Bruxelles étaient toujours compliqués.

La régionalisation de l'Agriculture aura pour conséquence que les Régions seront désormais les acteurs principaux dans ce domaine en Europe. La Santé publique reste fédérale, ce qui lui permettra de contrôler la sécurité de la chaîne alimentaire.

Enfin, le présent projet offre la possibilité de transférer à terme aux entités fédérées certaines parties de la Coopération au développement. A cet égard, gardons-nous de faire preuve de précipitation. Les entités fédérées peuvent déjà, à l'heure actuelle, coopérer avec les pays les plus pauvres de façon structurelle. En outre, l'administration de la Coopération au développement travaille encore à la réforme. Par ailleurs, je me demande si, du point de vue qualitatif, les accords de coopération avec les pays en voie de développement ne pâtiraient pas d'un transfert. Il serait sans doute plus intéressant, en ce qui les concerne, d'accroître le budget de la coopération au développement.

01.13 Danny Pieters (VU&ID): Quelle est la signification juridique de la disposition relative à la Coopération au développement? A mes yeux, cette disposition n'a plus aucun sens.

01.14 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Nous avons concentré notre attention sur le groupe de travail qui démarrera ses travaux en 2002 et sur lequel nous fondons de grands espoirs.

01.15 Danny Pieters (VU&ID): Nous examinons le texte d'un projet de loi spéciale. Sur le plan

staat er nu – juridisch gezien – nog in deze wet over de overheveling van Ontwikkelingssamenwerking? Kan die overheveling op basis van deze tekst of is een nieuwe bijzondere wet nodig?

01.16 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): In de tekst staat wat er staat. Agalev-Ecolo zal deze tekst goedkeuren. (*Applaus bij Agalev-Ecolo*).

01.17 Guy D'haeseleer (VLAAMS BLOK): Na de eventuele goedkeuring van het ontwerp inzake de bevoegdhedenoverdracht zullen er heel wat champagnekurken knallen. In eerste instantie in de regering, maar vooral in Wallonië. De Franse Gemeenschap zal van het faillissement worden gered, zonder dat daar veel tegenover staat. Voor Wallonië is een nieuwe staatshervorming in de nabije toekomst niet meer nodig. We moeten er dan ook geen meer verwachten.

Wat is nog de betekenis van een resolutie als deze zo snel van de tafel kan worden geveegd? Deze regering heeft de resolutie van het Vlaams Parlement compleet genegeerd.

De Buitenlandse Handel moest volgens die resolutie worden overgeheveld; dit impliceert de afschaffing van de Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel en beslissingsbevoegdheid voor de Gewesten over de dossiers van de bedrijven en over de leningen van staat tot staat.

De bevoegdheid over telecommunicatie moet naar de deelstaten gaan. Spoorinfrastructuur en de regionale exploitatie ervan moeten worden overgedragen, net als de reglementering inzake de binnenvaart.

Vlaanderen beschikt al over belangrijke bevoegdheden inzake statistiek als beleidsondersteuning. Ontwikkelingssamenwerking en de bijhorende middelen moeten naar de deelstaten gaan. Land- en tuinbouw en de visserijbevoegdheden moeten worden overgeheveld. Gezondheids- en gezinsbeleid moeten volledig naar de deelstaten. Voor het Brussels Gewest moet er een keuzemogelijkheid zijn.

Door een coherente bevoegdheidsverdeling moeten de deelstaten een eigen werkgelegenheidsbeleid kunnen voeren. De bevoegdheid om de werkloosheidsuitkeringen aan te wenden ter activering moet exclusief naar de deelstaten gaan.

juridique, quel est encore le contenu de la loi relative au transfert de la Coopération au développement? Ce dernier peut-il être organisé sur la base de ce texte ou une nouvelle loi spéciale est-elle requise?

01.16 Fauzaya Talhaoui (AGALEV-ECOLO): Le contenu du texte est ce qu'il est. Agalev-Ecolo votera pour. (*Applaudissements sur les bancs d'Agalev-Ecolo*)

01.17 Guy D'haeseleer (VLAAMS BLOK): Après l'approbation éventuelle du projet relatif au transfert de compétences, le champagne coulera à flots en de nombreux endroits : d'abord au sein du gouvernement, mais surtout en Wallonie. La Communauté française sera sauvée de la faillite sans avoir concédé grand chose en retour. La Wallonie n'ayant plus besoin de réforme de l'Etat dans un avenir proche, nous pouvons nous attendre à ce qu'il n'y en ait plus.

Quelle est encore la signification d'une résolution si elle peut être purement et simplement ignorée après si peu de temps? Le gouvernement a complètement ignoré la résolution de Parlement flamand.

La résolution demandait le transfert du Commerce extérieur, ce qui implique la suppression de l'OBCE et le transfert aux Régions du pouvoir de décision en ce qui concerne les dossiers relatifs aux entreprises et aux prêts d'Etat à Etat.

Les compétences en matière de télécommunications devraient être transférées aux entités fédérées. Les infrastructures ferroviaires et leur exploitation régionale devraient également être transférées, de même que la réglementation en ce qui concerne la navigation intérieure.

La Flandre dispose de compétences importantes en matière de statistiques pour étayer sa politique. La Coopération au développement et les moyens qui y sont associés devraient également être transférés aux entités fédérées, ce qui vaut aussi pour l'agriculture, l'horticulture et les compétences en matière de pêche. La politique de la santé et la politique familiale doivent être transférées intégralement. Une possibilité de choix doit être laissée à la Région bruxelloise.

Une répartition cohérente des compétences doit permettre aux entités fédérées de mener leur propre politique de l'emploi. La compétence d'affecter les allocations de chômage aux mesures d'activation doit être confiée exclusivement aux

Voor Vlaamse bevoegdheden moeten Vlaamse sociale akkoorden worden afgesloten en akkoorden over gemengde bevoegdheden moeten door Vlaanderen worden bekrachtigd.

Voor andere cruciale aangelegenheden moet gewerkt worden aan samenwerkingsakkoorden met de sociale actoren.

De afweging van de Vlaamse resolutie tegen het wetsontwerp levert een gevoel van teleurstelling op. Dit is een gemiste historische kans. In het kader van de sociale zekerheid mag Vlaanderen enkel betalen en vooral niet te veel vragen stellen over de bestemming van het geld. In plaats van respect en dankbaarheid te tonen, gijzelen de Walen de Vlamingen. De wil van de Franstaligen is nog altijd wet.

We willen de sociale zekerheid oplitsen omdat de solidariteit plaats heeft gemaakt voor profitaat. Enkel wanneer de werkgelegenheidsgraad in Wallonië en Brussel zou stijgen, zullen de transfers slinken. Uit een KBC-studie blijkt dat de financiële transfers in 1999 200 miljard bedragen. Door de snellere vergrijzing in Vlaanderen zouden de financiële transfers in 2010 zakken tot 172,4 miljard om daarna weer te stijgen tot 180 miljard in 2020 en 210 miljard in 2030.

De demografische evolutie leidt niet tot een beperking van de transfers naar Wallonië en Brussel, tenzij de economische groei in Brussel en Wallonië zeer sterk zou toenemen. Dat blijkt uit een KBC-studie. Ik heb daarbij mijn twijfels. Uit een officieel tijdsbestedingsonderzoek van VUB en het NIS is immers gebleken dat Vlamingen langer werken en Walen langer slapen.

Wallonië zal alles doen om de transfers in stand te houden. De splitsing van de sociale zekerheid komt niet aan de orde. De regering wil geen duidelijkheid scheppen over de transfers. De splitsing van de sociale zekerheid zou zogenaamd de solidariteit breken. Wij zijn niet gekant tegen solidariteit, voor zover ze wordt beschouwd als een vangnet, niet als een hangmat.

Vlamingen verkiezen bijvoorbeeld de eerstelijns geneeskunde, Walen verkiezen de duurdere specialisten en de duurste technische snufjes. Dat heeft repercussies op de uitgaven in de sociale zekerheid. Elke Gemeenschap zou een

entités fédérées. Des accords sociaux flamands doivent être conclus pour ce qui concerne les compétences flamandes et les accords relevant de compétences mixtes doivent être entérinés par la Flandre.

Pour les autres matières particulièrement importantes, il convient de mettre en place des accords de coopération avec les acteurs sociaux.

Une comparaison entre la résolution flamande et le projet de loi nous laisse un sentiment d'insatisfaction. Historiquement parlant, il s'agit d'une opportunité manquée. Dans le cadre de la sécurité sociale, la Flandre doit se contenter de mettre de l'argent sur la table et elle ne peut surtout pas poser trop de questions sur la destination de cet argent. Plutôt que de montrer du respect et de la gratitude, les Wallons prennent les Flamands en otage. La volonté des Francophones l'emporte toujours.

Nous voulons scinder la sécurité sociale car la solidarité a laissé place aux abus. Pour que les transferts diminuent, il faut que le taux d'emploi en Wallonie et à Bruxelles augmente. Il ressort d'une étude de la KBC que les transferts se chiffraient à un montant de 200 milliards en 1999. Compte tenu d'un rythme de vieillissement plus important en Flandre, les transferts financiers devraient baisser jusqu'à 172,4 milliards en 2010 pour ensuite remonter et atteindre 180 milliards en 2020 et 210 milliards en 2030.

L'évolution démographique n'entraîne pas de limitation des transferts vers la Wallonie et Bruxelles, à moins que la croissance économique à Bruxelles et en Wallonie n'augmente sensiblement. Ces conclusions ressortent d'une enquête de la KBC. Je formule quelques doutes à ce propos. Une étude sur l'emploi du temps organisée par la VUB et l'INS révèle en effet que les Flamands travaillent plus alors que les Wallons dorment plus.

La Wallonie mettra tout en oeuvre pour maintenir les transferts. La scission de la sécurité sociale ne sera pas à l'ordre du jour. Le gouvernement ne souhaite pas faire la lumière sur les transferts. La scission de la sécurité sociale briserait la solidarité. Nous ne nous opposons pas à la solidarité à condition qu'elle serve de filet de sécurité et non pas de hamac.

Les Flamands préfèrent, par exemple, les soins de première ligne alors que les Wallons préfèrent s'adresser aux spécialistes, dont les honoraires sont plus élevés, et recourir aux technologiques médicales les plus coûteuses. Cela a des

eigen gezondheidsbeleid moeten kunnen voeren en de tering naar de nering zetten. Een eigen sociale zekerheid sluit ook niet uit dat een solidariteit met een andere volk tot stand komt na onderhandelingen. In België komen de geldstromen echter niet door onderhandelingen tot stand. De Walen doen er ook alles aan om die structurele miljardenstroom te bestendigen. Ons pleidooi voor een splitsing van de sociale zekerheid is ook ingegeven door een streven naar een goed beleid.

répercussions sur les dépenses dans le secteur de la sécurité sociale. Chaque Communauté devrait avoir la faculté de mener sa propre politique de santé et d'organiser un système de soins en rapport avec ses moyens financiers. Une sécurité sociale régionalisée n'exclut pas non plus qu'une solidarité avec un autre peuple puisse naître au terme de négociations. En Belgique, cependant, on ne négocie pas pour décider dans quel sens vont les flux financiers. Donc, les Wallons font tout pour bétonner ce dispositif de transferts structurels qui porte sur des milliards. Si nous plaçons en faveur d'une scission de la sécurité sociale, c'est aussi parce que nous aspirons à mener une politique appropriée dans ce domaine.

Ook wat de tewerkstelling betreft wordt niet tegemoet gekomen aan de Vlaamse resoluties. Het federaal beleid biedt geen antwoord op de Vlaamse vragen, wel integendeel. Vlaanderen en Wallonië verschillen qua arbeidsmarkt zozeer dat een verschillend tewerkstellingsbeleid nodig is.

Et en ce qui concerne l'Emploi, il n'est pas non plus tenu compte des résolutions flamandes. La politique fédérale n'apporte aucune solution aux problèmes flamands, bien au contraire. Or, les marchés du travail flamand et wallon sont tellement différents que leur gestion requiert une politique de l'Emploi spécifique.

Een degelijk werkgelegenheidsbeleid moet gevoerd worden op het niveau van de Gewesten om aanspraak te kunnen maken op efficiënt bestuur. Dit komt zelfs niet aan bod in dit ontwerp. Het federalisme maakt dit alles mogelijk. De Waalse minderheid kan zo de Vlamingen gijzelen. Vlaanderen betaalt telkens een hoge prijs voor enige ademruimte. Vlaamse onafhankelijkheid is de enige waarborg om hieraan definitief te ontsnappen.

Une telle politique de l'Emploi doit être menée au niveau des Régions pour que l'administration soit efficace. Le présent projet est muet sur ce point. Le fédéralisme ouvre la porte à des déséquilibres, et permet à la minorité wallonne de prendre les Flamands en otage. A chaque fois, la Flandre paie le prix fort pour obtenir une petite marge de manoeuvre. L'indépendance flamande constitue le seul moyen d'échapper définitivement à ces pressions.

01.18 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): Wij bespreken nu het tweede luik van de staatshervorming. In 1993 werd reeds beslist de gemeente- en provinciewet te regionaliseren. In een van de beruchte burgermanifesten van VLD-voorzitter Guy Verhofstadt lees ik enkele werkwaardige stellingen. Zo lees ik onder meer "België is op sterven na dood, ten gevolge van de vele institutionele compromissen". Hij wees ook op het kluwen van de vele instellingen en de administratieve rompslomp en pleitte voor een totale nieuwe aanpak van onze instellingen en van de staatsinstellingen. Verhofstadt waarschuwde zelfs voor een uiteenvallen van de Belgische Staat. Blijkbaar heeft eerste minister Verhofstadt echter nu een totaal andere visie. Inzake de situatie van de Brusselse Vlamingen is er zeker geen verbetering. De Franstaligen in Brussel kunnen zonder veel problemen de organieke wetten wijzigen. De tweetaligheid is in vele instellingen niet gegarandeerd. Nu zal men die tweetaligheid nog meer op de helling kunnen zetten. De Vlaamse gemeenteraadsleden worden bovendien volledig

01.18 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): Nous nous penchons actuellement sur le deuxième volet de la réforme de l'Etat. La régionalisation des lois communale et provinciale avait été décidée dès 1993. Dans un de ses célèbres manifestes du citoyen, le président du VLD, M. Guy Verhofstadt, défend quelques thèses intéressantes. Sous sa plume, on peut notamment lire que la Belgique est moribonde à la suite des nombreux compromis institutionnels. M. Verhofstadt attirait également l'attention sur l'enchevêtrement des institutions et la lourdeur de l'administration, et plaçait en faveur d'une approche radicalement nouvelle de nos institutions et de l'Etat. M. Verhofstadt a même mis en garde contre le risque de voir le pays se désagréger. Apparemment, M. Verhofstadt, devenu premier ministre, défend aujourd'hui une toute autre vision. En ce qui concerne la situation des Flamands de Bruxelles, aucune amélioration n'y a été apportée. Les Francophones de Bruxelles pourront modifier sans trop de problèmes les lois organiques. Dans de nombreuses institutions, le bilinguisme n'est pas garanti. A présent, le

rechteloos. Zelfs nu weigert men Vlaamse raadsleden te antwoorden.

Bovendien gaat men nog meer bevoegdheid geven aan het Brussels Gewest en via deze instelling aan de 19 Brusselse baronieën. Dat alles gebeurt zonder enige federale voogdij onder meer inzake de taalwetgeving. De grote fout is dat men Brussel als derde volwaardig gewest heeft erkend. *(Onderbrekingen van mevrouw Coenen)*

01.19 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Volgens mevrouw Coenen zouden enkel Brusselaars over Brussel mogen spreken. Brussel is ook onze hoofdstad, terwijl Ecolo zich bezig houdt met de problemen in de ganse wereld. Het is toch normaal dat wij belangstelling hebben voor onze hoofdstad!

01.20 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): Brussel als derde gewest is slecht voor de Brusselse Vlamingen en voor Brussel zelf. Brussel moest nochtans een voorbeeldfunctie vervullen, dat in het buitenland aan de man werd gebracht als federale oplossing. Vlaanderen heeft geen zeggenschap meer over Brussel, terwijl Brussel deel uitmaakt van Vlaanderen. Naarmate Vlaanderen meer zelfstandigheid wint, verliest het Brussel ook steeds meer. Dat kunnen wij niet toelaten. Franstaligen drijven het zelfs zover dat ze Vlamingen het leven zuur maken in Brussel. In de Brusselse Raad worden aan de lopende band anti-Vlaamse beslissingen genomen.

Brussel is financieel niet in staat om zijn taken uit te voeren. Alle 19 gemeenten in Brussel zijn verlieslatend en moeten een beroep doen op het Gewest. Wij spreken hier over zowat 17 miljard. Nu gaat men nog 3 miljard eraan toevoegen. Er wordt ook met geen woord gesproken over de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. Dat kan nochtans doorgevoerd worden via een gewone wet. Een splitsing van het gerechtelijk arrondissement zou trouwens ook de gerechtelijke achterstand kunnen wegwerken. Hoe dan ook is dit akkoord een kaakslag voor Vlaanderen. Wij zullen het dan ook niet goedkeuren. *(Applaus bij het Vlaams Blok)*

01.21 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Als Vlaming heb ik een extra levensdoel zoals Confucius ons voorhoudt, namelijk: vernietigen alles

bilinguisme sera, davantage encore que par le passé, remis en cause. Les conseillers communaux flamands sont par ailleurs privés de tout droit. Maintenant encore, on néglige de répondre aux questions qu'ils posent.

Par ailleurs, les compétences de la Région de Bruxelles-Capitale et, au travers de cette dernière, des 19 communes bruxelloises se trouveront encore renforcées, sans la moindre tutelle fédérale, en particulier en ce qui concerne la législation linguistique. Le fait de considérer Bruxelles comme une troisième Région à part entière constitue une erreur monumentale. *(Interruptions de Mme Coenen)*

01.19 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Si l'on en croit Mme Coenen, seuls les Bruxellois seraient autorisés à parler de Bruxelles. Bruxelles constitue également notre capitale, alors qu'Ecolo s'occupe des problèmes de la planète entière. L'intérêt que nous témoignons à l'égard de notre capitale n'est-il pas naturel?

01.20 Hagen Goyvaerts (VLAAMS BLOK): L'existence de Bruxelles en tant que troisième Région est une mauvaise chose pour les Bruxellois flamands et pour Bruxelles elle-même. Bruxelles aurait pourtant dû constituer un exemple qui aurait pu valoir à l'étranger comme un modèle de solution fédérale. La Flandre n'a plus voix au chapitre à propos de Bruxelles alors que cette ville fait partie de la Flandre. A fur et à mesure que la Flandre gagne en autonomie, son emprise sur Bruxelles diminue. Le Conseil bruxellois prend continuellement des mesures anti-flamandes.

Bruxelles ne dispose pas des moyens financiers requis pour assumer les missions qui sont les siennes. Chacune des 19 communes de Bruxelles est déficitaire et doit frapper à la porte de la Région. Il s'agit ici d'un montant de quelque 17 milliards, auquel vont s'ajouter 3 milliards. Rien n'est dit non plus à propos de la scission de l'arrondissement électoral de Bruxelles-Hal-Vilvoorde, qui peut pourtant être opéré par la voie d'une loi ordinaire. Une scission de l'arrondissement judiciaire permettrait d'ailleurs également de résorber l'arriéré judiciaire. Quoi qu'il en soit, cet accord est un camouflet à la Flandre. Nous ne le voterons donc pas. *(Applaudissements sur les bancs du Vlaams Blok)*

01.21 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Comme tout Flamand, j'ai une raison de vivre supplémentaire que Confucius a parfaitement

wat ons eigen volk bedreigt. Wij willen een eenvoudige duidelijke staatsstructuur – geen dictatuur – tot stand brengen. Lambermont is het tegendeel daarvan. De regeling van Brussel is significant. De openbare omroep heeft vanavond nog het Vlaams Blok genuilkorfd. De vrijheid van meningsuiting is blijkbaar beperkt tot het punt waarop het taboe van de multiculturele samenleving wordt aangeraakt.

De enige tegenstander van het Lambermont-akkoord wordt hier genuilkorfd. De VU is eraan gesneuveld. De CVP is in dit akkoord de struikelsteen. Vooral in Brussel speelt zij het spel mee in plaats van het been stijf te houden, alleen maar om het ministermandaat van Chabert te behouden. Brussel is voor Vlaanderen het slagveld. Opnieuw lijdt Vlaanderen er een nederlaag. Het nieuwe kiesstelsel dat nu wordt uitgedokterd zou wel eens tegen de CVP kunnen worden uitgespeeld door de Brusselse logebroeders.

Ik zie dat de heer Leterme naar de radio luistert. Kan hij ons iets meer zeggen over de berichten uit de coulissen?

01.22 Yves Leterme (CVP): Blijkbaar zijn de Vlaamse partijen bijeen bij de eerste minister en de Franstalige partijen bij de voorzitter van de PS om te praten over de definitie van wat een minderheid is. Totnogtoe is er nog geen akkoord.

01.23 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): De CVP wordt totaal ongeloofwaardig. Er is een groot verschil tussen haar houding op de Lambermontbetoging en in het Brussels dossier.

Het Sint-Michielsakkoord strekte ertoe een losser verband te maken tussen de drie Gewesten. Het Vlaams Blok wordt volledig geïsoleerd. Samen met de staatshervormingen zorgt dit ervoor dat men het lange-termijneffect uit het oog verliest. Alles wat Vlaams is, wordt door de Franstaligen gelijkgeschakeld met het Vlaams Blok. Dit is niet in het nadeel van het Vlaams Blok.

De hetze tegen het Vlaams Blok heeft haar hoogtepunt bereikt. Er wordt een intellectuele terreur gevoerd tegen alles wat Vlaams is. Niets wordt ontzien in de strijd tegen het Vlaams Blok. Maar alle smadelijke manoeuvres hebben het Vlaams Blok electoraal nog nooit schade toegebracht. Wij zijn eensgezind en wij zullen

traduite en ces termes: "Il faut anéantir tout ce qui fait peser une menace sur notre propre peuple." Nous appelons de nos vœux l'avènement d'un Etat à la configuration simple et claire, qu'il ne faut pas confondre avec la dictature. Or, les accords du Lambermont vont dans le sens contraire. Les dispositions concernant Bruxelles sont éloquentes. Les services publics de radio-télévision ont encore bâillonné le Vlaams Blok ce soir même. Manifestement, la liberté d'expression cesse d'exister dès l'instant où on cherche à briser le tabou de la société multiculturelle.

Le seul opposant à l'accord du Lambermont est bâillonné. Lambermont aura donné l'estocade à la VU. Le CVP est la pierre d'achoppement pour cet accord. A Bruxelles plus particulièrement, le CVP joue le jeu au lieu de faire front, tout cela pour préserver le portefeuille ministériel de M. Chabert. Bruxelles est le champ de bataille où la Flandre doit se battre. Une fois de plus, elle se voit infliger une défaite. Le nouveau système électoral en gestation pourrait bien être utilisé contre le CVP par les membres bruxellois de la Loge.

Je vois que M. Leterme écoute la radio. Peut-il nous fournir de plus amples informations sur ce qui se concocte en coulisse ?

01.22 Yves Leterme (CVP): Il semble que les partis flamands soient en réunion avec le premier ministre et les partis francophones avec le président du PS afin de discuter de la définition à donner à la notion de minorité. Aucun accord n'est encore intervenu.

01.23 Bert Schoofs (VLAAMS BLOK): Le CVP perd toute crédibilité. Il y a une différence de taille entre l'attitude qu'il avait adoptée lors de la manifestation contre les accords de Lambermont et sa position dans le dossier bruxellois.

L'accord de la Saint-Michel visait à assouplir les liens entre les trois Régions. Le Vlaams Blok se trouve totalement isolé. Avec la réforme de l'Etat, cette situation a pour conséquence de faire perdre de vue tout effet à long terme. Les Francophones assimilent tout ce qui est flamand au Vlaams Blok, ce qui ne joue pas en défaveur du Vlaams Blok.

La campagne menée contre le Vlaams Blok a atteint son apogée. On va jusqu'à exercer une terreur intellectuelle contre tout ce qui est flamand et on ne recule devant rien pour contrer le Vlaams Blok. Mais ces manoeuvres méprisables n'ont jamais nui au résultat électoral de mon parti. Nos sommes unanimes et nous résisterons. Quel que

standhouden. Ongeacht de uitspraak in het proces tegen het Vlaams Blok, zullen we verder gaan, onder welke vorm dan ook. Zelfs indien het Lambermontakkoord wordt goedgekeurd, zullen we ons ertegen blijven verzetten.

Brussel is de zwakke plek van Lambermont, het waterhoofd van België. Brussel zou op maat gesneden worden van het partijpolitieke weefsel in Vlaanderen. Het maatpak blijft echter knellen. Het communautaire gekissebis zal dus niet ophouden.

Lambermont wordt de *Blue Sky* van België; dit betekent in het Engels een nutteloos streven, een trivialiteit. Ik wens België van harte zijn *Blue Sky*. De onafhankelijkheidscampagne van het Vlaams Blok loopt als een trein, met acties in Mechelen en Gent. De enige juiste oplossing is een onafhankelijk Vlaanderen, historisch en cultureel ingebed in Europa. Men vraagt zich niet af welke invloed België na Lambermont kan hebben op Europa. Vlaanderen ligt in het hart van Europa. Voor ons is het EU-voorzitterschap de kans om een aantal kritische bedenkingen te formuleren. Wij zullen het cordon sanitaire gebruiken tegen België.

Als jurist en democraat kant ik me tegen Lambermont. De regering heeft het advies van de Raad van State naast zich neergelegd. Het is tekenend dat premier Verhofstadt hier de hele tijd afwezig is.

Lambermont is de kurk op de fles België, waarvan de inhoud al lang aan het gisten is. Wij pikken in op wat er in Vlaanderen leeft: de wil tot een onafhankelijke staat.

Minister-president Dewael zal niet voor Vlaanderen opkomen. Vlaanderen kan alleen rekenen op het Vlaams Blok. Wij zeggen: liever geen nieuwe staats hervorming, maar een onafhankelijk Vlaanderen! (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

01.24 Jan Mortelmans (VLAAMS BLOK): Op 3 maart 1999 keurde het Vlaams Parlement vijf resoluties goed inzake de komende staats hervorming. Wij keurden ze niet goed, maar wenden ze nu wel aan in onze strijd tegen het Lambermontakkoord. We gingen niet akkoord met het uitgangspunt: men bleef vasthouden aan een federale staat. Met een aantal inhoudelijke elementen konden we wel akkoord gaan. We zouden ons wel kunnen terugvinden in een

soit le résultat du procès mené contre le Vlaams Blok, nous poursuivrons notre action sous une forme ou sous une autre. Même si l'accord du Lambermont est adopté, nous continuerons à le combattre.

Bruxelles, qui constitue le talon d'Achille de l'accord du Lambermont, prend une importance démesurée. La ville aurait été conçue à la mesure du paysage politique flamand. Mais le complet est quelque peu étroit. Les chamailleries communautaires ne sont dès lors pas sur le point de cesser.

Les accords de Lambermont constituent le plan *Blue Sky* de l'Etat belge. En anglais, *blue sky* signifie vaine ambition. Je me félicite pour la Belgique qu'elle ait obtenu son plan *Blue Sky*. La campagne du Vlaams Blok pour l'indépendance flamande fait recette. Des actions ont été menées à Malines et Gand. La seule solution est l'avènement d'une Flandre indépendante qui s'insérerait dans l'Europe culturelle et historique. Nul ne se demande quelle influence la Belgique pourra exercer sur l'Europe après Lambermont. La Flandre est située au cœur de l'Europe. Mon groupe considère que la présidence européenne offre l'occasion d'exprimer certaines critiques. Nous allons constituer un cordon sanitaire contre la Belgique.

En tant que juriste et démocrate, je m'oppose aux accords du Lambermont. Le gouvernement n'a pas tenu compte de l'avis du Conseil d'Etat. L'absence du premier ministre Verhofstadt est significative.

Lambermont est le bouchon et la Belgique la bouteille dont le contenu subit une fermentation de longue date. Nous exprimons ce qui vit en Flandre, c'est-à-dire la volonté d'un état indépendant.

Le ministre-président Dewael ne prendra pas le parti de la Flandre. La Flandre ne peut compter que sur le seul Vlaams Blok. Nous disons sans ambages que ce qu'il nous faut, ce n'est pas une nouvelle réforme de l'Etat mais une Flandre indépendante !
(*Applaudissements sur les du Vlaams Blok*)

01.24 Jan Mortelmans (VLAAMS BLOK): Le 3 mars 1999, le Parlement flamand avait approuvé cinq résolutions concernant la réforme de l'Etat en devenir. Bien que nous ne les ayons pas approuvées à l'époque, nous nous en servons à présent dans la lutte contre les accords du Lambermont. Nous avons dénoncé d'emblée l'hypothèse de départ, c'est-à-dire l'idée fixe d'un Etat fédéral. Nous pouvions adhérer à certains éléments de fond comme la régionalisation

volledige regionalisering van het wetenschaps- en technologiebeleid, de buitenlandse handel, telecommunicatie, ontwikkelingssamenwerking, landbouw, zeevisserij, ... Dit zou kunnen bijdragen tot een beter en coherent bestuur.

De Vlaamse resoluties waren blijkbaar vrijblijvend. Dit minimumprogramma werd nochtans wel goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Bestuur en besluitvorming moesten beter worden door een coherenter bevoegdheidsverdeling en door meer financiële en fiscale autonomie. Een belangrijk aantal bevoegdheden moest worden overgeheveld.

Het staatsbestel moet gebaseerd zijn op tweeledigheid, met daarnaast het Brussels Gewest en de Duitstalige Gemeenschap. De samenwerking tussen de overheden moet worden versterkt. Een aantal fiscale bevoegdheden moet naar de deelstaten gaan. Brussel mag geen volwaardig derde Gewest zijn. De gemeente- en provinciewet mogen niet worden overgeheveld naar Brussel en de toestand van de Franstaligen in de Rand mag niet worden gekoppeld aan die van de Brusselse Vlamingen.

De resoluties tonen aan dat een meerderheid in Vlaanderen een beter en uitgebreider zelfbestuur wil. Er wordt steeds meer kritiek geuit op de geldstromen van het Noorden naar het Zuiden. En daaraan komt geen einde, er wordt geen werk gemaakt van een doorzichtige solidariteitsregeling. De financiële transfers worden zelfs nog verhoogd. Aan de sociale zekerheid mag niet worden geraakt. Vlaanderen heeft geen middelen om een eigen gezondheidsbeleid te voeren.

De NMBS blijft in federale handen. Dit is nefast voor de mobiliteit en voor Vlaanderen. Vooral het goederenspoor vergt bijkomende aandacht: Gent, Brugge en Antwerpen zijn vragende partij. Er is 400 tot 600 miljard nodig voor de Vlaamse verzuchtingen en dat geld is er niet. Lambermont zal niets veranderen. De PS heeft de touwtjes stevig in handen. Wij zijn van oordeel dat de NMBS volledig geregionaliseerd moet worden. Zelfs over een gedeeltelijke regionalisering is er in het akkoord geen sprake. Wallonië kan en wil zijn spoor niet zelf financieren.

José Happart verklaarde op 23 februari in Le Soir dat Wallonië de economische hefboomen, zolang dat nog kan, door Vlaanderen moet laten betalen. Precies daarom wordt het spoor niet gefederaliseerd.

intégrale de la politique scientifique et technologique, le Commerce extérieur, la télécommunication, la Coopération au développement, l'Agriculture, la pêche, etc. Cela pourrait contribuer à une gestion meilleure et plus cohérente.

Les résolutions flamandes n'avaient manifestement aucun caractère contraignant. Le Parlement flamand a pourtant marqué son accord sur ce programme minimum. Tant la gestion que la prise de décision devaient s'améliorer à travers une répartition des compétences plus cohérente et une autonomie financière et fiscale accrue. Il fallait transférer un nombre important de compétences.

L'Etat doit être basé sur deux piliers avec, en marge, la Région bruxelloise et la Communauté germanophone. La coopération entre les niveaux de pouvoir doit être renforcée. Une série de compétences fiscales doivent être transférées aux entités fédérées. Bruxelles ne peut devenir une troisième Région à part entière. Les lois communale et provinciale ne peuvent être transférées à Bruxelles et la situation des Francophones de la périphérie ne peut être liée à celle des Flamands bruxellois.

Les résolutions démontrent que la majorité en Flandre aspire à une plus grande autonomie. Des critiques de plus en plus nombreuses s'élèvent à l'encontre des flux financiers du Nord vers le Sud. Il n'y sera pas mis un terme. La réglementation de la solidarité transparente n'est pas appliquée. Les transferts financiers ont même été augmentés. Il n'est pas question de modifier la sécurité sociale. La Flandre ne dispose pas de moyens pour élaborer sa propre politique de santé.

La SNCB reste aux mains des autorités fédérales, ce qui porte préjudice à la mobilité en Flandre. Il faudrait avant tout s'occuper davantage du transport de marchandise : Gand, Bruges et Anvers sont demandeurs. 400 à 600 milliards sont nécessaires pour satisfaire les attentes flamandes mais l'argent fait défaut. Les accords du Lambermont ne changeront rien au fait que la Flandre est considérée comme le parent pauvre. Le PS tire les ficelles. Nous estimons que la SNCB doit être intégralement régionalisée. L'accord ne prévoit même pas de régionalisation partielle. La Wallonie ne veut pas financer son propre réseau ferroviaire.

Le 23 février, José Happart a déclaré dans Le Soir que la Wallonie devait faire payer les leviers économiques par la Flandre tant que c'était encore possible. C'est précisément pour cette raison que les chemins de fer ne sont pas régionalisés.

Lambermont is een stap achteruit. Het gaat in tegen de tweeledigheid van België en dus tegen de wil van het Vlaams Parlement. Een federalisme met drie minoriseert de Vlamingen. De fiscale autonomie is beperkt en ingewikkeld. De belangrijke fiscale hefbomen worden niet overgeheveld. Meer geld voor het Franstalig onderwijs komt er wel. De defederalisering van gemeente- en provinciewet was al toegezegd in het Sint-Michielsakkoord en zal Vlaanderen niet in staat stellen een einde te maken aan de misbruiken van de faciliteiten, de Franstaligen krijgen er zelfs nog garanteis bij.

De Costa zou de uitvoering van het Hermes-akkoord voorgoed oplossen. Veel kwam daarvan echter niet terecht.

Op 5 april 2000 werd een akkoord over Landbouw en Buitenlandse Handel aangekondigd, maar van een volledige overheveling is allerm minst sprake en dus evenmin van coherente bevoegdheidspakketten.

De bijzondere wet kondigt de oprichting van een werkgroep aan die zal nagaan welke delen van Ontwikkelingssamenwerking vanaf januari 2004 kunnen worden overgeheveld. Er zal dus niets worden overgeheveld.

Wij kunnen Lambermont dan ook niet goedkeuren. Het brengt een institutioneel wangedrocht tot stand, het volgt de Vlaamse resoluties niet op en bouwt verder op het rampzalige grondplan van 1970. Wij zijn voorstander van een onafhankelijk Vlaanderen en van een vreedzame ontbinding. Lambermont zal dat niet kunnen tegenhouden. Vlaanderen is economisch welvarend en zal na zijn onafhankelijkheid in staat zijn een eigen beleid te voeren.

Onafhankelijkheid is nodig om de welvaart van Vlaanderen veilig te stellen. De vraag is alleen: wanneer zal het gebeuren? Professor Jaap Kruithof is ervan overtuigd dat het zal gebeuren.

De geesten in Vlaanderen zijn klaar voor het separatisme. De Lambermontronde werd opgezet om de financiële tekorten in Wallonië weg te werken. De regering zou het akkoord beter van zich afschuiven. Het OVV roept alle Vlaamse parlementsleden op om het akkoord op haar intrinsieke waarde te beoordelen en het af te

Les accords du Lambermont sont un recul. Ils vont à l'encontre de la configuration double de l'Etat fédéral belge et donc aussi de la volonté exprimée par le Parlement flamand. Un fédéralisme à trois a pour effet de faire en sorte que les Flamands sont minoritaires. L'autonomie fiscale qui est accordée est limitée et complexe. Les principaux leviers économiques ne sont pas transférés. En revanche, l'enseignement Francophone sera refinancé. La régionalisation des lois communale et provinciale avait déjà été accordée dans le cadre des accords de la Saint-Michel et elle ne permettra pas à la Flandre de mettre fin aux abus dont les facilités font l'objet. Pire, les francophones obtiennent des garanties supplémentaires.

La COREE devrait apporter une solution définitive au problème posé par l'exécution des accords régionalisant l'Agriculture et le Commerce extérieur. Mais cela n'a pas abouti à grand-chose de concret.

Un accord concernant l'Agriculture et le Commerce extérieur a été annoncé, le 5 avril 2000, mais il n'est absolument pas question d'un transfert intégral et donc encore moins d'un ensemble de compétences cohérent.

La loi spéciale annonce la création d'un groupe de travail chargé de déterminer quelles parties de la Coopération au développement pourront être transférées à partir du mois de janvier 2004. Aucune compétence ne sera donc transférée.

Dès lors, nous ne pouvons pas voter en faveur des accords du Lambermont qui créent une monstruosité institutionnelle. Les résolutions flamandes n'ont pas été suivies et ces accords poursuivent la construction d'un édifice dont les fondations misérables ont été érigées en 1970. Nous sommes partisans d'une Flandre autonome et d'une séparation pacifique. Les accords du Lambermont ne parviendront pas à entraver cette évolution. La Flandre est économiquement prospère et après avoir acquis son indépendance, elle sera en mesure de mener sa propre politique.

La Flandre a besoin de son indépendance pour assurer sa prospérité. La seule question est de savoir quand elle l'obtiendra. Le professeur Jaap Kruithof est persuadé que cela arrivera.

En Flandre, les esprits sont mûrs à l'idée du séparatisme. Les négociations du Lambermont ont été menées pour résoudre les difficultés financières de la Wallonie. Le gouvernement aurait dû refuser cet accord. L'OVV encourage tous les parlementaires flamands à évaluer cet accord à l'aune de sa valeur intrinsèque et de le rejeter.

keuren. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

(*Applaudissements sur les bancs du Vlaams Blok*)

01.25 Filip De Man (VLAAMS BLOK): Dit zogenaamd politiek debat is eigenlijk volstrekt overbodig, want op dit ogenblik worden de beslissingen genomen op het PS-hoofdkwartier. Dat meldt het persagentschap Belga. Van een parlementair debat is aan het begin van de 21ste eeuw geen sprake meer. De Franstalige meerderheidspartijen en de PSC zitten rond de tafel om de goedkeuring van Lambermont erdoor te krijgen. De houding van de PSC is nog niet duidelijk, maar donderdag 28 juni wordt er wel gestemd. Er zou een overeenkomst in de maak zijn over de ratificering van een nationaal-minderhedenverdrag. Dit is Belgisch: men laat de volksvertegenwoordigers hun ding doen, maar men beslist elders.

Wat men voor Brussel bekokstoofd is erger dan alles wat ooit gebeurd is. De lijstverbindingen voor de verkiezing van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad moeten de opgang van mijn partij stuiten. Men wil zo het aantal Blokzetels beperken.

De afschaffing van de dubbele meerderheid komt eraan. Men kan zo anti-Vlaamse maatregelen erdoor drukken. Er zijn nog wel wat andere ondemocratische trucs in de maak om te verhinderen dat het Vlaams Blok in de meerderheid komt. Ook in het Vlaams Parlement opent men zijn trukendoos om ons te beletten de positie in te nemen die de talrijke kiezers ons gunnen.

De Brusselse gemeenten worden slecht bestuurd door plaatselijke baronieën. Dankzij de aangroei van de 18 gemeentes groeide Brussel uit tot een middelgrote Europese stad. Ze heeft nood aan een behoorlijk bestuur.

Voorzitter : Fred Erdman.

De structuren zijn in Brussel niet aangepast. De 19 gemeenten blijven bestaan. Dat is onwerkbaar. Daardoor blijft het bestuur er chaotisch. Brussel heeft 1.135 mandatarissen tegenover ongeveer 400 in Antwerpen. Nu gaat men zelfs nog het aantal parlementaire mandatarissen er nog verhogen. Het is al te absurd om dat voor te stellen als een Vlaamse overwinning. Het tegendeel is waar. Ook in Brussel is men intussen overgegaan tot meer samenwerking bijvoorbeeld inzake politie. Dat is allemaal echter louter informeel. Intussen wordt Brussel nog steeds bestuurd als een kleine stad,

01.25 Filip De Man (VLAAMS BLOK): Ce soi-disant débat politique est en fait parfaitement inutile, parce qu'en ce moment même, les véritables décisions sont prises au quartier général du PS. Voilà ce que nous apprend l'agence de presse Belga. A l'aube du 21e siècle, il n'est plus question de débat parlementaire. Les partis francophones de la majorité et le PSC sont réunis autour de la table pour aboutir à l'adoption de l'accord du Lambermont. L'attitude du PSC n'est toujours pas claire, mais le projet sera, quoi qu'il en soit, mis au voix le jeudi 28 juin. On serait cependant proche d'un accord sur la ratification de la convention-cadre pour la protection des minorités nationales.

Voilà bien une situation typiquement belge : on laisse faire les députés, mais le vrai pouvoir décisionnel réside ailleurs. Ce qu'on prépare à propos de Bruxelles est du jamais vu. On court à la catastrophe. Les groupements de listes pour les élections du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale sont censés enrayer la montée du Vlaams Blok. Le but est de limiter le nombre de sièges du Blok.

La double majorité sera supprimée. Il sera ainsi possible de faire passer des mesures anti-flamandes. On ne manquera pas de recourir à d'autres tours de passe-passe antidémocratiques encore pour éviter que le Vlaams Blok entre dans une majorité. Le Parlement flamand laussi puise dans sa boîte à malice pour nous empêcher d'occuper la position à laquelle les électeurs nous ont permis d'aspirer.

Les communes bruxelloises souffrent de la gabegie des baronnies locales. Grâce au développement des 18 communes, Bruxelles est aujourd'hui une ville de taille moyenne en Europe. Elle a besoin d'une bonne administration.

Président : Fred Erdman.

Les structures bruxelloises ne sont pas adaptées. Les 19 communes sont maintenues. Il est impossible de gérer une ville de cette façon, d'où le chaos qui règne au niveau de l'administration. Bruxelles compte 1135 mandataires, contre environ 400 à Anvers. On compte même encore augmenter le nombre de mandataires parlementaires. Il est absurde de présenter cela comme une victoire pour les Flamands. On en est loin. A Bruxelles également, on a intensifié la coopération, notamment pour ce qui est du travail policier. Or, tout cela se fait de façon informelle. Entre-temps,

wat totaal niet meer beantwoord aan de noden. De financiële toestand van die gemeenten is hachelijk. Dat leidt tot een verminderde dienstverlening. Ook hier is een structurele wijziging van Brussel hoogst noodzakelijk. Het Lambermont-akkoord biedt die verandering niet.

De Brusselse gemeenten zijn historisch Vlaams. De agglomeratie ligt geografisch gezien in Vlaanderen, ze grenst niet eens aan Wallonië. Dar moet rekening mee worden gehouden. Bovendien is Brussel hoofdstad van Vlaanderen en van België. Daarom hebben de Vlamingen het recht om volwaardig te participeren aan de macht. Dat is niet alleen historisch onderbouwd, maar wordt bevestigd door elementaire rechtsprincipes. De Vlaamse meerderheidspartijen falen. Zij slagen er niet in volwaardig te participeren aan de macht in de 19 baronieën. Het is heel lang geleden dat een zogenaamd Vlaamse partij nog voor de Vlaamse belangen opkwam!

Het Vlaams Blok is steeds tegen het derde Gewest Brussel geweest. Brussel is een echte deelstaat geworden met een Parlement en gemeenschapscommissies. In de VGC wil men nu de Vlaams Blok-invloed beknotten.

Voorzitter: Jean-Pol Henry.

Men was zeer euforisch over de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissies, ook de CVP. Maar Vlamingen in Brussel voelen aan dat er wat schort. Dat leidt tot stadsvlucht. Samen met de doorgedreven naturalisatiegolf bedreigt dit de meerderheid aan Vlamingen in Brussel. Lambermont verandert hier niets aan, integendeel. De situatie zal nog verslechteren en leiden tot een institutionele crisis.

Alle mogelijke discriminaties moeten vanwege de meerderheid uit de wereld gebannen worden. Maar de taalwetgeving mag ongestraft met de voeten worden getreden.

De taalwetgeving van 1966 voorziet in een algemene tweetaligheid van alle gemeentediensten. In feite zouden ook alle ambtenaren een tweetaligheidsproef moeten afleggen. Dat gebeurde echter niet. Men had wel tolken voor de Turken en Marokkanen, maar voor de Vlamingen was dat uit den boze. In de overheidsdiensten moet minimum 25 procent van de functies in de handen zijn van één van de twee taalgroepen. Voor de Franstaligen geldt dat enkel voor de vastbenoemden zodat ze

Bruxelles est administrée comme un gros bourg,, et cette gestion ne répond absolument plus aux besoins réels. La situation financière des communes est précaire, ce qui se traduit par une baisse de la qualité des services. Ici aussi, une modification structurelle s'impose. L'accord du Lambermont ne permet pas ce changement.

Historiquement, les communes bruxelloises sont flamandes. Géographiquement, l'agglomération est située en Flandre ; elle ne possède aucune frontière avec la Wallonie. Il convient d'en tenir compte. En outre, Bruxelles est la capitale de la Flandre et de la Belgique. C'est pourquoi les Flamands ont le droit d'y participer au pouvoir. Cette revendication est non seulement fondée historiquement mais est également confirmée par des principes élémentaires de droit. Dans les 19 baronnies, les partis flamands de la majorité ne parviennent pas à obtenir une participation à part entière au pouvoir. Il y a belle lurette qu'un de ces partis prétendument flamands a encore défendu les intérêts des Flamands !

Le Vlaams Blok s'est toujours opposé à l'existence d'une troisième région bruxelloise. Cette région est devenue un véritable état fédéré, avec un parlement et des commissions communautaires. Et voilà maintenant qu'on veut limiter l'influence du Vlaams Blok au sein de la VGC.

Président: Jean-Pol Henry.

Les commissions communautaires communes avaient suscité l'euphorie, y compris au CVP. Mais les Flamands de Bruxelles pressentent qu'il y a anguille sous roche. Il en est résulté un exode urbain. Combiné à la vague de naturalisation poussée, il constitue une menace pour la majorité des Flamands à Bruxelles. Les accords du Lambermont n'y changeront rien au contraire. La situation continuera de se détériorer et débouchera sur une crise institutionnelle.

La majorité prétend vouloir bannir toutes les discriminations. Mais on bafoue impunément les lois sur l'emploi des langues!

La législation linguistique de 1966 prévoit un bilinguisme général de tous les services communaux. En fait, tous les fonctionnaires communaux devraient passer une épreuve de bilinguisme. Cela n'a pas été le cas. Pour les Turcs et les Marocains, on faisait appel à des interprètes, mais pour les Flamands, il n'en était pas question. Dans les services publics, 25% au moins des fonctions doivent être occupées par des personnes appartenant à un des deux groupes linguistiques.

allerlei eentaligen in andere statuten aanstellen. Wij menen dat men naar de functie moet kijken en dat iedereen een taalexamen zou moeten afleggen.

Pour les Francophones, cette règle ne s'applique qu'aux personnes nommées à titre définitif, de sorte qu'ils recrutent des personnes unilingues dans d'autres statuts. Nous estimons qu'il faut considérer la fonction et que chacun doit présenter un examen linguistique.

Voor de Brusselse gewestelijke instellingen is een en ander geregeld door de wet van juni 1989. Zij vallen onder de regeling van de centrale diensten volgens de wet van 1966. Dat leidt echter tot een hele reeks disfuncties, bijvoorbeeld bij de brandweer en de dienst-100. Tweektaligheid is daar niet vereist. Bij elke telefoon moet men dus een Franstalige en een Nederlandstalige plaatsen om een oproep te kunnen beantwoorden. De veiligheid van burgers in nood komt in het gedrang. Men zou van de eentaligheid van de ambtenaren naar tweektaligheid moeten overstappen.

En ce qui concerne les institutions régionales bruxelloises, certains points ont été réglés par la loi de juin 1989. En vertu de la loi de 1966, ces institutions sont soumises à la réglementation applicable aux services centraux. Il en résulte de nombreux dysfonctionnements, notamment dans le cadre des services d'incendie et du service 100 où le bilinguisme n'est pas de rigueur. Par conséquent, il faut un néerlandophone et un francophone à côté de chaque appareil téléphonique pour pouvoir répondre aux appels. La sécurité des citoyens en danger est ainsi compromise. Il faudrait remplacer l'unilinguisme des fonctionnaires par le bilinguisme.

Dit impliceert dat er een andere verdeling van de betrekkingen tussen de taalgroepen moet komen. Op gewestelijk niveau stelde men voor een derde Nederlandstaligen en twee derden Franstaligen. PRL FDF MCC heeft zich hiertegen verzet. Die procedure werd trouwens nietig verklaard.

Ceci impliquerait une autre répartition des fonctions entre groupes linguistiques. Au niveau régional, une proportion d'un tiers de néerlandophones pour deux tiers de francophones a été proposée mais le PRL-FDF s'y est opposé. Cette procédure a d'ailleurs été annulée.

De werklust voor de Nederlandstaligen bedraagt ongeveer vijftien procent. We zijn voorstander van de toepassing van de regeling van de gemeentelijke diensten bij de gewestelijke diensten. Dit impliceert de afschaffing van de taalkaders. Een kwart zou dan naar elke taalgroep gaan. De rest zou kunnen worden vastgelegd via een politieke akkoord.

Le volume de travail des néerlandophones représente quinze pour cent environ du total. Quant à nous, nous estimons que les services régionaux devraient être soumis à la même réglementation que les services communaux, ce qui suppose la suppression des cadres linguistiques. Un quart des fonctions serait attribué à chaque groupe linguistique, les fonctions restantes faisant l'objet d'un accord politique.

Sommige Franstalige politici weigeren de taalwetgeving en de rechtspraak ter zake te volgen. De onwettige toestand inzake taal in OCMW's, ziekenhuizen, en zo verder... getuigt van een soort racisme waar men blijkbaar geen bezwaar tegen heeft.

Certains hommes politiques francophones refusent d'appliquer la législation linguistique et la jurisprudence. La situation illégale sur le plan linguistique dans les CPAS, les hôpitaux, etc. témoigne d'une sorte de racisme qui, apparemment, ne soulève aucune objection.

De communicatie tussen patiënt en medisch personeel is zo essentieel dat dergelijke wantoestanden niet kunnen worden getolereerd. De bicommunautaire sector moet dan maar worden ontdebeld. De Vlaamse meerderheid blijkt echter niet bereid in dit verband initiatieven te nemen, ook niet tijdens het communautaire debat.

La communication entre les patients et le personnel médical revêt une importance telle que des situations inqualifiables de ce genre ne peuvent être tolérées. Il ne reste plus qu'à dédoubler le secteur bicommunautaire. La majorité flamande ne semble guère disposée à prendre des initiatives en ce sens, et ce, également à l'occasion du débat communautaire.

Het Brussels onderwijs verdient een extra inspanning om onze leerlingen Frans te leren. Ook bij de Franstalige leerlingen is een inspanning om Nederlands te leren wenselijk.

L'enseignement bruxellois mérite un effort complémentaire en ce qui concerne l'apprentissage du français par nos élèves. Un effort analogue est également souhaitable en vue de permettre aux

élèves francophones d'apprendre le néerlandais.

Brussel als derde Gewest is een slechte zaak voor Vlaanderen, voor de Vlamingen in Brussel en voor Brussel zelf. De nieuwe maatregelen voor Brussel zijn nefast. Het Vlaams Blok kan deze allerminst waarderen, net zo min als het Lambermontakkoord. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

L'existence de Bruxelles en tant que troisième Région ne constitue une bonne chose ni pour la Flandre, ni pour les Flamands de Bruxelles, ni pour Bruxelles elle-même. Les nouvelles mesures concernant Bruxelles sont néfastes. Le Vlaams Blok ne les apprécie en aucun cas, tout comme il rejette les accords du Lambermont. (*Applaudissements sur les bancs du Vlaams Blok*)

01.26 Luc Sevenhans (VLAAMS BLOK): Veel collega's weten niet wat er in het Lambermontakkoord staat. Ze willen het waarschijnlijk niet weten. In essentie gaat het over veel Vlaams geld voor Wallonië. Om dit te verdoezelen werd er een aantal grote elementen opgenomen in het akkoord. Het is een mijlpaal in de Belgische onderhandelingspolitiek. Verhofstadt zou het als lid van de oppositie "een exponent van de Belgische ziekte" hebben genoemd. De VLD heeft veel verwachtingen gecreëerd, maar deze worden niet gelost. Het is er allesbehalve beter op geworden met deze coalitie.

01.26 Luc Sevenhans (VLAAMS BLOK): Beaucoup de nos collègues ne savent pas ce que prévoient les accords du Lambermont. Ils ne veulent sans doute pas le savoir. En résumé, ces accords obligent la Flandre à donner énormément d'argent à la Wallonie. Pour dissimuler ce scandale, le gouvernement y a inséré quelques bons éléments. Ces accords feront date dans l'histoire des négociations politiques de la Belgique. S'il était encore membre de l'opposition, Verhofstadt les qualifierait de "symptôme du mal belge". Le VLD a suscité des attentes énormes, mais il ne tient pas ses promesses. Avec cette coalition, le pays ne se porte certainement pas mieux.

De VLD zou de communautaire problemen snel en efficiënt aanpakken. Deze werkwijze is al vaak genoeg, ook door de VLD zelf, belachelijk gemaakt. Een akkoord impliceert steeds geven en nemen: Vlaanderen geeft en Wallonië neemt. De jarenlange koehandel wordt gewoon verdergezet. De Franstaligen hebben een dominante positie in deze regering. Ook de PSC sluit nu de rangen.

Le VLD allait s'attaquer rapidement et efficacement aux problèmes communautaires. Or, cet effet d'annonce a déjà été tourné en dérision souvent, y compris par le VLD lui-même. Il y a du donnant, donnant dans tout accord. Mais ici c'est la Flandre qui donne et la Wallonie qui prend. Le gouvernement ne fait que continuer une longue tradition de marchandage. Au sein de la coalition actuelle, les francophones occupent une position dominante. Même le PSC serre les rangs.

De toekomst van de regering ligt in handen van de PSC. De Vlaamse liberalen zouden beter terug PVV worden, "Pest voor Vlaanderen". De federale of verkapte Waalse regering wordt gedomineerd door PS en PRL. De kaarten worden duidelijk gedeeld buiten het Parlement. De meerderheid is zo krap dat ze makkelijk kan worden gechanteerd. De PSC haalt heel wat prijzen binnen. De kostprijs speelt voor de VLD geen rol, die betaalt toch niet zelf. Het Vlaams Parlement keurde in maart 1999 vijf resoluties goed. Zelfs dit minimaal akkoord ging nog te ver. Kort na de verkiezingen begon de uitverkoop van de resoluties al. De verkiezingsbeloften werden onder tafel geveegd. Het Lambertmont-akkoord gaat in tegen de vijf resoluties en tegen bepaalde partijprogramma's en maakt het Vlaams Parlement tot een federaal aanhangsel. De heer Dewael is geknipt voor die rol. Na de verkiezingen stonden de Nederlandstaligen nochtans in een sterke positie, gezien de geldnood aan Franstalige kant.

L'avenir du gouvernement est entre les mains du PSC. Les libéraux flamands feraient bien d'en revenir à la dénomination "PVV", c'est-à-dire *Pest voor Vlaanderen*, une calamité pour la Flandre. Le gouvernement fédéral, qui est en fait une émanation du gouvernement wallon, est dominé par le PS et le PRL. Il est clair que les cartes sont distribuées ailleurs qu'au Parlement. La majorité est tellement faible qu'il est aisé de la faire chanter. Le PSC remporte de nombreux succès et le VLD ne se soucie pas d'une facture qu'il ne devra pas régler lui-même. En mars 1999, le Parlement flamand a adopté cinq résolutions dont les effets pourtant minimaux n'ont pas pu être concrétisés. Peu après les élections, ces résolutions ont été bradées. Oubliées les promesses électorales. Les accords du Lambermont sont contraires aux cinq résolutions et au programme de certains partis. Ils font du Parlement flamand une dépendance du fédéral. M. Dewael était l'homme providentiel pour obtenir ce résultat. Vu les besoins financiers des

Francophones, les Néerlandophones se trouvaient cependant en position de force au lendemain des élections.

Als we de financiële behoefte van de Franstaligen bevredigen, zullen we moeten wachten op de volgende acute geldnood. Dit kan nog enkele maanden of jaren duren. We hebben een unieke kans laten liggen. Men noemt dit solidariteit, ik noem dit uitmelken.

In het Lambermont-akkoord wordt Brussel op dezelfde manier behandeld als het Vlaams en Waals Gewest. Het krijgt dezelfde financiële autonomie. De VLD was in 1999 nochtans voorstander van een vereenvoudiging van de federale staatsstructuur met twee Gewesten, de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en de Duitse Gemeenschap. De positie van de Brusselse Vlamingen wordt in het akkoord volledig vergeten.

Het onderwijs zal men blijven financieren met geld uit de federale pot. De financiering wordt geregeld op basis van het leerlingenaantal en in de berekening daarvan zijn de Franstaligen heel creatief.

Het kijk- en luistergeld is al drie keer afgeschaft door de Vlaamse regering, hoewel het nog niet eens tot haar bevoegdheden behoort. Althans die indruk werd gewekt. Het onderscheid tussen propaganda, regeringsverklaringen en loze beloftes is in deze regering moeilijk te maken.

De VLD eiste vroeger nochtans de volledige overheveling van de personenbelasting. De deelstaten hebben nog steeds een aandeel van minder dan vijftig procent inzake fiscale autonomie.

Ondertussen tornt men aan een aantal taalevenwichten, onder meer ingevolge het Minderhedenverdrag. De Franstaligen eisen dat de faciliteitengemeenten in de Rand zouden ressorteren onder tweetalige kamers van de Raad van State. Franstaligen in de Rand kunnen een prejudiciële vraag stellen aan de tweetalige kamer van de Raad van State, waarvan de uitspraak bindend is voor de eentalige kamer en zonder dat een blijvend nadeel moet worden aangetoond.

In een minimale berekening vindt jaarlijks een transfer van 200 miljard naar Wallonië plaats. Dit akkoord verandert daaraan niets.

De koopvaardij kampt sinds lang met geldtekort. In 1991 werd de vloot in Luxemburg ondergebracht.

Si nous satisfaisons les besoins financiers des Francophones, nous devons à nouveau attendre le moment où ils manqueront d'argent. Il nous faudra donc attendre quelques mois ou quelques années. Nous avons laissé échapper une occasion unique. On appelle ça de la solidarité, moi j'appelle ça profiter de la vache à lait.

Dans l'accord de Lambermont, Bruxelles est traitée de la même façon que les Régions flamande et wallonne. Elle bénéficiera de la même autonomie fiscale. Pourtant, en 1999, le VLD était encore partisan d'une simplification de la structure fédérale avec deux Régions, plus le Conseil de Bruxelles-Capitale et la Communauté allemande. Les Flamands de Bruxelles sont les grands oubliés de l'accord.

L'enseignement continuera à être financé grâce à des moyens fédéraux. Ce financement est réglé sur la base du nombre d'élèves. Les Francophones se sont toujours montrés très créatifs dans le calcul de ce nombre.

La redevance radio-télé a déjà été supprimée par trois fois par le gouvernement flamand, bien que cela ne relève pas encore de ses compétences. C'est en tout cas l'impression qui a été donnée. Avec ce gouvernement, il est difficile de faire la distinction entre propaganda, déclarations du gouvernement et promesses creuses.

Le VLD demandait jadis le transfert de l'IPP dans son intégralité. Or, pour ce qui est de l'autonomie fiscale, la part des entités fédérées ne dépasse toujours pas les 50%.

D'autre part, on touche à certains équilibres linguistiques, par le biais de la convention pour la protection des minorités. Les Francophones exigent que les communes à facilités de la périphérie bruxelloise ressortissent désormais aux chambres bilingues du Conseil d'Etat. Ainsi, les Francophones de la périphérie pourront adresser une question préjudicielle à la chambre bilingue du Conseil d'Etat, dont la décision sera contraignante pour la chambre unilingue et ce sans qu'il faille démontrer l'existence d'un préjudice permanent.

Par ailleurs, l'accord ne change rien aux transferts vers la Wallonie, qu'un calcul minimaliste chiffre à 200 milliards de francs sur une base annuelle.

La marine marchande manque d'argent depuis longtemps. En 1991, la flotte a été placée sous

Deze tijdelijke maatregel werd permanent, wat een afname van de investeringen voor gevolg had.

Als de Walen geld te kort hebben, dan kan dit onmiddellijk worden opgelost. Als bijvoorbeeld Antwerpen met financiële problemen te kampen heeft, dan moet er een tienjarenplan komen. Deze handelwijze zal op termijn ook voor het rijke Vlaanderen voor problemen zorgen.

De Vlaamse industrie kreunt, maar voor de homobeweging wordt er betoogd. Men moet z'n prioriteiten weten te stellen!

De paars-groene-PSC-regering trekt een rookgordijn op om de interne problemen te verbergen. Een afkeuring van het akkoord zou een zware regeringscrisis teweeg brengen. Het Lambermont-akkoord zou het toonbeeld van duidelijkheid moeten zijn, maar het is chaotisch allegaartje. Dit is een slecht akkoord, waar we ons zullen blijven tegen verzetten. (*Applaus bij het Vlaams Blok*)

01.27 John Spinnewyn (VLAAMS BLOK): Deze regeling is zo nadelig voor Vlaanderen dat we, als reactie, enkel het spreekrecht kunnen uitputten. De houding van de PSC in dit dossier is tekenend. Het financiële luik is zo goed als binnen, de Franstaligen haalden hun slag thuis.

In dit land is men sterk in het verpakken van lucht: de overheveling van Landbouw wordt voorgesteld als tegengewicht voor het financiële luik, hoewel Wallonië zelf vragende partij was, en de regionalisering van Provincie- en Gemeentewet was al lang afgesproken.

Voorzitter: Fred Erdman

Deze staatshervorming is alweer nadelig voor Vlaanderen. Ze beantwoordt niet aan de verzuchtingen van het Vlaams Parlement. De Vlaamse Brusselaars worden aan hun lot overgelaten. Al dertig jaar neutraliseert men de Vlaamse macht. De staatsstructuur is zo opgesteld dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest massa's geld doorsluisst naar de 19 baronieën. De taalwetgeving wordt niet gerespecteerd. De verfransing krijgt alle kansen. Lambermont zorgt er nu voor dat de Franstaligen de kieswet in de Brusselse gemeenten kunnen wijzigen. De positie van de Vlamingen in de Brusselse instellingen is niet gewaarborgd. Daardoor zal Vlaanderen ook niet meer kunnen toezien op de bescherming van de Vlamingen in Brussel en op de taalwetgeving. Het

pagillon luxembourgeois. Cette mesure, de temporaire, est devenue permanente, et s'est traduite par une diminution des investissements.

Lorsque les Wallons connaissent des difficultés financières, elles sont sur-le-champ résolues. Mais lorsque c'est d'Anvers qu'il s'agit, il faut élaborer un plan décennal. A terme, cette façon de procéder risque de mettre la Flandre en difficulté.

L'industrie flamande est traverse des problèmes mais c'est en faveur du mouvement homosexuel qu'on manifeste. Il faut savoir fixer les priorités!

Le gouvernement arc-en-ciel-PSC dissimule ses dissensions internes. Un rejet de l'accord générerait une grave crise gouvernementale. Les accords du Lambermont, qui devraient être un exemple de limpidité, ne sont qu'un amalgame chaotique. C'est accord est mauvais et nous continuerons à nous y opposer. (*Applaudissements sur les bancs du Vlaams Blok*)

01.27 John Spinnewyn (VLAAMS BLOK): Ces dispositions sont tellement défavorables à la Flandre, qu'il ne nous reste pour réagir qu'un seul moyen: épuiser notre temps de parole. L'attitude du PSC dans ce dossier est significative. L'argent est engrangé, ou presque, les Francophones ont réussi leur coup.

Nous n'avons pas notre pareil pour emballer joliment du vent: la régionalisation de l'agriculture est présentée comme contrepoids au volet financier, mais la Wallonie était elle-même demandeuse. Quant à la régionalisation de la loi communale et de la loi provinciale, cela fait quelque temps déjà qu'un accord était intervenu à ce propos.

Présidence : M. Fred Erdman

Cette réforme de l'Etat est une fois de plus néfaste pour la Flandre. Elle ne répond pas aux vœux du Parlement flamand. Elle abandonne les Bruxellois flamands à leur sort. Cela fait trente ans qu'on neutralise le pouvoir flamand. L'Etat belge est structuré de telle manière que la Région de Bruxelles-Capitale sert de passe-plat pour transférer des sommes gigantesques aux dix-neuf baronnies de l'agglomération bruxelloise. La législation linguistique n'y est pas respectée. Tout est prêt pour permettre la francisation de notre capitale. Ces accords du Lambermont permettront aux Francophones de modifier la loi électorale dans les communes bruxelloises. Le statut des Flamands au sein des institutions bruxelloises n'est pas garanti. Conséquence: la Flandre ne sera plus à

Brussels Parlement zal ook het vreemdelingenkiesrecht invoeren, wat de Vlamingen nog meer tot minderheid zal reduceren.

même de veiller à la protection des Flamands de Bruxelles ni au respect des lois linguistiques. D'autre part, le Parlement bruxellois instaurera notamment le droit de vote des étrangers, si bien que les Flamands seront encore plus minoritaires à Bruxelles.

Het is stuitend dat de Brusselse Vlamingen gekoppeld worden aan de Vlamingen in de Rand. Door de niet-splitsing van het administratief en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde verliest Vlaams-Brabant de kans om uit te groeien tot een volledig en volwaardig administratief geheel. De verdeelsleutels zijn altijd in het voordeel van de Franstaligen. Zij zullen nog lang wachten op een volgende stap in de staatshervorming omdat ze er dan financieel op verliezen. En kan het Vlaams Gewest rekenen op een financiële compensatie? Via de onderwijsfinanciering blijft Vlaanderen geld storten aan Wallonië.

Il est choquant d'avoir lié le sort des Flamands de Bruxelles à celui des Flamands de la périphérie. L'arrondissement administratif et judiciaire de Bruxelles-Hal-Vilvorde n'étant pas scindé, le Brabant flamand ne pourra pas se muer en un ensemble administratif à part entière. Les clés de répartition sont toujours à l'avantage des Francophones. Ils attendront encore longtemps avant d'accepter une étape suivante dans la réforme de l'Etat parce qu'ils y perdraient financièrement. La Région flamande peut-elle compter sur une compensation financière ? Par le biais du financement de l'enseignement, la Flandre continue à verser de l'argent à la Wallonie.

Lambermont zorgt ervoor dat de fundamentele tweeledigheid van België wordt verlaten; dat Brussel een echt volwaardig gewest wordt; dat er in de Brusselse instellingen geen gewaarborgde aanwezigheid is voor Vlamingen, noch waarborgen voor toepassing van de taalwetgeving; dat de Brusselse burgemeesters niet eens het Nederlands moeten beheersen; dat Vlaanderen geen bevoegdheid krijgt bij betwistingen over de verkiezingen in Brussel, maar wel de Raad van State; dat de miljardenstroom uit Vlaanderen toeneemt; dat er geen duidelijke, noch volledige bevoegdheidsoverdrachten zijn, enzovoort. Lambermont zorgt ervoor dat de vijf resoluties van het Vlaams Parlement zelfs niet gedeeltelijk worden uitgevoerd. Dank u, Vlaamse meerderheid! (*Applaus Vlaams Blok*)

Les accords du Lambermont remettent en cause le caractère bipolaire fondamental de la Belgique; Bruxelles devient une vraie région à part entière ; la représentation flamande dans les institutions bruxelloises n'est pas garantie et il n'y a pas davantage de garanties quant à l'application des lois linguistiques ; les bourgmestres bruxellois ne doivent même pas maîtriser le néerlandais ; la Flandre n'obtient aucune compétence en cas de litiges sur le déroulement des élections, cette compétence étant réservée au Conseil d'Etat ; les transferts financiers en provenance de la Flandre s'accroissent; les transferts de compétences restent par trop vagues et incomplets, etc. Les accords du Lambermont ont également pour conséquence que les cinq résolutions du Parlement flamand ne seront pas mises en œuvre, ne fût-ce que partiellement. Que la majorité flamande en soit remerciée! (*Applaudissements sur les bancs du Vlaams Blok*)

01.28 Jaak Van Den Broeck (VLAAMS BLOK): Professor Senelle wees er onlangs nog op dat het unitaire België er niet in geslaagd is een voor beide taalgemeenschappen aanvaardbaar beleid te voeren. Het federalisme is de enige oplossing. Vlaanderen kreeg wel eigen bevoegdheden, maar geen fiscaliteit om een eigen beleid te voeren. Een groot deel van het beleid wordt al op Europees niveau gevoerd, maar het regionaal beleid blijft ook belangrijk. Voor een dergelijk Vlaams beleid met eigen fiscaliteit bestaat in Vlaanderen een meerderheid. Dat blijkt uit de resolutie van het Vlaams Parlement, maar die wordt door de VLD verloochend. Men moet er ook niet op rekenen dat

01.28 Jaak Van Den Broeck (VLAAMS BLOK): Le professeur Senelle a encore récemment souligné le fait que la Belgique unitaire n'était pas parvenue à mener une politique acceptable pour les deux communautés linguistiques. Le fédéralisme est la seule solution. La Flandre a obtenu des compétences propres mais elle n'a pas acquis l'autonomie fiscale pour pouvoir mener sa propre politique. Une grande partie de la politique est déterminée au niveau européen mais la politique régionale conserve également son importance. En Flandre, une majorité de personnes est favorable à ce type de politique flamande assortie d'une autonomie fiscale. Cette conclusion ressort de la

de Franstaligen later nog zullen willen onderhandelen over een verdere staatshervorming, nu ze hun centen hebben binnengerijfd.

Voorzitter: Jean-Pol Henry, eerste vice-voorzitter.

Verhofstadt zou een historisch akkoord afsluiten, dank zij de goede verstandhouding. Men zou niet meer uit twee monden spreken, zoals ten tijde van de CVP. Men heeft echter wel de resoluties van het Vlaams Parlement door minister Michel laten verwijzen naar de prullenmand. Nu bestaat zelfs het gevaar dat de financierwet wel wordt goedgekeurd, maar de bevoegdheidswet niet. Van een nieuwe aanpak is niets in huis gekomen. De gesprekken in de Costa waren een bezigheidstherapie. Men is opnieuw overgegaan tot nachtelijke onderhandelingen. Het is dan ook verbazingwekkend dat Patrick Vankrunkelsven nu tevreden is met de resultaten.

Het Lambermont-akkoord is historisch, zoals premier Verhofstadt zegt, maar dan wel als historische blunder. We hebben opnieuw een akkoord waarbij men op vraag van de Franstaligen tot een herfinanciering van de Gemeenschappen komt in ruil voor een zeer beperkte fiscale autonomie en bevoegdheidsoverdracht. De VLD eist al lang niet meer de overheveling van de personen- en vennootschapsbelasting naar de deelstaten. De herfinanciering van de Gemeenschappen is wel binnen. Dat zijn weer Vlaamse miljarden voor het Franstalig onderwijs. Het Vlaams Parlement pleitte voor twee grote gemeenschappen. Het zijn er drie geworden. Dat is zwaar in het nadeel van de Vlamingen. Het landbouwbeleid lijdt onder zoveel uitzonderingen dat er van overdracht van bevoegdheden geen sprake is.

Ook Buitenlandse Handel wordt niet volledig overgedragen. Bij de verdeling van de middelen die gepaard gaan met de bevoegdheidsoverdracht past men schaamteloos die criteria toe die Wallonië het meest opbrengen. Wat Ontwikkelingssamenwerking betreft, zal er niets worden overgeheveld. De bijzondere werkgroep spreekt enkel in termen van "misschien, ooit, wie weet"? De overheveling van de organieke wetgeving inzake gemeenten en provincies laat Vlaanderen een prijs betalen voor

résolution du Parlement flamand, mais qui est à présent désavouée par le VLD. Il ne faudra pas non plus compter sur les Francophones pour de nouvelles négociations à propos de la réforme de l'Etat puisqu'ils ont obtenu l'argent qu'il leur fallait.

Président: M. Jean-Pol Henry, premier vice-président

M. Verhofstadt allait conclure un accord historique, grâce à la bonne entente qui règne actuellement. On n'allait plus tenir de double langage, comme à l'époque du CVP. Mais on a demandé à M. Michel de faire en sorte que les résolutions du Parlement flamand fassent l'objet d'un classement vertical. A présent, la loi de financement risque d'être approuvée sans que soit adoptée la loi relative aux compétences. Il n'est nullement question d'une nouvelle approche. Les discussions au sein de la COREE ne constituaient qu'une thérapie occupationnelle. On a à nouveau recouru à la technique des négociations nocturnes. En tout état de cause, il est surprenant que Patrik Vankrunkelsven se déclare à présent satisfait des résultats.

Les accords du Lambermont sont historiques, comme l'a dit le premier ministre, mais ils sont plus exactement une erreur historique. Nous revoilà avec des accords sur les bras qui nous obligent à refinancer les Communautés à la demande des Francophones en échange d'une autonomie fiscale et d'un transfert de compétences réduits à la portion congrue. Cela fait bien longtemps que le VLD ne revendique plus le transfert aux entités fédérées de l'impôt des personnes physiques et de l'impôt des sociétés. Par contre, le refinancement des Communautés, lui, est acquis. Et cela signifie que de nouveaux milliards flamands serviront à financer l'enseignement francophone. Le Parlement flamand a plaidé en faveur de la création de deux grandes Communautés. Mais le gouvernement a décidé d'en créer trois, ce qui nuira beaucoup aux intérêts flamands. Quant à la politique agricole, tant d'exceptions ont été prévues que dans ce domaine, le transfert de compétences s'est réduit comme une peau de chagrin.

Le Commerce extérieur n'est pas davantage transféré intégralement. En ce qui concerne la répartition des moyens qui accompagne le transfert de compétences, il est prévu d'appliquer sans vergogne les critères les plus avantageux pour la Wallonie. Pour ce qui est de la Coopération au développement, aucune compétence n'est transférée. Le groupe de travail spécial invariablement ne parle qu'en termes de «un jour peut-être, qui sait...». Le transfert de la législation

iets wat al bedongen was. Vlaanderen laat zich bovendien bijkomende garanties afsnoepen door de Franstaligen. De Vlaamse Lambermont-partijen zetten de toekomstige Vlaamse overheid, bevoegd voor de faciliteitengemeenten, compleet vast.

Men heeft het lot van de Franstaligen in de Rand gekoppeld aan dat van de Brusselse Vlamingen. Dat is een blunder van formaat. Men verlaat, in ruil voor enkele Vlaamse schepenen, het enige blokkeringssysteem dat de Vlamingen hadden, de dubbele meerderheid. Via een constitutionele staatsgreep wordt het aantal Brusselse parlementsleden verhoogd, maar niet de Vlaamse politieke macht. De VGC wordt aangevuld met vijf leden, volgens de verkiezingsuitslag van het Vlaams Parlement, en uitsluitend om het Vlaams Blok te neutraliseren. Vlaamse ministers kunnen voortaan door een minderheid van de Vlaamse taalgroep worden aangeduid. Er kan een Brusselse regering gevormd worden die niet de steun geniet van de meerderheid van de Nederlandse taalgroep. De Raad van State oordeelde dat deze constitutionele staatsgreep ongrondwettelijk is, maar dat advies werd genegeerd. Wij zullen deze bepalingen aanvechten voor het Arbitragehof.

Uitgangspunt van Lambermont was de herfinanciering van de Gemeenschappen. De Franstaligen krijgen er alweer vele miljarden bij. Zij bepaalden overigens de agenda: de sociale zekerheid bleef onbespreekbaar. Vlaanderen blijft, in naam van de solidariteit, onderhoudsgeld betalen aan Brussel en Wallonië. Het gaat jaarlijks over 55.000 frank per Vlaming!

Het federalisme is er alleen op gericht de macht van het aantal Vlamingen te neutraliseren. Vanaf 1970 heeft men ons onze meerderheid gestolen. Dit soort federalisme moet mislukken en de ontbinding van de Staat gaat verder. Wij hadden in plaats van deze staatsvorming liever een scheidingsakte en een boedelscheiding gezien.

(Applaus bij het Vlaams Blok)

01.29 André Smets (PSC): Het Vlaams Blok dat alle andersdenkenden minacht, is een ware plaag voor Vlaanderen en België.

De eerste minister heeft zich er door de Volksunie toe laten overhalen Landbouw, Buitenlandse Handel

organique relative aux communes et provinces coûtera de l'argent à la Flandre, alors qu'il était déjà acquis. La Flandre se fait en outre soutirer des garanties supplémentaires. Les partis flamands du Lambermont bloquent totalement la future autorité flamande compétente pour les communes à facilités.

Le gouvernement a lié le sort des Francophones de la périphérie à celui des Bruxellois flamands. C'est une énorme bétise. En échange d'une poignée d'échevins flamands, les Flamands renoncent au seul moyen de blocage dont ils disposaient, c'est-à-dire la double majorité. Un véritable coup d'Etat constitutionnel accroît le nombre de parlementaires bruxellois, tandis que c'est le statu quo pour le pouvoir politique flamand. La VGC (la Commission communautaire flamande) comptera cinq membres de plus, en fonction du scrutin électoral au Parlement flamand, et dans le seul but de neutraliser le Vlaams Blok. Par conséquent, les ministres flamands pourront désormais être désignés par une minorité du groupe linguistique néerlandais. D'autre part, un gouvernement bruxellois n'ayant pas le soutien de la majorité du groupe linguistique néerlandais pourra être formé. Le Conseil d'Etat a estimé que ce coup d'Etat institutionnel était anticonstitutionnel, mais le gouvernement n'a pas tenu compte de son avis. Nous attaquerons ces dispositions devant la Cour d'arbitrage.

Le point de départ de l'accord du Lambermont était le refinancement des Communautés. Les Francophones engrangent encore plusieurs milliards. Ils ont d'ailleurs déterminé l'ordre du jour : la sécurité sociale n'a jamais été remise en question. Au nom de la solidarité, la Flandre continuera à payer des aliments à Bruxelles et à la Wallonie. Il s'agit d'un montant annuel de 55.000 francs par Flamand !

Le fédéralisme ne vise qu'à neutraliser le pouvoir que confère aux Flamands leur supériorité numérique. Dès 1970, s'est enclenché un processus qui nous a privés de notre majorité. Ce type de fédéralisme est voué à l'échec, et la désintégration de l'Etat se poursuit. Plutôt que cette réforme de l'Etat, nous aurions préféré un acte de divorce assorti d'une séparation des biens. *(Applaudissements sur les bancs du Vlaams Blok)*

01.29 André Smets (PSC): Quel cancer pour la Flandre et la Belgique que le Vlaams Blok, qui méprise tout qui pense autrement que lui.

Le premier ministre s'est laissé conduire par la Volksunie à la régionalisation de l'Agriculture, du

en Ontwikkelingssamenwerking te regionaliseren.

De tandem Bourgeois-Pieters heeft daar nog de regionalisering aan toegevoegd van de provincie- en de gemeentewet, waarvan de grondwettige basis wankel is en die de inwoners van de gemeenten met een bijzonder taalstatuut in een onzekere situatie doet terechtkomen.

De PSC vraagt aan de regering dat zij de wil zou tonen alle Belgen, ongeacht hun taal, te helpen samenleven.

01.30 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Kan de heer Smets ons toelichtingen geven bij het bericht dat het unaniem Franstalig front een akkoord bereikte? Met welke concrete toegevingen zou de heer Smets tevreden zijn? Het viel ons op dat de meerderheid zonet applaudisseerde voor de heer Smets. Er is dus blijkbaar iets gekeerd in het voordeel van de PSC.

De heisa rond Lambermont kan vergeleken worden met die rond Egmont, maar toen waren de hoofdredacteurs van zowat alle Vlaamse kranten scherpzinnige personen en onafhankelijke geesten, waarvoor politici nog ontzag hadden. Blijkbaar is er nu geen kritische journalistiek meer.

Voor alle media is het Vlaams Blok de ergste vijand, die ze door een boycot proberen te bestrijden. Wij mogen niet deelnemen aan TV-debatten en er wordt gesjoemeld met opgenomen materiaal waarin wij voorkomen. De VRT heeft intussen toegegeven dat ze het Vlaams Blok discrimineert. Nochtans draait heel het Brussel-akkoord rond het Vlaams Blok. De Franstaligen willen verhinderen dat de grootste Vlaamse partij in Brussel aan de macht zou komen. Dat mag de goegemeente niet vernemen via de media. Ook de CVP deelt in de klappen. Men wil de indruk wekken dat in dit land geen oppositie bestaat. Volgens studies heeft nog geen kwart van de Vlamingen vertrouwen in de media. Dat is hoopgevend.

De essentie van Lambermont ligt in de consacratie van Brussel tot volwaardig gewest. Vlaanderen zal in de toekomst niets meer te zeggen hebben over de eigen hoofdstad.

Brussels VLD-minister Guy Vanhengel zingt in de *Financieel Economische Tijd* de lofzang op Lambermont. Dit vraagt om een reactie, die we door

Commerce extérieur et de la Coopération au développement.

Le tandem Bourgeois-Pieters y a ajouté la régionalisation de la loi provinciale et communale, dont l'assise constitutionnelle est délicate et qui insécurise ceux qui habitent les communes à statut linguistique spécifique.

Le PSC réclame une volonté d'aider tous les Belges, quelle que soit leur langue, à vivre ensemble.

01.30 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): M. Smets pourrait-il nous fournir quelques explications au sujet de l'annonce selon laquelle le front francophone unanime est parvenu à un accord? Quel genre de concessions concrètes pourraient, dès lors, satisfaire M. Smets? Nous avons été frappés de voir que la majorité a applaudi M. Smets. Il a dû se passer quelque chose en faveur du PSC.

Tout le tapage autour des accords du Lambermont peut être comparé à celui qui a entouré les accords d'Egmont, mais, à l'époque, les rédacteurs en chef des journaux flamands étaient des personnes à l'esprit vif et indépendant pour lesquelles les politiciens avaient encore de l'estime. Ce journalisme critique ne semble plus être pratiqué de nos jours.

Pour l'ensemble des médias, le Vlaams Blok est le pire ennemi, qu'ils essayent de combattre par un boycott. Nous ne pouvons pas participer aux débats télévisés et on manipule le matériel enregistré sur lequel nous figurons. La VRT a entre-temps avoué qu'elle pratique une discrimination envers le Vlaams Blok. Pourtant, l'accord sur Bruxelles concerne surtout le Vlaams Blok. Les Francophones veulent éviter que le plus grand parti flamand de Bruxelles arrive au pouvoir, mais les médias se gardent bien d'en informer le commun des mortels. Le CVP aussi prend des coups. On veut donner l'impression que l'opposition est inexistante dans ce pays. Certaines études montrent que pas même un quart des Flamands n'ont confiance dans les médias. Tout espoir n'est donc pas perdu.

Le fondement de l'accord de la Saint-Polycarpe était que Bruxelles serait consacrée en tant que Région à part entière. À l'avenir, la Flandre n'aura plus voix au chapitre à propos de sa propre capitale.

Guy Vanhengel, ministre régional bruxellois du VLD, fait dans le journal *De Financieel-Economische Tijd* un éloge de la Saint-Polycarpe qui appelle une réaction. Puisqu'un boycottage nous empêche de

de media-boycot niet in de media kwijt kunnen en dus hier formuleren.

De eis voor een gewaarborgde vertegenwoordiging op gewestelijk niveau was niet zo oud en prioritair als de eis voor een gewaarborgde vertegenwoordiging op gemeentelijk niveau, wat de heer Vanhengel beweerde. De Vlaamse aanwezigheid op gemeentelijk vlak was tot op heden op geen enkele wijze verzekerd. Daardoor kunnen de Franstaligen de Vlamingen in Brussel zo makkelijk pesten. Nochtans waren de Vlaamse eisen zeer concreet. Ze stonden zelfs ook op de agenda van de Vlaamse parlementsleden en op die van de regering.

Als er al ooit een Vlaamse schepen komt, zal het er een zijn zonder bevoegdheden en middelen. Dit akkoord is dus niet wat de VLD haar kiezers beloofde. Bovendien zullen dominante Franstalige partijen er voor zorgen dat personen met een Nederlandstalige identiteitskaart naar voren geschoven worden om de francofone belangen te verdedigen. Het is zelfs mogelijk dat een eentalig Franstalige het tot Vlaams schepen schopt. Een betere Vlaamse vertegenwoordiging is er dus niet.

Er is ook geen politionele samenvoeging van de Brusselse gemeenten. De 19 baronieën blijven, en met hen de onbestuurbaarheid en de anarchie.

Het Brussels Parlement wordt uitgebreid tot 109 parlementsleden, maar de enige macht waarover de Vlaamse parlementsleden nu beschikken wordt onderuit gehaald. We kunnen volgens Vanhengel met meer parlementsleden wel een actief politiek en gemeenschapsleven in alle gemeenten en wijken van Brussel organiseren. Het gaat dus niet om het realiseren van macht in de Brusselse instellingen, maar om pensenkermessen en vogelpikwedstrijden!

01.31 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Verschillende VLD'ers krijgen zeker een parlementszetel cadeau, maar geen andere Vlaming die daar beter van wordt. Dit akkoord kost de Vlamingen handenvol Vlaams geld: herfinanciering voor het Franstalig onderwijs, miljarden voor de Brusselse gemeenten en voor de internationalisering van EURO-Brussel.

Dankzij de broederstrijd in de VU-ID kwam er aandacht voor Lambermont en werden de dramatische gevolgen ervan duidelijk. Voor de rest

nous exprimer dans les médias, nous formulerons notre opinion dans cet hémicycle.

Contrairement à ce qu'affirme M. Vanhengel, l'exigence d'une représentation garantie au niveau régional n'était pas aussi ancienne ni prioritaire que la demande d'une représentation garantie au niveau communal. Jusqu'ici, la présence flamande au niveau communal n'était nullement assurée. C'est la raison pour laquelle les Francophones pouvaient aussi aisément rendre la vie difficile aux Flamands à Bruxelles. Les doléances flamandes étaient pourtant très concrètes. Elles figuraient même à l'ordre du jour des parlementaires flamands et du gouvernement.

Si un échevin flamand est désigné un jour, il sera en tous cas privé de moyens et de compétences. Cet accord n'est donc nullement celui que la VU avait annoncé à ses électeurs. Par ailleurs, les partis francophones dominants ne manqueront pas de mettre en avant des titulaires d'une carte d'identité rédigée en néerlandais pour défendre les intérêts francophones. Il n'est même pas exclu qu'un francophone unilingue soit promu échevin flamand. On ne saurait, dès lors, parler d'une meilleure représentation flamande.

Et, pour ce qui est des communes bruxelloises, il n'est pas question non plus de fusionner les services de police. Les 19 baronnies, et avec elles l'impossibilité de les gérer convenablement et l'anarchie, restent donc en place.

Le Parlement bruxellois a été élargi à 109 parlementaires, mais le seul pouvoir que les parlementaires flamands détiennent actuellement, est vidé de sa substance. Selon Van Hengel, un nombre accru de parlementaires permettra d'organiser une politique active ainsi qu'une vie associative dans toutes les communes et dans les quartiers de Bruxelles. Il ne s'agit donc pas du pouvoir des institutions bruxelloises, mais de kermesses aux boudins et de concours de fléchettes!

01.31 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Plusieurs membres du VLD se voient offrir un siège de parlementaire, mais, en dehors d'eux-mêmes, aucun autre Flamand ne pourra profiter de cette situation. Cet accord coûte très cher aux Flamands: le refinancement de l'enseignement francophone, les milliards pour les communes bruxelloises et l'internationalisation de la Bruxelles, ville européenne.

La lutte fratricide au sein de la VU-ID a focalisé l'attention sur les accords du Lambermont dont on a pris conscience des conséquences dramatiques. Pour le surplus, les effets en sont néfastes :

was haar rol nefast: de Vlaamse autonomie wordt door de VU voor tientallen jaren geblokkeerd, er is geen Vlaamse vooruitgang en Brussel zijn we kwijt. Ik wijs erop dat de VU met het Egmontpact het Vlaams Blok boven de doopvont hield.

Sindsdien heeft de VU voor Vlaanderen nauwelijks een rol gespeeld, tenzij men de driedelige gewestvorming van 1998 en de betonning van de faciliteiten als een Vlaamse vooruitgang wil bestempelen. De VU is een partij zonder profiel en zonder doelstellingen geworden en kan terecht geen mensen blijvend engageren. Alleen het Vlaams Blok kan dat.

01.32 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Minister Vande Lanotte zei heel vaag dat jaarlijks zou worden nagegaan of er bijkomende middelen naar Brussel zouden gaan. *Belga* meldde gisterenavond dat er achter de schermen afgesproken werd om jaarlijks 500 miljoen extra vrij te maken voor Brussel. Er werd *Belga* door de heer Vanhengel bevestigd dat er zo'n akkoord is.

01.33 Hugo Coveliers (VLD): Er is slechts een akkoord wanneer het op papier staat.

01.34 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Ook bij de Sint-Eloois-akkoorden beweerden de Franstaligen dat er een afspraak was, terwijl de Vlamingen dit ontkenden. Ik voorspel dus dat er wel degelijk jaarlijks 500 miljoen extra aan Brussel zal worden toegekend. Dat geeft op het einde van de legislatuur een kostenplaatje van vier miljard!

01.35 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Ik wijs erop dat twee jaar geleden, bij de vorming van de Brusselse regering, al werd afgesproken dat de Franstaligen 2,4 miljard zouden krijgen voor hun onderwijs.

Premier Verhofstadt heeft steeds ontkend dat er een binding was tussen het Minderhedenverdrag en het Lambermont-akkoord. Daarover werden nu toch keiharde onderhandelingen gevoerd bij PS-voorzitter Di Rupo. Volgens *Belga* was er daarover om 2.30 uur een akkoord, dat door de heer Maingain een redelijke oplossing wordt genoemd.

Als aan de taalwetten wordt geraakt haalt men de Staat onderuit, maar dat is niet onze zorg. Hoe verder de Gemeenschappen van elkaar verwijderd geraken, hoe dichter de Vlaamse onafhankelijkheid. De band tussen Vlaanderen en Brussel wordt

l'autonomie de la Flandre est à l'arrêt pour des dizaines d'années par la faute de la VU, les Flamands n'enregistrent aucun progrès et ils perdent Bruxelles. Je rapelle que l'attitude que la VU avait adoptée lors de la conclusion du pacte d'Egmont est à l'origine de la création du Vlaams Blok.

Depuis lors, la VU n'a plus guère agi en faveur de la Flandre, à moins que l'on veuille considérer l'adoption, en 1988, de la régionalisation à trois et le verrouillage des facilités comme une avancée pour la Flandre. La VU est devenu un parti sans profil et sans objectifs, incapable de susciter des vocations politiques durables. Seul le Vlaams Blok est, en effet, en mesure de le faire.

01.32 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): En termes très vagues, le ministre Vande Lanotte a déclaré que l'octroi de moyens complémentaires à Bruxelles serait évalué chaque année. L'agence *Belga* a signalé hier soir que, dans les coulisses, il avait été convenu de dégager chaque année 500 millions pour Bruxelles. L'existence du tel accord a été confirmée par M. Vanhengel.

01.33 Hugo Coveliers (VLD): Un accord n'existe que lorsqu'il a été couché sur le papier.

01.34 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): A propos des accords de la Saint-Eloi, les Francophones affirmaient également qu'il y avait un accord, ce qui était démenti par les Flamands. Je prédis donc que Bruxelles recevra bel et bien 500 millions de plus par an, ce qui portera la facture à 4 milliards de francs d'ici à la fin de la législature!

01.35 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): J'attire votre attention sur le fait qu'il y a deux ans, lors de la constitution du gouvernement bruxellois, il avait déjà été convenu que les Francophones recevraient 2,4 milliards de francs pour leur enseignement.

Le premier ministre Verhofstadt a toujours nié l'existence d'un lien entre la Convention des minorités et les accords du Lambermont. Des négociations sont pourtant menées à ce propos chez le président du PS, M. Di Rupo. Selon l'agence *Belga*, un accord – qualifié de solution raisonnable par M. Maingain – aurait été conclu à ce propos à 2 h 30.

Si on touche aux lois linguistiques, on sape les fondements de l'Etat, mais nous n'en avons cure. Plus les communautés se détachent l'une de l'autre, plus l'indépendance de la Flandre approche. Le lien entre la Flandre et Bruxelles est rompu. Cet état de

doorgeknijpt. Dat zal zware consequenties hebben voor het voortbestaan van België.

Bij de realisatie van die Vlaamse onafhankelijkheid zijn er diverse opties voor Brussel: ofwel maakt Vlaanderen zijn aanspraken op Brussel hard ten overstaan van de internationale gemeenschap; ofwel kiezen de Brusselaars zelf hun toekomst, waarbij de Franstalige meerderheid in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zich als een aparte entiteit zal manifesteren; ofwel gaan Wallonië en Brussel een nieuwe staat vormen.

Die laatste constructie kan ook voor aanhechting bij Frankrijk pleiten. Brussel zou dan niet eens meer een nationale hoofdstad zijn.

Brussel kan ook uitgroeien tot een soort Europees district zoals Washington D.C., waarbij de EU de geldkraan moet opendraaien en Vlaanderen daarover – als lidstaat – mee beslist.

Ook een confederatie of een federatie tussen Brussel en Vlaanderen is mogelijk.

01.36 Yves Leterme, (CVP): In welke van deze scenario's past de Vlaams Blok-strategie van de uithongering, het veiligheidscordon en de prikkeldraad rond Brussel?

01.37 Guido Tastenhoye, (VLAAMS BLOK): Ik heb het daar nooit over gehad in die bewoordingen.

Wij moeten, wanneer Vlaanderen onafhankelijk wordt, Brussel zodanig in de watten leggen dat het voor Vlaanderen opteert.

Een ander scenario betreft Brussel als tweetalige hoofdstad van Vlaanderen, en eventueel ook van Europa, met waarborgen voor de Franstaligen, inclusief het behoud van hun onderwijs en hun instellingen zoals de COCOF. Naar dat scenario gaat onze voorkeur uit. Een laatste scenario betreft Brussel als Vlaamse stad, geannexeerd door Vlaanderen. Dat is uiteraard niet wenselijk vanwege de demografische, culturele, taalkundige en onderwijskundige situatie in Brussel. Wij organiseren in het najaar een congres over de positie van Brussel bij de Vlaamse onafhankelijkheid. De discussie daarover is bij ons volop aan de gang. Ondertussen is de verhouding tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad wel problematisch. De CVP onderstreepte terecht de schadelijkheid van het Lombard-akkoord voor Brussel.

choses aura de graves conséquences pour la survie de la Belgique.

Dans le cadre de la concrétisation de l'indépendance flamande, différentes options s'offrent à Bruxelles : soit la Flandre fait valoir ses prétentions en ce qui concerne Bruxelles au niveau international, soit les Bruxellois décident eux-mêmes de leur avenir et la majorité francophone de la Région de Bruxelles-Capitale se manifesterait comme une entité séparée, soit la Wallonie et Bruxelles créent un nouvel Etat.

Cette dernière construction peut également plaider en faveur de l'annexion à la France. Bruxelles ne serait alors plus une capitale nationale.

Bruxelles pourrait également devenir un district européen, à l'instar de Washington D.C.. Il reviendrait alors à l'UE de dégager les moyens et la Flandre, en tant qu'Etat membre, participerait aux décisions prises à ce sujet. Il serait également possible de créer une confédération ou une fédération entre Bruxelles et la Flandre.

01.36 Yves Leterme (CVP) : Dans lequel de ces scénarios s'inscrit la stratégie du Vlaams Blok consistant à affamer Bruxelles puis à l'entourer d'un cordon sécuritaire et de fils barbelés ?

01.37 Guido Tastenhoye (VLAAMS BLOK): Je ne me suis jamais exprimé à ce sujet en ces termes.

Lorsque la Flandre sera indépendante, nous devons prendre soin de Bruxelles de telle manière qu'elle choisisse de faire partie de notre nouvelle patrie.

Un autre scénario est celui de Bruxelles comme capitale bilingue de la Flandre et éventuellement aussi de l'Europe, avec des garanties pour les Francophones comme le maintien de leur enseignement et de leurs institutions telles que la COCOF. C'est ce scénario-là que nous préférons. Dans notre dernier scénario, Bruxelles serait une ville flamande dans la mesure où elle serait annexée par la Flandre. Ce scénario n'est évidemment pas souhaitable en raison de la situation de Bruxelles sur les plans démographique, culturel, linguistique et pédagogique. A l'automne, nous organiserons un congrès sur le statut de Bruxelles dans l'optique de l'indépendance de la Flandre. Au Vlaams Blok, le débat sur cette question bat déjà son plein. Mais en attendant cet heureux épilogue, la Flandre et sa capitale entretiennent des relations conflictuelles. Le CVP a souligné à juste titre combien l'accord du Lombard était néfaste pour Bruxelles.

Ook mevrouw Grouwels gaf Lombard maar twee op tien. Wat gaat de CVP doen met de zogenaamde atoombom waarover zij beschikt, namelijk minister Chabert?

In de VGC van 22 juni bewees de CVP nog steeds een regimevriendelijke partij te zijn door tegen de Vlaams Blok-motie te stemmen en zo al haar mooie verklaringen terug in de slikken. Daar vielen de maskers af! CVP-voorzitter Stefaan De Clerck krijgt nu de kans om van zijn CVP opnieuw een Vlaamse Volkspartij te maken, maar dat lukt niet omdat zij tot een echte Belgische regimepartij is geworden, die niet opkomt voor de belangen van de Vlamingen in Brussel of Vlaanderen. Van de CVP moeten wij dus niet verwachten dat zij minister Chabert zal terugtrekken en in de Brusselse Raad in de oppositie zal gaan, of dat minister Chabert in staking gaat in de Brusselse Ministerraad. Die Brusselcrisis zou premier Verhofstadt nochtans in zware problemen brengen, maar de CVP verkiest in 2002 rond de tafel te gaan zitten met deze meerderheid om een nieuw communautair akkoord uit te werken.

Mme Grauwels a elle aussi attribué une note d'exclusion à l'accord du Lombard: 2/10. Que fera le CVP de la soi-disant bombe atomique dont il dispose, je fais allusion au ministre Chabert ?

Cependant, lors de la réunion de la VGC du 22 juin, le CVP a démontré qu'il était encore un parti ami du régime en votant contre la motion du Vlaams Blok et en reniant du même coup toutes ses belles déclarations. A cette occasion, les masques sont tombés ! Le président Stefaan De Clerck a désormais l'occasion de faire à nouveau du CVP un véritable parti populaire flamand. Toutefois, il n'y réussit pas parce que le CVP n'est plus aujourd'hui qu'un parti belge dans la mesure où il ne défend pas les intérêts des Flamands, que ce soit de Flandre ou de Bruxelles. Par conséquent, nous ne devons pas espérer que le CVP demande à son ministre, en l'occurrence M. Chabert, de se retirer du gouvernement bruxellois, qu'il aille dans l'opposition au CRB ou que le ministre Chabert se mette en grève au Conseil des ministres bruxellois. Cela dit, cette crise bruxelloise poserait de sérieux problèmes au premier ministre. Mais le CVP préfère négocier avec cette majorité en 2002, afin d'élaborer un nouvel accord communautaire.

01.38 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Vanmorgen om 9.30uur zal mevrouw Milquet de eerste minister ontmoeten over een onderwerp dat terzelfdertijd wordt besproken in de commissie voor de Grondwetsherziening en op een ogenblik dat de Kamer hier nog vergadert. Dat kan toch niet.

01.38 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Ce matin, à 9 h 30, Mme Milquet rencontrera le premier ministre à propos d'une matière qui fera l'objet, au même moment, d'un débat au sein de la commission de la Révision de la Constitution, alors que, toujours au même moment, la Chambre sera réunie en séance plénière. C'est inacceptable.

De **voorzitter:** Die vergaderingen waren niet te voorspellen toen de agenda van de Kamer werd afgesproken. Ik zal later daaromtrent een beslissing nemen.

Le **président:** Ces réunions n'étaient pas programmées au moment où la Chambre a fixé son ordre du jour. Je prendrai ultérieurement une décision à ce sujet.

01.39 Hugo Coveliers (VLD): Dat dit debat lang zou duren, hadden we kunnen vermoeden, maar het personeel van de Kamer zal wel verrast geweest zijn. Het is jammer dat zij dit nu moeten meemaken en de vele dwaasheden hier moeten ondergaan.

01.39 Hugo Coveliers (VLD): Je savais que ce débat serait long mais j'imagine la surprise du personnel de la Chambre. Il est regrettable que les membres du personnel de la Chambre soient contraints de subir ces réunions tardives et d'entendre les propos insensés que vous tenez.

Persoonlijk feit

Fait personnel

01.40 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Niemand heeft ons ertoe verplicht om de Kamersitting voort te zetten. Dat is enkel de fout van premier Verhofstadt en zijn meerderheid.

01.40 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Nul n'a contraint personne de prolonger la séance plénière de la Chambre. La faute de cette situation incombe entièrement au premier ministre.

01.41 Hugo Coveliers (VLD): Ik vind deze werkwijze beschamend, vooral omdat wat hier gezegd werd een voortdurend herkauwen was

01.41 Hugo Coveliers (VLD): J'estime que ces procédés sont honteux, d'autant qu'on ne fait que ressasser les mêmes points de vue amplement

van oude gekende standpunten. Het Vlaams Blok maakt misbruik van de democratische rechten en heeft veel gesproken zonder iets te zeggen.

connus de tous. Le Vlaams Blok abuse des droits démocratiques et a beaucoup parlé pour ne rien dire.

01.42 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK) :Wil de heer Coveliers bepalen wat het Vlaams Blok hier nog mag zeggen?

01.42 Gerolf Annemans: Monsieur Coveliers aurait-il l'intention de décider des propos que le Vlaams Blok peut encore tenir dans cette assemblée ?

01.43 Hugo Coveliers (VLD): U zegt wat u wil, maar ik mag dan ook opmerken dat wat u doet totaal onaanvaardbaar is en een misbruik van de rechten van de oppositie. De amendementen die het Vlaams Blok indiende, zijn louter papierverspilling.

01.43 Hugo Coveliers (VLD):Vous dites ce que vous voulez mais j'ai le droit de faire observer que tout ce que vous faites est totalement inacceptable et que vous abusez de vos droits en tant que membres de l'opposition. Les amendements déposés par le Vlaams Blok ne servent qu'à remplir du papier.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Algemene bespreking (Voortzetting)

Discussion générale (Continuation)

01.44 Hugo Coveliers (VLD): Deze ontwerpen gaan uit van een duidelijke visie die zeker geen separatistische visie is. De Vlaamse Liberalen willen gedurende vier jaar zorgen voor een degelijk beleid. Ook inzake de staatshervorming zijn wij voorstander van een dynamische aanpak die zich aanpast aan de gewijzigde omstandigheden. Over de voor- en nadelen van deze staatshervorming werd reeds herhaaldelijk gepraat.

01.44 Hugo Coveliers (VLD): Ces projets s'appuient sur une conception précise qui n'est nullement séparatiste. Les libéraux flamands ont la volonté de veulent mener une politique efficace durant quatre ans. En matière de réforme de l'Etat aussi, nous sommes partisans d'une approche dynamique qui s'adapte à l'évolution de la situation. Nous avons discuté à plusieurs reprises déjà des avantages et des inconvénients de cette réforme de l'Etat.

Ik verwijs in dat verband naar de diverse verslagen. De VLD zal dan ook deze tekst goedkeuren. *(Applaus)*

Je vous renvoie à ce sujet aux différents rapports. Le VLD approuvera le présent texte. *(Applaudissements)*

01.45 Yves Leterme (CVP): Collega Creyf en Verherstraeten hebben reeds hun kritische opmerkingen gemaakt. De CVP heeft een aantal amendementen ingediend, waarop we nog later zullen terugkomen. Ik zou een aantal vragen willen stellen.

01.45 Yves Leterme (CVP): Mes collègues, Mme Creyf et M. Verherstraeten, ont déjà émis leurs critiques. Le CVP a déposé plusieurs amendements sur lesquels nous reviendrons ultérieurement.

Ik ben benieuwd of de regering hier nog gaat antwoorden op een aantal inhoudelijke vragen.

J'aimerais poser quelques questions. Je me demande si le gouvernement répondra encore à des questions de fond.

01.46 Minister Magda Aelvoet (Nederlands): Op het einde van het debat.

01.46 Magda Aelvoet , ministre *(en néerlandais)*: A la fin du débat.

01.47 Yves Leterme (CVP): Betekent dit na de artikelsgewijze bespreking?

01.47 Yves Leterme (CVP): Voulez-vous dire après la discussion des articles ?

De **voorzitter**: Ik stel voor dat de regering tussenbeide komt tijdens de algemene bespreking.

Le **président**: Je propose que le gouvernement intervienne pendant la discussion générale.

01.48 Yves Leterme (CVP): Ik wil ingaan op de evoluties in dit dossier gedurende de laatste 24 uur. Dit is een virtueel debat. De belofde herwaardering

01.48 Yves Leterme (CVP): Je voudrais attirer l'attention sur l'évolution de ce dossier au cours de ces dernières 24 heures. Ce débat est un débat

van het Parlement is nog heel veraf. Het echte debat speelt zich niet in de Kamer af. De ministers bevoegd voor Institutionele Hervormingen wonen niet eens het debat bij. Zij bedingen de akkoorden buiten de Kamer, per GSM. Ik lees er de Belga-berichten van de laatste 24 uur op na en kom tot de conclusie dat de regering gisterenochtend 27 juni al de intentie had tegemoet te komen aan de eisen van de PSC: extra geld voor Brussel en de ondertekening van het minderhedenverdrag. Om 11.04 uur berichtte *Belga* dat de Kamer had ingestemd met de dringende behandeling van het wetsvoorstel betreffende het Brussel-fonds ten bedrage van 3 miljard frank. Het bericht besluit dat dit bedrag wellicht niet hoog genoeg is om de PSC over de streep te trekken; de PSC vraagt ook een toegeving voor de situatie van de Franstaligen in de Rand. Om 13.32 uur vroeg de PSC volgens een *Belga*-bericht zogenaamde bijkomende vertrouwenselementen.

Deze paars-groene meerderheid heeft een voorstel van de PSC overgenomen waarbij het Brussels Gewest drie miljard extra geld krijgt. De PSC wil echter ook nog het Europees minderhedenverdrag laten goedkeuren en de regering werkt daar nu aan. Nochtans had de PSC enkele fundamentele bezwaren van grondwettelijke aard op de overheveling van de Gemeentewet. Op een bepaald ogenblik werd op vraag van de PSC zelfs een voorstel ingediend om de BTW op de schoolgebouwen te verlagen. Als dat geen koehandel is! Hoe is zoiets mogelijk binnen de EU? Om eventuele problemen vanuit Europa te ondervangen, is men zelfs bereid om allerlei kronkels uit te voeren!

Toen wij vorige week deze voor Vlaanderen nadelige verlaging van de registratierechten aanklaarten, werden wij uitgelachen door de collega's van Agalev en VLD. Blijkbaar begrepen ze niet waar het om ging, maar ze volharden in de boosheid. Zelfs minister president Dewael reageerde echter tegen dat voorstel en dreigde met een belangenconflict, en hij gaf opdracht aan zijn VLD om te stemmen voor het amendement-Leterme.

Ik wil waarschuwen voor de voortdurende marchandage. Intussen waren er vandaag een hele reeks verklaringen en zei de heer Coveliers vanmiddag dat de VLD geen problemen had met een ratificatie van het minderhedenverdrag. Hij

virtueel. Nous sommes encore très éloignés de la revalorisation annoncée du Parlement. Le vrai débat ne se tient pas à la Chambre. Les ministres compétents en matière de Réformes institutionnelles ne sont même pas présents. Ils négocient des accords par GSM, à l'extérieur de la Chambre. En lisant les communiqués de l'agence Belga diffusés ces dernières 24 heures, j'arrive à la conclusion qu'hier matin déjà, soit le 27 juin, le gouvernement avait décidé de céder aux exigences du PSC concernant les fonds supplémentaires pour Bruxelles et la signature de la Convention pour la protection des minorités. A 11.04 heures, Belga a communiqué que la Chambre avait accepté de traiter en urgence la proposition de loi concernant les 3 milliards pour Bruxelles. Le communiqué se termine par la conclusion que ce montant n'est vraisemblablement pas suffisamment élevé pour convaincre le PSC qui réclame également des concessions en faveur des Francophones de la périphérie. A 13.32 heures, selon la même agence de presse, le PSC a demandé des garanties supplémentaires.

Le gouvernement arc-en-ciel a pris à son compte une proposition du PSC attribuant à la Région de Bruxelles-Capitale un montant supplémentaire de 3 milliards de francs. Le PSC veut cependant faire adopter aussi la Convention sur la protection des minorités et le gouvernement s'y attèle. Le PSC avait pourtant émis des objections fondamentales de nature constitutionnelle à l'encontre du transfert de la loi communale. A un certain moment, une proposition a même été déposée, à la demande du PSC, pour réduire le taux de TVA sur les bâtiments scolaires. Voilà un marchandage s'il en est! Comment est-ce possible dans un pays qui fait partie de l'UE? Afin de résoudre d'éventuels problèmes au niveau européen, on ne recule devant aucun revirement!

Lorsque, la semaine dernière, nous avons abordé la diminution des droits d'enregistrement, qui est préjudiciable à la Flandre, nos collègues d'AGALEV et du VLD nous ont ri au nez. Ils n'ont apparemment pas saisi de quoi il s'agissait, mais persistent néanmoins. Même le ministre-président Dewael a réagi contre cette proposition et a avancé la menace d'un conflit d'intérêts. Il a ordonné à son parti, le VLD, de voter pour l'amendement Leterme.

Je souhaite également mettre en garde contre le marchandage permanent. Dans l'intervalle, de nombreuses déclarations ont été faites et M. Coveliers a déclaré, cet après-midi qu'il ne s'opposait pas à la ratification de la Convention sur

vond wel dat de ratificatie van het verdrag geen invloed mocht hebben op de fundamentele evenwichten in dit land en dat de Franstalige minderheid in de Brusselse Rand niet mocht worden beschouwd als een nationale minderheid. Ook de gouverneur van Vlaams-Brabant wees erop dat hoe dan ook de Franstaligen in de Rand voldoende waarborgen overhouden en dat het Lambermont-akkoord nieuwe garanties inbouwt, onder meer via een procedure bij de Raad van State.

Verder stellen wij vast dat een aantal Vlaamse ministers meer geld eisen en daarom het algemeen Vlaams belang verwaarlozen. Wij moeten ook via de media vernemen dat op dit ogenblik de Franstalige partijen met de PSC vergaderen om deze laatste over te halen de Lambermont-akkoorden goed te keuren. Daarbij wordt onder meer gesproken over de notificatie van het minderhedenverdrag en over het begrip 'minderheid'. Ondertussen vergaderen de Vlaamse partijen bij premier Verhofstadt. Een andere discussiepunt betreft de bijkomende kredieten voor het Brussels Gewest. Volgens de jongste berichten verlopen de besprekingen in een "positieve sfeer".

Ik benadruk dat de heren Maingain en Clerfayt de intentie hebben om het ontwerp te steunen. Maingain sprak over een redelijke oplossing. Als Maingain zo spreekt, moeten de Vlamingen op hun tellen passen. Op het einde van het communiqué wordt een vergadering van het kernkabinet op 28 juni om 9 uur aangekondigd aangezien de heer Verhofstadt mevrouw Milquet, voorzitter van de PSC om 9.30 uur moest ontmoeten. De chronologie van de laatste uren bewijst dat het hier gevoerde debat door de meerderheid en de regering werd geweigerd. In weerwil van de talrijke verklaringen van de premier, was er duidelijk geen globaal akkoord bereikt dat de tweederde meerderheid garandeert. De twee luiken van het akkoord verwerpen wij, niet alleen omwille van de overdreven transfers, maar ook omwille van de budgettaire consequenties. Zelfs de minister van Begroting geeft toe dat Lambermont een te duur akkoord is. Wij verwerpen het omdat te weinig bevoegdheden worden overgeheveld en omdat de regeling voor Brussel perfide is. Premier Dehaene werden loodgieterpraktijken aangewreven, maar de recente gang van zaken bewijst het failliet van de methode-Verhofstadt, waarbij tot de laatste seconde en volledig in het nadeel van Vlaanderen moet worden gemarchandeerd om een tweederde meerderheid te bereiken. De Franstaligen zullen dus opnieuw massaal en unaniem voor stemmen,

les minorités. Mais il estime néanmoins que ce texte ne doit pas influencer sur les équilibres fondamentaux dans ce pays et que la minorité Francophone de la périphérie bruxelloise ne peut pas être considérée comme une minorité nationale. Le gouverneur du Brabant flamand a également souligné le fait que les francophones de la périphérie conservent, quoi qu'il en soit, suffisamment de garanties et que les accords du Lambermont leur en attribuent de nouvelles par le biais de la procédure devant le Conseil d'Etat.

En outre, nous constatons qu'un certain nombre de ministres flamands réclament davantage de moyens financiers tout en négligeant l'intérêt général flamand. D'autre part, c'est par les médias que nous apprenons qu'en ce moment même, les partis francophones se réunissent avec le PSC pour convaincre ce dernier d'adopter les accords du Lambermont. Au cours de ce colloque, les participants discutent notamment de la ratification de la Convention visant à protéger les minorités et de la notion de "minorité". Dans le même temps, les partis flamands se réunissent chez le premier ministre. Un autre sujet de débat concerne les crédits supplémentaires à octroyer à la Région bruxelloise. Aux dernières nouvelles, les discussions se déroulent dans un "climat positif".

J'insiste sur le fait que MM. Maingain et Clerfayt ont l'intention d'appuyer le projet, M. Maingain ayant même parlé de solution raisonnable. Lorsque M. Maingain s'exprime en ces termes, les Flamands doivent être sur leurs gardes. Le communiqué s'achève par l'annonce d'une réunion du cabinet restreint le 28 juin à 9 heures, M. Verhofstadt devant rencontrer Mme Milquet, présidente du PSC, à 9.30 heures. Par ce rappel chronologique, j'entends prouver que le débat, ici, dans l'hémicycle, avait été refusé par la majorité et le gouvernement. En dépit des multiples déclarations du premier ministre, l'absence d'accord global garantissant une majorité des deux tiers était flagrante. Si nous rejetons le deuxième volet de cet accord, c'est en raison non seulement des transferts abusifs qu'il met en œuvre mais également de son incidence financière. Le ministre du Budget lui-même admet que les accords du Lambermont sont trop onéreux. Nous le rejetons, parce que les compétences transférées sont peu nombreuses et que la réglementation élaborée pour Bruxelles est particulièrement perfide. M. Dehaene s'entendait souvent reprocher ses pratiques de plombier, mais les événements auxquels nous avons assisté, ces derniers jours témoignent de la faillite de la méthode Verhofstadt, pour qui la recherche d'une majorité des deux tiers semble justifier, jusqu'à la dernière extrémité, des marchandages sur le dos

tegen een wel zeer nipte meerderheid aan Vlaamse kant.

01.49 Minister **Johan Vande Lanotte** (*Nederlands*): Ik stel vast dat men hier urenlang hetzelfde heeft herhaald. Ik en de andere aanwezige ministers zijn al op de geformuleerde opmerkingen ingegaan. Ik verwijs dan ook naar die uiteenzettingen.

De **voorzitter**: De algemene bespreking is gesloten.

De vergadering wordt gesloten om 6.40 uur.

Volgende vergadering donderdag 28 juni om 7.00 uur

de la Flandre. Les francophones voteront donc comme un seul homme en faveur de ces textes, alors que, du côté flamand, la majorité sera très étroite.

01.49 **Johan Vande Lanotte**, ministre (*en néerlandais*): Je constate que les mêmes propos ont été répétés des heures durant. J'ai déjà répondu aux remarques qui ont été formulées et c'est également le cas des autres ministres présents. Je me réfère dès lors à ces interventions.

Le **président** : La discussion générale est close.

La séance est levée à 06.40 h.

Prochaine séance plénière, jeudi 28 juin à 07.00 heures.